

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hudson serisinin ikinci gerilim romanı

V.C. ANDREWS

Şimşek

Türkçesi: Nazan Tuncer

 İNKILÂP

V. C. Andrews

ŞİTİŞEK

Çeviren : K. Nazan TUNCER

 INKILÂP

© 2001, Vanda General Partnership
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Türkiye'de yayın hakkı
© 2003, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.

Kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.'ye aittir.

Dizgi

Girişim Dizgi

Düzeltili

Serap Çakalır

Kapak Tasarım

Aret Demirkaynak

Baskı

ANKA BASIM
Matbaacılar Sit. No. 38
Bağcılar-İstanbul

ISBN

975-10-1951-6
03-34-Y-0051-0109
03 04 06 06 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Ankara Caddesi No: 95 Sırkeci - 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - (Pbx) • Fax: (0212) 514 06 12
Web sayfası: <http://www.inkilap.com>
e-posta: posta@inkilap.com

Giriş

Bazı akşamlar karanlık çöktüğü zaman, Büyükanne Hudson'un köşkündeki odaların kuytu köşelerinde gölgeler koyulaşıp karardığında hafif fısıltılar duyar gibi olurum. İlk geldiğimde bu sesleri duyduğumu hatırlamıyorum, ama gittikçe artıyordu. Sanki biri beni uyarmak istiyor gibiydi, ama ne için bilmiyordum. Ne için?

Washington, D.C.'de yaşadığım sıralarda, Mama, yani analığım, doğumumla ilgili gerçeği sonunda açıklamak zorunda kalmıştı: Gerçek annem, üniversitedeyken bana hamile kalan zengin bir beyaz kadındı. O zamanlar erkek arkadaşı Larry Ward isminde bir zenciydi, ben doğduktan sonra gerçek annemin babası, benim Ken ve Latisha Arnold'un yanında yaşamam için gerekli bütün işlemleri yapmıştı. Bu iş için Ken'e oldukça yüklü para ödenmişti. Ve ben hayatım boyunca Beni

Arnold'u küçük kız kardeşim ve Roy Arnold'u da ağabeyim sanarak büyümüştüm.

Kız kardeşim Beni, çete üyeleri tarafından öldürüldükten sonra Mama bana, benimle ilgili gerçeği anlattı; beyaz annem Megan Randolph'u bizimle buluşmak için zorladı, sonra da ona beni gecekonduda mahallesinden kurtarması için yalvardı. Mama'nın gerçek ailemle birlikte yaşamamı, uyuşturucu satıcıları ve çetenin zulmünden korktuğu için istediğini sanıyordum, oysa çok daha sonra öğreneceğim başka bir neden vardı. Mama kanserdi ve ölüyordu; ölmenden önce, benim emin ellerde ve bana asla sağlayamayacağı olanaklara sahip olduğumu görmek istiyordu.

Gerçek annem ise gönülsüzdü. Mama'ya daha fazla para teklif etti. Kocasını politikaya atılmak üzereydi ve bütün bunlar için çok kötü bir zaman seçtiğini söyledi. Sonunda gerçek kimliğimin bir sır olarak kalması şartıyla, gerçek annem, benim dul annesi Frances Hudson'un evinde kalmama razı oldu. Herkes bunun bir hayır işi olduğunu düşünecekti. Akademik gelecek vaat eden fakir bir kızı evlerine alıyorlardı. Zengin insanlar pek çok hayır kurumuna ve insanlara yardım ettikleri için, listeye uydurma da olsa bir tane daha eklenmesi dikkat çekmeyecekti.

İlk başlarda, kırsal bölgedeki zengin bir dünya olan Virginia'da çok fazla kalabileceğimi, hele Dogwood'da, zengin çocukların gittiği özel okulda çok fazla barınabileceğimi sanmıştım, ama sebebi yeteneksizliğim değildi. Fakir bir okulda okumuş olmama rağmen, çalışkan bir öğrenciydim ve kitap okumayı çok seviyordum. Bana kötü davranmalarından da rahatsız olmuyordum. Bu züppe çocukların hiçbirisi bana tepe-

den bakamazdı, ayrıca onların görünüşleri ve düşünceleri beni asla etkileyemezdi. Çok daha kötü durumlarla karşılaşmıştım.

Hayır, beni asıl rahatsız eden gerçek, büyükanne-min durumuydu. Doktorunu, avukatını, muhasebecisini ve özellikle aile şirketinin idaresini üstlenen, annemin küçük kardeşi Victoria'yı sürekli eleştiren ve paylayan hoşgörüsüz yaşlı bir kadındı. İlk günlerde ve ilk haftalarda Büyükanne Hudson ve ben birbirimize rakip iki boksör gibi davranmıştık. Mama, Roy, Beni ve hatta üvey babam Ken Arnold hakkında bile en küçük bir imada bulunmasına, bir tek kötü söz söylemesine izin vermemiştim.

Washington, D.C.'nin kenar mahallesinde yaşamamıza rağmen, Mama bizleri içi boş bir hayatı hiç yitirmemişti. Benim okumamı ve yazmamı istiyordu. Kenar mahalleye ait değildim, oradaki kızlar hiç değildim ve Büyükanne Hudson'un beklentileri kalıplara sokmasına imkan vermeyecekti.

Kısa bir zaman sonra anladım, böylece aramızda ateşkes imzaladık ve ondan sonra da birbirimize sıcak bir sevgi beslemeye başladık. Bir gün beni vasiyetnamesine dahil ettiğini öğrendim. Benimle ilgili gerçeği Dogwood'daki okulda birinci yılımı tamamlamak üzere olduğum sıralarda öğrenen küçük kızı Victoria, buna çok öfkelenmişti. Hatta vasiyetnameden çıkarılma-yı yardım etmesi için anneme şantaj yapmaya bile kalkıştı.

Bana Londra'daki saygın tiyatro okullarından birine gitme olanağının sağlanmasını da ben buna bağlıyordum. Benden kurtulmak için, bir çeşit uzlaşmaydı. Ama Büyükanne Hudson öyle olmadığında ısrar etti.

"Böyle çok önemli bir kararı kızımın bana zorla kabul ettirmesine izin verebileceğimi düşünebiliyor musun?" diye kükredi konuyu açtığımda.

"Hayır," dedim.

"Doğru düşünüyorsun. Bu yaşlı ciğerler nefes aldığı sürece böyle bir şey yapamaz, onun için kendine ve bana acıtmaktan vazgeç," diye uyardı beni. "Kendilerine acıyan insanlar yenilgiyi baştan kabul etmişlerdir. Mezar taşımın üzerine, burada kendisine acınmasına izin vermeyen kadın yatıyor, diye yazılmasını istiyorum. Anladın mı?"

"Evet," dedim gülerek. Kızdı ve söylenmeye başladı, fakat suratına geçirdiği aksi maskenin altında gülümsediğini görebiliyordum ve bu gülümsemeyi görebilen tek kişi bendim.

Ders yılı bitmişti ve İngiltere'ye gideceğim gün artık fazla uzak değildi. Mama ölmüştü, Ken hapishaneye, ait olduğu yere dönmüştü, Roy askerdeydi ve Beni artık yoktu. Hayatta yapayalnız kalmıştım, gerçek annem gerçek kimliğimi hâlâ başarıyla saklıyordu, anlaşılan kendi değerli ve mükemmel yaşamının bozulmaması için bunu sürdürecekti ve ben isimsiz kalmaya devam edecektim. Hep aynı mazereti öne sürüyordu; politikaya atılmak üzere olan kocası Grant'ı korumak zorundaydı.

Kendi çocukları Brody ve Alison, üvey kardeşleri olduğundan habersizdiler. Aslında ben de Alison'la dostluk kurmaya meraklı değildim, fakat Brody benimle fazla ilgilenmeye başlamıştı ve annem onun bana romantik bir şekilde bağlanmasından korkuyordu. Brody bir futbol yıldızı ve başarılı bir son sınıf öğrencisiydi. Bana bakışları büyükannemi de endişelendiriyordu.

Beni Londra'ya göndermek için bu kadar istekli olmasının bir başka nedeni de bu olabilir diye şüpheleniyordum. İlk başta yolculukta bana eşlik etmeyi planlamış olmasına rağmen, benim de yardımlarımla vücuduna kalp düzenleyici bir aygıt yerleştirmeyi başaran doktoru, bu seyahate şiddetle itiraz etmişti. Vücut, kalp düzenleyici aygıtı henüz tam olarak kabul etmemişti. Doğal olarak, Büyükanne Hudson sinir krizine girdi ve doktoru başarısızlıkla suçladı. Bunun üzerine, ben karşı çıkmak ve o gelirse bu yolculuğa çıkmayacağımı söylemek zorunda kaldım.

"Başına geleceklerden sorumlu olmak istemiyorum," dedim kesin bir tavırla. Atıp tutmaya ve ellerini havada sallamaya başladı, ama pes etmedim.

"Saçmalık." Burnundan soluyarak odanın içinde dolaşıyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

"Akli başında bir yetişkinle konuştuğumu sanıyordum," dedim. Biran dudakları kımıldadı, tek bir kelime söyleyemedi. Oysa dili şiddetle saldırmak için sabırsızlanıyordu.

"İnsanı çileden çıkaran küçük bir kız olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyebildi.

"Ben de bu huylarımı kimden aldığımı merak ediyordum," diye cevap verdim.

"Annenden almadığından eminim," dedi. "Bir sorunla karşılaştığı zaman hemen kendine yeni bir elbise almaya gider."

Yatak odasındaki büyük koltuğa çöktü, arkasına yaslandı ve kollarını koltuğun kenarlarına koydu.

"Seni uyarıyorum. Yanında kalmanı kabul eden kız kardeşim Leonora bana hiç benzemez."

"Buna sevindim."

"Terbiyesizleşme," diye tersledi. Derin bir nefes aldı, pencereden dışarı baktı ve tekrar bana döndü. "Çok eski kafalıdır. O ve kocası Richard, İngilizlerin mükemmel bir örneğidirler. Kurallara ve geleneklere bağlı yaşarlar, onlarınkine kıyaslayınca benim evindeki kuralların o kadar sıkı olmadığını göreceksin. Daha önemlisi, orada hizmetçilerden biri gibi yaşayacaksın ve ev işlerine yardım edeceksin. Bütün bunlarla tek başına başa çıkamazsın. Her gün sana, onlara hizmet etme şerefine eriştiğin için ne kadar şanslı olduğunu hatırlatacaklardır."

"Şanslı," diye tersledim. "Bende her gün kendi kendime bu kadar şanslı olmak için ne yaptım diye soruyordum."

"Küstah bir çocuksun. Neyse," dedi derin bir iç çekerek, "benimle çok kısa bir süre birlikte olduğun için bu dik başlı huyundan seni vazgeçirmemi benden bekleyemezler. Herkes her şeyin üstesinden gelemeyebilir, benim gibi birisinin bile başarabileceği şeyler sınırlı olabilir."

"Neden, Büyükanne? Neden azla yetiniyorsun?"

"Bana kalp krizi geçirtmek mi istiyorsun sen? Onun için mi bu kadar üzerime geliyorsun?"

Güldüm.

Güldüğünü belli etmemek için başını çevirip eliyle ağzını kapattı ve başını salladı.

"Senin Leonora ile birlikte yaşadığını düşünemiyorum. Seni oraya göndermek hiç iyi bir fikir değildi."

"Washington, D.C.'de yaşadığım yere kıyaslayınca anlattıkların o kadar kötü değil, Büyükanne. Onların evinin önündeki caddede insanlar öldürülüyorlar mı? Uyuşturucu satıcıları sokak ortasında rahatça dolaşıyor

mu, dehşet saçan çete elemanları köşelere saklanıp insanların yolunu kesiyor mu?"

"Leonora'nın da kendine göre aşılması gereken birtakım güçlükleri var. İngiliz kraliyet ailesine mensup olduğuna inanır," dedi gözlerini kısarak. "Tamam, kendin göreceksin zaten." Derin bir iç çekti. "Neyse ki zamanının büyük bir kısmı okulda geçecek. Canavar doktorum bana izin verir vermez ben de oraya geleceğim ve seni sömürmelerine izin vermeyeceğim."

"Buna ben de izin vermem," dedim.

"Küstahlaşma, Rain. Yakışık almaz ve başına bela açmaktan başka işe yaramaz."

"Küstahlaşmıyorum. Sadece ... kendime güveniyorum," dedim. "Toplanıp hiç tanımadığım bir memlekete gitmek benim için de kolay mı sanıyorsun?" diye sordum ellerimi iki yana açarak.

Güldü.

"Sanırım haklısın. Neyse, boşuna nefes tüketiyoruz. İlacımı verir misin, lütfen?" dedi eliyle başucundaki komodini göstererek. Tabletlerden birini aldım ve bir bardak suyla birlikte verdim. "Annen vedalaşmak için yarın geleceğini söyledi. Sakın heveslenme. Eminim yine, Grant'ın politik toplantılarına katılmak gibi kendine geçerli bir mazeret bulacaktır."

"Annem söz konusu olunca, hayal kırıklığına uğramaya alıştım," dedim.

Üzüntülü bir ifadeyle başını salladı.

"Diğer taraftan," dedi birden gülererek, "Victoria valizlerini toplamana yardım etmek ve seni uğurlamak için sabırsızlanıyor."

"Biliyorum."

Gülümsemesi yok oldu.

"Belki de gerçekten şanslı olan sensin. Ben burada çocuklarım ve torunlarımla kalacağım ama, hiçbiri beni ziyarete gelmez. Sen gittikten sonra Brody'nin pek sık geleceğini sanmıyorum," dedi gözlerinde şüpheli bir ifadeyle.

"Merak ettiğin buysa eğer, Brody bana bir teklifte bulunmadı, Büyükanne," dedim.

"Güzel." Başını iki yana salladı. "Bence annenin gerçeği açıklama zamanı çoktan geldi."

"Neden?"

Bana baktı. Tüm tehlikelere ve doğuracağı sonuçlara rağmen en doğrusunun bu olacağını söylemesini istiyordum. Et tırnaktan ayrılmaz demesini istiyordum.

Gerçek annemle ilk tanıştığım zaman, birbirimize yakın olacağımızı sanmıştım. Onunla anne-kız ilişkisi kurmayı dört gözle beklemiştim. Fakat hâlâ bana yabancı gibi davranıyordu ve bunun değişme ihtimali yok gibi görünüyordu.

"Biraz kestireceğim," dedi büyükanne. Konuşmaya devam etmek istemiyordu.

Gözlerini kapatırken, battaniyeyi alıp dizlerinin üzerine örttüm. Onu böyle güçsüz ve yorgun görmekten hoşlanmıyordum. Kaderin garip bir cilvesiyle, hayattaki tek akrabam olmuştu. Altı ay önce birbirimizi sokakta görsek tanımazdık. Odadan çıkarken, kader bizimle nasıl oyun oynuyor diye düşünüyordum.

Evin içinde yürürken yine köşelerden gelen fısıltıları duydum. Belki de, Büyükanne Hudson'un atalarının hayaletleri, evin içinde benim gibi geçmiş olan birinin varlığından rahatsız oluyorlardı. Belki de hayal ettiğim uyarılar onlardan geliyordu. Damarlarında

siyah kanı dolaşan, babası Afrikalı-Amerikalı olan bir kız, burada gerçek bir torun gibi yaşıyor, her şeyin en iyisi veriliyor, hatta bu eski ve seçkin beyaz ailenin mirasına dahil ediliyordu. Ailenin hayaletleri bu davranışımızla kadere meydan okuduğumuzu düşünüyor olabilirlerdi.

Evden çıkıp göl kenarına gittim. Oldukça büyük iki karga kayanın üzerine tünemişti. Dikkatle bana baktılar. İnsanların dışında başka yaratıkların renk konusunu sorun edip etmediklerini düşündüm. Acaba diğer kuşlar, sırf siyah oldukları için kargalara tepeden bakıyorlar mıydı? Oysa çok güzeldiler, tüyleri abanoz gibi pırıl pırıldı, akşam karanlığında gözleri mücevher gibi parlıyordu. Birden Roy'un da böyle koyu renk güzel gözleri olduğunu hatırladım.

Acaba orduda durumu nasıldı? Onu Almanya'ya göndermişlerdi ve İngiltere'ye gittiğimde beni görmeye geleceğine söz vermişti. Roy da benim gibi kendini öksüz hissediyor olmalıydı. Babası ile hiçbir zaman yakın olmamıştı, şimdi ise babası hapisteydi, annesi ölmüştü ve ordudan başka bir şeyi yoktu. Hiç değilse benim büyükanne vardı.

Bir korna sesiyle kargalar gökyüzüne uçtu, kanatlarını çırparak başımın üzerinden geçti. Gagaları hafif aralıktı, gölün üzerinden, ormanın kuytu karanlığına doğru uçarken gülüyor gibiydiler.

"Güle güle," diye fısıldadım arkalarından ve dönüp büyükanne'nin şoförü Jake'ye el salladım. Uçak biletlerimi almıştı ve sanki büyük ikramiyeyi kazanan piyango biletleriymiş gibi sallayarak bana gösteriyordu. Oturduğum yerden kalkıp Jake'ye doğru yürüdüm.

"Her şey hazır," dedi biletleri uzatarak. "Yarından sonra İngiltere'ye gidiyorsun. Kim bilir ne kadar heyecanlısındır, değil mi?"

"Heyecandan çok, huzursuzum, Jake."

Gülerek başını salladı. Jake, uzun boylu, ince ve kabak kafalıydı, fakat çalı gibi kaşları vardı. Gamsız ve tasasız halini seviyordum. Hiçbir şey onu üzmüyor gibiydi. Okul kapanmadan bir süre önce, beni alıp, yeni doğan yavru atını göstermeye götürmüştü. Ata benim adımları vermişti.

Jake gibi bir şoförü olduğu için Büyükanne Hudson çok şanslı, diye düşünüyordum. Yıllardır büyükanneemin yanındaydı ve yanında çalışmaya başlamadan çok önceden beri tanışıyorlardı. Bir zamanlar arazi Jake'nin babasına ait olduğu için, bana ailedenmiş gibi geliyordu.

"İyi olacak, Rain," dedi. "Arada sırada bana İngiltere'den sakızlı şeker yollarsın. İngiltere deyince aklıma geldi, kraliçe nasıl?" diye sordu gözüyle evi göstererek.

"Mrs. Hudson'u soruyorsan, hâlâ benimle geleceğini söylüyor."

"Uçakta karşılaşırsan hiç şaşırma," dedi

"Gelirse, ben uçaktan atlarım. Ona da söyledim."

Gülerek arabasına doğru yürüdü.

"Ben erkenden zinde bir şekilde gelirim."

"Benim zinde olmamı bekleme," diye seslendim arkasından. El salladı ve arabasına binip uzaklaştı.

Birden hava iyice kararmış gibi geldi. Sadece, Büyükanne Hudson'un yatak odasının ışıkları yanan kos-koca ev olduğundan daha büyük ve korkunç görünüyordu. Buraya geleli kısa bir zaman olduğu halde, bir

yuva sahibi olmanın zevkini yeniden tatmaya başlıyordum. Bilinmeyen bir maceraya atılmak üzereydim. Okul temsiliinde çok başarılı olmuştum, bu işten anlayanlar oyunculuk yeteneklerine sahip olduğumu söylemişlerdi.

Oyun oynamak gerekiyorsa neden rol yapmıyorum, diye düşündüm. Hayatımın çoğu rol yapmakla geçmişti: Güvenli bir yuvamız, bizimle ilgilenen bir babamız varmış gibi rol yapmıştım. Şimdi de beni inkâr eden bir annem olduğunu bile bile öksüz rolü oynuyordum. Rol yapmak yaşamımın bir parçası olmuştu.

Bir sahneden diğerine geçmek ne kadar basit, diye düşünüyordum.

Eğer böyle yaşayacaksam ve hayatımı rol yaparak geçireceksem, bunu seyirci önünde yapıp, perde indiği zaman alkış almak daha iyi olmaz mıydı?

Tepedeki ay sahne spotları gibi parlıyordu. Çevremdeki dünya büyük bir tiyatro sahnesiydi.

Hayali seyircilerimin fısıltıları, perdenin arkasında bekleyen bana ulaşıyordu.

"Korkma," dedi Mama.

"Yerini al, Rain," diye emretti yönetmen.

"Herkes hazır mı?"

"Mama... elimde değil. Korkuyorum," diye seslendim karanlığa.

"Çok geç artık, bebeğim," diye fısıldadı. "Bak. Perde açılmak üzere."

Başımı salladım. Gerçekten artık çok geçti.

"Başlayalım," dedim kendi kendime ve sanki yeniden doğmayı umut edercesine, ışığa doğru bir adım attım ve sahneye çıktım.

1

Büyük Macera

Annemle telefonda konuştuktan sonra odaya döndüğümde, Büyükanne Hudson, yüzünde 'ben sana söylemedim mi' ifadesiyle hâlâ kahvaltı masasında oturuyordu.

"Eee?" diye sordu ben konuşmadan yerime oturunca. Haklı olduğunu söylememi beklediğini biliyordum. Ama inadına hiçbir şey söylemedim. Konuşmak istemememin sebebi aslında acı çekmemdi. Her ne kadar aldırmaz bir ifade takınmaya çalıştıysam da, kırılmıştım.

"Gelemiyor," diye geçiştirdim gözlerimi kaçırarak. "Bölge savcısı onları akşam yemeğine davet etmiş. Benimle birlikte İngiltere'ye gitmeye kalkışırsan, telefon edip haber vermemi söyledi."

"Sırf bu yüzden seninle gelmeliyim," dedi Büyükanne Hudson yaramaz bir çocuk edasıyla. "Eşyalarını topladın mı?"

"Evet."

Masanın üzerinden bana uzun beyaz bir zarf uzattı.

"Nedir bu?"

"Harçlık. Kız kardeşimin sana ihtiyacın olan şeyleri alacağını sanmıyorum. Bu zarfın içinde havale emri var. Oraya gider gitmez Leonora'ya rica et, seni bankasına götürsün ve kendine hesap açtırıp parayı hesabına yatır. Tabii, paranın İngiliz lirasına çevrilmesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Almak istediğin şeylerin fiyatlarını hesaplayabilmen için döviz kurunu da öğrenmen gerekecek. Aslında lisan sorunun yok, aynı lisanı konuşuyorlar," diye ekledi, "ama pek çok fark vardır. Kız kardeşim tam anlamıyla bir İngiliz hayranı oldu. İngiliz aksanıyla konuşur, ama yakın zamanda bile birkaç kez Amerikan aksanıyla konuştuğunu yakaladım. Alishman biraz zaman alabilir, ama bu da maceranın bir parçası." Sustu, arkasına yaslanıp iç çekti. "Senin yaşında olmak ve bir yerlere gitmek için neler vermezdim. Kendimi bu sandalyeye zincirlenmiş ve hain kalbimin esiri olmuş gibi hissediyorum," diye homurdandı.

"Kaç kere, bana yeterince seyahat ettiğini ve artık bir yerlere sürüklenmek zorunda kalmadan yaşamaktan memnun olduğunu söylemiştin," diye hatırlattım.

"Evet, Everett hastalanmadan önce çok seyahat ettik." Sustu ve düşünceli bir hal aldı, sonra yapmacıklı bir ifadeyle gülümsedi. "Her dediğimi aklında tutup, bana karşı kullanmadan gerektiğini bu evde kimse sana söylemedi mi?"

Güldüm, o da başını sallayarak gülümsemeye devam etti. Sonra birden ciddileşti.

"Sana kız kardeşim Leonora ve kocası Richard hakkında biraz bilgi vermem gerekiyor," diyerek öne doğru eğildi. "Richard'ın avukat olduğunu zaten biliyorsunuz ve Leonora'nın ilk işi sana kocasının ne kadar önemli bir adam olduğunu söylemek olacaktır. Londra'nın en güzel mahallelerinden birinde, Holland Park denilen yerde oturuyorlar. Ben de zaten iki kere gittim, biri ziyaret içindi, biri de cenaze için."

"Cenaze mi?"

"Tek çocukları Heather'i kaybetmişlerdi. Küçük kız öldüğünde yedi yaşındaydı."

"Çok feci. Nasıl öldü?"

"Doğuştan kalp kapakçıklarında arıza vardı. Ameliyat sorunu çözemedi. Bir sabah uykusundan uyandı. Uyurken ölmüştü. Acıklı bir hikayedir."

"Kız kardeşine benim hakkımda ne söyledin?"

"Herkesin bildiklerini. Bu şekilde devam ettirmek daha iyi olur diye düşündüm. Kız kardeşim benim kadar açık fikirli değildir. Şimdilik, senin orada ev işlerine yardım edeceğini ve aynı zamanda tiyatro okuluna devam edeceğini biliyor. Hizmetçileri, aşçıları, kahya ve şoförleri olduğuna göre, sana yapacak fazla iş kalacağını sanmıyorum. Kendi hizmetçisine yol verip, onun işlerini sana yaptırmak isteyeceğini de sanmıyorum. Bir hizmetçi ordusuna sahip olmak, Leonora için sosyal düzeyi belirleyen bir sembol demektir."

"Ben iş yükünden korkmuyorum, büyükanne."

"Biliyorum." Gülümsedi, sonra yüzü tekrar asıldı.

"Zor gelecek olan iş değil. Yine de, senin için iyi olacağını düşünmeseydim gitmene razı olmazdım, Rain. Mr. MacWaine seninle ilgilenecek ve doktorumun karşı çıkmasına rağmen kısa bir süre sonra ben de geleceğim."

Başımı salladım. Gerçekten gelmesini istiyordum.

Günün ilerleyen saatlerinde, Roy'a mektup yazarken, Victoria'nın eve geldiğini duydum. Yürürken ayakkabısının ökçeleri zeminde çekiç darbeleri gibi ses çıkarıyordu. Sanki öç almak istercesine, kasıtlı olarak o şekilde yürüyordu. Uzun bacaklarıyla attığı güçlü adımlarını ve kemikli omuzlarını döndürüşünü merasim yürüyüşüne benzetiyordum.

Büyükanne Hudson'un yatak odasının kapısı kapalı olmasına rağmen konuşmaları rahatlıkla duyabiliyordum.

"Sponsorluğunu üstlendiğin bu İngiltere seyahatinin kaç mal olduğunu yeni öğrendim, anne. Üstelik bileti birinci sınıf aldırmuşsun."

"Sen de her zaman birinci sınıf seyahat ediyorsun, Victoria."

"Ben başkayım. Ben senin kızınım. Burada işleri ben yürütüyorum. Elbette birinci sınıf seyahat edeceğim. Ama bu kız... ailenin yüz karası, saklanması gereken birisi, kız kardeşim zenci bir adamdan evlilik dışı çocuk sahibi olduğu için gurur duyuyormuşuz gibi dünyaya ilan etmenin gereği yok. Babam mezarında kim bilir ne kadar rahatsız oluyordur. O asla birinci sınıfta seyahat etmezdi!"

"Baban hiçbir zaman parasının keyfini çıkarmasını bilemedi. Zevkle kullanmayacak olduktan sonra pa-

ra kazanmanın ne anlamı var anlamıyorum," dedi Büyükanne Hudson sakın bir ifadeyle.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Parayı o kız kazanmadı, öyle değil mi?"

"Paramla ne yapacağıma kendim karar vereceğimi ne zaman öğreneceksin, Victoria? Bu konuşmayı mide bulandıracak kadar çok tekrarladık. Tutumlu olmak istiyorsan, kendi paranla ne istersen yap, ama beni rahat bırak."

"O okulun kaç patladığını da gördüm," dedi Victoria Büyükanne Hudson'un söylediklerini umursamayarak. "Bir okul temsilinde oynadı diye, yetenekli olduğuna karar vermek çok tuhaf. Conor MacWaine bizi soyuyor. Aptal Amerikalılardan faydalanmak hoşuna gidiyor olmalı."

"Bana aptal mı demek istiyorsun?"

"O kızın... artist olması için kırk bin dolar harcamak pek akıllıca değil."

"Söyleyeceklerin bittiyse..."

"Henüz bitmedi. Vasiyetname için avukatını ne zaman çağıracağını öğrenmek istiyorum, anne."

"Sana vasiyetnamemi bozmayacağımı söylemiştim. Kendi vasiyetnamenini hazırlarken onu katmayabilirsin."

"Ne?" diye Victoria cıyıkladı. "Onu vasiyetnameme dahil edeceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Neden uğraşıyorum, anlamıyorum. Boşuna nefes tüketiyorum."

"Nihayet akıllıca bir söz söyledin."

"Kimse bu konuda sonsuza kadar sessiz kalacağımı düşünmesin, anne. Bugünlerde..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye Büyükanne Hudson tersledi. "Aklına bile getirme..."

"Yaptıkların doğru değil ve de ... onun üzerine bu kadar titremen son derece sağlıksız. Megan, ailemize yaptığı bu kötülükten utanmalı."

Kısa bir sessizlik oldu, birkaç dakika sonra Victoria odadan çıktı ve paldır küldür evden fırlayıp gitti. Hayatımdan da aynı bu şekilde çekip gitmesi için içimden dua ettim. Kötü bir insandı, dişleri her zaman birbirine kenetliydi, kaşları sanki sürekli baş ağrısı çekiyormuş gibi çatıktı. Hiçbir şeyden zevk almıyormuş gibi bir görüntüsü vardı. Beni sevmediğini çok iyi biliyordum, ama kendisini sevdiğini de sanmıyordum. Yüzünü görmemek için hiç aynası olmayan bir evde yaşadığını düşünüyordum.

Daha sonra Büyükanne Hudson'u tekrar gördüğümde, Victoria ile yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduğumu söylemedim. Kendisi unutmuş görünüyordu ve benim de mümkün olduğu kadar çabuk unutmamı istediğinden emindim. Çocuklarından ve torunlarından pek az keyif alıyordu. Bunları görünce, zenginle fakir arasındaki farkı iyice anlıyordum.

Ertesi sabah Jake, söz verdiği gibi erkenden geldi. Kahvaltıyı henüz bitirmiştik. Yemek odasına girdiği anda, Jake'yi evin içinde pek az gördüğümü fark ettim. Arada sırada bakkaldan aldığı malzemeleri veya paketleri içeri taşırdı, ama genellikle arabanın yanında beklerdi. Bu sabah mükemmel görünüyordu. Üniforması temizlenmiş ve ütülenmişti, şapkasındaki kokart avizenin ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Günaydın hanımlar," diyerek önümüzde revans yaptı. "Küçük prensesi ve eşyalarını alıp, onu Eski Dünya'ya yolcu etmek için geldim."

"Sabahın bu erken saatinde saçmalıkların çekilmiyor, Jake Marvin," dedi Büyükanne Hudson. Bana doğru kaçamak bir bakış atarak asker gibi sandalyesinde dikildi. "Eşyaları odasında hazır bekliyor."

Jake, "Teşekkür ederim hanımlar," diye gülümseyerek, bavullarını almak için odama gitti.

"Jake'yi özleyeceğim," dedim arkasından bakarken.

"Evet, Londra'ya gittiğin zaman bir şoförün nasıl davranması gerektiğini görürsün. Kız kardeşimin hizmetkârları göğsünün üzerinde taşıdığı kurdeleler gibidir. Hepsi üniforma giyer ve iyi eğitilmiştir. Eniştem evini İsviçre saatleri gibi yönetir. Hayatlarını duvar saatinin tik taklarına göre ayarlamışlardır. İngilizler ve meşhur çay saatleri.

"İngiltere'ye gitmeden önce Leonora'nın ne kadar salak bir kız olduğunu düşündükçe, bir insanın egosunun neler başarabileceğine hayran olmamak elde değil," dedi Büyükanne Hudson.

"Kız kardeşinden hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanmak mı? Elbette hoşlanmıyorum. Bir kız kardeşi ne kadar sevmem gerekirse, ben de onu o kadar seviyorum. Ama daha fazla değil. Şimdi düşündükçe annenin benden çok, Leonora'ya benzediğini görüyorum. Ben başka tarafa bakarken genlerden bazıları sıçramış olmalı," dedi.

"Kız kardeşinin beni gerçekten evinde istediğinden emin misin?" Hâlâ herkesten şüpheleniyordum.

"Bana ödeyemeyeceği kadar çok şey borçlu olmasına rağmen, Leonora istemediği hiçbir şeyi zorla yapmaz. Maksadım onu kötülemek değil. Orada kaldığın sürece güzel vakit geçireceğinden eminim, Leonora da, bir Amerikalı için bile olsa, hayırseverlik yaptığı için böbürlenme fırsatını bulacak.

Jake'nin valizlerini aşağı taşıdığını duyduk. Büyükanne Hudson önce kutusunda taşıdığı küçük saati ne, sonra da bana baktı.

"Gitme vakti geldi," dedi yumuşak bir tonda.

Kalbim patlak bir otomobil tekerleği gibi güm güm vurmaya başladı. Hâlâ havaalanına gittiğime ve okyanusu uçakla geçeceğime inanamıyordum. Büyükanne Hudson pasaport işlemlerini yaptırmıştı. Her şey tamamdı. Gitmekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı. Ağır ağır yerimden kalktım.

"Veda sahnelerinden pek hoşlanmam," dedi, "ama seninle dışarı kadar geleyim."

"Havaalanına kadar geleceğini sanıyordum," dedim.

"O yolu gidip gelmekten hoşlanmıyorum. Hem ayrıca ilk andan itibaren tek başına olmaya alışmalısın."

Korkumu yenmek için yutkundum ve kapıya doğru yürüdüm. Tam arkamdan geliyordu.

Jake, Rolls'un arka kapısını açmış bekliyordu. Gü-lüşü, sabah güneşi kadar parlaktı. Merdivenlerde bir an duraksadım, derin bir nefes alıp arabaya doğru yürüdüm. Büyükanne Hudson peşimden geldi. Arabanın yanına gelince başımı çevirip baktım, göz göze geldik.

Göğsümde bir sıkışma hissettim. Ya birbirimizi bir daha göremezsek diye düşünüyordum. O yıl sevdiğim çok kişiyle vedalaşmıştım.

"Kendine iyi bakacak mısın?" diye sordum.

"İşime burnunu sokan bu kadar doktor varken, bakmamam mümkün mü?"

"Değil," dedim.

"O halde kendi soruna kendin cevap vermiş oldun. Beni düşünme. Ben yaşlı bir kadınum. Sen asıl kendini düşün ve hepimizin, Mama'nın bile gurur duyacağı biri olmaya çalış."

Gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Jake'ye baktım. Bize bakışlarından, hakkımızda bilmesi gerekenden daha fazla şey biliyormuş gibi bir hisse kapıldım. Hiç düşünmeden bir adım attım ve Büyükanne Hudson'a sarıldım. Bu beklenmedik kucaklaşma karşısında birden gerildi, fakat gözlerinde, burada kaldığım aylar içerisinde beni ona yakınlaştıran yumuşak sevgi pırıltılarını gördüm.

"Ailemde ahlaki duygulara sahip ve doğru olanı yapacak kararlılıkta kimse olmadığından korkuyordum. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma," dedi.

"Uğratmam." Gözyaşlarımı saklayamadım.

"Veda sahneleri gerçekten saçmadır," diye söyleyerek arkasını döndü ve eve doğru yürüdü.

Jake bana göz kırptı.

Arabaya bindim, Jake kapıyı kapattı. Büyükanne Hudson kapının önüne gelince durdu ve dönüp arkasına baktı. Pencere camını indirdim, bir süre birbirimize baktık. Jake motoru çalıştırınca elimi kaldırdım. Bir ke-

re elimi salladım. O da bir kere salladı ve yola koyulduk. Gözden kayboluncaya kadar arkamızdan baktı ve dönüp eve girdi.

Kabadayı ve cesur davranışlarına rağmen ne kadar yalnız, diye düşündüm. Aslında tiyatro okuluna gitmesi gereken ben değil, oydu. Benden çok daha iyi rol yapıyordu. İki kızı da onu düş kırıklığına uğratmıştı ve torunlarından hoşlanmıyordu. Arkadaşları sosyetik hanımefendilerdi ve hayır kuruluşlarına katkıda bulunduğu için onu kullanıyorlardı. Evin içi yankılarla, boş seslerle, karanlık anılarla, hüznü fısıltılarla ve pencerelerden süzülerek rüzgâra karışan hüznü müzikle doluydu.

"Kraliçeyi merak etme," dedi Jake. Dikiz aynasından beni izliyordu. "Ben onunla ilgilenirim ve kısa zamanda senin yanına gelmesini sağlarım."

"Sen mi?" Gülmeye başladım, fakat Jake'nin yüzünde onu küçümsemememi söyleyen bir ifade vardı. "Umarım başarısın, Jake," dedim.

Yol boyunca bana kendi yolculuklarıyla ilgili hikayeleri, insanlar ve toplumun yüz karası artistler hakkında uyarılarla süsleyerek anlattı.

"Konuştuğun insanlara gerçekten çok dikkat et ve sakın paranı kimseye gösterme. Paranı nerede taşıdığını kimseye söyleme, Rain. Sakız ya da dergi için gerekli olanı çıkar, gerisini emin bir yerde sakla, duydun mu?"

"Evet, Jake."

"Acele etmezsen ve kimsenin seni aceleye getirmesine izin vermezsen hata da yapmazsın. Yabancı bir

yerde ilk önce dinlemen ve ondan sonra konuşman daha iyi olur."

"Tamam, Jake."

"Doğruca giriş kapısına git ve çantanı yanından ayırmadan bekle. Bir an bile gözünü üzerinden ayırırsan, alır götürürler. Havaalanları senin gibi toyları kollayan parazitlerle doludur."

"Ben mi toyum?" Gülmeye başladım, ama Jake ciddi ifadesini bozmadı.

"Bu insanların hepsi uzmandır, Rain. Deneyimli bir yolcuyla senin gibi saf bir küçük hanım arasındaki farkı hemen sezerler," dedi.

"Tamam, Jake. Dikkat ederim."

"Güzel."

"Senin en az on iki tane kızın olmalıydı," dedim.

Güldü, ama çok ciddi söylemiştim. Neden çocukları sevemeyen ve onlarla ilgilenmeyecek kadar bencil olanların çocukları oluyordu da, Jake gibi sevgi dolu bir kalbe sahip, sevgilerini cömertçe verebilecek olan insanlar hayatlarını yalnız geçiriyorlardı?

Mama her zaman doğruluk ve adaletin sonunda kazanacağına inanırdı, bizi kollayan üstün bir gücün olduğunu söylerdi. O güç belki görünmüyordu, ama her zaman yanımızdaydı.

Zavallı Mama, diye düşündüm. Acaba ölürken hâlâ iyi kalpli meleklerle inanıyor muydu, yoksa inancını yitirmiş ve hayal kırıklığı içinde mi ölmüştü?

Havaalanına geldiğimizde ilk kez uçacağımı hatırladım. Sadece okyanusaşırı değil, hayatımda ilk kez uçacaktım. Acaba Jake bunu biliyor muydu?

"Çok kalabalık," dedim koşuşan insanları, çift sıra park etmiş arabaları, el arabalarına doldurdıkları valizleri taşıyan hamalları, uçaklara yolcu götürüp getiren otobüsleri, şoförlere bağırarak ve arabalara el sallayan polisleri görünce. Böyle bir kargaşa görmemiştim. "Ne büyük bir karmaşa," dedim. "İnsanlar nereye gideceklerini nasıl biliyorlar?"

"Bu uçağa ilk binişin mi?" diye sordu Jake sonunda.

"İlk binişim."

"Aman Tanrım," dedi. "Tamam, sakın telaşlanma. Valizini içeride vereceksin, pasaportunla biletini göstereceksin. Burada park etmeme izin vermezler, Rain. Onun için arabadan indikten sonra artık tek başınasın. Ama istersen arabayı otoparka bırakıp, seninle bekleyebilirim," dedi.

"İdare ederim, Jake. Mrs. Hudson bana evden çıktığım andan itibaren yalnız başıma işimi halletmem gerektiğini söyledi."

"Öyle söyler; çünkü herkesin kemiklerinde aynı çelik gücün olduğunu varsayar," diye mırıldandı.

"Victoria öyle," dedim, Büyükanne Hudson'dan alabileceği en güzel huyu almış diye düşünüyordum.

"Evet, o öyledir," dedi. Boş bulduğu bir yere arabayı sıkıştırmaya çalışıyordu. Park eder etmez arabadan fırladı, koşarak benim kapımı açtı, sonra bagaja gitti ve eliyle bir hamala işaret etti.

"Hanım Londra'ya gidiyor," dedi hamala. Valizlerimi küçük el arabasına yerleştirmesine yardım etti, sonra bana döndü. "Seni bankoya kadar götüreceğim, Ra-

in. Bundan sonra herkes sana yardımcı olur. Söylediklerimi sakın unutma."

"Tamam, Jake."

"Kraliçe bir konuda çok haklı," dedi. "Veda sahneleri gerçekten çok kötü oluyormuş."

Birbirimize bakıp gülüştük. Ona da sarıldım.

"Bana Rain'in fotoğraflarını göndermeyi unutma," dedim, yeni doğan tayını kastederek.

"Unutmam. Artık gitsen iyi olur, Prenses," dedi başıyla terminali işaret ederek.

Yürümeye başladım.

"O İngilizlere nasıl biri olduğunu göster," diye seslendi.

"Tamam, Jake."

Elini kaldırıp beni selamladı ve Rolls'a bindi.

"Bu taraftan küçük hanım," dedi hamal. Peşinden giderken son bir kez dönüp Jake'ye ve arabaya baktım. Onu tahmin ettiğimden çok daha fazla özleyecektim. Görmüş geçirmiş bir insanın özgüvenine sahipti, fakat hep geri planda duruyor, fark edilmeyi bekliyordu.

İnsanların yardımsever olduğu konusunda Jake haklıydı. Birinci sınıf biletim olduğu için bekleme salonunda oturabileceğimi söylediler. Rahat bir yerdi ve uçuş hostesleri samimi ve yardımseverdi. Uçağa binme zamanı gelince bir tanesi gelip beni uyardı. Önümdeki çiftin peşine takılıp uçağa bindim. Yanıma bir İngiliz işadamı oturdu. Kısaca ağzının içinde adını geveleyerek evraklarını çıkartıp çalışmaya başladı. Yemek servisi ve sinema bittikten sonra da uyudu. Konuşmamızın

on kelimeyi geçmediğini düşünürken ben de uyuya kaldım.

Ancak pilot alana inmek üzere olduğumuzu anons ettiğinde bana dönüp nereye gittiğimi sordu. Richard Burbage Tiyatro Okulu'na gideceğimi söyledim. Kaşlarını kaldırıp, sessizce başını salladı, her şeye verdiği tepki bu kadarla sınırlıydı, sonra tekrar işine döndü. Bütün İngilizler bu kadar soğuk muydu acaba? Anlaşılan çoğunlukla kendi kendime konuşmak zorunda kalacaktım.

Uçak alana indikten sonra bizi koyun sürüsü gibi gümrükten geçirdiler. Köşeli çeneli, boncuk gibi küçük koyu renk gözlü, iriyarı bir adamın, üzerinde büyük harflerle isminin yazılı olduğu bir işaret levhası tuttuğunu gördüm. Omuzlarında boynu kalınlığında parlak apoletler olan, lacivert bir şoför üniforması giyiyordu. Daha çok, şoför üniforması giymiş güreşçiyi andırıyordu. Yüz hatları, özellikle aşağı doğru kıvrılan dudağı yüzünden ağzının ifadesi çok haşindi.

"Rain Arnold benim," dedim önüne dikilip.

Bana inanıp inanmamakta kararsızmış gibi tepeden aşağı süzdü. Gülümsemedi, yüzünü de eksitmedi fakat gözleri koyulaştı ve çelik gibi bir el uzanıp elimdeki çantayı aldı.

"Benim adım Boggs," dedi. "Mrs. Endfield arabada bekliyor. Benimle valiz turnikesine gel," diye emretti.

"Tamam," dedim ama o benim cevabımı beklemedi. Ekseni etrafında dönüp, yürümeye başladı ben de onun hızına yetişmek için koşmaya başladım. Baş

dimdik, gözleri ileriye bakarak yürüyordu, peşinden gidip gitmediğini kontrol etmek için arkasına dönüp bakmadı.

Etrafıma bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Her tarafta yabancı dilden konuşan insanlar vardı. Milli kıyafetleri içinde Arapları gördüm, başlarında renkli türbanlar sarılı Afrikalılar vardı, Hintliler, yüzlerce doğulu ve her milletten işadamları valizlerini almış, telaşla gidiyorlardı.

Benim yaşadığım yerden gelen bir kızın böyle bir fırsatı yakalayabileceğini rüyamda görsem inanmazdım. Belki de gerçekten nereden estiğini anlayamadığım kader rüzgârına kapılmış gidiyordum. Mama, dedim, bütün bunları görsen senin de gözlerin yerinden oynamaz mıydı?

Valiz turnikesine geldiğimizde, Boggs çantamı yere bırakıp bana döndü.

"Senin parçaları göster," dedi.

"Anlayamadım?"

"Valizlerin. Kaç parça?"

"Oh, üç," dedim. "İşte biri!" diye parmağımla göstererek bağırdım. Sapından tutup kolayca kaldırıncı, birileri valizimi boşaltıp, giysilerimi çalmış olmalı diye düşünmekten kendimi alamadım.

Diğerlerini de topladıktan sonra, Boggs üçünü de kolunun altına sıkıştırıp, başıyla yerde duran çantamı işaret etti. "Onu da sen al."

Yine, ona ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldım. Beni bakımlı, fakat daha eski model bir Rolls-Royce'nin yanına götürdü. Bagajı açmadan önce arka

kapıyı açtı. Büyük Teyze Leonora karşı köşede oturuyordu. Yüzü Büyükanne Hudson'inkinden daha inceydi, fakat gözler ve burun çok benziyordu. Koyu kahverengi saçları alnının sol tarafına düşecek şekilde taranmıştı. Bir tek saç teli bile yerinden oynamayacak şekilde yapıştırılmıştı. Gri tüvit bir tayyör giyiyordu, üzerinde yakut taşlar olan çok güzel bir çift altın küpe takmıştı. Büyükanne Hudson'dan daha fazla makyaj yapmıştı, özellikle yanakları çok kırmızıydı.

"Londra'ya hoş geldin, canım," dedi. "Boggs valizlerini bagaja koyarken içeri gir ve bana kardeşimin ne durumda olduğunu anlat."

"Teşekkür ederim," diyerek içeri girdim. Boggs kapıyı kapattı ve arabanın bagajını açtı.

Arabaya oturur oturmaz burun deliklerim keskin parfümünün kokusuyla doldu. Dalga dalga gelen koldan neredeyse boğulacaktım. Yarı karanlıkta görebildiğim kadarıyla büyük teyzemin çenesinin sol tarafında kahverengi noktalar vardı.

"Mrs. Hudson benimle birlikte gelemediği için üzgün olduğunu size iletmemi istedi. Doktorlar kalbine taktıkları aygıtı bir süre daha izlemek istiyorlar."

"Çok kızgın olmalı. Kardeşim Frances'i iyi tanırım. Ona bir yere gidemeyeceğini söyleyenin vay haline," dedi Leonora. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"Güzeldi."

"İlk kez yurt dışına çıktın, değil mi?"

"Evet efendim."

"Bahse girerim tiyatro okuluna gideceğin için çok heyecanlısındır. Ne güzel bir fırsat. Kız kardeşimin bu

kadar büyük özveride bulunacak kapasitede biri olabileceğini asla düşünemezdim. Hayır işleriyle ilgilendiğini biliyorum, ama bu yaştan sonra birinin vasiliğini üstlenmek çok büyük bir sorumluluk."

Başını hafifçe yana yatırıp bana baktı.

"Bu ani annelik içgüdüğü nereden geldi anlayamadım. Kardeşimi bu kadar etkileyecek ne yaptın?" diye sordu. Ses tonunda şüpheli bir ifade vardı ve sorarken gözlerini kocaman açmıştı.

"Bilmiyorum," dedim. "Mrs. Hudson çok iyi kalpli bir insan. Bence sorunuzun cevabı bu."

"Ciddi misin? Ne kadar ilginç," diye sürdürdü konuşmasını, kısılmış gözleriyle beni iyice inceliyordu. "Yeğenlerim nasıl?" diye sordu.

"Sanırım iyiler. Onları çok fazla görmedim," dedim. Sesim titriyordu. Bu kadar çabuk sorguya çekilmeyi beklemiyordum doğrusu.

"Victoria'nın hâlâ kimseyle romantik ilişkisi yok mu?"

"Ben onu bilemem, efendim."

"Ama sık sık ortalarda göründü, değil mi?"

"Evet, ama o kadar sık değil," dedim.

"Hımm." Ağır ağır başını salladı, sonra gülümse-di. "Bahse girerim kurt gibi acıkmışsındır. İstersen yol üzerinde bir yerden sana yiyecek sıcak bir şeyler alabiliriz. Yakında yeni bir Fransız lokantası açıldı. Fransız yemeklerini sever misin, canım?"

"Hiç yemedim," dedim.

"Oh, öyle mi?"

"Karnım aç değil. Uçakta yemiştım. Şimdilik iyiyim."

Kibar olmaya ve konuştuğu zaman yüzüne bakmaya gayret ediyordum, ama pencereden dışarıya da bakmayı da istiyordum. Tarih kitaplarımda okuduğum yerler neredeydi? Londra Kulesi, Big Ben, Parlamento Binası, Ulusal Galerî'yi aradı gözlerim.

"Dün Lady Bishop'un evinde çay içerken herkese Amerika'dan bir *au pair* geleceğini söyledim. Genellikle tam tersi olur," diye böbürlendi gülerek.

"Özür dilerim, *au pair* ne demek?"

"Kalacak yer karşılığında ev işlerine yardım eden yabancı kızlar."

"Oh." Kendimi yabancı olarak görmek çok tuhaf geliyordu, ama burada durumum kelimenin tam anlamıyla öyle diye düşündüm.

"Endfield Malikânesine geldiğimizde, Mary Margaret sana kalacağın yeri gösterecek, ondan sonra aşçımız Mrs. Chester ile tanışacaksın. Görevlerini sana Boggs söyleyecek. Kocam Boggs'u personel sorumlusu tayin etti.

"Saç modelim hakkında ne düşünüyorsun? Paris'te son moda. Bak bu tarafı havada uçuyor gibi durmuyor mu?" Eliyle saçına dokundu.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu cevap vermeme fırsat bırakmadan.

"On sekiz," dedim. Konudan konuya atlıyordu. Çiçekten çiçeğe konan sinek kuşunu hatırlatıyordu bana. Bir dakika yerinde duramıyordu. Ya kaçıyor, ya da kovalıyordu ve acaba hangisini yaptığını hiç anlayabilecek miyim diye düşündüm.

"On sekiz. Evet, dün gibi geliyor," dedi hüzünlü bir ifadeyle. "Oh, umarım sigara içmiyorsundur," dedi

birden ciddileşerek. "Richard evde bir tane bile tütün içilmesine izin vermez, bir kilometre öteden kokuyu alır, onun için sakın gizlice içmeye çalışma."

"Tütün mü?"

"Evet."

"Anlayamadım. Tütün nedir?" diye sordum.

"Oh, siz Amerikalıların sigara dediğiniz şey," dedi gülerek. "Kiminle konuştuğumu unuttum birden."

"Siz artık Amerikalı değil misiniz?" diye sordum.

"Tanrım, değilim tabii. Richard bunu asla hoş karşılamaz." Pencereden dışarı baktı, sonra tekrar bana döndü. "Çok şanslısın. TV'de söylenenlere inanacak olursak, bu hafta hiç yağmur beklenmiyor."

"TV mi?"

"Televizyon yani. Richard, Amerikalıların TV'siz yaşayamadıklarını söyler. Umarım o sabun köpüğü dizilere takılmıyordur."

"Oh. Televizyon. Hayır efendim, takılmıyorum," dedim.

"Güzel. Şuraya bak," diye teneke kutu ve şişe dolu bir el arabası süren kadını gösterdi. "Bu memleket nereye gidiyor anlayamıyorum. Yiyecek almak için çöpten alüminyum toplayıp satan insanlar günden güne çoğalıyor. Korkunç bir şey."

"Evsiz insanlar," dedim arabayı süren kadına bakıp. "Amerika'da da çok var."

"Richard bunlara çok kızıyor. Hükümetin onları caddeden toplaması gerektiğini düşünüyor. Daha geçen gün Başbakan'la buluştuğunda, bu konuya ne kadar kızdığını söyledi."

"İngiltere Başbakanı mı?"

"Tabii canım. Şimdi artık ben susuyorum, sen kendini anlat. Hayat hikayeni anlatıyormuşsun gibi düşün. Mesela nerede doğdun?" Ellerini kucagında birleştirerek, peri masalı dinlemeye hazırlanıyormuş gibi arkasına yaslandı.

Washington, D.C'deki hayatımı ve orada büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatarak başladım. Dinledi, sonra birden öne eğildi ve eliyle şoför koltuğuna vurdu.

"Uzun yoldan git, Boggs. Parkı görmek istiyorum."

"Tabii, Mrs. Endfield." Boggs çabucak dönüş yaptı.

"Siyahlar için Amerika'da yaşam çok zor, biliyorum," dedi. "Frances sana, büyük, büyük, büyükbabamızın köleleri olduğunu söylemedi, değil mi?"

Ağzımı açmama fırsat vermeden bağırdı. "İşte!" ve parmağını yüzüme doğru uzattı. "Kensington Parkı. Bütün çiçekler açmış.

"Gelecek ay, Lady Billings'le ben öksüzler yararına burada bir piknik tertipleyeceğiz. Oh, kardeşimin senin de öksüz olduğunu söylediğini hatırladım. Bunları unutmahısın, canım. Bizi koruyucu ailen olarak farz et, şeye kadar hiç değilse... ne zamana kadarsa işte," diye güldü.

"Herkes bana artist olsaymışsın diyor. Bu konuda yetenekliyim. Boggs, biraz daha hızlı sürebilir misin? Lady Billings'e öğleden sonra uğrayacağıma söz verdim."

"Baş üstüne, Mrs. Endfield."

"Sen ne anlatıyordun?" diye sordu bana dönüp gülümseyerek. "Kız kardeşin Beni'yi anlatıyordun galiba. Beni, ne değişik bir isim. Beneatha'nın kısaltılmışı mı? Beneatha diye birini tanıyorum. Ha, evet, Doğu Yakasından baca temizlemek için gelen o korkunç kadın. Boggs, hatırladın mı?"

"Evet, Mrs. Endfield, hatırladım."

"Onlara ne oldu?"

"Hiçbir bilgim yok, Mrs. Endfield," dedi Boggs.

"Evet, bilmen gerekmiyor, Boggs. Korkunç insanlardı. Yüzlerindeki bütün gözeneklerin nasıl kurum dolu olduğunu görmeliydin." Sanki üzerine bir bardak soğuk su dökülmüş gibi ürperdi. "Neden aç olmadığını anlayamadım, canım? Uçakta verilen yemekler iğrençtir. Neyse, Mrs. Chester sana bir şeyler verir, hiçbir şey bulamazsa, çay, kuru incir ve bisküvi vardır. Endfield Malikânesine geldik sayılır," dedi, *Rüzgar Gibi Geçti* romanındaki Tara edasıyla.

Başım dönüyordu. Bir az önce bana bir soru sormuştu, ama ne sorduğunu hatırlamıyordum. Büyükanne Hudson'la Leonora'nın kardeş olabileceklerine inanmak mümkün değildi.

"Burası Holland Park," dedi, "Londra'nın en güzel bölgelerinden biridir. Birden boğazım kurudu. Eve gidince ben de bir fincan çay içeceğim. Tanrı'ya şükür, havaalanına sık gidip gelmiyoruz, değil mi Boggs?"

"Evet, Mrs. Endfield," dedi Boggs. Heykel gibi oturuyordu, yol boyunca bir kere bile kafasını çevirmemişti.

"Her neyse, Londra'ya hoş geldin canım," dedi. Parke taş döşeli yola sapmış, büyük bir taş binaya doğru yaklaşıyorduk.

Bir daire çizerek ön kapıya yanaşırken, arka tarafta ilginç bir kır evi gözüme çarptı. Önünde uzanan yolun iki tarafı çok güzel biçilmiş çalılarla çevriliydi. Yolun iki tarafındaki çiçekler taze dikilmiş gibiydi. Kır evi farklıydı, yeni gibi parlıyordu. Ahşap bir yapıydı, beyaz panjurların çevresi mavi boyalıydı. Oyuncak evlere benziyordu.

"Ne güzel bir kır evi," dedim. "Kim oturuyor burada?"

Büyük Teyze Leonora yavaşça bana döndü. Yüzü birden değişmişti, alnındaki kırışıklıklar, ağzının ve gözlerinin kenarındaki derin çizgiler makyajın altından bile belirginleşmiş ve gerçek yaşı ortaya çıkmıştı.

"Kimse oturmuyor," dedi. "Ve oraya hiç kimse gidemez."

Sesi boğuklaşmış, tehdit eder bir havaya bürünmüştü.

Sonra gülümsedi ve arkasından gülmeye başladı. Bir dakika içinde, bir ruh halinden, diğerine rahatlıkla atlayabiliyordu.

"Endfield Malikânesine hoş geldin. Yeni yuvana hoş geldin, canım."

Büyük taş binaya ve güzel bahçeye baktım. Yuva kelimesi benim için gerçek anlamını tekrar ne zaman kazanacak acaba, diye düşündüm.

2

Gece Konukları

Büyük Teyze Leonora'nın kâhyası belirgin bir şekilde topallıyordu. Sağ ayağı sol ayağından oldukça kısaydı. Sol adımını attığı zaman, sağ ayağı yükseliyor ve sonradan eklenmiş gibi sallanarak yere basıyordu. Uzun boylu ve zayıf bir adamdı, yaklaşık bir seksen beşin üzerinde görünüyordu, kahverengi ve beyaz karışımı kıvrık saçları vardı. Uzun yüzlüydü, çenesi sivriydi ve yaşlandıkça iyice aşağı sarkacak gibi duruyordu. İnce dudaklarının iki tarafında derin çizgiler vardı ve gözleri kafatasına gömülmüş gibi çukurdaydı. Bana bir şeyden çok korkmuş ve o korkulu ifade yüzünde donup kalmış gibi gelmişti. Boggs'un, arabanın etrafından dolaşıp Büyük Teyze Leonora'ya kapıyı açması için kenarda bekliyordu.

"Valizleri bagajdan çıkar," diye buyurdu Boggs. Kâhya, bir at gibi başını aşağı yukarı salladı ve arabanın arka tarafına gitti. Boggs, Büyük Teyze Leonora'nın

arabadan çıkmasına yardım etti ve ben çıkarken de kenara çekilip bekledi.

"Bu, Rain Arnold, Leo," dedi Büyük Teyze Leonora kâhyaya hitaben. Kâhya, bagaj kapağının kenarından başını uzatıp baktı ve dudaklarına zoraki bir gülümseme yayıldı. Boggs'un kendisine öfkeyle baktığını görünce daha hızlı hareket etti.

"İşte geldik," diye bağırdı Büyük Teyze Leonora kapıda beliren hizmetçiye. Bana kâhya ile hizmetçi gelişimizi pencerede bekliyorlarmış gibi geldi. "Mary Margaret sana kalacağın yeri gösterir, canım."

Mavi gözlerini üzerime dikmiş, beni merakla inceleyen ufak tefek hizmetçiye baktım. Çocuk gibiydi ve boyu bir elli beşten fazla değildi. Yüz hatları bir bebek kadar muntazam ve ufaktı. Koyu mavi üniformanın altında göğüsleri yeni yetme bir genç kız göğsü gibi duruyordu. Çok narindi, bilekleri incekti, bu yapıda birinin nasıl hizmetçilik yapabildiğini merak etmekten kendimi alamadım. Gülümser gibi oldu, ama Boggs'a bakınca, gülümsemesi dudaklarında dondu ve gözlerine korkulu bir ifade yerleşti. Hafifçe eğilerek selamladı ve bir adım geri çekildi.

Arkamızda Leo, inleyerek valizlerimden birini kolunun altına sıkıştırmış, kalçasıyla destek yapmaya çalışıyordu. Diğer iki valizin ağırlığından omuzu iyice aşağı çökmüş ve boyun kemikleri dışarı fırlamıştı, sarf ettiği gücün etkisiyle dişlerini sıkıyordu. Boggs orali olmadı, ben de bir şey söylemeye korktum.

"Mary Margaret kalacağın yeri gösterdikten sonra, üzerine uygun bir üniforma bulur, canım, sonra da

Boggs sana görevlerini anlatacak. Hey, orada mumya gibi durma, Mary Margaret. Rain'e hoş geldin de. Isırmaz merak etme," dedi, Büyük Teyze Leonora.

Mary Margaret'in bakışları Büyük Teyze Leonora'dan bana çevrildi.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Selam." En tatlı halimle gülümsedim, ama o başını eğip bekledi.

Eve girdik. Holün ne kadar karanlık olduğunu görünce şaşırdım. Duvarlar şarap kırmızısıydı. Her tarafta, koyu renk çerçevelerde, karanlık yağlıboya tablolar asılıydı. Kapı girişinde gri bir halı serilmişti, tepedeki avizeden ölü bir ışık süzülüyordu. Tam karşımızda, sağ tarafa çıkan bir merdiven vardı. Tırabzanlar maun ağacındandı, fakat basamaklar taşa benziyordu. Biraz daha yaklaşıncı, basamakların gümüş rengi ince bir halı ile kaplı olduğunu gördüm.

Mary Margaret önümüzden yürümeye başladı, arkamızdan gelirken Leo valizlerimi kapı pervazlarına çarpıyordu. Taşırken gerçekten zorlanıyordu, ama hiç kimse ilgilenmiyordu. Sanki benden başka kimse fark etmemiş gibiydi.

"Bekle," diye seslendi Büyük Teyze Leonora, Mary Margaret'in arkasından. "Rain'e önce evi gezdirmeye karar verdim. Böylece Boggs ona görevlerini söylediği zaman daha iyi anlar. Rain odasına yerleşir yerleşmez, onu Mrs. Chester'le tanıştır ve çay ikram et."

"Peki, efendim," dedi Mary Margaret ve Büyük Teyze Leonora, doğrudan yüzüne bakılmayacak kadar soylu bir insanmış gibi bakışlarını yere indirdi. Hemen

arkasından noktalama işareti gibi bir nezaket sözcüğü daha ekledi.

"Burası oturma odası," dedi Büyük Teyze Leonora.

Kapıdan girmeden içeriye şöyle bir baktım. Beyaz mermerden rafı olan küçük bir şömine vardı. Duvarlarda romantik döneme ait çeşitli tablolar asılıydı ve sursatsız kadınların ve gri peruklu sert bakışlı adamların portreleri vardı. Perdeler krem rengi ipektendi, bütün masaların üzeri ve uygun olan bütün yerler el yapımı eserler, antika biblolar, vazolar, piring figürler ya da minyatürlerle doldurulmuştu. Koltukların önünde ayak uzatmak için tabureler konulmuştu ve mobilyalar koyu kahverengi kumaş kaplıydı. Sağ tarafımdaki duvarda, meşe ağacından kocaman bir duvar saati duruyordu ve akreple yelkovan on ikinin üzerinde çakılmıştı.

"Bütün bu tablolar kocamın ataları tarafından toplanmıştır. *The National Gallery*'nin gözü üzerlerinde," dedi gülerek.

"Burası," diye holde ilerledi, "yemek odamız."

Yine, sadece gözle bakılabilir fakat el değdirilemez çok değerli antikaların sergilendiği bir müzede konferans dinliyormuşum gibi geride durdum. Bütün mobilyalar, sanat eserleri ve heykellerle benim aramda görünmeyen kadife bir ip geriliymiş gibi hissediyordum. Büyük Teyze Leonora da bilgili bir müze rehberi idi.

"Yemek odamız, Buckingham Sarayı'ndan esinlenerek yapılmıştır. Duvar kağıtları on sekizinci yüzyıl desenleriyle yapıldı. Sandalyeler Bertam ve Fils fabri-

kasından. Son zamanlarda çok moda. Şu gördüğün avize," dedi başıyla tavandaki yeşil kristal avizeyi göstererek, "Rusya'dan geldi. Yemek yerken ilkbahar ve yaz rüzgârlarının keyfini çıkarabilmek için bahçeye açılan camlı kapıları yeni yaptırık."

Camlı kapılar çiçeklerle dolu bir bahçeye açılıyordu.

Resmî kabul salonu dediği odayı gösterdi ve yerdeki Besarabya halısının binlerce sterlin değerinde olduğunu söyledi. Bir köşede, birisi henüz çalıp bırakmış gibi, önünde nota defteri açık, küçük bir kuyruklu piyano duruyordu. Bütün mobilyalar koyu renkti, oda mobilya mağazasında sergileniyormuş gibi tümüyle dokunulmamış ve kullanılmamış gibiydi.

Beni en çok kütüphane etkiledi. Diğer odalar gibi sanat eserleri ve değerli parçalar oraya buraya saçılmıştı, fakat bütün duvarlarda tıka basa kitap dolu raflar vardı. Bir tek kitap koyacak boşluk bırakılmamıştı. Raflar tavana kadardı ve üst raflardan kitap alabilmek için bir kenarda küçük bir merdiven duruyordu.

"Richard bu nadide kitap koleksiyonu ile gurur duyar," dedi Büyük Teyze Leonora. "Gördüğün kitapların çoğu birinci baskıdır, bazıları on dokuzuncu yüzyıla kadar uzanır. Dickens, Thackeray, Samuel Johnson ve George Elliot'un orijinalleri var. Yazarın adını söylemen yeterli, Richard'da mutlaka bir kitabı vardır," dedi çingiraklı bir kahkahayla.

Kütüphanenin perdeleri de ipekti. Kadife bir kanep ve ona uygun koltuğu vardı. Uzak bir köşede meşe bir çalışma masası duruyordu. Üzerindeki her şey

son derece muntazamdı. Ahşap ne varsa, pırlıl pırlıl cilalanmıştı.

"Burası evin cinsiyet ayrımı olan tek bölümüdür," dedi Büyük Teyze Leonora büyük bir bilardo masası olan yandaki odaya geçerken. "Bilardo odası gerçekten sadece erkekleri ilgilendirir. Kim üzerine tütüncü dükkanı gibi sigara kokusu sinsin ister?"

Odaya birkaç dakika baktık, fakat bu kadar süre bile çok yakında içilmiş puroların kokusunu almama yetti.

Bütün odalara bakarak evi dolaşırken, Mary Margaret gibi narin ve ufak tefek birinin bütün işlerle nasıl başa çıkabildiğini düşünüyordum. O küçücük heykellerin, minyatürlerin ve sanat eserlerinin tozlarını almak bile merasim olmalıydı.

Biz evi dolaşırken, valizlerimle birlikte Leo ve yanında Mary Margaret arkamızdan geliyordu. Boggs, heykel gibi dikilerek holde kalmıştı. Birden Büyük Teyze Leonora arkasını döndü ve ellerini çırpı.

"Sana biraz da üst katı gezdirmeye karar verdim. Diğerleri burada bekleyebilir," dedi. Mary Margaret'e baktım, fakat o benim de yüzüme bakamıyordu. Gözlerini duvara, iki manzara tablosunun arasındaki boşluğa dikmişti.

Büyük Teyze Leonora'nın peşinden yukarı kata çıktım. Kocasını ile kendisine ait olan yatak odasının çift kanatlı kapısının önünde durdu.

"Aklından neler geçtiğini biliyorum," dedi birden, kapıları açmadan önce. Hayretle kaşlarımı kaldırdım. Aklından geçenleri biliyor muydu? Umarım bilmiyor-

dur diye düşündüm. "Kız kardeşimin evine kıyasla, bizim evimizin küçük olduğunu düşünüyorsun. Amerikalılar her şeyi herkesten büyük yaparlar," dedi. Kendisi değilmiş gibi, Amerikalılardan bir kez daha yabancı gibi bahsediyordu. "Bu eski evler o şekilde yapılmıştır. Bir çok başka işin arasında, biz buranın ısınmasını ve ısınma maliyetini de düşünmek zorundaydık. Bununla birlikte burası tarihi olan bir evdir. Bu evin, Frances'in oturduğu evden yüz yıl önce yapıldığını biliyor muydun?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Burası geçmiş olan bir ülkedir, kanun, sanat ve edebiyatın başladığı yerdir. Fakat," dedi başını sallayarak, "iyi bir öğrenci olduğuna göre bütün bunları biliyor olman gerekir. İşte!" diye bağırды ve tiyatro oyuncusu edasıyla iki kanatlı kapıyı açtı.

İlk iş olarak, dört sütunlu karyolanın Kral George dönemine ait olduğunu söyledi. Odanın bir köşesinde duran tuvalet masasının üzerindeki fildişi ve abanoz karışımı oval aynayı Richard'ın bir müzayedede Lord Flanders dediği bir adamla çekişip, beş bin pound fazla vererek aldığını anlattı. Bir köşede, üzerinde notlarını ve mektuplarını yazdığı Hindistan'a ait özel bir ağaçtan yapılmış küçük masa duruyordu. İpek perdelerin kumaşının Mısırdan getirildiğini, abajurların ise Tiffany'den olduğunu belirtti. Söylediğine bakılırsa, bütün mobilyaların tarihi bir geçmiş vardı ve hepsi temizlenip yenilenmiş antika parçalarıydı. Sağ taraftaki duvarda asılı duran adam portresinin Sir Godfrey Rogers'in olduğunu da belirtmeden edemedi.

"Aslında portreyi kendisi yapmış. Sanatla amatörce uğraşıyordu. Çok fazla üne sahip olamadı, ama ... yine de güzeldir," dedi başını sallayarak. Tepki göstermemi bekleyerek bana baktı.

"Korkarım, Sir Godfrey Rogers'in kim olduğunu bilmiyorum," dedim.

Yine o çingiraklı kahkahasını attı.

"Oh, tabii, söylemeyi unuttum. Endfield Malikânesinin ilk sahibi. Sana hemen şunu söylemeliyim," diye ciddi bir ifadeyle ekledi, "ölen metresinin ruhunun evde dolaştığı hikayesi tamamiyle uydurmadır. Leo, Mary Margaret ya da Mrs. Chester başka türlü anlatırlarsa inanma."

"Ölen metresi mi dediniz?"

"Kendisinden hamile kalan metresini buraya getirip gizli bir odada sosyetedden saklamış diye saçma bir masal anlatılıyor. İsmine leke sürülmesin diye kadını doğum yapınca için burada saklamış. Efsane tabii, üzerine basarak söylüyorum efsane, sözde metresi zehir içip intihar etmiş ve Sir Godfrey Rogers'in karısı intihar edinceye kadar ruhu evin içinde dolaşmış."

"Çok korkunç," dedim.

"Hepsi saçmalık," dedi elini havada sallayarak, "ama çay saatinde güzel bir dedikodu malzemesi oluyor. Neyse, şimdi seni odana yerleştirelim."

Yatak odasına tekrar bir göz gezdirip, arkasından çıktım. Merdivenleri inerken bir şey içimi kemiriyordu. İnsan bir şey söylemek ister, ya da sormak istediği bir şey vardır da, dikkati dağıldığı ya da çok yorgun oldu-

ğu için aklına getirip soramaz ya, işte öyle tuhaf bir duyguydu. Beynimi bir tüy gıdıklıyor gibiydi.

Aşağıda bizi bekleyen Mary Margaret ile Leo'nun yanına giderken, gezdiğimiz odalara tekrar göz ucuyla baktım. Boggs hâlâ holde bekliyordu, ellerini arkasında kavuşturmuş, ayaklarının üzerinde öne, arkaya yaylanarak sabırsızlığını belli ediyordu.

"Rain'e şimdi kalacağı yeri göster, Mary Margaret ve söylediğim gibi ondan sonra hemen Mrs. Chester ile tanıştı," diye buyurdu Büyük Teyze Leonora. Hizmetçilere hitap ederken başını arkaya yatırıp, çenesiyle ki-me konuştuğunu işaret ettiğini fark ettim.

Boggs önemli bir şey vurgularcasına hafifçe öksürdü.

"Oh," dedi Büyük Teyze Leonora, "tabii mutfağa gitmeden önce onu tekrar buraya getir ki Boggs görevlerini anlatsın." Sonra bana döndü. "Tekrar hoş geldin canım ve sana okulunda başarılar dilerim."

Döndü ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Bir süre arkasından baktım, sonra Boggs'a döndüm, o da dönmüş bana bakıyordu. Hâlâ yüzünde sevecen bir hoş geldin ifadesi yoktu. Mary Margaret'in arkasına takıldım, holü geçip hizmetçilerin kaldığı bölme dönerken kafamı kurcalayan sorunun ne olduğunu fark ettim.

Odaların hiçbirinde, hatta kendi yatak odalarında bile ölen çocuklarının bir tek fotoğrafını görmemiştim.

Büyükanne Hudson bana bahsetmemiş olsa, öyle birinin varlığından bile haberim olmayacaktı. Ne kadar tuhaf, diye düşündüm. Acaba ölen yakın akrabaları saklamak da bir İngiliz geleneği miydi?

Bu yer ve bu insanlar hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı, hem de acele etmeliydim.

Yatak odam, Büyükanne Hudson'un gömme dolabından biraz daha büyüktü. Üzerinde incecik bir şilte olan, gıcırtilı demir karyolaya kıyasla Büyükanne Hudson'un evindeki yatağım gözüme kuş tüyü gibi geldi. Rengi soluk sarı perdeler asılı küçük bir penceresi vardı, çıplak kereste yer döşemesi rutubetli ve lekeliydi. Leo valizlerimi bırakıp topallayarak gitti. Sağ tarafımda dolap vazifesi görecektik eşya olan maun bir gardırop duruyordu. Hemen yanında da alçak çekmeceli bir şifonyer vardı. İçerisi naftalin kokuyordu.

"Pencereyi açabilir miyiz?" diye sordum Mary Margaret'e.

Şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi gözlerini açarak. "Hiç denemedim."

Gidip, paslı ispanyoletle biraz boğuştuktan sonra açabildim. Pencereyi iki elimle ittim. Kıpırdamadı.

"Burası çok havasız," dedim etrafıma bakınarak.

"Gidip Boggs'u çağırayım," dedi ve kendim uğraşırım dememe fırsat vermeden gitti. Tekrar denedim, yerinden bile oynamadı. Herhalde yüz yıldır açılmamıştır diye düşündüm.

Valizlerimi yatağın üzerine koydum, giysilerimi çıkarıp gardıroba asmaya başladım. Birkaç dakika sonra Boggs geldi. Önce durup beni süzdü, sonra pencereye gitti. Yumruğuyla pencerenin çerçevesine vurdu. Sonra ellerini dayayıp itti. Pencere inleyerek açıldı.

"Daha sonra menteşeleri yağlarım," diye öfkeyle homurdandı. "Çabuk ol," dedi ve çıkıp gitti.

Mary Margaret'e baktım.

"Umarım, burası Sir Godfrey Rogers'in metresinin öldüğü oda değildir," dedim şaka yollu.

Yüzü bembeyaz kesildi, neredeyse kar beyazı oldu.

"Kim söyledi?"

"Öyle mi?" diye tekrarladım daha sert bir tonda.

"Bu konuyu konuşmamız yasak," dedi.

Odadan çıktı ve kısa bir süre sonra elinde katlanmış bir üniforma ile geldi. Tek kelime söylemeden yatağın üzerine bıraktı. Üniformayı alıp üzerime tuttum. Bedeni bana uygundu.

"Hela koridorun sonunda," dedi.

"Ne dedin?"

"Hela." Bir dakika kadar düşündü. "Lavabo yanı."

"Oh, banyo demek istedin galiba. Tamam, teşekkür ederim," dedim. "Yüzüme biraz soğuk su çarpmak istiyorum. Kendimi hâlâ uçuyormuşum gibi hissediyorum."

Gülümsemedi bile.

"Acele etsen iyi olur," dedi. "Mr. Boggs bizi bekliyor."

"Tamam," dedim. "Mr. Boggs'u boşuna bekletmek istemeyiz," diye mırıldandım.

Bir şey söylemek ister gibi başını hafifçe yana eğdi. Ben başımı iki yana sallayıp, hela diye gösterdiği yere doğru yürüdüm. Banyoya benzemiyordu. Duşu yoktu, sadece küvet, lavabo ve klozet vardı. Evin her tarafı modern bir şekilde yapılmıştı ama hizmetçilerin bö-

lümüne dokunulmamıştı. Amerikalıları sınıf farkı gözetmek ve önyargılı olmakla suçlamasalar çok iyi olur, diye düşündüm.

Üniformamı giyip, Mary Margaret'in peşine takıldım ve evin ön tarafına, Boggs'un bizi beklemekte olduğu yere gittik. Beni tepeden turnağa süzdü.

"Saçlarını arkadan bağla," diye buyurdu. Mary Margaret'e döndü. "Neden ona söylemedin?"

Mary Margaret şaşırmış ve korkmuştu.

"Söyleyecek zamanı olmadı," dedim. "Seni daha fazla bekletmekten korktu."

"Sana sormadım, değil mi?" dedi Boggs, gözlerinden kıvılcım saçarak. "Ben ona sordum."

Mary Margaret gözlerini yere dikti ve başını öne eğdi. Patlamamak için derin bir nefes alıp bekledim.

"Sabah kahvaltısı ve akşam yemeği servisine ve yemekten sonra yemek odasının temizlenmesine yardım edeceksin. Cumartesi sabahları Mary Margaret ile birlikte toz alıp cila yapacaksın. Bilardo odasının yerlerini de sileceksin. Bütün helalara tuvalet kağıdı koyacaksın ve bilardo odasının banyosunu temiz tutacaksın. Orayı Mr. Endfield'in konukları kullanır. Mrs. Chester mutfakta senden ne iş istediğini söyler. Manavdan bir şey istediği zaman sen ya da Mary Margaret gidip alacaksınız."

"Manav mı?"

"Meyve ve sebze satılan dükkandır. İlk sefer Margaret sana yerini gösterir."

"Başka bir şey var mı?" diye sordum kuru bir sesle. Büyükanne Hudson onlara Londra'ya ne için geldi-

ğimi söylememiş miydi? Okulum ve derslerim olacaktı?

"Sadece yerini bil yeter," dedi. "Yerini bilen herkes burada rahat eder. Bir adım dışarı çıkacak olursan, karşımda beni bulursun."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum, öfkelenmeye başlamıştım.

"Mr. Endfield bu evin çok güzel idare edilmesiyle övünür. Bu konuda şaka yoktur. Onu Mrs. Chester'in yanına götür," diye Mary Margaret'e döndü.

Mary Margaret başını salladı.

"Bu taraftan, lütfen," dedi.

Bir an durakladım ve dönüp Boggs'a baktım. Mama olsa, bebekliğinde birisi eline basmış ve yüz ifadesi o anda befirleşmiş, derdi.

Mary Margaret'in arkasından giderken, birden gelmeden önce beni uyardıkları uzun uçak yolculuğu ve gece gündüz farkından kaynaklanan sersemliği hissettim. Sanki yüzüyor, ya da uykuda yürüyor gibiydim. Neden hiç kimse kendimi alıştırıncaya kadar beklemiyordu? Şikayet edersem, nankörlük mü yapmış olacaktım?

Pek umurumda olacağını sanmıyordum.

"Artist mektebine gitmek için gelen Amerikalı sensin, ha?" dedi, Mrs. Chester, Mary Margaret beni mutfığa götürünce.

Ellerini beline dayamıştı. Şişman, tombul kollu, kocaman göğüslü bir kadındı. Gri mavi saçlarını tepe-

sinde topuz yapmıştı. Yanakları kırmızı olmasına rağmen yüzü solgundu, şakaklarında yaşlılıktan oluşan lekeler, boynunun sağ tarafında da bir ben vardı.

Bana bakarken ellerini önlüğüne sildi.

"Peki sevimli küçük kuş. Yapabilecek misin?"

"Neyi yapabilecek miyim?"

"Üzerine düşen vazifeleri."

"Oh, tabii," dedim.

Başını salladı, dudaklarını büzüp bana baktı. "Kahvaltıyı altı buçukta hazırlarız. Mr. Endfield saat yedide kahvesini ister. Kahvesini kim götürecektir?" Bir bana, bir Mary Margaret'e baktı.

"Ben götürürüm," diye atıldı Mary Margaret, bu zevki elinden almamdan korkuyor gibi.

Mary Margaret cahil bir kıza benzemiyordu, hayatını kazanmak için neden başka bir iş yapmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Acaba utangaç olduğu için miydi? Yüksek tabakadan insanların yüzüne bakması ve konuşması yasaklanmış gibi davranıyordu. Dogwood'daki okulda bile kızların arasında sınıf farkını bu kadar bariz hissetmemiştim.

"Güzel. İkinizin görevlerinizi karıştırmanızı ve müdürle başını belaya sokmanızı istemiyorum, duyunuz mu?" Mary Margaret başını salladı.

"Müdür kim?" diye sordum.

"Müdür kim?" diye Mrs. Chester Mary Margaret'e baktı. "Mr. Boggs tabii. Talimatları o verir. Ona bir kere cevap vermeyi dene bak o zaman müdür kim anlarsın, değil mi Mary Margaret?"

"Evet, efendim."

"Evet, efendim." Mrs. Chester taklidini yaptı. Tekrar bana döndü. "Mr. Boggs kızdığı zaman karşısına çıkmasan iyi olur. Şimdi burada yapacaklarına gelelim," dedi. "Birincisi tabaklarımın, bardaklarımın ve fincanlarımın kırılmasını istemiyorum, duydun mu? Çok dikkatli taşıyacaksın, özellikle bulaşık yıkarken dikkat edeceksin. Mutfakta ayağımın altında salakların dolaşmasını istemem. Her şey düzenli ve temiz olacak. Ocağın nasıl parladığını görüyor musun?" dedi fırını göstererek. "Evin yönetimi konusunda Mr. Endfield Captain Bligh gibi titizlenir." Bir an düşündü ve ekledi. "Baştan öğrensen iyi olur, senden kahve istediği zaman sök yapacaksın, anladın mı?"

"Sök mü?"

"Süt önce konacak, demek. Ben de seni akıllı bir kız sanmıştım," dedi küçümser bir tavırla.

"Bu eve geleli daha birkaç saat oldu, Mrs. Chester. Bu kadar kısa zamanda bu komik tabirlerinizi öğrenmemi beklemeniz haksızlık."

"Komik tabirler mi?" Mary Margaret'e baktı, o yine başını yere indirmişti. "Ne kadar küstah değil mi?"

"Mrs. Endfield, Rain'e çay ve bisküvi vermenizi söylemişti," dedi Mary Margaret fısıltı gibi bir sesle.

"Şimdi mi?"

"İstemiyorum. Yemeğe kadar beklerim," diye tersledim.

"Bekler misin? Bu iyi işte. Tamam, Mary Margaret. Ona masayı nasıl hazırlayacağını göster. Bilgi için söylüyorum, biz akşam yemeği servisi bittikten sonra ye-

mek yeriz, onun için bir süre beklemen gerekecek," dedi. Sonra beni süzdü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sen ve ailen Amerika'da yardımla yaşıyordunuz değil mi?"

"Yardım mı?" diye Mary Margaret'e sordum.

"Hükümet yardımı," dedi Mary Margaret.

Birden sinirlendim.

"Böyle düşünmeniz nereden neredir?" diye sordum.

"Amerika'da bütün siyahların öyle yaşadığını duydum."

"Yanlış duymuşsun," dedim. "Anlaşılan size öğretmem gereken çok şey olacak."

Gözleri bir an yerinden uğramış gibi oldu. Mary Margaret nefesini tuttu, Mrs. Chester iki eliyle şişko göbeğini tutarak gülmeye başladı.

"Mr. Boggs seninle çok uğraşacağı benziyor. Artık sabahları işe çok keyifli geleceğim," dedi göz kırparak. "Tamam güzeller, artık işe başlayalım. Sofraya iki tabak fazla koy Mary Margaret, bu gece konukları gelecek."

Kendi kendine gülerek yemeğini hazırlamaya koyuldu. Yorkshire tartı pişiriyordu, yumurta, süt, un karışımı hamurun fırında pişirilmesiyle yapılan ve sığır etiyle servis edilen bir çeşit yemektir. Çok güzel koktuğunu itiraf etmeliyim. Mary Margaret'in üsluk dediği, tatlı olarak da üzeri bol kremalı kek yapıyordu.

"Mrs. Chester taşralıdır, ama hayatı boyunca hep iyi evlerde aşçılık yapmıştır," dedi Mary Margaret birlikte yemek masasını hazırlarken.

"Taşralı ne demek?"

"Doğu Yakası'ndan yani," diye açıkladı, ben de başımı salladım.

"Çene çalmayı bırakın, işinize bakın, duydunuz mu?" diye seslendi Mrs. Chester mutfaktan.

Mary Margaret ağzını fermuarladı ve daha hızlı çalışmaya başladı. Burası köleler evi diye düşündüm, kölelerin kölelere emir verdiği bir ev.

Mama, biz hiç böyle kötü yaşamadık.

Kendi kendime gülümseyerek keten peçeteleri katladım. Daha sonra gömme dolaptan bozma odama gidip, valizlerimi boşaltmayı bitirecek kadar boş zamanım oldu. Birkaç dakika yatağa uzanıp dinlenmek istedim, ama yol yorgunluğu etkisini gösterdi ve derin bir uykuya daldım.

Demir karyolanın kenarına güm güm diye vurulmasıyla bir elektrik dalgası bacaklarımdan, bel kemiğime, oradan da beynime ulaştı. Sıçrayarak uyandım ve yatağın içinde oturdum. Boggs, elinde golf sopası gibi tuttuğu süpürge sapıyla yatağımın ayak ucunda duruyordu. Yüz ifadesine bakılacak olursa sopayı kafama indirmek üzereydi. Bir an aklım karıştı, nerede olduğumu unuttum. Gözlerimi kırıştırarak nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. İşte o zaman çılgına döndüm.

"Odamda ne işin var?" diye sordum. O an aklıma kapının üzerinde kilit olmadığı geldi, ama kapattığımı çok iyi hatırlıyordum.

"Yemek servisine geciktin," dedi.

"Uyuyakalmışım. Amerika'dan buraya kadar uzun bir uçak yolculuğu yaptım. Size küçük bir havuz

gibi gelebilir, ama okyanusu geçtim ve büyük bir zaman farkı var.

"Bunlar mazeret değil. Görevlerini yapmak zorunda olduğumu söylemişim. Görev birinci planda gelir. Şimdi hemen mutfaga git. Mrs. Chester seni bekliyor ve Mrs. Endfield seni sordu."

"Odaya girmeye hakkın yok," dedim.

"Burası senin odan değil," dedi dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle. "Mr. Endfield hayırsever bir insan olduğu için burası senin yattığın oda." Odadan çıktı, koridorun ortasında geri dönüp kalın işaret parmağını bana doğru salladı. "Bir daha işini aksatacak olursan, sana Pazar günü ceza veririm."

Pas rengi tahta zeminde ayaklarını vurarak uzaklaştı. Ellerimle gözlerimi ovaladım, sonra da yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Saçlarım berbat durumdaydı, ama nasıl olsa toplamak zorundaydım. Saçımı topladım ve koşarak mutfaga gittim.

"Ah, hanımefendi nihayet teşrif ettiler," dedi Mrs. Chester, arka kapıdan mutfaga girdiğimde. Mary Margaret, hazırlamakta olduğu tepsiden başını kaldırıp bana baktı. Benim için endişeleniyordu.

"Uyuyakalmışım. Yol yorgunuyum. Zaman farkı çok, biliyorsun."

"Öyle mi? O halde yarın ben de yol yorgunu olduğumu bahane ederek işe geç geleyim," diye tersledi. "Yorkshire tartını servis etmek için Mary Margaret'e yardım et."

Diğer tepsiyi alıp Mary Margaret'in arkasından yemek odasına gittim. Ben içeri girer girmez Büyük

Teyze Leonora ellerini çırttı. Sağ tarafında yaşlıca bir kadın, sol tarafında da şişman, kabak kafalı bir adam oturuyordu. Büyük Enişte Richard'ın arkası bize dönmüktü, ama Büyük Teyze Leonara bağırınca bize doğru döndü. "İşte geldi, Richard."

Saçları benimki kadar siyah, kadınları bile kıskandıracak güzellikte badem biçiminde yeşil gözleri olan, son derece yakışıklı ve seçkin bir adamla yüz yüze geldim. Kirpikler de kadınları kıskandıracak derecede uzun ve gürdü. Sağlıklı yüz ifadesi ve simsiyah saçları yüzünden Büyük Teyze Leonora'dan genç gösteriyordu. Bir seksen beşin üzerinde, derli toplu bir adamdı, ince beyaz çizgili bir takım elbise giyiyordu. Nişan yüzüğünün yanı sıra, sol elinin küçük parmağına da bir yüzük takmıştı. Ortasında küçük bir pırlanta taşı vardı. Elleri ince ve uzundu, sanatkar eli gibi diye düşündüm.

Beni en çok etkileyen bedeninin tutuşuydu, omuzları sabit, sırtı dimdik, başı yukarıdaydı. Her hareketinin, her pozunun bir anlamı varmış gibi ağır ağır bana döndü. Gülümsemedi. Gözleri kısılmış düşünceli bir ifade almıştı, muntazam dudakları kapalıydı. Yüz ifadesine son derece hakimdi, hislerini belli edecek en küçük bir mimik göremedim.

"Bu Rain Arnold, kız kardeşimin Amerika'dan gönderdiği *au pair*," diye Büyük Teyze Leonora söze başladı. "Burbage Tiyatro Okulunda okumak için buraya geldi. Rain, kocam Mr. Endfield'le tanış."

"Merhaba," dedim hâlâ elimde, Yorkshire tartı dolu tepsiyi tutuyordum. Mr. Endfield tek kelime söyle-

medi. Bir doktor gibi beni incelerken belli belirsiz başını salladı.

"Bunlar da Sir Isaac Dudley ve Lady Dudley, Rain," dedi.

Sir Dudley, tombul suratında bir gülümseme titreşir gibi oldu, dudakları içe doğru kıvrıldı ve bir an dişleri yokmuş gibi oldu. Karısı bana bakmadı. Mary Margaret'in önüne koyduğu Yorkshire tartına bakmayı tercih etti.

"Rain daha bugün geldi," dedi Büyük Teyze Leonora.

Mary Margaret başını kaldırıp, tepsideki Yorkshirre tartlarını servis etmemi işaret etti. Sir Isaac Dudley gözünü elimdeki tepsiye dikmişti, ben servis etmesem neredeyse kendi payını kendisi alacakmış gibi bir hali vardı. Çabucak servisi yaptım.

"Sol taraftan," diye Büyük Enişte Richard mırıldandı. Durdum ve servis yapmak için sol tarafına dolandım. Ona bu kadar yakın olunca, pahalı tıraş losyonunun kokusuna karışan sigara kokusu burnuma geldi. Bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissediyordum. Israrlı bakışları yüzünden ellerim titremeye başladı ve tabağı biraz gürültülü bir şekilde önüne koyabildim.

Servisim biter bitmez başını kaldırıp bana baktı.

"Baldızım senin için İngiltere'de bir okul seçerek çok isabetli karar vermiş, sömürgelerde okumaktan çok daha iyidir."

"Sömürge mi dediniz?"

Sir Dudley kıkırdadı. Gülmekten çok öksürüğü andırıyordu.

"Sen ona aldırma, Rain," dedi Büyük Teyze Leonora. "Kocam geçmişte yaşıyor. Amerikan Devrimini hâlâ kabullenemedi."

"Amerikan Devrimi olmadan dünya çok daha iyi olurdu," dedi Richard Enişte. Her sözü hanedan açıklaması gibiydi. Sesi kalın, telaffuzu düzgündü, insan konuşmasını zevkle dinliyordu. "Senin ırkın çok daha iyi muamele görürdü." diye ekledi.

"Benim ırkım mı?"

"Daha ilk günden o kadar üzerine gitme, Richard. Zavalıcağı ürküteceksin. Daha bugün geldi."

"Evet, evet," diye mırıldandı Sir Dudley.

Lady Dudley'in bakışları beni delegecek gibiydi, fakat Richard eniştenin bakışları birden yumuşamıştı, nihayet dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıpırdanma oldu, fakat bakışları soğuktu. Gözleri üzerimdeydi, ama dikkati çok uzaklara gitmişti.

Bir süre sonra gözlerini kırıştırdı, beynindeki klik sesini duyar gibi oldum ve düşünceleri yine yön değiştirdi. Derin bir uykudan uyanmış gibi oldu. Beni beynine iyice yerleştirmek ister gibi tepeden tırnağa süzüyordu.

"Tabii," dedi. "Özür dilerim. Endfield Malikânesine hoş geldin, umarım bu evdeki ve okuldaki deneyimlerin faydalı ve eğlenceli olur."

"Evet, evet," diye tekrarladı Sir Dudley. Acaba aklına başka söz gelmiyor mu diye düşündüm.

Karısı, büyük teyzeme döndü ve Kensington Garden'de yapılacak olan büyük yardım toplantısından bahsetmeye başladı. Benim konum artık ilgisini çekmi-

yordu. Bakışları hâlâ üzerimde olan Büyük Richard Enişte'ye bir kere daha baktım, gülümsedim ve mutfağa gittim. Mutfaka girinceye kadar, konuşma süresince nefesimi tutmakta olduğumu fark etmemiştim. Soluğumu verip, tekrar ciğerlerimi havayla doldurdum.

"İlk sınavı başarıyla verdi," diye kıkırdadı Mrs. Chester.

Zamanı gelince Mary Margaret'le birlikte masayı toparlamak ve tatlıları servis yapmak için yemek odasına gittik. Sir Dudley kahve, diğerleri çay istediler ve Richard Eniştenin sök'ünü unutmamışım. Fincana önce sütü koymamdan çok etkilendi ama ısrarlı bakışları beni rahatsız etmeye başlıyordu.

Masayı topladıktan sonra Mrs. Chester'in bulaşıkları yıkamasına yardım ettik. Yorgunluktan yemek yiyecek halim kalmamıştı. Mrs. Chester'in alaycı tavırlarını sevmememe rağmen, çok iyi bir aşçı olduğunu inkâr edemezdim. Yemeği mutfakta yedik. Yukarı kattan piyano sesi gelince Mary Margaret'e baktım.

"Kim piyano çalıyor?" diye sordum.

"Mrs. Endfield," dedi ve yanlış bir şey söylemiş olmak korkusuyla hemen Mrs. Chester'e baktı. Bu evde birisi hakkında konuşmak neden yasak diye merak etmeye başladım.

Mary Margaret bulaşıkları halledeceğini söyledi. Çok yorgun olduğumu biliyordu. Teşekkür ettim ve yatak odama gittim.

O kadar yorgundum ki, soyunup geceliğimi giyecek gücü bile zor buldum. Dişlerimi fırçalarken koridorda ayak sesleri duydum ve Mary Margaret olduğu-

nu düşündüm. Büyük teyzem hâlâ piyano çalıyordu. Odama döndüm ve kapıyı kapattım. Yatağa girip gözlerimi kapatır kapatmaz, Boggs'un elinde süpürge sopasıyla yatağımın başında duran hali gözlerimin önüne gelince panikledim. Çalar saatim yoktu. Sabah kesinlikle uyanamayacaktım. Mary Margaret'e sabah uyandığında beni de uyandırmasını söylemek geldi aklıma. Yataktan çıktım, üzerime sabahlığımı geçirdim ve kapıyı aralayıp koridora baktım. Mary Margaret acaba nerede yatıyordu?

Büyük Teyze Leonora hâlâ piyano çalıyordu. Koridorun loş ışığında gölgeler daha belirgin ve büyüktü. Banyonun önünden geçip hizmetçilerin bölümüne doğru yürüdüm. Müzik peşimden geliyordu. Birinci kapının önüne geldiğimde, karanlık kapının önünde Boggs belirdi. Üzerinde fanılası ve pantolonu vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Mary Margaret'i arıyorum. Odamda çalar saat olmadığı için sabah beni uyandırmasını isteyecektim," diye çabucak açıkladım. Karanlıkta gözleri pırıl pırıl parlıyordu. İfade­siz yüzü ve duygusuz ses tonu beni korkutuyordu.

"Merak etme. Kapına vururum," dedi.

"Mary Margaret'in uyandırmasını tercih ederim," dedim. "O nerede?" Koridorun sonuna doğru baktım. Başka oda göremedim.

"Burada kalmıyor," dedi. "Annesiyle birlikte oturuyor. Seni uyandırırım. Hiç merak etme," dedi. Yüzü karanlıkta kalıyordu.

"Peki ya Leo?" diye sordum. Senden başka kimse yok mu diye düşünüyordum.

"O da garajın üzerinde kalır. Yol yorgunu olduğunu söylemiştin," diye ekledi.

"Evet."

"O halde git uyu," diye buyurdu. Odaya girdi ve kapıyı kapattı.

Dar koridorda bir süre bekledim. Burada sadece Boggs'la ben mi kalıyordum? Banyoyu onunla mı paylaşıyordum? Onun bu kadar yakınımda olduğunu düşününce midem bulandı. Odama döndüm ve kapıyı kapattım. Yarın bir saat alırım, sonra da Büyük Teyze Leonora'ya yatak odamın kapısına kilit istediğimi söylerim, diye düşündüm.

Yorganın altına büzüldüm ve başımı sert yastığa koydum. Rüzgâr naftalin kokusunu biraz gidermişti. Ekşimsi bir kokuya karışan naftalin kokusu bana Washington, D.C'nin dış mahallelerindeki apartman dairelerini anımsatıyordu. Az sonra piyano sustu ve yerini gıcırtilara ve inlemelere bıraktı.

Yorgunluktan adeta baygın düştüm. Sanki hâlâ yolculuktaydım, uçaklarla, arabalarla oradan oraya sürükleniyordum, sonra döne döne bir kuyuya düşüyor gibi hissettim kendimi, anılar, yüzler, sesler birbirine karıştı. Mama düşmemi engellemek için uzanıp beni tutmaya çalışıyordu, ama her seferinde birkaç santim farkla beni yakalayamıyordu. Roy bana sesleniyordu, adım kulaklarımda çınlıyordu. Beni'nin yanından geçtim, dans ederek buhar olup kayboldu. Bir an için Büyükanne Hudson'u görür gibi oldum, bakışları endişe-

liydi. Döne döne düşerken sevdiğim herkesi kaybediyordum, sonra tam yanmakta olan ateşin ortasına düşerken yatak odamın kapısının usulca kapandığını duydum.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yatağın içinde oturdum. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum. Birden bir silüet görür gibi oldum ve korktum, ama hemen bunun gardırobun gölgesi olduğunu fark ettim. Odada kimse yoktu, ama acaba az önce var mıydı? Koridoru dinledim, hiçbir ses duyamadım. Sonra başımı tekrar yastığa bıraktım.

Çok yorgunum, diye düşündüm.

Çok yorgunum.

Hayaletlerle bile ilgilenemeyecek kadar yorgundum.

3

Yine Yeni Kız

Ertesi sabah Boggs kapıma o kadar hızlı vurdu ki, yumruğu içeriye geçecek sandım. Eziyet etmekten büyük zevk alıyordu.

"Uyandın mı?" diye koridordan hırladı.

"Evet, evet!" diye seslendim. Mama olsa, ölüyü bile yerinden hoplatır, derdi.

"Hemen mutfağa in," diye buyurdu uzaklaşırken.

"Peki efendim," diye cevap verdim ve iyi sabahlar diledim. Hareket edince acıyla inledim. Yol yorgunluğu ile ilgisi yoktu. Bütün gece yatağın içinde perende atmuş gibiydim. Vücudumun her noktası ağrıyordu, yorgan bacaklarıma dolanmıştı. Küçük pencereden dışarı baktım, simsiyah bir gökyüzü ve bulutlardan başka bir şey göremedim, hava sandığımdan soğuktu. Bu durum beni başka bir gerçekle daha yüzyüze getirdi. Oda ısıtılmıyordu, değil bir radyatör küçük bir elektrik sobası bile yoktu. Bu acıklı durumu, çıplak

ayaklarımı tahta zemine basınca fark ettim. Buza basmış gibi oldum. Aceleyle terliklerimi arandım ve üzerime gecelikten daha sıcak tutacak bir şey geçirdim. Bir duş yapacak kadar zamanım olsa çok iyi olacaktı, ama ne duş vardı ne de zaman. Banyo yapmak zorundaydım, saatime baktım, giyinmek ve kahvaltı servisi için mutfağa inmek için on beş dakika zamanım vardı.

Külotumla sutyenimi giydim, koridoru kontrol ettim, kimse yoktu, giysilerimi koluma alıp, hiç değilse sabunlanmak için, koşarak banyoya gittim. Sıcak su olmasını mı bekliyordum acaba? Suyu akıttım, ama ılmadı bile. Başka çarem kalmamıştı, alelacele sabunlandım, titreyerek üzerime etekliğimle bluzumu giydim. Taranmakla zaman harcamayacaktım, saçlarımı arkadan toplamanın tek faydası buydu, ama saçının yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Ev son derece sessizdi. Mutfaktan tıkırtılar duydum, içeri girdiğimde Mary Margaret çaydanlığa sıcak su dolduruyordu. Bana şöyle bir göz attı, ama büyük enişteye çay demlemek kalp ameliyatı yapmak kadar önemliymiş gibi gözünü yaptığı işten ayırmadı. Günaydın bile demeden, mutfak kapısına yürüdü.

"Önce süt koymayı unutma," diye mırıldandım arkasından. Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı, gülümsemişimi görünce gözleri yuvalarından uğradı. Bu evde hiç kimse şaka yapmaz mıydı?

"Yataktan kalkacak kadar iyileştin demek," diyerek Mrs. Chester kilerden çıktı. "Çok şaşırdım. Eminim kalkman için Mr. Boggs bir şeyler yapmıştır, değil mi canım?"

"Yaptı tabii. Yatağımın altında uyudu," dedim, tavuk gibi kıkırdadı. "O nedir?" diye sordum kahvaltı için hazırladığı şeye bakarak.

"Siyah puding," dedi. Gözlerimi kısıp bakmaya devam edince açıkladı, "baharath sosisle yapılır."

"Böo," diye mırıldandım. Başını yana eğdi.

"Mr. Endfield, Salı günleri İngiliz usulü kahvaltı ister. Sahanda yumurta, domates, kızarmış ekmek ve marmelat da vereceğim. Domatesleri doğrasana. Parmagını kesmeden yapabilirsin, değil mi?"

"Tabii," dedim ve işe koyuldum. Gözünün ucuyla bana bakıyordu.

"Bıçağı güzel tutuyorsun," dedi.

"Evde çok yemek pişirdim."

Başını salladı. Ben de marmelada bakıyordum.

"Tat istersen," dedi, ben de tattım. Yüzümü buruşturduğumu görünce gülmeye başladı. "Portakal kabuğundan yaptım. Mr. Endfield çok sever."

"Burada hiç kimse soğuk sütle mısır gevreği yemez mi?"

"Mısır gevreği mi?" Bir an düşündü. "Mr. Endfield perşembe günleri yulaf lapası yer ama soğuk değil."

"Her perşembe mi? Burada her şey, yemekler bile günlere göre mi ayarlanmıştır?"

"Evet," dedi.

Mary Margaret geri geldi. Mrs. Chester yüz ifadesine bakıp kendince bazı mesajlar aldı, sonra başıyla yemek odasını işaret etti.

"Kahvaltı masasını hazırla."

Büyük Teyze Leonora'nın sabahın bu erken saatinde kalkmasını beklemiyordum, ama kahvaltıya indikten sonra sıraladığı yapılacak işler listesinden, kocası hukuk firmasıyla ilgilenirken, onun da kendini hayır işleriyle oyaladığını anladım. Üstelik çok şıktı. Saçı muntazam taranmış ve saç spreyi ile sabitlenmişti. Açık mavi pamuklu bir elbise ve ipek bir bluz giymişti.

Büyük enişte, kahvaltı süresince burnunu *London Times* gazetesinden çıkarmadı, sadece okudukları hakkında yorum yapmak için başını kaldırdığında nefes alıyordu. Büyük Teyze Leonora yorumlarını gülümseyerek dinliyor, arada sırada uzun bir "oooh" la cevap veriyor ya da sadece başını sallamakla yetiniyordu. Sonunda enişte gazetesini katladı ve bana baktı. Mary Margaret'le birlikte masayı topluyordum.

"Okuluna nasıl gideceğini biliyor musun?" diye sordu.

Ürkek bir ifadeyle Büyük Teyze Leonora'ya baktım. Acaba gerçeği söylemeli miydim?

"Tabii bilmiyor, sevgilim," diye cevap verdi benim yerime.

"Ben de öyle tahmin etmişim. Bu sabah Boggs'u veremem. Kendin gitmek zorundasın," dedi.

Hiç şaşırmadım.

Elini iç cebine soktu ve küçük bir bloknot çıkardı. "Dikkatli dinle," diye buyurdu, ben de masaya doğru bir adım yaklaştım. Mary Margaret bana baktı, söylenenleri duyması yasakmış gibi telaşla mutfığa kaçtı.

"Yüzyılı aşkın bir süre dünyanın en kalabalık şehri olan Londra, köylerin bir araya gelmesinden oluşmuş-

tur," diye başladı. "Her köyün kendine özgü bir özelliği vardır, bir kısmı bu özelliğini hâlâ korumaktadır."

Konuşurken bana bakmıyordu. Sınıfta ders veren profesör edasıyla masaya bakarak konuşuyordu.

"Mesela," diye devam etti, "hükümet merkezi Whitehall çevresindedir, Westminster'deki parlamento binasından güç alır ve tabii Kraliçe olmadan grup tamamlanmaz. Kraliçenin hanedanı ve yaşamı St. James Park çevresindedir."

Başını kaldırıp bana baktı.

"Buraya kadar anladın mı?"

"Evet," dedim. Aslında bunların okulun yolunu tarif etmekle ne ilişkisi olduğunu anlamamıştım. Aca-ba şehirde dolaşmaya başlamadan önce İngiltere tarihini mi bilmek gerekiyordu?

"Güzel. En uygun ulaşım aracı yeraltı trenidir. Biz metro deriz. Bütün istasyonlarda şu işareti göreceksin," diyerek kağıdın üzerine çizmeye başladı, "Londra Taşımacılık şirketinin sembolü. En iyisi aylık abonman kartı almaktır."

"Oh, paramı sterline çevirmem gerekiyor," dedim birden panikleyerek.

Dönüp Büyük Teyze Leonora'ya baktı.

"Bu iş hâlâ yapılmadı mı, Leonora?"

"Yapılmadı tabii, sevgilim. Rain daha dün geldi."

"Peki, neden onu doğruca bizim bankaya götürüp yaptırmadın?"

"İlk önce eve yerleşmesi ve Boggs'tan görevlerini öğrenmesi daha önemli diye düşündüm. Zaman yoktu zaten." Başını iki yana salladı.

"Anlaşılan her şeyle benim ilgilenmem gerekiyor," diye mırıldandı.

Elini tekrar iç cebine soktu, cüzdanını çıkardı ve içinden bir kağıt para aldı.

"Buna onluk derler," dedi parayı önümde sallayarak, "yani on İngiliz Lirası. İngiliz ve Amerikan parası arasındaki farkı biliyor musun?"

"Evet," dedim.

"Güzel. Bugünlük bu sana yeter, ama ihtiyaçlarını hemen karşılamalısın. Londra birkaç bölgeye ayrılmıştır. Abonman kartıyla sana gerekli olan bölgelerde gidip gelebilirsin. Abonman kartının fiyatı, kullanacağın bölgelere göre değişir, anladın mı?"

Çok hızlı konuştuğu için söylediklerinden bir şey anlamıyordum.

"Tek bilet alamaz mıyım?"

"Alabilirsin, ama sadece gitmek istediğin yere."

"Ama henüz nereye gideceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

Başını salladı.

"Çok zor değil. Çocuklar bile kendileri gidip geliyorlar."

"Ama Amerika'da böyle değildir," diye itiraz ettim.

"Amerika," diye mırıldandı. "Toplu taşımacılıkta bizim yarımız kadar bile olamazlar. Kısa bir zaman sonra kendin de göreceksin zaten. Bugün istasyona gittiğinde, memur sana yardımcı olur. Bu," dedi bloknota kalemiyle vurarak, "senin yolculuk planın olacak."

"İstasyona gittikten sonra, Notting Hill'e gideceksin, oradan Circle Line'ye binersen seni okulunun bulunduğu Sloane Square'ye götürür. Okulun, Royal Court Theatre'nin yanında. Sanırım bir Amerikalının bile bulması zor olmaz."

Bloknottan yırttığı sayfa ile on sterlinlik banknotu elime sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ön kapıdan çık, sağa dön ve batı istikametinde iki cadde geçtikten sonra istasyona varırsın."

"Çok heyecanlı değil mi?" dedi Büyük Teyze Leonora ellerini çırparak.

"Döndüğüm zaman heyecanlı olup olmadığını söylerim," dedim. Göz ucuyla, büyük eniştenin gözlerinin güldüğünü fark ettim.

"Sandığın kadar zor olmadığını göreceksin," dedi, "ve Amerika'dakilerin aksine, burada insanlar son derece sıcak ve yardımseverdir. Yine de konuştuğun insanlara dikkat et ve şimdilik çevreyi dolaşmaya çıkma," diye tavsiyede bulundu. Gazetesini katlayıp ayağa kalktı ve bir tünelin ucundaymış gibi Büyük Teyze Leonora'ya baktı. "Şu para meselesini en kısa zamanda hallet, Leonora," dedi.

"Edeceğim, sevgilim."

"Size iyi günler," dedi ve gitti.

Büyük Teyze Leonora'ya bankaya verilecek çekten bahsettim, bizzat ilgileneceğini söyledi.

"İlgileneceğim; çünkü Richard olayı büyük bir sorun haline getirdi," diye ekledi.

Mary Margaret'e masayı toplamada yardım ettim.

Sonra kahvaltımızı yaptık. Kahvaltı bitince saçlarımı taramak ve dudağıma biraz ruj sürmek için duvardaki deliğime gittim. Çıkmadan önce Büyükanne Hudson'un verdiği çeki Büyük Teyze Leonora'ya verdim.

"Cep harçlığı için bu çok yüklü bir miktar," dedi. "Kardeşimin bu kadar cömert olduğunu bilmiyordum doğrusu. Eminim Victoria'nın haberi yoktur," dedi düşünceli bir ifadeyle. Sonra kafasındaki kötü bir düşünciyi atmak ister gibi başını iki yana sallayarak gülümsedi. "İhtiyacın olmayacağını söylemek istemedim. Londra pahalı şehirdir. Birkaç yüz sterlinle başlarsın. İyi günler, canım," dedi.

Kalbim oturma odasındaki duvar saati gibi güm-bür güm-bür çarparak evden çıktım ve beni yeni okulumaya götürecek ilk yolculuğuma başladım.

İlk hatamı Endfield malikânesini bir blok geçtikten sonra yaptım. Büyük enişte Richard'ın söylediklerini düşünürken, İngilizlerin arabalarını ters taraftan kullandıklarını unutarak kaldırımdan aşağı bir adım attım. Sol tarafıma bakıp, rahatlıkla karşıya geçebileceğimi düşünmüştüm. İlk önce acı bir fren sesi duydum, sonra da şoförün öfkeden kıpkırmızı olmuş suratını gördüm. Kalbim çarparak gerisin geriye kaldırıma sıçradım.

"Trafik ışıklarına baksana," diye bağırdı önümden geçerken.

Gözlerimi kapatıp, nefesimi tuttum ve tehlikesiz olduğundan emin olunca karşı kaldırıma geçtim. Gök yüzü gri bir renk almıştı ve yanımdan geçen bütün yaların şemsiye taşıdıklarını fark ettim. Benim yoktu ve

evden çıkarken kimse şemsiye almam için uyarmamıştı. İstasyona varmadan ilk damlalar düşmeye başladı, trafik yüzünden karşı kaldırıma koşamıyordum, ıslanarak bekledim. Sonunda istasyona vardım ve üzerimi silkeledim. Bluzum sırlıslam olmuştu. Ne kötü bir başlangıçtı.

Sağa sola koşuşturan insanlar beni itip kakıyorlardı. Amerika'daki metro istasyonlarından pek farkı yoktu. İçi bozuk para dolu bir teneke kutunun önünde dikilmiş saksofon çalan bir adam bile vardı. Nasılsa istasyon memuru yardımcı oldu ve birkaç dakika sonra diğer yolcularla birlikte trenimin geleceği yerde bekliyordum. Dakika başı hoparlörle "Boşluğa dikkat edin," diye anons yapıyordu. Tren gelinceye kadar bunun ne anlama geldiğini anlayamadım. Trenle platform arasında gerçekten büyük bir boşluk vardı.

"Boşluğa dikkat et," diye kendi kendime gülerek Londra'daki ilk metro yolculuğuma başladım. Haritaya bakarak, büyük eniştenin yazdığı istasyonları kolladım. Kısa bir süre sonra metrodan inmiş, çiseleyen yağmur altında okulumu arıyordum. Yanlış yöne gittiğimi düşünerek bir an panikledim ve nefes almak için bir dükkanın önünde durdum. Islak giysilerim vücuduma yapışmıştı. Ne kadar güzel bir başlangıç olacaktı, ilk günden kötü bir izlenim bırakmamak için Endfield Malikânesine geri dönmeyi bile düşündüm.

"İyi misin, tatlım?" diye dükkandan çıkan ufak tefek yaşlı bir kadın sordu.

Sanırım utancımın kendimi duvara yapıştırdığım için kadının gözüne garip görünmüştüm.

"İyi değilim. Ne tarafa gideceğimi bilemiyorum," dedim.

"Peki nereye gidiyorsun, tatlım?"

Bana bakıp gözlerini kırıştırdı. Yüzünde gereğinden çok makyaj vardı.

"Buraya," dedim eline üzerinde adres yazılı kağıdı tutuşturarak. Önce kağıda, sonra bana baktı.

"Oh, çok uzak değilsin, tatlım. Buradan sola dön, hiç sapmadan Plowman's Pub'a kadar git, köşeyi dönmünce sağda göreceksin. Aslında," dedi şemsiyesini açarak, "ben de o tarafta oturan bir arkadaşına gidiyordum. Her gün bu saatlerde birlikte çay içeriz," dedi. "Daha sonra bar açılınca, orada birer alkollü gazoz içmeye gideriz. Haydi gel," dedi. Ben de eğilip şemsiyenin altına girdim. Yan yana yürürken çok komik bir ikili oluşturduğumuzu düşünüyordum.

"Alkollü gazoz nedir?" diye sordum.

"Alkollü gazoz mu? Yarı yarıya bira ve limonata. Hiç içmedin mi?"

"Hayır," dedim gülerek.

"İlk kocamla ben son beş yıl süresince her gün öğleden sonra Plowman'a gittik. Altı ay önce öldü."

"Çok üzüldüm," dedim.

"Evet, sakın yaşlanma, tatlım. Genç ve şimdi kuru kalmaya dikkat et," dedi, barın yanındaki binanın kapısından girerken.

Köşeyi döndüm ve adrese kadar koşarak gittim. Okuldan çok, küçük bir işyeri binasına benziyordu, fakat iki kanatlı camlı kapıda okulun adı yazıyordu. İçeri girdim, tam o sırada bale mayosu giymiş iki kız gü-

lüşerek merdivenlerden iniyorlardı. Kardeş olmalıydılar. İkisinin de saçları koyu renkti, ama birininki ense hizasında kısa kesilmişti, diğerininki daha uzundu ve taranmamış bir hali vardı, ama son derece hoştu. Tenleri neredeyse benimki kadar koyuydu.

"*Bonjour*," dedi kısa saçlı olan. "Yardımcı olabilir miyiz?"

"Mr. MacWaine'yi arıyorum." Avuçlarımin içiyle saçlarımı düzelttim.

"Ah, evet, Monsieur MacWaine bürosunda olmalı, değil mi Leslie?" diye sordu diğer kıza.

"*Mais oui*. Yeni öğrenci misin?"

"Evet."

"Amerika'dan gelen kız mı?"

"Evet," dedim içimden gülerek. Amerika'dan gelen kız.

"*Très bien*. Benim adım Catherine, bu da kardeşim Leslie. Hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

"Sen de yurttan mı kalacaksın?" diye sordu Catherine.

"Hayır. Bir arkadaşımın kardeşinin evinde kalıyorum. Ashında, bana yatacak yer vermeleri için ev işlerine yardım ediyorum."

"*Au pair*," diyerek güldüler.

"Evet."

"*Très bien*," dedi Leslie. Ne olmak istiyorsun? Şarkıcı, balerin ya da aktris?"

"Tiyatro öğrenimi görmek için geldim. Siz balerin misiniz?"

"Bugün baleriniz," dedi Catherine. "Yarın şarkıcı olacağız."

Tekrar güldüler, önce birbirlerine bakıyor, sonra kıkırdıyorlardı. İkisi de düğme burunlu, minicik ağızlıydılar ve tatlı bir gülümsemeleri vardı.

"Biz Paris'ten geldik," dedi Catherine elini uzatarak.

"Benim adım Rain Arnold," dedim. "Virginia'dan geliyorum."

"*Enchanté*," dedi Leslie. "Fransızca biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Nasıl olsa Amerika'ya dönünceye kadar her lisanndan bir parça öğreneceksin, belki Fransızca da konuşursun, değil mi?" dedi Catherine. Onaylatmak için Leslie'ye baktı, Leslie omzunu silktilti.

"Olabilir. Monsieur MacWaine'nin bürosu şurada," diye karşı kapıyı gösterdi. "Sayım yapmakla meşgul."

"Sayım mı?"

"Paralarını, dolar, frank, sterlin, yen," dedi Catherine. "Ona Monsieur Cüzdan deriz, öyle değil mi?"

"*Oui*. Seni yıldız yapar, *chérie*," dedi Leslie. "Ünlü bir yıldız."

Tekrar güldüler.

"Şu yıldızları görüyor musun?" dedi kardeşi duvardaki çerçeveli fotoğrafları göstererek. "Nasıl diyorsunuz ... mezun ... buradan mezunlar, değil mi? Belki bir gün senin fotoğrafın da oraya asılır, değil mi?"

Başımı salladım. Resimlerle dolu duvar çok etkileyici görünüyordu.

"Biz şimdi kitabet dersine giriyoruz. Daha sonra görüşürüz, tamam mı?" dedi Catherine.

"Kitabet mi?"

"Oh. Güzel konuşmayı öğreniyoruz."

"Hitabet dersleri demek istedin herhalde."

"Mais oui. Sonra görüşürüz."

"Umarım," dedim. Döndüler ve sağ tarafımdaki kapıdan girip gözden kayboldular.

Kasırga gibi gelmişler, neşe ve enerji saçıp girmişlerdi. Mr. MacWaine'nin küçük bürosunun kapısını açık buldum. Telefonda konuşuyordu. Beni görünce konuşmasını bitirdi, eliyle içeri girmemi işaret etti ve beni karşılamak için ayağa kalktı. Duvarlarda eski öğrencilerinin tiyatro oyunlarında çekilmiş fotoğrafları asılıydı. Bir duvar ise baştan aşağı tiyatro ve müzikal posterleri ile doluydu.

"Rain, seni gördüğüme çok memnun oldum. Yolculuğun rahat geçti mi? Mrs. Hudson'un kardeşinin evine yerleştin mi?"

"Evet," dedim iki soruya da cevap olarak.

"Lütfen otur. Sen gelmeden çok önce bütün işlemlerin tamamlandı," dedi koltuğuna otururken. "İlk önce sana okulu gezdireyim, ondan sonra da tiyatro sanatı sınıfına girersin. Ders yarım saat sonra başlayacak. Söyle bakalım, Londra'yı gezme fırsatın oldu mu?"

"Hayır efendim. Daha dün geldim ve hemen Endfield'lerde çalışmaya başladım. Bugün de doğrudan doğruya buraya geldim."

"Çevreyi gezecek bol zamanın olacak. Hiç merak etme, Batı Yakasındaki tiyatro okuluna gitmek de öğretim programı dahilinde. Söz veriyorum. Günlük programın en güzel tarafı bu olacak. Senin için çok seviniyorum. Neyse, zaman kaybetmeyelim," dedi ve yerinden kalktı "Sana okulu gezdireyim."

Ben de kalkıp peşinden gittim.

"Yaz döneminde olduğumuz için şimdilik sadece kırk öğrenci var. Değişik zamanlarda değişik derslere girerler, onun için genelde sınıflarda on ya da on iki kişi olacaksınız. Her öğrenci ile kişisel olarak ilgilenmemizle övünürüz."

Binanın derinliklerine doğru yürüdük. Çok güzel bir erkek sesinin şarkı söylediğini duydum. İtalyanca bir şey söylüyordu. Mr. MacWaine, ilgilediğimi yüzünden okudu.

"Randall Glenn," dedi. "Gerçek bir deha. Toronto, Kanada'dan geldi."

Büyük pencereli bir kapının önünde durup içeriye baktık. Boyu bir doksana yakın, yakışıklı yüzünü kahverengi gür saçların çevrelediği, hoş bir delikanlı gördüm. Hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere sahipti, notalar yükseldikçe gözleri pırıl pırıl parlıyordu, yavaşça vücudunu bizden tarafa döndürdü.

Kısa boylu, şişmanca, kır saçlı bir adam ona piyanoda eşlik ediyordu. Parmakları o kadar kalındı ki, birbirine yapışmış gibi duruyordu, perde ayaklı yüzer gezer hayvanların ayaklarını andırıyordu. Başını Randall Glenn'den tarafa çevirince yüzünün yuvarlak ve hatlarının yumuşak olduğunu gördüm.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı ellerini piyanonun tuşlarından kaldırarak "Gırtlaktan söylüyorsun. Sesini buradan, aşağıdan çıkarmalısın," diyerek eliyle diyaframına vurdu. Randall azarlanmış gibi başını öne eğip gözlerini kapattı.

"Bu, Vienna'dan gelen piyano hocası Profesör Wilhelm. Oldukça serttir, ama kumdan inci yaratabilir. Sana güvenirse, kısa zamanda sen de kendine güvenmeye başlarsın."

Ben, Randall Glenn'e bakıyordum, başını kaldırdı ve tekrar okumaya başladı. Sesinde öyle bir tınlama vardı ki, hiç kimsenin şikayet edebileceğini düşünemiyordum. Tavana diktiği gözlerini, yavaş yavaş indirdi ve göz göze geldik. Ona baktığını görünce dikkati dağıldı, Profesör Wilhelm ellerini piyanonun tuşlarına sertçe vurdu. Sakinleşmek için bir süre durdu, Randall'ın baktığı tarafa bakınca bizi gördü ve piyano taburesinin üzerinde döndü. Mr. MacWaine elini kaldırdı ve sonra bana döndü.

"Gidelim. Profesör rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

Beni temiz bir mutfaktan geçilen kafeteryaya götürdü. Duvardaki mantar panonun üzerinde, notlar, reklamlar ve konser biletleri de dahil olmak üzere satılık eşyaların ilanları asılıydı.

"Burada öğrenciler öğle yemeklerini kendileri hazırlar. Buzdolabında et ve peynir çeşitleri, yoğurt ve çeşitli malzeme bulundurulur. İstersen çay ve çorba yapmak için mikrodalga fırın ve ocak da var. Kısa bir süre sonra burada bir aile olduğumuzu göreceksin."

Diğer iki oda, kara tahtalar asılı normal sınıftı. Birinde yarım düzine kadar öğrenci *Thaming of the Shrew* adlı eseri okuyor ve çalışıyordu. Uzun boylu, zayıf, açık kahverengi saçlı ve otuz yaşlarında gösteren bir kadın gözleri kapalı sınıfta dolaşüyor, öğrencilerin ezberlerini dinliyordu. İkide bir, okuyan öğrenciyi susturup, okuduğu kısmın yorumunu yapmasını, sahnede nasıl oynanması gerektiğini ve diğer oyuncuların nasıl tepki vermesi gerektiğini anlatmasını istiyordu.

"Bütün öğrenciler," diye fısıldadı Mr. MacWaine, "hem aktör hem de yönetmen olurlar. Biz burada ikisinin birbirini tamamladığına inanırız. Mrs. Winecoup aynı zamanda senin de on beş dakika sonra katılacağın tiyatro dersinin hocasıdır." Geriye sayım başlamıştı. Heyecandan yerimde duramıyordum.

Koridoru geçip merdivenleri çıktık ve ikinci kattaki dans salonuna geldik. Burayı yapmak için duvarları nasıl yıktıklarını anlattı. Uzun boylu bir siyah çocuk bale çalışması yapıyordu. Bir süre seyrettik.

"Bu da Philip Roder," diye fısıldadı Mr. MacWaine. Amsterdam'da *The Student Prince* oyununda rol aldı. Londra'da yetişmiş bir çocuktur. Bu arada, Mrs. Hudson, sana gerekli olabilecek her şeyi önceden almamız için talimat vermişti. Büroma döndüğümüzde bale çoraplarını, bale pabuçlarını, kitaplarını ve diğer aksesuarlarını vereceğim."

"Teşekkür ederim."

"Mrs. Hudson senin için oldukça çok para harcıyor," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Biliyorum."

Merdivenlerden inerken hitabet sınıfının önünden geçtik. İçeride Leslie ile Catherine'yi iki kızla birlikte ders yaparken gördüm. Kızlardan biri çok uzun boylu ve kızıl sarı saçlıydı, elli yaşlarında gösteren siyah saçlı hocanın cümlelerini tekrarlıyordu. Sınıfta iki tane de daha küçük yaşta erkek çocuk vardı.

Bürosuna dönünce bana eşyalarımı ve ders programımı verdi. Tiyatro dersinden sonra Profesör Wilhelm bana ses yeteneği sınavı yapacaktı, yemekten sonra da Mrs. Vandermark dans yeteneğimi değerlendirecekti.

"Böylece nereden başlamamız gerektiğini anlayacağız." Bana tekrar hoş geldin dedikten sonra saatine baktı, ilk dersime girme zamanı gelmişti. "İyi şanslar," diledi.

Öğrencileri gördükten sonra benim burada ne işim var, diye düşünmeye başlamıştım. Sınavdan geçtikten sonra ne kadar yeteneksiz olduğum anlaşılabilecekti. Yarın elime kağıtlarımı verip Amerika'ya giden ilk uçağa bindireceklerdi. Keşke öyle olsa diye düşündüm. Çok heyecanlıydım. Gösteri sanatları öğretilen bu tür okullarda, insanların sürekli beni inceleyeceklerini, değerlendireceklerini, yargılayacaklarını ve tartacaklarını sanıyordum. Okuduğum devlet okullarında pek çok öğrencinin yaptığı gibi, bu küçük sınıflarda kendimi sıraların arkasına saklamam da mümkün olmayacaktı. D.C'deki bazı okullarda, hocaların pek çok öğrencinin adını bile bilmeden dönemi bitirdikleri olurdu. Böyle bir okulda okumakla, azınlıkların oturduğu mahallelerdeki okullarda okumak arasında dağlar kadar fark vardı.

Sınıfa girdiğimde Leslie ile Catherine çoktan yerlerini almışlardı. Arkalarındaki sırada da, hitabet sınıfında gördüğüm iki kız oturuyordu. İçeri girince hepsi dönüp bana baktı.

"Ah, Chérie," diye seslendi Leslie, "Biz de seni bekliyorduk. Seni Fiona ve Sarah'la tanıştırayım," dedi. Adı Fiona olan, kızılımsı sarı saçlı kız gülümsedi, fakat lepiska saçlı diğer kız soğuk ve şüpheli bakışlarla beni süzdü.

"Selam, Ben Fiona Thomas." İnce ve uzun elini sıktım.

"Rain Arnold." Öteki kıza baktım.

"Merhaba," dedi dudaklarını kıpırdatmaya üşenerek. "Benim de Sarah olduğumu anlamışsındır sanırım, Sarah Broadhurst."

Fransız kızlar hâlâ bale giysileri içindeydiler, fakat Fiona ile Sarah, uzun etek, fırfırlı ve renkli bluzlar giymişlerdi.

"Selam," dedim Sarah'a. Dudaklarının iki kenarında çizgiler oluştu.

"Sen Amerika'da okul temsilinde keşfedilen kız değil misin?" diye sordu.

"Öyle sanırım," dedim. "Sen nerede keşfedildin?"

"Kayanın altında," diye cevap verdi arkamdan gelen bir erkek sesi, döndüm ve Randall Glenn'in mavi gözleriyle karşılaştım. Kendi yaptığı espiye güldü. Leslie ile Catherine de güldüler, fakat Fiona şaşırmişti. "Selam," dedi elini uzatarak. "Ben Randall Glenn. Pencereden baktığını gördüğüm zaman senin yeni öğrenci olduğunu anlamıştım. Yurtta mı kalıyorsun?"

"Hayır. Bir arkadaşımın kardeşinin evinde kalıyorum."

"Nerede?" diye sordu Fiona.

"Holland Park'ta," dedim. Fiona, zoraki gülümsemeye çalışan Sarah'a baktı.

"Biz de sana komşu sayılırız. Ben Notting Hill Gate'de oturuyorum, Sarah da South Kensington'da."

"Tek oynadığın temsil o muydu?" diye sordu Sarah. Daha fazla tiyatro deneyiminin olmasından endişe ediyor gibi bir hali vardı.

"Evet, bir tek o temsilde rol aldım."

"Sahneye ilk çıkışında mı keşfedildin? Bu çok etkileyici," diye Randall iğneledi. "Öyle değil mi, Sarah?"

"Soracağın kişi ben değilim," dedi. "Mr. MacWaine'ye sor."

"İki ay sonra, Hamlet'in Ophelia'sından bir bölüm sahneye koyacağız. Sarah kendisine rakip çıkmaktan korkuyor. Okul iki ayda bir gösteri tertipler," diye açıkladı Randall.

"Ben hiçbir şeyden korkmam," dedi Sarah; fakat kısılmış gözleriyle beni incelemeye devam etti.

Sıraya oturdum, Randall da tam benim karşımdaki sıraya oturdu ve Mrs. Winecoup sınıfa girdi.

"Günaydın," dedi ve bana dönüp gülümsedi. "Herkes yeni öğrencimiz Rain Arnold'la tanıştı mı?"

"Evet, Mrs. Winecoup," dedi Randall. "Hepimiz düzgün bir şekilde tanıştık."

Salak salak gülümsediğini görünce ben de gülümsedim. Bana göz kırptı ve öğretmene döndü.

"Çok güzel. Hoş geldin, Rain. Görüyorumki ders kitabın var. Hamlet'i incelemeye yeni başladık, on beş gün sonra tertipleyeceğiniz tiyatro, müzik ve dans gecesi için hazırlık yapıyoruz. Hiç okumaya fırsatın oldu mu?"

"Evet," dedim, "ama çok detaylı değil."

Sonunda Sarah gülümsedi.

"Güzel," dedi Mrs. Winecoup, "o halde değişik bir yorum dinleme şansımız olacak."

Sarah'ın gülümsemesi uçtu. Randall, kurabiye kavanozundan kurabiye çalarken yakalanan bir çocuk gibi bakıyordu ve Fransız kızların sevinçten gözleri parladı. Fiona çok anlamlı bir şey söylemişim gibi bana bakıyordu, benim ise adeta dilim damağıma yapışmıştı.

Anlaşılan çok geçmeden beni sahne ışıklarının altına çıkaracaklardı.

Zaten ben de buraya bunun için gönderilmiştim.

Sanırım.

Dersten sonra sesimi değerlendirmesi için Profesör Wilhelm'e gitmem gerekiyordu. Randall'a söyleyince bana eşlik etmeye gönüllü oldu.

"Seninle içeri giremem," dedi, "fakat sahne sanatı dersine kadar yapacak bir şeyim yok, istersen sana moral vermek için yanında olabilirim. Sonra da birlikte yemek yeriz. Ben de geleli çok fazla olmadı, ama sana yeterince bilgi verebilirim," diye devam etti. Huzursuz bir ifadeyle etrafına bakındı. "Pek fazla arkadaş edine-medim. Eğer gelmemi istemezsen, ben ..."

"Hayır," dedim. "Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Güldü. Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında mı acaba diye merak ettim. Basit ve ukala çocuklara alışkındım. Randal huzursuzdu, müzik salonuna gidinceye kadar hiç nefes almadan konuştu. Babasının borsacı olduğunu öğrendim. Randall üç kardeşin en büyüğüdü. Kendinden küçük bir erkek kardeşi ve ailenin bebeği olan bir de kız kardeşi vardı.

Profesör Wilhelm'e şarkı söylerken çok heyecanlıydım, sesim kendi kulaklarıma bile çatlak geldi. Nota okuyup okuyamadığımı sordu. Okuyamadığımı söyleyince yüzünü ekşitti ve kilometrelerce yol yürümesi gerekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sonra bana hangi şarkıları bildiğimi sordu. Saydıklarımın hiçbirini beğenmedi. Sonunda kendisinin piyano ile eşliğinde "Amazing Grace" den bir kıta okumamı söyledi.

"Çok güzel, çok güzel," dedi şarkıyı bitirince. "Salı ve Perşembe sabahları saat dokuzda orta seviye sınıfın derslerine katılabilirsin. İtirazın var mı?" dedi. Ders programına bakıp başımı iki yana salladım.

"Hayır."

"Güzel."

Randall'a beni orta sınıfa aldığını söyleyince büyük bir müzikalde rol almışım gibi sevindi.

"Sesinin ve kulağının iyi olduğunu düşünüyor, yoksa seni do-re-mi'yi öğrenenlerin sınıfına koyardı," dedi. "Belki bir gün ikimiz düet söyleriz."

"Lütfen," dedim, "bana yalandan iltifat etmek zorunda değilsin."

Tokat yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Seni şarkı söylerken dinledim," dedim. "Senin kadar iyi olmam mümkün değil."

Yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı, kafeteryaya girerken de ciddileşti.

"Umarım benden umutlu olanları mahcup etmem," diye mırıldandı.

Bu duyguyu çok iyi anlıyordum. Seçilip de başarısız olmak, hiç seçilememekten çok daha acı verirdi. İnsanın başarısızlığı akraba ve arkadaşlarını da hayal kırıklığına uğrattırdı. Böyle bir şey benim de başıma gelebilir miydi? Gelse de kim hayal kırıklığına uğrayacaktı? Belki Büyükanne Hudson üzülürdü, ama gerçek anemin ve Roy'un üzüleceğini hiç sanmıyordum. Zaten Roy kariyer sevdasından vazgeçip onunla evlenmemi istiyordu.

Ne yapıyorsan kendin için yapıyorsun, Rain, diye düşündüm. Herkesten önce kendin hayal kırıklığına uğramamalısın.

Sarah ile Fiona masalardan birine oturmuş, sandviçlerini yiyip, çay içiyorlardı. Çalışmasını seyrettiğim balet Philip Roder bir yandan yoğurdunu yiyerek Isadora Duncan'ın biyografisini okuyordu. Sarah, Profesör Wilhelm'in hakkımda ne karar verdiğini sorunca, başını kitabından kaldırıp baktı.

"Rain'i orta sınıfa aldı," diye atıldı Randall ağzımı açmama fırsat vermeden. Sarah'ın yüzündeki gülümsemeyi silmeye kararlıydı.

"Ciddi misin?" diye sordu Sarah. Bozulduğu ses tonundan anlaşıyordu.

"Çok iyi," dedi Philip Roder. "Benim müzik salonuna girmemi bile yasaklamıştı. Selam. Ben Philip Roder," diye elini uzattı.

"Rain Arnold," dedim tokalaşırken. "Seni dans ederken gördüm. Çok iyiydin."

"Teşekkür ederim."

"Oh, baleden anlıyor musun?" dedi Sarah.

"Geldiğim yerde herkesin anladığı kadar anladığımı sanıyorum, ayrıca Philip'in çok iyi dans ettiğini anlamak için uzman olmak gerekmiyor," dedim.

"Tamam," dedi Philip gülerek. "Oldukça yürekli biri."

Sarah öfkeyle sandviçinden bir lokma ısırdı.

"Ne yemek istersin?" diye sordu Randall. Birlikte buzdolabına baktık, ben peynir çıkardım. Randall çay hazırlarken, ben de sandviçleri yaptım. Yemeğe oturmadan önce Sarah ile Fiona kalkıp gittiler.

"Sorunu ne?" diye sordum başımla onları işaret ederek.

"Sen ona aldırma. Kavgaya edecek yer arar," dedi Philip Roder. "Herkes, özellikle yeni öğrencilere böyle davranır."

Başımı sallayıp omzumu silktilim.

"Benim geldiğim yerde, Philip, onun gibiler sinek muamelesi görürler. Bir vuruşta ezer kurtulursun."

Kahkahayla güldü.

"Evet, öyle," dedi. Randall'a döndü. "Bu kıza ilgi duyuyorsan Randall, kendini hazırlasan iyi olur," dedi

ve ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Rain Arnold."

Randall'a baktım, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Saçmalıyor. Birisiyle bir parça yakın arkadaş olmaya kalkarsan, hemen nişanlı gözüyle bakmaya başlarlar. Umarım gücenmemişsindir."

Gerçekten sinirlenmişti, fincanı dudaklarına götürürken elleri titriyordu.

"Hiç merak etme," dedim. "Şu sıralar en son aklima gelecek şey bir aşk macerası."

"Benim de öyle," dedi.

Şaşırılmıştım.

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiym, yani... sana çıkma teklif etmek istemiyorum anlamında söylemedim, ama... işimi ciddiye almak zorundayım."

"Nasıl anlaşırdık bilemiyorum," dedim fincanuma bakarak.

"Ne dedin? Anlamadım?"

"Hiç sormadan çok yaptın. Oysa ben sök seveirim."

"Anlayamadım?"

"Ben sütü önce koyarım," dedim.

Bir an bakakaldı, sonra güldü.

"Oh. Haklısın. Sormam gerekirdi."

"Şaka yapıyorum. Ne fark ettiğini de bilmiyorum. Daha yeni geldim. Şehri gezecek zamanım bile olmadı."

"Ciddi misin? Belki hafta içinde bir gün buluşup küçük bir tur yaparız. Buraya çok geldim, ama çevreye

fazla ilgi göstermedim. Hep ailemle birlikte turlara kattım. Birlikte gezmek ister misin?"

"Tabii," dedim.

"Güzel."

Rahatlamıştı.

Fakat o dakikada Leslie ile Catherine koşarak kafeteryaya gelince, huzuru tekrar bozuldu. "Oh, oh, oh."

Catherine yanına oturup omzuna sürtününce Randall kıpkırmızı oldu.

"Bütün hafta peşinden koştum, ama sen bir tek gülümseme ile onu nasıl kazandın, *chérie*," dedi.

"Catherine, lütfen kendine gel," dedi Randall.

Leslie arkasına geçip elini diğer omzuna koydu.

"Belki de onu paylaşırsınız, ne dersin Rain?"

"Saçmalamayın lütfen!" diye bağırdı Randall. Bana baktı ve ayağa kalktı. "Sahne sanatı dersi için hazırlık yapmam gerekiyor. Sonra görüşürüz," dedi ve bir kez daha bana bakıp dışarı çıktı.

Fransız kızlar arkasından güldüler.

Benim de onlarla gülmem gerekiyordu.

Yakışıklı çocuk, ama çok utangaç, diye düşündüm.

Burayı seveceğimi sanıyordum. Eksikliğini fark ettiğim tek şey, öğrenciler arasında ten renginden dolayı ayrım yapılmamasıydı. Belki hepimizin farklı oluşumuzdan, farklı lisanları konuşup, farklı geçmişe ve kültüre sahip olmamızdandı.

Belki de insan tiyatro sahnesinde olmak istediği kişiliğe bürünebiliyordu ve gerçekten rolünü iyi yapıyorsa, seyirciler de onun kim olduğunu unutuyorlardı. Herkes aldatmacayı paylaşıyordu.

Büyükanne Hudson'un sandığımdan daha akıllı olduğu kanısına vardım. Bütün bunları biliyor olmalıydı. Kaderimin bana sunduğu gerçek dünyadan çok kendi hayal dünyamda yaşamaktan hoşlanacağımı biliyordu.

Belki de ancak bu şekilde Kaderi utandırıp, mutluluğu bulabileceğimi anlamıştı.

Haklıydı.

Çok yakında ben de anlayacaktım.

4

Yasak Kır Evi

Birkaç gün Londra'da gezindikten sonra, kendime güvenmeye, hatta yeraltı trenine binmekten zevk almaya başladım. Kendime bir çalar saat almak için, bana çizilen güzergâhtan çıkıp alışverişe gidecek cesareti bile buldum. Çalar saatin zili ne kadar tiz olursa olsun, kulaklarıma ve yüreğime, sabahları Mr. Boggs'un kapıma vuran yumruklarından çok daha hafif geleceğini düşünüyordum. En kısa zamanda, Büyük Enişte Richard'ın tavsiye ettiği abonman biletimi de aldım. Bana sorduğu tek soru da bu oldu zaten. Önemli davalarla meşguldü, ilk geldiğim hafta iki kere akşam yemeğine gelmedi. Yemeğe geldiği akşamlarda da benimle çok az konuştu. Akşamları genellikle konukları oluyordu, konuklar olmadığı zaman da derin düşüncelere dalıyor, işlerini düşünüyordu.

Salı sabahı uyandığımda yüzümü kızartıp, Büyük Teyze Leonora'ya banyoda sıcak su olmadığını söyle-

meye karar verdim. Dans derslerinden sonra okulda duş yapmama rağmen, akşam eve geldiğimde banyo yapmadan ve saçlarımı yıkamadan yatmaya daha fazla dayanamayacaktım.

"Oh, kusura bakma, canım. Neden gelir gelmez söylemedin? Banyonun elverişsiz durumunda olduğunu bilmiyordum," dedi. "Evin o kısmına çok az giderim."

Boggs'u çağırdı ve hemen tamir edilmesini söyledi. Boggs sıcak su olduğunda ısrarlıydı, ama gereksiz yere akıtılarak boşa harcandığını söyledi. Büyük Teyze Leonora'nın önünde ilk kez ona baş kaldıracak fırsatı buldum.

"Banyo yapmak için sıcak su kullanmanın savurganlık olduğunu düşünmüyorum," dedim.

"Değil tabii," dedi Büyük Teyze Leonora.

"İhtiyacım olduğunda her zaman yeterli sıcak su buluyorum," dedi Boggs.

"Belki de sen benim kadar sık yıkanmıyorsundur," diye homurdandım.

"Kadınların su ihtiyaçları erkeklerden fazladır," dedi Büyük Teyze Leonora.

Boggs'un kulakları ve saç dipleri kıpkırmızı oldu, dudaklarının kenarı beyazlandı, yüz hatları iyice gerildi.

"Kırk galonluk sıcak su deposu var," diye üsteledi. "Bence yeterli olmalı."

"Şimdiye kadar kırk galonun bir damlasına bile rastlayamadım," diye cevap verdim.

"Oh, canım, canım," diye şakıdı Büyük Teyze Leonora. "Hay Allah. Richard bundan hiç hoşlanmayacak. Hem de hiç."

"İlgileneceğim, Mrs. Endfield," diye Boggs sonunda yumuşadı. Dışarı çıkarken arkasından baktım. Kafasını o kadar dik tutuyordu ki, başını bir taraftan bir tarafa çevirecek olsa boynu kırılacakmış gibi geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim büyük teyzeme. "Kimseye sorun yaratmak niyetinde değilim."

"Oh, sorun olacağını sanmıyorum," dedi. "Musluk işlerinden pek anlamam. Bu işlerle Boggs ve Mr. Endfield ilgilenir. Bu konuda sakın kendini rahatsız hissetme," dedi.

Mutfığa döndüm. Mrs. Chester ve Mary Margaret şikayet ettiğimi duymuşlardı. Boggs'a karşı çıkma düşüncesi bile onları korkutuyordu. İkisi de yüzüme bakmaktan kaçınarak, hiç konuşmadan işlerine devam ettiler. Sanki benimle konuşurlarsa, Boggs'un onların da benimle birlik olduğunu sanmasından korkuyorlardı.

"Neden herkes bu adamdan bu kadar çok korkuyor?" diye bağırdım. "Bu evin sahibi değil, öyle değil mi?"

Mrs. Chester sorumu duymazlıktan gelip, yüzüme bile bakmadan, "Sence mahsuru yoksa şu patateslerin soyulmasını istiyorum," dedi. Mary Margaret, kaçamak bir bakışla benden tarafa baktı, sonra çabucak başını önüne eğdi.

"Belki size söylenmemiş olabilir, ama kölelik bu ülkede bile çoktan yasaklandı," diye mırıldandım, ama daha fazla ileri gitmedim. Nasıl yaşamak ve nasıl çalışmak istedikleri onları ilgilendirirdi, ama ben, Boggs gözlerini açıp, kaşlarını kaldırdığında tahtaların arasına saklanmak niyetinde değildim.

Cuma gecesi Mary Margaret'le birlikte Büyük Teyze Leonora'nın akşam yemeği servisini yaparken telefon çaldı. Leo kapıda belirip, büyük teyzemi aradıklarını söyledi.

"Amerika'dan Mrs. Hudson arıyor, madam," dedi. Heyecanlandım.

"Vay, vay, vay, sonunda kız kardeşim arıyor demek. Burada yemek saati olduğunu bilmiyor olmalı," diye söylenerek peçetesiyle ağzını silip, ayağa kalktı.

Oturma odasında bir telefon vardı.

"Bunu mutfığa götürüp sıcak tutun, kızlar," dedi yemeğini işaret ederek.

Hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü büyükanneyle konuşabileceğimi umuyordum. Birkaç dakika sonra, Leo geldi ve Mrs. Endfield'in beni telefona çağırdığını haber verdi.

"Kardeşim seninle konuşmak için ısrar ediyor, canım," dedi Büyük Teyze Leonora. "Sana bir şey yapmadığımızdan emin olmak istiyor olmalı." Ahizeyi uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Alo."

"Leonora yanında mı?" oldu Büyükanne'nin ilk sorusu. Kendi kendime güldüm.

"Evet."

"Orada günlerin çok mu kötü geçiyor?"

Doğruyu söylesem ilk uçağa atlayıp Londra'ya geleceğini biliyordum, ya da beni hemen geri çağıracaktı. Gerçekte, bu evdeki yaşam biçimime karşın, okulumu sevmeye başlamıştım. Öğretmenlerimi, hatta beni purlanta değerindeki gülücüklere ve iltifatlara boğan Mr. Wilhelm'i bile seviyordum.

"Hayır," dedim.

"Yeterince paran var mı?"

"Evet."

"Ya okul nasıl? Conor MacWaine'nin böbürlendiği kadar güzel mi?"

"Derslerim çok eğlenceli geçiyor, öğretmenlerim çok yetenekli insanlar. Öğrenciler de çok yetenekli."

"Onlardan biri olduğunu sakın aklından çıkarma," dedi. Duraksadı ve ilave etti. "Salak doktorum beni birkaç günlüğüne hastaneye yatırdı, yoksa sana daha önce telefon edecektim."

"Hastaneye mi yattın? Neden?"

"Makine tahmin ettikleri kadar iyi çalışmıyor. Belki değiştirmeleri gerekecek. Birini mahkemeye vermeyi düşünüyorum. Ama kimi vereceğime henüz karar veremedim. Belki hepsini birden veririm."

"Şimdi iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim, Dr. Lewis'in söylediğine bakılacak olursa gözetim altında olmam gerekiyormuş. Merak etme. Yakında kafalarını kopartacağım," diye beni güldürdü.

Büyük Teyze Leonora başını hafifçe yana eğmiş, gözlerinde şaşkın ve meraklı bir ifadeyle beni seyrediyordu.

"Annen telefon edip nasıl olduğunu sordu. Telefon edip kendisinin sormasını söyledim, ama etmeyecek çünkü şüphe çekeceğini düşünüyor. Haklı," diye mırıldandı Büyükanne Hudson. "Jake sana selam söylüyor," diye ekledi.

"Oh, çok teşekkür ederim, onu özlediğimi söyle lütfen."

"Özlem duygusunun karşılıklı olduğuna emin olabilirsin. Son günlerde adını ağzından düşürmüyor. Bazen senin hâlâ gitmemiş olduğunu bile düşünüyorum."

Tekrar güldüm, tekrar Büyük Teyze Leonora'nın gözleri kocaman açıldı.

"Enişte sana nasıl davranıyor? Ayaktakımından biri gibi mi?"

"O kadar kötü değil," dedim. "Sana mektup yazarım, okulum ve Londra hakkındaki düşüncelerimi bütün ayrıntıları ile anlatırım," diye söz verdim.

"Çok iyi olur," dedi kendine has sabırsız ifadesiyle. "Onu telefona ver. Eminim nefesini ensende hissediyorsundur."

"Aradığın için teşekkür ederim," dedim ve dönüp Büyük Teyze Leonora'ya gülümsedim. "Sizinle konuşmak istiyor."

"Hiç istemeyecek sanmıştım," dedi ahizeyi elimden alırken. Ben odadan çıkıncaya kadar konuşmadı.

Sonra yemek odasına döndü ve konuşmadan yerine oturdu. Mary Margaret ile ben, kapının önünde durmuş onu bekliyorduk. İçeri girer girmez Mary Margaret yemeğini getirmek için mutfaka koştu.

"Kız kardeşimin yanında ne kadar kaldığını söylemiştin, canım?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Altı aydan biraz fazla," dedim.

"Seni çok seviyor. Bu seni onurlandırmalı. Frances pek kimseyi sevmez. Herkesi katı bir şekilde eleştirir ve asla affetmez, bu huyunu babamızdan almıştır. Neyse," dedi yemeğine dönerek, "senin adına çok memnun ol-

dum, canım." Belli belirsiz gülümsedi. Birden garip bir hisse kapıldım, galiba Büyükanne Hudson'un bana gösterdiği ilgiyi kıskanıyordu.

"Bana yaptıkları için ona minnettarım," dedim.

"Evet, öyle olduğuna eminim. Kendi torunlarından bile senden bahsettiği kadar bahsettiğini duymadım," dedi. "Megan'ın çocuklarıyla tanışmış mıydın?"

"Evet," dedim.

"Onları kaç kere buraya davet ettim," dedi üzüntülü bir ifadeyle. "Megan'la kocası bir kere buradan transit geçtiler. Avrupa yolculuğuna çıkmışlardı. Neden hiç değilse bir fincan çay içmeye gelemediklerini bilmiyorum. Victoria'nın çok meşgul olduğunu biliyorum, yurtdışına pek sık çıkmaz. Senin ailen nasıldır, canım?"

"Askerde bir erkek kardeşim var. Şu sıralarda Almanya'da görevdeymiş, belki beni görmeye gelecek."

"Umarım gelir. Ailenden birileriyle tanışmak güzel olacak," dedi hüzünlü bir ifadeyle, sesi yumuşaktı. Bir süre, orada olduğumu unutmuş gibi sağındaki boş sandalyeye bakarak yemeğini yedi. Ben de mutfığa döndüm ve Mary Margaret'le birlikte masayı toplama zamanı gelinceye kadar bir daha yanına gitmedim. Biz de her zaman olduğu gibi akşam yemeğimizi mutfakta yedikten sonra Mary Margaret ile Mrs. Chester evlerine gittiler.

Ev aşırı derecede sessizdi. Randall Glenn, cumartesi günü öğleden sonra bana Londra'nın görülmeye değer yerlerini gezdirmeyi teklif etmişti. Sabah beni almaya gelecekti. Heyecanlanıyordum, çünkü Londra

Kulesi, Westminster Manastırı ve Buckingham Sarayı gibi ünlü yerleri ilk kez görecektim. Gezilecek ve görülecek o kadar çok yer vardı ki, bir öğleden sonra ancak bir başlangıç olacaktı.

Bir süre ödev olarak verilen piyeslerden birini okuyup, erkenden yatmaya karar verdim. O pis ve küçük odada oturmak hiç cazip gelmediği için, kitabımı alıp oturma odasına gittim. Henrik Ibsen'in *Bebek Evi* adlı piyesini okumaya o kadar dalmıştım ki, Büyük Enişte Richard'ın eve geldiğini bile duymamışım. Birden birinin bana baktığını hissederek başımı kaldırdım, kapıda durmuş beni seyrediyordu. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordum.

"Oh," dedim yerimden sıçrayarak, "geldiğinizi duymadım. Umarım burada oturmam yasak değildir."

"Tabii değil," dedi. "Neden olsun?"

Boggs'un kurallarına göre neyin yasak olduğunu, neyin olmadığını bilemediğimi söylemeyi düşündüm. Geleli henüz bir hafta olduğu halde uzun ve garip bir yasaklar listesi olduğunu söyleyebilirdim.

"Ne okuyorsun?" diye sordu.

"*Bebek Evi* adlı bir piyes."

"Evet, iyi bilirim. Okulundan memnun musun?"

"Evet," dedim.

Başını salladı. Benimle yalnız olduğu için huzursuz bir hali vardı.

"Londra'ya alışmaya başladın mı?"

"Metro, yarı yeraltı treniyle okula gidip gelmekten başka bir şey yapmıyorum," dedim.

Gülümseyerek başını salladı.

"Evet, keşke şu sıralar bu kadar çok işim olmasaydı, sana bir az zaman ayırabilir ve şehrimizi tanıtırdım. Neyse, zaman içinde alışırsın. Mrs. Endfield senden memnun. Umarım herkes halinden memnun olmaya devam eder," dedi, "özellikle de baldızımın yaptığı yatırım boşa gitmez. Sen devam et," dedi elini sallayarak piyano çalıyormuşum gibi.

Ekseni etrafında döndü ve odadan çıkıp gitti. Bir süre sonra yatmaya giderken, bilardo odasının önünden geçtiğinde, sessizce karanlıkta oturmuş, purosunu içerek pencereden dışarısını seyrediyordu. Sırtı kapıya dönük oturduğu için beni görmedi.

Bu evde herkes ne kadar yalnız yaşıyor diye düşündüm. Büyük Teyze Leonora yukarıda odasındaydı ve büyük ihtimalle kocasının geldiğini duymamıştı. Boggs burada nasıl bir hayat sürüyordu? Hiç kimse onun ailesinden bahsetmemişti. Onun karısı olmayı isteyecek bir kadın olabileceğini tahmin edemiyordum, varsa bile, hiçbir çocuğun Boggs gibi bir babası olmasını isteyeceğini sanmıyordum. Leo yaşlı bir adamdı ve garajın üzerindeki dairesinde yaşamaktan hoşnut görünüyordu. Mary Margaret ise bir sümüklüböcek ya da kaplumbağa gibi davranıyordu, kişisel bir şey sorulduğu zaman hemen kabuğuna çekiliyordu. Sosyal bir yaşamı olduğunu sanmıyordum.

Bu evde yaşayan ve çalışan herkes, görmeyen gözlerle, beyinleri söndürülmüş ampuller gibi bomboş, pencerelerinden hep aynı karanlığı mı seyrediyorlardı? Washington, D.C.'nin kenar mahallelerindeki fakir evimizde bile çok daha fazla neşe, çok daha fazla kahkaha vardı.

Evin içine ve evde yaşayan herkesin hayatına hakim olan sessizliği bozmaktan korkarak elimden geldiği kadar çabuk ve ses çıkarmamaya çalışarak odama gittim.

Büyük Teyzeme sıcak su konusundaki şikayetimi bildirdiğimin ertesi günü Boggs, su sorununu halletmişti. Suyun ne zaman sıcak, ne zaman soğuk olacağını hâlâ tam olarak bilmiyordum, ama arada sırada da olsa sıcak su akıyordu. Muslukları kontrol ettim, su banyo yapılacak kadar sıcak akıyordu. Küveti ne kadar temizlersem temizleyeyim, bana hep kirli gibi geliyordu. Küvetin içinde Sir Godfrey Rogers'in metresinin zamanından kalma olduğunu düşündüğüm pas lekelere vardı. Zaten çok eski bir küvetti.

Her şeye rağmen küveti doldurup, soyundum. Sıcak su sinirlerime çok iyi geliyordu. Ertesi gün Randall'la buluşup çevreyi gezeceğimiz için saçlarımı yıkayıp, güzelce fırçalamak istiyordum. Başıma şampuanı döktüm, kendimi hâlâ çok pis hissettiğim için tırnaklarımınla kafatasımı kazırcasına başımı sabunladım. Sonra başımı arkaya eğip sıcak suyun altına soktum ve saçlarımı parmaklarımınla iyice ovaladım.

İlk başta fark etmemiştim, ama sırtıma soğuk bir esinti vurunca arkamı dönüp baktım, banyonun kapısı ardına kadar açıktı. Kalbim birden durdu ve yeniden çalışmaya başladı. Yerimden kıpırdamaya korkarak, birisini görebilir miyim diye kapıya baktım, Ama hiç kimse yoktu. Küvetin içinde doğrulup, çabucak havlu- ma sarındım. Parmaklarımın ucuna basarak banyo kapısına kadar gittim, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, durup dışarıya baktım.

Koridorda kimseyi göremedim. Kapı kendiliğinden açılmış olabilir miydi?

Kendi kendime, belki de Sir Godfrey Rogers'ın metresinin ruhudur diye düşünüp, güldüm.

Evin içine hâlâ o sevimsiz sessizlik hakimdi. Ne bir gıcırta, ne bir ses, ne de hareket eden bir tek kişi vardı. Banyo kapısının önünde etrafıma bakınarak bir süre bekledim ve dışarıdan gelen soğuk iliklerime işleyince içeri girdim ve kapıyı tekrar kapattım. Kurulandım, küveti boşalttım, geceliğimi giyip yatak odama gittim.

Korktuğum için olsa gerek, gözümde bir türlü uyku girmiyordu. Odaya yeterince ışık vermemesine rağmen lambamı yakıp biraz daha piyesimi okumaya karar verdim. Birkaç sayfa okumuştum ki, pencerenin dışındayken bir şey dikkatimi çekti. Sanki ayak sesleri duymuştum. Kitabı bırakıp, lambayı söndürdüm. Pencerenin önüne gidip dışarıya baktım.

Oldukça bulutlu bir geceydi, mehtap bulutlarla adeta saklambaç oynuyordu. Bir an mehtabın sarı ışığı evin önündeki patikayı aydınlatınca, bir silüetin ağır ağır yürüdüğünü görür gibi oldum. Ay ışığı ile birlikte yok oldu, fakat bulutlar sıyrılıp patika tekrar aydınlanınca, kocaman karanlık gölgenin bir erkek şeklini alıp kır evine girdiğini gördüm. Dakikalar sonra kır evinin ışıkları yandı. Pencereden ayrılamıyordum. Acaba Boggs muydu? Yoksa Leo mu?

Koridorda ayak sesleri duyunca deli gibi kapıya döndüm. Yerimden kıpırdamadan sessizce dışarıya dinledim. Ayak sesleri bir an kapımın önünde durdu, sonra devam etti ve sessizliğin içinde kayboldu. Sonra

bir kapının çarparak kapandığını duydum ve derin sessizlik tekrar bütün eve hakim oldu.

Tekrar kır evine döndüm. Ay bulutların arkasına girip çıkıyordu. Ortalık aydınlanınca, başka bir gölgenin kır evine doğru gittiğini gördüm. Ufak tefek birisiydi. İyice görebilmek için bütün dikkatimle baktım. Küçük bir kızın gölgesine benziyordu. Görebildiğim en son şey bu oldu, ondan sonra ay tekrar gökyüzüne yayılan bulutların arkasında kayboldu ve ortalık sabaha kadar sürecektir zifiri karanlığa büründü.

Kır evinin pencerelerinde silüetler görüyordum, bir tanesi diğerinden oldukça küçüktü. Birbirlerine yaklaştılar, sonra ayrılıp evin karanlığında gözden kayboldular. Pencerenin önünde uzun süre bekledim, ama sonunda yorgun düştüm ve gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı.

O halde, birisi yasaklı kır evini kullanıyor olmalıydı. Kullanıyorsa ne olacaktı? Düşünmem gereken o kadar çok şey vardı ki, hayatıma yeni sorunlar ve esrar katmama hiç gerek yoktu. Pencerenin önünden çekilip yatağıma girdim, tam uykuya dalarken, kapının dışındayken ayak seslerini tekrar duyar gibi oldum. Kendimi uykunun kollarına bırakırken, ayak sesleri yok oldu.

Boggs, çalar saatim susmadan kapıma gelmişti bile. Kapımın önünde ayak seslerini duydum. Bu adam hiç uyumuyor muydu? Bir insan bu tür bir işi nasıl bu kadar ciddiye alabilir ve bu kadar yükü nasıl üstlenebilirdi? Sanki burası Buckingham Sarayı, teyzemle eniştem de İngiltere'nin gerçek kral ve kraliçesiymiş gibi

davranıyordu. Her gün, hatta bazen günde iki kere evi dolaşüyor ve her şeyi kontrol ediyordu. Bütün mobilyaların yerlerini ezbere biliyordu. Kül tablalarından bir tanesi yerinden oynamış olsa, durup hemen düzeltiyordu. Cumartesi sabahı kahvaltı yaparken bunu Mrs. Chester ile Mary Margaret'e söylediğimde, Mrs. Chester güldü. "Hele dur, daha beyaz eldiveni görmedin," dedi.

Beyaz eldiven de neydi? Merak ettim. Ne anlama geldiğini öğrenmek için çok fazla beklemem gerekmedi.

Kahvaltımızı bitirir bitirmez Mary Margaret'le birlikte tozları alıp mobilyaları cilalamaya başladık. Tam misafir odasını bitirmiş, kapıdan çıkıyorduk, Boggs önümüze dikildi. Emrettiği gibi, buradan sonra bilardo odasının tuvaletini temizleyecektim.

"Bir dakika," dedi.

Durup bekledik, elini ceketinin cebine sokup beyaz bir eldiven çıkardı. Eldiveni sağ eline geçirip misafir odasına girdi.

"Ne yapıyor?" diye sordum Mary Margaret'e.

Boggs varken birbirimizle konuşmamız yasakmış gibi başını iki yana salladı.

Boggs, beyaz eldiveni elini masa ve sehpa bacaklarına sürüyordu. Eldivenli elini çevirip avucuna baktı, sonra aynı işlemi sandalyelerin bacaklarına, masaların üzerine ve mobilyaların kenarlarına uyguladı. Küçük masanın arkasına geçti, elini altına sürttü, beyaz eldivenli eli açık olarak bize döndü.

"Bu nedir?"

Mary Margaret koşarak gitti ve masanın altının tozunu tekrar alıp cilaladı. Boggs kollarını kavuşturmuş bir vaziyette durup Mary Margaret'i seyretti.

"Odanın içindeki ufacık bir tozu bile almamızı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Mr. ve Mrs. Endfield istiyor," dedi. "Ben sadece kontrol ediyorum." Etrafına bakındı, odadan çıkıp bilardo odasının kapısında beklemeye başladı.

"Erkek kardeşimin askerdeki durumu bile bizden iyidir," dedim Mary Margaret'e.

Banyoyu temizlerken Boggs sürekli omzumun üzerinden beni seyretti. Şimdiye kadar belki binlerce defa banyo temizlemiştim, fakat ellemediğim ve hiç kimsenin bakacağını ve göreceğini tahmin etmediğim dipte ve kıyıda kalmış bütün noktaları buldu. Bu işi yapmak için oldukça geniş bir beyaz eldiven stoku olmalıydı. Her bulduğu toz ve lekede eldiveni bana ya da Mary Margaret'e gösteriyor, sonra çıkarıp yenisini giyiyordu.

Köleleri kırbaçlayan köle taciri gibi, Boggs tepemizde dikildiği için, sabah temizliğini bitirmek tahmin ettiğimden uzun sürdü. İşim bittiğinde, odama gidip üzerimi değiştirmek ve Randall gelmeden önce saçlarıma istediğim şekli vermek için çok az zamanım kalmıştı.

Ön kapıya doğru koşarak giderken tekrar Boggs'la karşılaştım.

"Dışarıda bir delikanlı seni bekliyor," dedi. "Burada hizmetçileri ziyarete gelen herkes dışarıda beklemek zorundadır," diye ekledi. "Bir daha sefere zamanında gel ve konuşunu kendin karşıla."

"Evin içindeki en küçük toz zerrelerini bile bulmak zorunda olmasaydım zamanında gelip karşılayacaktım," diye söylendim.

"Sen sadece görevlerini layıkıyla yap ve şikayetlerini kendine sakla," diye cevap verdi.

Evde bir dakika bile kalmaya tahammülüm yoktu. Onunla aynı odada bulununca bile boğulacak gibi oluyordum, ciğerlerim oksijensizlikten patlayacak gibi sancıyordu.

Randall kapının önünde, huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak bekliyordu. Kim bilir Boggs ona neler söylemişti?

"Özür dilerim," dedim. "Seni burada bekletmek istemezdim. Ben de bu evdeki kurallara göre hizmetçilerin konuklarının içeri alınmadığını yeni öğrendim," diyerek eve doğru baktım. "Nefes almama izin verdiği için şanslı sayılırım."

"Sorun değil. Hava çok güzel." Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki, berbat göründüğümü düşünerek tedirgin oldum.

Turkuvaz rengi pamuklu bir süveter, beyaz gömlek ve beyaz kot pantolon giymişti. Süveterin rengi gözlerinin mavisini iyice belirginleştiriyordu. Hafif rüzgârda alına dökülen kahverengi saçları uçuşuyordu.

"Berbat görünüyor olmalıyım," dedim ellerimi saçlarımda gezdirerek. "O canavar tepemde dikildiği için ev işleri sandığımdan uzun sürdü. Giyinmek için çok az zamanım kaldı."

Ben de kot pantolon ile kısa kollu ve önü boydan boya düğmeli kahverengi bir gömlek giymiştim. Tam

evden çıkarken de açık mavi deri ceketimi almıştım. Ceket ağır geliyordu, ama bırakmak için eve dönmeyi göze alamıyordum. Hizmetçilerin evden günde bir kereden fazla çıkmalarının yasak olduğunu söylemek için Boggs kapının önünde dikilmiş bekliyor olabilirdi.

"Çok güzelsin," dedi Randall tatlı bir gülümsemeyle. İnandırıcı olmak için başını sallayarak sözlerini tasdik etti.

Bir şey söylediği zaman ciddi olduğunu hissediyordum. Temiz ve saf bir hali vardı. Tanıdığım pek çok erkekte gördüğüm sert, tecrübeli ve kaba ifade onda yoktu. Sözlerini sakınacak, bakışlarını kaçırarak kadar da korkak ve çekingen değildi. O da her şeyi ilk kez yapıyor gibiydi.

Elini cebine sokup bir broşür çıkarttı ve okumam için bana uzattı.

"Burada görülmesi gereken yerlerin listesi var," dedi. "Önce Buckingham Sarayı'na, ondan sonra Trafalgar Meydanı ve Ulusal Galeriyeye gitmeliyiz. Eve kaçta dönmek gerekiyor?" diye sorunca birden telaşlandım.

Akşam yemeği servisi için eve dönmek zorunda mıydım, yoksa izin günümde dışarıda kalabilecek miydim? Büyük Teyzem kesin bir şey söylememişti ve benim de içimden Boggs'a sormak gelmemişti.

"Bilmiyorum," dedim.

Gülümsemesi dudaklarında dondu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mrs. Endfield'e nereye gideceğimi söylemedim. Akşam yemeği servisi için dönmemi bekliyor mu, bile-

miyorum. Kusura bakma," dedim. "Eve gidip sormam gerekecek."

"Tamam. Ben beklerim."

"Hemen gelirim," dedim ve koşarak eve döndüm.

Her zaman yaptığı gibi Boggs'un odalardan birinden, ya da masanın altından fırlayıp karşıma çıkmasını bekledim, ama görünürde yoktu. Mrs. Chester'le Mary Margaret de alışveriş için manava gittikleri için ev tamamen sessizdi. Bir an büyük teyzeme bir not yazıp bırakmayı düşündüm. Ama sorumun cevabını alamayacaktım, Büyük Teyze Leonora'yı odasında bulacağımı düşünerek merdivenleri çıkmaya başladım.

Yatak odasına yaklaşıncı içeriden biri bir çocuk şarkısı mırıldanıyor gibi geldi. Hatta gülüşmeler geliyordu, küçük bir kız çocuğunun kahkahasına benziyordu. Bir süre bekledim ve kapıyı tıklattım.

"Mrs. Endfield? Mrs. Endfield, ben Rain. Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, lütfen?" diye içeriye seslendim.

Ses kesildi. Bekledim ve tekrar kapıyı usulca tıklattım.

"Mrs. Endfield?"

Sessizlik şaşırtıcıydı. İçeriden bir ses duyduğuma emindim. Bekledim ve bu sefer biraz daha hızlı vurmaya karar verdim. Kapı iki parmak aralandı.

"Mrs. Endfield?"

Bana yine derin bir sessizlik cevap verdi. Eğildim ve aralıktan içeriye baktım. Büyük teyzem, sırtı bana dönük olarak sallanan koltuğunda oturuyordu. Başı öne düşmüştü ve kollarında bir şey tutuyordu. Tam

seslenmek üzereyken büyük ve güçlü bir el omzumdan tutup beni hızla kendine çevirdi.

Boggs'du. Bir şey söylememe fırsat vermeden uzandı ve kapıyı tokmağından çekip hızla kapattı.

"Ne cesaretle üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokuyorsun sen," diye boğuk bir sesle hırladı.

"Kimsenin işine burnumu soktuğum yok. Kapıya vurdum ve Mrs. Endfield'e seslendim. Kapı kendiliğinden açıldı, ben de içeride mi diye baktım," diye karşı çıktım. Teyzem tartışmayı çoktan duymuş olmalıydı, kapıya çıkar diye umuyor ve bekliyordum, çünkü Boggs gözlerinden alev saçarak tepemde dikilmiş suratına bakıyordu.

"Burada ne arıyorsun? Bütün gün dışarıda olacağını sanıyordum," dedi.

"Birincisi, bilmek istiyorsan, Mrs. Endfield'e gittiğimi haber verecektim ve akşam yemeği servisi için beni isteyip istemediğini soracaktım," dedim.

"Ona sormayacaksın. Bana soracaksın. Dinlemiyor musun? Sana daha önce söylendi. Bugün dışarda olacağını ona söyledim," dedi. "Yemek servisi meselesine gelince, gelmen gerekseydi sana bunu da söylerdim. Bu konuda hiç endişen olmasın."

"Güzel," dedim. "O halde ben gidiyorum."

Etrafından dolaşıp merdivenleri inerken gözlerini ayırmadan bana baktığını hissediyordum. Arkama bakmadım, ama orada durup aşağı inmemi seyrettiğini biliyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, buz gibi ter saç diplerimden fışkırmış, enseme doğru süzülüyordu. Kendimi deli gibi evden dışarı attım.

Randall bahçe duvarına yaslanmış bekliyordu, beni görünce doğruldu. Koşarak yanına gittim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Değil. Gidelim," dedim. "Çabuk gidelim buradan."

Randall bana yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordu Sonunda beni dirseğimden yakalayıp durdurdu.

"Dursana. Deli gibi koşuyorsun, ama ters istikamete gidiyorsun."

"Ne? Doğru istikamet neresi?" diye dehşet içinde sordum.

Başı ile tam aksi istikameti gösterdi.

"Yoksa o adam sana bağırdı mı? Umarım benim yüzümden başın derde girmemiştir."

"Hayır. Unut gitsin," dedim. "Seninle ilgisi yok."

Omzunu silkti.

"Peki. Buradan yürüyerek Gardens'e gideriz," dedi, "dünyanın en büyük mağazası olan Harrods'u görmek istiyorsan bir taksiye atlayıp Buckingham'a gitmemiz gerekiyor."

"Teker teker hepsini yapalım," dedim. "Önce Gardens'e gidelim. Biraz nefes almak istiyorum."

"Tamam. Haklısın. Nasıl olsa çok zamanımız olacak. Daha bir süre Londra'dayız."

"Belki," diye mırıldandım. "Sen belki burada olursun, ama ben olmayabilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Saçmalıyorum işte. Sen bana aldırma."

Eve doğru baktım. O kadar seslendiğim halde neden Büyük Teyze Leonora cevap vermemişti? Gürültüleri duymamış olması mümkün değildi. Sir Rogers'in metresinin kötülüğü ile meşhur ruhunu uyandıracak kadar hızlı vurmuştum kapıya.

Ve Boggs o kadar çabuk nereden çıkmıştı? Sabah-tan akşama kadar gölgelerde saklanıp ne yapıyordu?

Neden büyük teyzemi görmeme ve konuşmama engel olmuştu? Daha da önemlisi, teyzem kucığında ne tutuyordu?

Midemin içinden buz gibi sular fışkırarak damarlarımaya yayılmaya başladı. Burada, büyükannemin bile bilmediği garip bir şeyler oluyordu, çünkü bilse beni buraya asla göndermezdi.

5

Londra'da Serseri Takımı

Parkta yürürken Randall bana tur rehberliği yaptı. Yaşlı bir İngiliz Lord'u ya da Mrs. Chester'in deyişiyle "soylu aileden gelen bir salak" gibi koyu İngiliz aksanıyla okuyor ve konuşuyordu.

Genizden gelen sesle anlatırken, bana üstünlük taslamak için başını iyice arkaya yatırıyor.

"Kensington Gardens, Hyde Park'a bitişiktir; ilk başlarda, Kensington Sarayı'nın ön bahçesiydi, tamam mı? Kensington Sarayı'nın asıl adı Nottingham House'dir. 1689 yılında, William ve Mary tarafından alınarak hanedanın mülkiyetine geçirildi. Kral'ın astım sorununu yüzünden, hanedan Whitehall Sarayı'ndan taşınup, havası daha sağlıklı olan Kensington'a yerleşmek zorunda kaldı, tamam mı?

"Derin nefes al," dedi ciğerlerini havayla doldurarak, "Böyle yapacaksın, tamam mı? Derin bir nefes al,

ciğerlerindeki bütün kurum temizlensin," dedi. "Haydi," diyerek beni de zorladı.

"Ciğerlerimde kurum yok, teşekkür ederim," dedim.

Elindeki kılavuz kitaptan okumaya devam etti.

"III. William'ın 1702'de ölümünden sonra saray Kraliçe Anne'nin konutu haline geldi. Limonluğun projesini Christopher Wren, otuz dönümlük bahçesinin planını Henry Wise çizmiştir.

"Kensington Sarayı'nda yaşayan son kral II. George'dir, sevgilisi Caroline, Hyde Park ve Kensington Gardens'in geliştirilmesinde etkili olmuştur... Sevgilisi mi?"

Durup düşündü. Sonra gülümsedi.

"Yani kralın sevgilisi olmasa burası olmayacak mıydı?" dedi. "Tanrı küçük kızlardan razı olsun, öyle değil mi?" Şimdi de Fransız aksanıyla şarkı söylüyordu.

Yanımızdan geçen insanlar, onu dinlemek için duruyor ve gülümseyerek bize bakıyorlardı. Randall'ın sesi şehrin öteki ucundan duyulabilecek kadar gürdü. Bir çırpıda beni içinde bulunduğum karanlık düşüncelerden sıyrılvermişti. İki küçük çocuğun oyuncak telenelerini yüzdürdükleri Round Pond'a geldiğimizde ikimizde kahkahalarla gülüyorduk. Randall bir süre çimenlerde oturup dinlenmeyi önerdi. Yere oturdum, bacaklarımı yukarı çekip, kollarımla dizlerimi sardım ve etrafımızdaki güzel çiçekleri seyrettim. Çocukların kahkahasından başka gürültü yoktu. Sıkıntılı yaşamım ne kadar uzakta kalmıştı.

Havuzun çevresinde koşan çocuklara bakarken Randall'in yüzüne tatlı bir gülümseme yayılmıştı. Bu haliyle onu gençliğini anımsayan yaşlı bir adama benzettim.

"Senin ülken nasıl bir yer?" diye sordum.

"Toronto mu? Biz şehrin modern bölgesinde oturuyoruz. Ben hep özel okullarda okudum, kız kardeşimle erkek kardeşim de öyle. Sana söylediğim gibi, babam başarılı bir borsacıdır, müşterileri Hong Kong'a kadar uzanır.

"Ya annen?"

Gerçek annem beni hayal kırıklığına uğrattığı için olsa gerek, anneler babalardan daha çok ilgimi çekiyordu.

"Annem ressamdır," dedi kopardığı bir çimen sapını suluboya fırçası gibi sallayarak.

"Ciddi misin?"

"Yani, olmak istiyor. Tablolarını ve heykellerini satıyor, ama alıcılar genelde arkadaşları ve aile fertleridir. Geçen yıl, Toronto'daki bir galeri eserlerini sergiledi. Sanırım bu işte babamın parmağı vardı. Annem bilse ya da şüphelense, bütün tablolarını New Yorklu huzryla dışarı taşırdı."

"New Yorklu hızıyla mı?"

"Bu deyim bilmez misin? Babam çok kullanır. Çok çabuk anlamında kullanılır, sanırım New Yorklular hep bir telaş içinde oldukları için öyle deniyor." Başını yana eğdi. "Hiç New York'ta kaldırımlarda koşuşturan insanlarla çarpışmadın mı?"

"Hayır."

"Hayır mı? Londra'ya, İngiltere'ye kadar geldiğin halde, hiç New York'a gitmedin mi?" diye sordu hayretler içinde.

"Benim bu tür fırsatlarım olmadı," dedim. "Benim için New York'a gitmek, İngiltere'ye gelmek kadar zordu."

"Anlayamadım."

Ben dikkatle cümlelerimi kurmaya çalışırken susup bekledi. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. İngiltere'de çok pahalı bir özel okulda okuduğum halde, neden Amerika'da temel sosyal haklardan yoksun yaşıyordum?

"Ben varlıklı insanların yardımıyla okuyorum, bir çeşit bağış diyebilirsin. Piyangodan büyük ikramiye vurması gibi bir şey," dedim.

"Yani ödülü Londra'daki okula gitmek olan bir yarışma mı kazandın?"

"Öyle de diyebilirsin."

"Burs kazanmak gibi mi? Bunun için bir gösteri yaptın mı? Kazanmak için şarkı falan mı söyledin?"

"Tiyatroda oynadım," dedim. Birden kendimi çürük bir elma gibi hissettim, acı bir tat benliğime ve anılarına hakim oldu. "Hâlâ da oynuyorum."

Kafası iyice karışmış görünüyordu.

"Bir tercüme hatası oldu gibi geliyor," dedi başını iki yana sallayarak.

Gözlerimi gözlerine diktim. Bakışlarımdaki harareti kendim bile hissedebiliyordum, unutmayı yeğlediğim anılarım tazeleniyordu.

"Ben Washington D.C.'nin çok fakir bir mahallesinden geliyorum. Devlet tarafından sağlanan kenar mahallelerdeki apartmanlardan birinde oturuyorduk."

"Peki ya annen?"

"Babam bir ayyaş ve hep içinden alılır, parasını oraya buraya savururdu. Annem büyük bir markette çalışıyordu."

"Başını sallayarak dinliyordun, ama anlatıklarının ona kurgu bilim filminden bir olay anlatıyormuşum gibi yabancısı geldiğini hissedebiliyordum."

"Kardeşlerin var mı?"

"Beni adında, benden küçük bir kız kardeşim vardı. Öldü, çete üyeleri tarafından öldürüldü."

"Ciddi misin? Şoke olmuştu."

"Böyle bir hikayeyi asla uydurmazdım, inan bana," dedim. "Askerliğini yapan benden büyük bir de erkek kardeşim var. Şu sırada Almanya'da."

Maskem düşmüş, gerçek yüzüm ortaya çıkmış gibi Randall gözünü dikmiş bana bakıyordu.

"Annelerle baban hala orada mı oturuyor?" diye sordu sonunda.

"Babam hapishanede, annem de kısa bir süre önce öldü," dedim. "Morahın yeterince bezüldü mü?" diye mırıldanarak ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

"Hey!" diye arkamdan seslenerek bana yetişti.

"Özür dilerim. Niyetim keyfini kaçınmak değildi."

"Kaçınmadın. Ben zaten keyifsiz doğmuşum."

"Konuşmandan hiç anlamıyorum. Ciddi söylüyorum." Durdum ve kuşkuyla bir ifadeyle baktım. "Senin"

le okulda ilk konuşmaya başladığım zaman, farklı biri olduğunu anlamıştım," dedi.

"Farklı mı? Evet, Randall, ben farklı biriyim," dedim, buz gibi bir kahkaha atarak. "Bu doğru işte. Anlaman fazla uzun sürmedi."

"Hayır, kötü anlamda söylemedim. Sen... bilemiyorum ama... tanıdığım diğer kızlara benzemiyorsun."

"Hiç şaşırmadım." Birden onun beyaz dünyası sınırlarına dokundu. Bütün hayatı hiçbir pürüzle karşılaşmadan geçmişti, üstelik muhteşem bir yetenekle doğmuştu. Bütün bunlara kim karar veriyordu? Dünyaya geleceğimiz zaman bizim için karar veren bir yargıç elinin bir tek hareketiyle bizi şu aileye ya da bu dünyaya mı yolluyordu? Kardeşlerim ve ben, Randall'a verilen kaderin tam tersi bir kadere sahip olmak için ne yapmıştık acaba?

"Sen ağzında gümüş kaşıkla doğmuşsun. Kendin anlattın," dedim. "Özel okullar, zengin aile, güzel bir ev... galeriler ve tiyatrolardan bahsediyorsun. Ailen seni pahalı tatillere götürmüş. Benim New York City'ye bile gitmediğimi öğrendiğinde çok şaşırdın!"

"Hayır, ben sadece..."

"Benim neden farklı göründüğümü biliyor musun? Ben başka bir ülkeden geliyorum. Benim farklı biri olduğumu sandığın için benimle konuşmak istedin."

"Tamam, ben farklıyım. Evet, ben farklı bir insanım. Üstelik hem siyah hem de beyazım ve de... kaybolmuş biriyim," diyerek hızla yanından uzaklaştım.

Arkama bakmadım. Bütün öfkemi ondan çıkarmaya çalışarak ve her söylediği kelimeyi yanlış algılayarak haksızlık ettiğimi biliyordum, ama kimseye haklı davranacak havada değildim. Ayaklarımı çimen zemine o kadar hızlı vuruyordum ki, dünyanın ayağımın altında sallandığını hissedebiliyordum. Epeyce yürüdüm, her türden turist, el ele tutuşmuş çiftler, aileler, sırt çantalı genç adamlar ve dünyanın her tarafından gelmiş insanlar yanımdan geçiyordu. Kulağıma her lisandan konuşmalar çalınıyordu, İtalyanca, Fransızca, Japonca, Rusça... her ülkenin lisani konuşuluyordu... ben de başka bir dünyadan gelmiş olabilirim diye düşündüm ve nefes nefese kendimi banklardan birine attım.

Oturdum ve parkın ilerisindeki caddeyi seyretmeye başladım: Çift katlı otobüsler, turist otobüsleri, tak-siler, Amerikan arabalarına karışmış yabancı arabalar ve yeşil trafik lambasının üzerindeki yürüyen adamın çıkmasını bekleyen insanlarla doluydu. Bir karnaval yerine düşmüş gibiydim, sanki bütün dünya tatile çıkmıştı.

"Vay canına! Sana yetişmek için koşmak zorunda kaldım," dedi Randall yanıma oturarak. "Yanına oturabilir miyim?" diye sordu.

"Bu bank kamu malı," diye cevap verdim.

Bugün çok sinirlisin, Rain, dedi içimdeki ses.

"İstemedim seni aşağıladırıysam özür dilerim," diye söze başladı Randall. "İnan, maksadım o değildi."

"Farklı olduğumu düşünmekten bıktım artık," dedim ve derin bir iç çekerek devam ettim. "Bir an için ben de herkes gibi olmak istiyorum, sıkıcı ve sıradan."

"Farklı olmak kötü anlama gelmiyor ki. İyi anlamda da olabilir. Pek çok insan farklı olmak ister." İnce buz tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi dikkatli konuşuyordu. "Annem hep farklı olmaktan bahseder. Orta sınıf eşlerden biri olmak düşüncesinden bile nefret eder. Bunu çok sık söylediği için biliyorum. Sanırım ressam olmayı çok istemesinin nedeni de bu. Babamın arkadaşlarının eşleri hayır kurumlarının yemek davetlerine ve akşam çaylarına katılırken, annem stüdyosuna kapanıp yüzünü gözünü boyar."

"Boyaları yüzüne mi sürer?"

"Stüdyosundan yüzü gözü boya içinde çıkar. Babam da ona boyaları kullanmadan önce tadına baktığını söyleyerek takılır."

Gülümsedim, ama gözlerim hâlâ yaş içindeydi. Birbirini seven ve şefkat gösteren, çocuklarına sıcak ve mutlu bir dünya veren bir anne ve babaya sahip olmak çok güzel bir duygu olmalı diye düşündüm.

"Söylediklerin doğru," dedi yere bakarak. "Çok fazla siyah arkadaşım yok. Ama," diye ekledi bana dönerek, "pek beyaz arkadaşım da olmadı. Memleketimde de çok arkadaşım yoktur. Sanırım özel okullara gittiğim ve özel hocalardan şan dersleri aldığım için olsa gerek. Annemle babam benim bir yıldız olmamı istediği için bütün boş zamanı sesimi geliştirmeye harcadım."

"Yıldız olmayı sen istemiyor musun?"

"Her zaman değil," dedi. Arkasına yaslandı, saçları alnına dökülmüştü. Kendi dünyasında düşüncelere dalınca gözleri sıcak bir pırıltıyla parlamaya başladı.

"Round Pond'da oynayan çocukları seyrederken benim bütün bu eğlenceleri kaçırdığımı düşündüm. Oyuncak vermek yerine bana piyano dersleri aldırıldılar. Annemle babam sadece şarkı söylememe izin verirdi, sesim bozulmasın diye vücut geliştirici sporlara katılmamdan korkarlardı.

"Buz pateri öğrenmeme izin verdiler, ama müzik çalışmalarımı bağdaşmayacağı için hokey takımına katılmam yasaktı."

Birden aklına ilk kez gelmiş gibi bana döndü. "Biliyor musun, Rain? Ben de farklıyım. Arkadaşlarımın gözünde hep farklı oldum. Sanırım pek çoğu da benim acayip olduğumu düşünmüştür."

"Sanmıyorum," dedim. Kızları kastetmiştim. Bu kadar yakışıklı bir çocuk hakkında o şekilde düşünmeleri mümkün değildi.

"Evet, benim için öyle düşündüklerini şimdi çok iyi anlıyorum."

"Sen şimdi bana hiç kız ya da erkek arkadaşın olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Güldü.

"Nicolette Sabon adında bir kız arkadaşım olmuştu. Mr. Wegman isimli hocadan birlikte şan dersleri alıyorduk. Ritme uymam için kafama cetvelle vururdu. Nicolette ile bana düetler öğretir, okul müsamerelerinde ve bütün şehri dolaştırır, kadın kuruluşlarında ve kulüplerinde söyletirdi. Bu yüzden neredeyse her an birlikte oluyorduk, fotoğrafçılara yan yana pozlar veriyor, her yere birlikte gidiyorduk. Bir gün Nicolette bana sevgili olduğumuzu söyledi. Bana seçme hakkı bi-

rakmayan bir tavırla söylediğini hatırlıyorum. Sanki büyük bir güç tarafından mukadder kılınmıştı."

"Kaç yaşındaydınız?" diye sordum.

"On iki. O da on bir yaşındaydı."

"On iki mi? O da on bir mi? Tek aşk maceranız bu mu?"

Omzunu silkti.

"On beş yaşında bir kıza aşık oldum, sanırım sigara ve bira içmediğim için benim işe yaramaz biri olduğumu düşünüyordu, çünkü onunla birlikteyken ya müzik dinliyorduk ya da onu şovlara götürüyordum. Yakışıklılığımıza yazık olduğunu söyledi. Farklı duygularım olduğu için kendimi farklı hissetmeme neden olmuştu. Bütün okula çok sıkıcı biri olduğumu yaydı, kendimi çok kötü hissettim."

"Aptalın tekiymiş," dedim, "ayrıca yakışıklı olman da hiç yazık olmamış. İnsanlar seni dinlerken, seyretmekten de hoşlanacaklar. Yakışıklı oluşun sesinin kalitesine yakışıyor, Randall. Sakın üzülme."

Hayretle bana baktı.

"Benden hoşlanıyor musun, yoksa nefret mi ediyorsun anlayamıyorum."

"Nefret etmiyorum. Tabii, nefret etmiyorum. Ama kendimden nefret ediyor olabilirim," dedim ciddileşerek. "Hayır, bu konuda hiç şüphem yok. Kendimden nefret ediyorum."

"Etmemelisin. Sana akıl vermeye hakkım olmadığını biliyorum. Buraya gelmeden önce yaşadığın dünyayı ve başından geçenleri anlamam mümkün değil, bunu da biliyorum. Fakat sözde yetenekli çok kız gör-

düm, sadece şunu bilmeni istiyorum, sen gerçekten çok yeteneklisin."

"Oh, öyle mi?"

"Evet," dedi ısrarla.

Gökyüzü kadar berrak ve saf mavi gözlere baktım.

"Özür dilerim," dedim, "az önce söylediklerin için seni paylamak istemedim. Gün çok kötü ve tuhaf başladı, sanırım evimi de özleyorum."

"Komik değil mi?" dedi başını sallayarak, "evimiz ne kadar kötü ve huzursuz olursa olsun, ayrıldığımız zaman çok özleyorz."

"Yabancı bir yerde, yabancıların arasında olduğumuz için," dedim.

Başını salladı, sonra birden gülümsedi.

"O zaman, kendimizi burada daha az yabancı hissetmek için gezimize kaldığımız yerden devam edelim. Bugünü bu işe ayırmadık mı?"

Tekrar elini cebine sokup gezi rehberini çıkarttı.

"Buckingham Sarayı." İlk önce içinden okudu, sonra saatine bakıp oturduğu yerden fırladı ve elimi yakaladı. "Haydi," diye bağırdı ve beni oturduğum yerden öyle bir çekip kaldırdı ki, yüzüstü yere düşüyordum."

"Ne oldu? Nereye?"

Çimenlerin üzerinden onunla birlikte Knightsbridge'ye koşuyordum.

"Hemen bir taksi bulmalıyız."

"Neden?" diye bağırdım.

"Acele etmezsek, nöbet değişim merasimini kaçıracağız."

Koşarak caddeye fırladık, şansımıza bir taksi bekliyordu.

"Mümkün olduğu kadar çabuk Buckingham Sarayı'na lütfen," dedi arabaya biner binmez.

"Peki efendim," dedi şoför gülerek.

Ben soluğumu düzene sokmaya çalışırken, Randall gezi rehberini okumaya devam etti.

"Hanedanın Londra'daki konutu olan Buckingham Sarayı, on sekizinci yüz yılda yaşayan Buckingham ve Chandos Dükü adına yapılmıştır ve 1761'de III. George'ye satılmıştır.

"Düşünsene," dedi Randall gezi rehberini indirerek, "Amerika diye bir yer daha ortada yokken, saray inşa edilip satılmış."

Randall'la birlikte olduğum ve heyecanından etkilendiğim için mi, yoksa yeni bir yerde, yepyeni bir dünyada olduğum için mi, bilmiyordum, ama birden içinde bulunduğum karanlıktan sıyrıldım ve yeni keşiflerin aydınlığı tüm benliğimi doldurdu, geçmişimden kurtulup, gerçek kişiliğimi bulma arzusuyla tutuşmaya başladım. Tanıdığım yerlerden ve tanıdığım bütün insanlardan çok uzakta olmama rağmen umutluydum.

Buckingham Sarayı'ndaki muhafızların değişme törenini seyretmek, Hanedanın Ahırlarını ve Kraliçe'nin Galerisini gezmek çok ilginçti; fakat Randall'ın tahmininden biraz daha uzun sürdü. Oradan çıktıktan sonra tekrar bir taksiye atlayıp Trafalgar Meydanı'na gittik. Çok kalabalıktı. Ne tarafa bakacağımı şaşırmuş-

tım. Çeşmelerin önünden yürüyüp, Whitehall'dan, Big Ben ve Parlamento'ya kadar olan manzaranın güzelliğini içimize sindirdikten sonra, Randall, Ulusal Galerî'ye yetişmek için acele etmemiz gerektiğini söyledi.

"Annemle birlikte iki kez gezdim," dedi, "ama on kere de gitsen her tarafını görmek mümkün değil. Haydi."

Zamanla yarışıyor gibiydik, saat on ikiyi vurup da beni Amerika'nın ücra bir köşesindeki ahırdan bozma evine dönmek zorunda olan zavallı Cinderella haline getirmeden önce her şeyi görmeye çalışıyorduk. Randall, birden durup, "seninle hiçbir yere gelmiyorum ve hiçbir şey görmek istemiyorum," diyecekmişim gibi davranıyordu. Görevi beni sürekli meşgul etmekti, gözlerimi ve kulaklarımı bana okuduğu ve göstermeye çalıştığı tarihin görüntüleri ve sesleriyle doldurmak istiyordu.

"Ulusal Galerî, eski sanatçıların eserlerinden oluşan dünyanın en büyük koleksiyonuna ev sahipliği yapar, aynı zamanda Fransız empresyonistleri konusunda da oldukça zengindir," diye anlatmaya devam etti. "Resimden anlar mısın?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"O halde burayı sık sık gezmelisin. Kendini çabucak eğitebilirsin. On üçüncü yüzyıldan, on dokuzuncu yüz yıla kadar geniş bir yelpaze çizer." Ünlü ressamların isimlerini söyleyerek, beni mümkün olduğu kadar fazla eser göstermek için oradan oraya sürükledi. Sonunda bir banka oturdum, sadece vücudum değil, kafam da yorulmuştu.

"Böylesi güzel değil, Randall. Küçük ve acele lokmalar, büyük ve ağır çiğnenen lokmalar kadar iyi sindirilmiyor. Aklımda tutamıyorum. Tekrar geliriz. Söz veriyorum."

Güldü.

"Tamam. Tamam. Haydi Big Ben'e doğru yürüelim ve güneşli günün tadını çıkaralım," dedi. "Söz veriyorum, seni koşturmayacağım. Küçük adımlarla yürüyeceğiz."

Müzeden çıktık.

"Kendi ülkemde ve alışkın olduğum yerlerde dolaşırken, gözlerim açık olduğu halde uyur gibi gezdim," dedim meydana geldiğimizde, "ama böyle yeni bir yerde olduğum zaman, her şeyi birden görmeye çalıştığım için yoruluyorum, Randall."

"Oh, biliyorum. Çok heyecanlandığım zamanlar kendimi kaybediyorum, kusura bakma."

"Seni suçlamıyorum. Sanırım rolleri değişsek, ben buraya defalarca gelmiş olsam ve burayı hiç görmemiş olan birine göstermek istesem, senin yaptığını yapardım."

Karşıdan karşıya geçerken elimi tuttu ve Big Ben'e kadar ellerimizi bırakmadık. Daha sonra bir cadde daha geçtik ve daha dar ve daha küçük bir sokaktan yürüdük ve Hearty Sailor adlı bir birahaneye geldik.

Randall saatine baktı.

"Çay saati gelmiş. Biraz furta ve bir bardak içkiye ne dersin?"

"İçki derken bira mı demek istiyorsun?"

"Burada on sekiz yaşından küçüklere içki servisi yapılmaz," dedi, "on sekizi bitirmeme üç ay var."

"Ben bitirdim," dedim.

"Öyle mi? Çok iyi. Gel öyleyse."

Birahenenin kapısında metal üzerine yapılmış, elinde bira bardağı tutan kocaman bir denizci resmi vardı. Randall o tarafa baktığını fark etti.

"Bütün İngiliz birahanelerinde böyle büyük resimler vardır, çünkü bu yüzyılın başına kadar kimse okuma yazma bilmiyormuş. Hearty Sailor'da buluşalım dedikleri zaman, resme bakarak birahaneyi bulurlarmış."

"Bu şehir hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?" diye sordum.

"Burada yaşayacağımı ve burada okuyacağımı öğrendiğim zaman şehir hakkında çok kitap okudum," dedi.

"Benim gelişim o kadar ani oldu ki, sterlinle dolar arasındaki farkı öğrenecek zamanım bile olmadı."

"Sorun değil," dedi kapıyı açarken. "Yanında benim gibi mükemmel bir tercüman ve rehber var, hem çok pahalı da değilim."

Yüzündeki muthu gülümsemeyi görünce güldüm ve birahaneye girdik. İçerisi tahmin ettiğimden biraz daha karanlıktı, ama nedense daha girdiğimiz anda içim ısındı ve kendimi rahat hissettim. İçerideki insanlar merakla bize baktılar, ama kendi memleketimde genellikle görmeye alıştığım öfkeli bakışlar değildi. O bakışlar kendimi, özel bir mülke izinsiz girmişim gibi hissetmeme neden olurdu.

"İşte iki tane gerçek müşteri geldi, Charlie," diye birisi bağırdı ve herkes, hatta barın arkasında duran adam bile güldü. Kısa boylu, koyu renk saçlı ve yuvarlak kahverengi gözlü, yüzü mermerden yapılmış meleklerle benzeyen bir kadın elinde yemek dolu tabaklarla hemen yanımızda belirdi. Tabakları barda oturan takım elbiseli adamın önüne koydu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu barmen Randall'a. Başını kaldırıp barın arkasında Gotik yazıyla yazılmış mönüye baktı.

"Çoban böreği yemek ister misin?" diye sordu Randall.

"Tabii," dedim.

"Biz iki çoban böreği ve iki de biralı gazoz istiyoruz," dedi ve barmene iki tane onluk uzattı.

İnsanların gülüştüğünü duydum.

"Bira içmek için yaşınız tutuyor, değil mi?"

Barmene öğrenci kimliğimi gösterdim. Baktı, başını salladı ve Randall'a döndü.

"Ben kimliğimi unutmuşum," dedi Randall.

"Yaşı yeterince büyük gösteriyor, Charlie," dedi uzun boylu ve ince bir adam. Gırtlak kemiği o kadar belirgindi ki, yerinden fırlayıp, yerde yuvarlanacakmış gibi duruyordu.

"Sen karışma, Mush," dedi barmen ve yine herkes güldü.

"Ancak kıza içki verebilirim," dedi.

Randall başını salladı.

"O halde benimki limonata olsun."

Barmen Randall'a paranın üstünü verdi ve boş bir masa bulup oturduk. Duvarlara bakındım, eski posterler, çiftlik aletleri, kılıçlar ve miğferler müzeye aitmiş gibiydi. Randall gidip, barmenin tezgâha koyduğu birayla limonatayı aldı.

Biz orada değilmışiz gibi herkes kendi havasına dalmıştı.

"Güzel, değil mi?" diye sordu Randall.

"Evet. Herkes oldukça ... samimi davranıyor."

"Birahanelerin çoğu bira fabrikalarına aittir. Özel mülkiyete ait olanlara meyhane denir. Burası da bir meyhane ve her çeşit bira bulunur. Bana bira servisi yapamaması çok kötü tabii," dedi sesini alçaltarak. "Haydi. Sen iç. Buranın birası Amerika'dakinden farklıdır. Soğuk servis edilmez, oda sıcaklığında servis edilir."

"Öyle mi? Neden?"

"Tadı daha güzel olurmuş," diye açıkladı.

Arkama yaslanıp bir süre onu inceledim.

"Neden bana gülerek bakıyorsun?" diye sordu.

"Çok fazla gezmeyen, müzik derslerinden başını kaldırmayan biri için oldukça ... kültürlüsün."

"Söyledim sana. Bu bilgilerin hepsi kitaplardan. Çok kitap okurum. Müzik dersine gittiğim zaman yanıma hep bir kitap alırdım, çünkü genellikle hocanın benden önceki öğrenciyle dersini bitirmesini beklemek zorunda kalırdım ve insan fazla sosyal olmayınca, boş zamanlarını okumakla geçirmeye alışıyor."

Bir an sustu, sonra öne doğru eğildi.

"Peki ya sen? Sen de boş zamanlarını kitap okuyarak mı geçirirsin? Yoksa ülkende seni bekleyen bir erkek arkadaşın mı var?"

"Hayır, erkek arkadaşım yok."

"Çok erkek arkadaşın oldu mu? Sen bana sorduşuna göre, ben de sana sorabilirim," diye ekledi utanarak. Bu hali beni güldürdü.

"Pek fazla olduğunu söyleyemeyeceğim," dedim.

"Ev işlerinde Mama'ya yardım etmek çok zamanımı alırdı. Mama hep çok yorgun olurdu."

"O halde ikimizin de tamamlaması gereken eksikleri var," dedi.

"Oh, öyle mi? Bilmüyorum, Randall Glenn. Bazen bana söylediğinden daha fazla deneyimliymişsin gibi geliyor."

"Ne?" Ciddi bir şekilde şaşırmuş görünüyordu, yüzü öyle kızardı ki, bir an patlayacak sandım. Belki de sandığım kadar deneyimli değildi. Ama onun gibi birinin o kadar masum olabileceğine inanmak zordu.

Birandan bir yudum alıp omzumu sıktım.

Böreklerimiz hazır olunca, siyah saçlı kadın masamıza servis yaptı ve başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Börekler çok sıcak olduğu için soğumasını beklemek zorunda kaldık, ama çok lezzetliydi.

Birden, birahanenin diğer ucunda oturan iki adam şarkı söylemeye başladı.

"İçkiler tazelensin,
Bir tur daha içelim,
Bütün ülkeyi gezdim,
Bundan güzelini içmedim."

"Bu şarkıyı ben de biliyorum," dedi Randall ve mecburmuş gibi, adamlarla birlikte söylemeye başladı. Sesi eğitilmiş olduğu için birkaç dakika sonra herkesi bastırmıştı ve herkes dönmüş bize bakıyordu. Utan-cımdan masanın altına girmek üzereydim.

Fakat nedense araya girdiği için hiç kimse kızmadı. Diğer müşteriler de ona eşlik ederek söylemeye başladılar ve birkaç dakika sonra bütün birahane hep bir ağızdan katılmıştı. Şarkı bittiği zaman herkes alkışladı.

"İşte güzel bir ses, Charlie. Bu müşteriyi kaybetmemeye bak," dedi barda oturan, topluca ve neşeli kadın. Diğerleri de ona katıldılar.

"Delikanlıya biraz bira ver," diye seslendi köşede oturan adam.

"Evet, cesaret et, Charlie. Biraz meyve suyuyla karıştır."

Gülüşmeler arttı.

"Parası benden, Charlie," dedi gırtlak kemiği çıkık olan zayıf adam ve tezgâhın üzerine para fırlattı. "Çocuk on sekiz yaşından küçük olamaz. Boyuna posuna baksana."

"Evet," dedi sıska adamın yanındaki kadın. "Böyle güzel sesi olan bir adamın susuzluğunu gidermek gerek, Charlie."

"Tamam, tamam. Çenenizi kapatın," dedi barmen. Az sonra masamıza bir sürahi bira getirdi. "Hayranlarından bir hediyeye, delikanlı," dedi.

Randall'ın gözleri sevinçle parlamıştı, bana baktı. Ben ise ne söyleyeceğimi ve ne yapacağımı bilemiyordum.

"Teşekkürler," dedi ve biradan bir yudum içti.

Neye benzediğini anlamak için ben de bir parça tattım. Böreklerimiz bitmeden Randall hem kendisinin hem de benim biramı bitirmişti.

Gitmek için kalktığımızda tekrar alkış ve bağrışmalar koptu. Gülerek kendimizi dışarı attık.

"Ben profesyonel bir şarkıcı oldum," diye Randall dünyaya haykırdı. "Ücret karşılığında şarkı söyledim! Birayla da olsa ücretimi aldım."

"Evet, ama bu yüzden hapse girebiliriz."

"O halde gidelim," dedi gülerek ve hızla oradan uzaklaştık. "Bira güzeldi. Bir bardak daha olsa içerdim. Sırf bunun için on sekizimi bitirmek isterdim."

"Çok fazla beklemen gerekmeyecek, Randall," dedim.

Güldü.

"Doğru."

Çarpık gülüşüyle salak bir görüntüsü vardı.

Yolda Randall kendisi ve ailesi hakkında çok şey anlattı. İttiği biralar, kişisel yaşamını ortaya koymasını engelleyen seti yıkmıştı. Anlattığına bakılacak olursa, annesiyle babası, onun yeteneğine önem vermelerine ve bu konudaki beklentilerine rağmen, atletizm yapan ve çok yönlü bir sporcu olan küçük kardeşinin üzerine daha fazla titriyorlardı. Randall'ın ender rastlanan, olağanüstü yetenekli bir insan olduğunu düşünerek onu özgür bırakıyor ve üzerine düşmüyorlardı.

"Babam hep şöyle der: 'Randall bu işte. O özel biridir.' Ama ben özel biri olmak istemiyorum. Bana aca-

yip biriymişim gibi davranılmasını istemiyorum, sen ister misin?"

Güldüm.

"Oh," dedi. "Özür dilerim." Durdu. "Senin acayip olduğunu düşünmüyorum, Rain. Bunu daha önce de söyledim, ama gerçekten düşünmüyorum. Yani sen de herkes gibisin demek istiyorum, acayip biri değilsin. Neyse, unut bunları," dedi kendi kendine öfkelenerek. "Ne söylediğimin farkında değilim. Ve de," etrafına baktı, "neden bu istikamete gittiğimizi bilmiyorum."

"Endfield'e dönsek iyi olur," dedim.

"Haklısın."

Randall istasyonu buldu ve metroyla Holland Park'a gittik. Yol boyunca gözlerini kapattı, neredeyse uyuyacaktı. Biraya ne kadar dayanıklı diye düşündüm, gülerek. Holland Park'a gelince birden hayata döndü ve beni büyük teyze ile büyük eniştenin evine bıraktı.

"Umarım eğlenmişsindir," dedi.

"Çok eğlendim," dedim.

"Eminim."

"Gerçekten eğlendim, Randall. Bugün için teşekkür ederim."

Gülerek omuzlarını kaldırdı.

"Çok iyi, sanırım kızlar benim yanımda eğlenebiliyorlar. Bunu tekrarlamalıyız. Şehri pek fazla gezemedik. Yarın ne yapıyorsun?"

"Yarın izinliyim, ama akşam yemeği servisinde eve dönmem gerekiyor," dedim.

"O halde yarın Thames nehrinde tekne turu yapıp Londra Kulesini gezmek ister misin? Yurda gelsen iyi

olur, çünkü tekneler hemen oradan kalkıyor. Her zaman yaptığın gibi metroyla okula gel. Yurdun yerini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Dokuz buçuk iyi mi? Daha geç gelmek istersen de olur, ama..."

Tamam, tamam," dedim, bu kadar ısrarlı oluşu hoşuma gidiyordu. "Kahvaltı servisini bitirir bitirmez orada olurum. Kahvaltıyı erken ediyorlar, onun için sorun olacağını sanmıyorum."

"Çok iyi, çok sevindim." Arkasını dönüp yürüdü, sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu, geri döndü ve beni dudaklarından öptü. "Hoşça kal," dedi ve kötü bir şey yapmamdan korkarak telaşla uzaklaştı.

Şaşkın bir halde olduğum yerde dondum kaldım, güleyim mi, yoksa kendimi harika mı hissedeyim karar veremiyordum.

Arkamda kapının açılıp kapandığını duyunca birden korktum ve dönünce Mary Margaret'in dışarı çıktığını gördüm. Duraladı ve beni görünce kaçmak istiyormuş gibi yürümeye başladı.

"Mary Margaret, bu saatte burada işin ne?" diye seslendim. "Öğleden sonra senin de izinli olduğunu sanıyordum."

İsteksizce durdu, önce eve sonra bana baktı.

"Toparlamam gereken bazı şeyler vardı," dedi. "Sabah kahvaltı servisine geleceğim."

"Nerede oturuyorsun?" diye sordum yanına giderek.

"Metro ile yarım saatlik mesafede. Gitmem gerek," dedi ve benimle konuşması yasaklanmış gibi bir adım geri çekildi.

"Mrs. Endfield iyi mi?" diye sordum hemen.

"Evet," dedi fakat gözleri kısıldı. "Neden sordun?"

"Bu sabah onunla konuşmak istemişim, ama odasının kapısına vurduğum halde cevap vermedi. İçerden murıltısını duydum, ama seslendiğim ve kapıya çok hızlı vurduğum halde beni duymadı. Hasta olabileceğini düşündüm."

"Bilmiyorum," dedi Mary Margaret, başını iki yana sallayarak. "Bu konuda bir şey bilmiyorum." Arkasını döndü ve çakıllı yoldan hızla uzaklaşmaya başladı ve bir kere bile dönüp arkasına bakmadı. Telaşla koşarak uzaklaşmasını seyrettim, sonra dönüp eve baktım.

Gözlerim bir anda üst kat pencerelerinden birine takıldı. Perdesi aralanmıştı.

Baktığım pencerenin büyük teyze ile büyük eniştenin odasının olduğunu sanıyordum, ama pencerede duran kadının saçları Büyük Teyze Leonora'dan daha uzun ve daha sarıydı. Onu gördüğümü fark edince karanlıkta kayboldu ve perde kapandı.

Kimdi bu kadın? Sir Godfrey Rogers'ın metresi miydi? Korkmuştum ve bütün vücudum buz gibi olmuştu. Eve girdim, bir an durup içeriyi dinledim, sonra koridordan odama doğru yürüdüm. Rahatlamak, biraz kitap okumak ve Büyükanne Hudson ile Roy'a mektup yazmak istiyordum.

Eve garip bir sessizlik çökmüştü, odaların ışıkları loştu. Boggs ortalıkta görünmüyordu, zaten onu görmeye meraklı değildim. Belki dev de izin yapıyordur, diye düşündüm. Ne iyi olurdu.

Odama girdiğimde kendi ayak seslerim kulaklarımda çınlıyordu. Bir zamanlar tehlikelerle dolu bir dünyada yaşıyordum, uyuşturucu bağımlıları binaların gölgelerine gizlenir, uyuşturucu parası bulmak için yumruklayacakları insanların geçmesini beklerlerdi, çete çatışmalarının arasında çapraz ateşte kalan zavallı masum insanlar ölür, yaralanır, çocukları sokakta olanlar korkuyla titrerler, gecenin sessizliği siren sesleriyle, kalplerimizi yerinden hoplatan, akıllarımıza binlerce korkulu sahne getiren seslerle bölünürdü. Orada yaşarken korkmak için her türlü nedenim vardı.

Burada, hizmetçileri olan ve yemeklerini gümüş tabaklarda yiyen zengin insanların arasında korkmak için nasıl bir nedenim olabilirdi? Geceleri siren sesleri duymuyordum, ama bu sefer de sessizlik beni ürkütüyordu.

Odamın kapısını çabucak kapattım.

Daha doğrusu, odamın kilidi olmayan kapısını kapattım.

ken, nerede olursak olalım ya da yanımızda kim olursa olsun, kendimi güçlü ve güvende hissedirdim.

Ama benim yaşında bir kızın güven duygusundan daha fazla şeylere ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Bir güce olduğu kadar aşka da sıkı sıkı yapışmak istiyordum. Keşfetmem gereken başka heyecanlar, kalbimi dolduran duygulardan başka duygular vardı. Kulağıma müzik gibi gelen kahkahalar duymak istiyordum; günlerimin gülümsemelerle aydınlanmasını istiyordum; kelimelerin yerleşecek rahat yerler bulmasını, ben hatırlayamayacak ya da umursamayacak kadar yaşlanuncaya kadar benimle birlikte büyüyecek anıların tohumlarını ekmek istiyordum.

Bütün bunları Randall Glenn yapabilir miydi? Daha önemlisi, ben onun yapmasını istiyor muydum? Hayatıma birinin girmesini istiyor muydum, yoksa acı çekmekten ve hayal kırıklığına uğramaktan mı korkuyordum? Bu sorular kafamda dolaşıp durdukça, uykuyu tutturamadım, sonunda beynim uykuya teslim oldu ve bu düşünceleri kafamın içinde neon ışıklar gibi parlak tutan lambayı söndürdüm.

Şimdi de yataktan kalkarken yaşlı bir kadın gibi söyleniyordum. Gerinip esnedim, gömme dolaptan bozma odamın içinde uyur gezer gibi giysilerimi arandım. Lastik ayakkabılarımı giydim, yıkanıp, giyinmek için neredeyse sürünerek banyoya gittim. Tabii Mr. Boggs'u hoşnut etmek için saçımı arkadan toplamayı ihmal etmeyecektim.

Pazar günleri de özenilmiş ya da Mrs. Chester'in deyimiyle tam anlamıyla İngiliz kahvaltısı yapılan

günlerden biriydi. Sosis, domuz salamu, yumurta, çeşitli çörekler, böbrek, reçeller, bisküviler ve çay hazırlanmıştı. Kahvaltıya yirmi kişi misafir gelecekmış gibi Mary Margaret'le birlikte mutfakta oradan oraya koşuşturuyordu. Yanlarına gittiğimde selamlaşma ya da günaydınlaşma adetleri yoktu, sadece "Tavayı getir, şu tabağı yıka, bisküvileri çıkar, çayı götür ve fincanlara dikkat et," şeklinde bağıra çağıra emirler yağdırırlardı.

Büyük Enişte Richard, sabah gazetesini açmış masada oturuyordu. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, saçları kusursuz bir şekilde taranmıştı ve saatler önce yataktan kalkmış gibi görünüyordu. Acaba ne zaman dinleniyor, diye merak ettim. Günlerden pazardı. Her zaman takım elbise mi giyyordu acaba?

Büyük teyze bile resmi giyinmişti, saçları yine yapıldı ve makyajı eksiksizdi. İlk önce kiliseye gideceklerini sandım, fakat servis sırasında konuşmalarına kulak misafiri olunca kahvaltıdan sonra bir arkadaşlarını ziyarete gideceklerini öğrendim. Bu bizim için iyi haberdi, Boggs mutfağa gelip, akşam yemeğine eve gelmeyeceklerini ve gece izinli olduğumuzu bildirdi.

Bir gün önce konuşmak için odasına gittiğimde çok garip davranmasına karşın, Büyük Teyze Leonora o sabah neşeli ve enerjikti. Büyük eniştenin onu dinlediğini sanmıyordum, yine de o sözleri gazeteyi delip geçecekmiş gibi konuşmasına hiç ara vermiyordu. Şövalye unvanı alan arkadaşlarının kır evine gidecekleri için önemli bir gün olduğunu düşünüyordu. Prens bile gelme ihtimali vardı, ama gelme bile Büyük Teyze Leonora'ya göre 'sosyetenin kaymak tabakası' orada

olacaktı. Lordlardan, kraliyet ailesi mensuplarından bahsederken, ellerini öpme ya da gölgelerinde sığınma olanağı tanımak için sık sık dünyalıları ziyaret eden eski Yunan Tanrı ve Tanrıçalardan bahseder gibiydi.

"Şimdiye kadar sana şövalyelik nişanı verilmemiş olması haksızlık, Richard," diye yakındı. "Bu şerefi senden daha fazla hak eden biri olduğunu sanmıyorum."

"Sabırlı ol, sevgilim," dedi enişte gazetesini katlar-ken. Karısına baktı. "Bu işin sırrı sabır, bir de bunu ne kadar çok istediğini insanlara belli etmeyeceksin."

Sonra bana döndü, çünkü orada durmuş onları dinliyordum. Benimle ve evdeki diğer hizmetçilerle değil ama birbirleriyle konuşmaları beni büyülüyordu. Sahnede dinleyici önünde oynuyor gibiydiler.

Bana bakışından, onları gizlice dinliyormuşum hissine kapılmama neden olduğu için telaşla döndüm ve mutfağa doğru yürüdüm.

"Bir dakika, Miss Arnold," diye seslendi.

Azarlanacağımı düşünerek ağır ağır döndüm.

"Evet?"

Elini iç cebine sokup küçük bir zarf çıkardı.

"Buraya esas geliş nedenini göz önünde bulundurarak, bunlar hoşuna gider diye düşündüm," dedi.

"Anlayamadım?" dedim ve zarfı almak için yanına gittim. Açmamı bekledi. "Tiyatro bileti mi?" diye sordum.

"Kraliyet Ulusal Tiyatrosu"na bu gece için *Macbeth* oyununa iki bilet. Belki tiyatro okulundan bir arkadaşınla birlikte gitmek istersin."

"Ne güzel değil mi?" dedi Büyük Teyze Leonora. "Çok düşüncelisin, Richard."

"Evet. Teşekkür ederim," dedim, beklenmedik hediye beni oldukça şaşırtmıştı. Beni bu kadar çok düşündüğünü sanmıyordum. Bazen bana bakarken yüzünde, orada olduğumu bilmiyormuş ya da unutmuş gibi şaşkın bir ifade oluyordu. Belki de fazla kalacağımı düşünmüyordu.

"Resmi giyinmen gerekmiyor, ama düzgün giyinmelisin," dedi Büyük Enişte Richard. "Tiyatro, Thames nehrinin güney kıyısında. Artık Londra sokaklarında deneyimli olduğun için, eminim orayı bulmakta zorluk çekmeyeceksin," diye ekledi.

Gülümsedim ve tekrar teşekkür ettim.

"Bir şey değil. Bu günlerde tiyatro camiasında biraz sözüm geçiyor, biletler çok iyi yerden," dedi. "Oyun hakkındaki düşüncelerini bana söylersin. *Macbeth* benim en beğendiğim eserlerden biridir. Belki bir gün, sen de Lady Macbeth'i oynarsın, Mrs. Endfield ile birlikte seni seyretmeye geliriz," dedi gülerek. Sonra birden bana fazla ilgi ve yakınlık gösterdiğini fark etmiş gibi gazetesini aldı, telaşla açtı ve tekrar okumaya başladı.

Gözüm Büyük Teyze Leonora'ya ilişti, yüzünde çok uzaklara gitmiş bir ifadeyle bakışlarını bana dikmişti. Bazen ikisinin de birbirlerinden ve çevrelerindeki insanlardan kopup, kendi dünyalarında yaşadıkları hissine kapılıyordum.

Mutfağa gittiğimde, Mrs. Chester'in yüz ifadesinden, yemek odasında geçen konuşmaları duyduğunu anladım.

"Sanırım bir Amerikalı için oldukça başarılısın," dedi ve önce Mary Margaret'e sonra da bana baktı. "Tembel değilsin. Sana verilen işleri söylenip homurdanmadan düzgün bir şekilde yapıyorsun."

"Teşekkürler," dedim. "Amerikalılar tembel değildir. Tembel olsalardı dünyanın en büyük ülkesi olmazlardı."

"Oh, duydun değil mi, Mary Margaret? Çok gururlu ama meteliğe kurşun atıyor."

"İnsanın kendine güven duyması için parası olması gerekmez," dedim.

"Duyuyor musun, Mary Margaret?" diye Mrs. Chester kilise çanı gibi çınladı. Tekrar bana döndü. "Kafasını yerden kaldırmadan ortalıkta üzgün üzgün dolanıp duruyor, böyle yapmaya devam ederse işe yarar bir adam bulamayacak, ama beni dinlemiyor. Belki senden biraz ders alır."

Mary Margaret'e baktım, Mrs. Chester onu sinirlendirmeyi pek güzel beceriyordu.

"Mary Margaret çok güzel bir kız," dedim. "Akıllı da. Bana kalırsa senin tavsiyelerine hiç ihtiyacı yok."

Mary Margaret, tımarhane kaçkınıymışım gibi bana baktı ve kahvaltı masasını toplamak için kaçarcasına mutfaktan çıktı.

"Onun güzelliğini boş ver," diye üsteledi Mrs. Chester. "Gezmeye giderken onu da götürsen iyi olur. Sabah buraya gelir, akşam olunca doğruca eve, hasta ve yaşlı anasının yanına gider. Hâlâ kendini küçük bir kız zannediyor, ama bahse girerim biraz süslense birkaç ki-

şinin dikkatini çeker," dedi. "Çok tatlı bir yüzü var. İçim sızlıyor." Bir an susup bekledi.

"Onun için üzülüyorum, hepsi bu," dedi ve işine döndü. "Elimden gelse ona bir koca bulacağım. Akli başında bir adama düşerse, onu bir gecede olgunlaştırır."

Akl ve olgunluğun garip bir tarifini yapmıştı.

Mary Margaret elinde tabaklarla mutfığa döndü, ürkek bir ifadeyle bana baktı ve lavaboya gitti.

Gerçekten yarı yaşında bir kız gibi davrandığını ben de görüyordum, ama onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Zaten kendi yolumu bulmak için yeterince zorlanıyordum ve defalarca onunla arkadaşlık kurmak için yaklaşım göstermişim. Benimle konuşmaktan kaçınmış ve korkulacak birisiymişim gibi benden uzak durmaya çalışmıştı, ama her şeye rağmen ben de ona acıyordum.

"Bu akşam benimle birlikte tiyatroya gitmek ister misin, Mary Margaret?" diye sordum.

Tabakları çalkalamaya devam etti.

"Kızı bekletme," dedi Mrs. Chester. "Cevap ver."

Mary Margaret önce Mrs. Chester'e, sonra da bana baktı. Söylenenlerin tek kelimesini duymamıştı. Kendi düşüncelerine dalmış, bir salyangoz gibi kendi kabuğuna çekilmişti.

"Bu gece tiyatroya iki tane biletim var. Benimle gelmek ister misin?"

Şiddetle başını iki yana salladı.

"Oh, gelemem," dedi. "Annemi bırakamam."

"Çok aptalca bir cevap," dedi Mrs. Chester.

"Hayır, gidemem," diye ısrar etti, belki de fazla üzerine gittiğimiz için elindeki tabağı lavabonun içine düşürdü.

Kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden, ağlayarak mutfaktan dışarı kaçtı.

"Gördün mü?" dedi Mrs. Chester. "Bu davranışlarına bakıp onun yirmili yaşlarında bir kız olduğuna inanamazsın."

Lavaboya gidip cam kırıklarını toplarken Boggs mutfak kapısında belirdi.

"Burada neler oluyor?"

"Ne olmuşa benziyor," diye tersledim.

"Bu evde kırdığın eşyanın parasını ödersin, biliyorsun değil mi?" dedi kırık parçalara bakıp.

"O kırmadı," dedi Mrs Chester.

"O halde sen mi ödeyeceksin?"

"Merak etme," dedim. "Ben öderim. Sabah odamın önünden geçerken faturayı kapının altından atarsın. İstersen katma değer vergisini de ilave edebilirsin," dedim. Katma değer vergisinin Amerika'daki satış vergisi gibi bir şey olduğunu öğrenmiştim.

Boggs bana baktı, başını salladı ve gitti.

"Yerinde olsam bu adamla alay etmezdim," diye uyardı Mrs. Chester.

"Neden etmeyeyim?" diye sordum daha katı bir tavırla.

"Kötülük o adamın içine işlemiş," dedi.

"O halde Mr. Endfield neden burada çalışmasına izin veriyor?"

"Bilmiyorum," dedi ve telaşla arkasını döndü, "hem bu soruyu bana sorma."

Başımı sallayıp kahvaltı masasında kalanları toplamak için yemek odasına gittim. Endfieldler çoktan gitmişlerdi. Mary Margaret bana yardım etmeye geldi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve başını yerden kaldırmıyordu.

"Sorun değil, Mary Margaret," dedim. "Belki başka bir zaman birlikte gideriz."

Onu korkunç bir dertten kurtarmışım gibi rahatlamış bir ifadeyle yüzüme baktı.

Oysa tek yaptığım şey, onu tiyatroya davet etmek olmuştu.

Tiyatroya Mary Margaret'le gitseydim aslında çok memnun olacaktım. Belki sonuçta dost olabilirdik. Ama gelmeyeceğini söyleyince hemen aklıma Randall geldi. Biletleri haber vermek için yurda telefon ettim, çok heyecanlandı.

"Bugün gelirken, yanında değişmelik kıyafet getir," dedi. "Bütün gün nehirde olacağız ve çevreyi gezeceğiz, sonra gelip burada üzerini değiştirirsin ve doğrudan Old Vic'e gideriz. Daha önce gitmiştim. Çok eğlenceli olacak," dedi.

Güzel bir tavsiyede bulunmuştu, giyeceğim kıyafeti seçip, düzgün bir şekilde torbaya yerleştirdim. Sonra da metroya binip, okuldan üç blok ötedeki yurdun yolunu tuttum.

Londra'ya geldiğimden beri en sıcak ve en güzel gün olacağına benziyordu. Sürekli yağan yağmurlardan

olsa gerek, bütün çiçekler açmıştı, Büyükanne Hudson'un evindeki çiçekler de dahil, hayatımda böyle bir renk cümbüşü görmemiştim. Etrafımdaki bütün insanların gülümsediğini fark ettim ve acaba insanlar da çiçeklerle birlikte mi neşeleniyor diye düşündüm. Eğer öyleyse, Mary Margaret'in güneşe daha fazla çıkması gerekiyordu.

Yurt binası, arka sokakta, gri taş bir yapıydı. Amerika'daki yurtlarda olduğu gibi yatakhane sorumlusu gibi birisi yoktu. Binaya bir tek bekçi bakıyordu, bunun dışında herkesin kendine ait bir dairesi vardı. Yemek ve diğer hizmetler verilmiyordu, sadece salonda bir elektrik ocağı ile çaydanlık vardı.

Gittiğimde Randall, Fransız kardeşler Catherine ve Leslie ile oturmuş beni bekliyordu. İçeri girince hepsi bana baktılar.

"İşte, Amerikalı prenses geldi," dedi Leslie. İkisi de kot pantolon ve göğsünde arma olan açık mavi süveter giymişlerdi. Catherine'nin saçında inci toka takılıydı.

"Bulaşıkları yıkayıp, lavaboları parlattıktan sonra kendimi hiç de prenses gibi hissetmiyorum," dedim.

"Onlara nereye gideceğimizi söyleyince, bizimle gelmek istediler. Umarım sakıncası yoktur," dedi Randall.

"Neden sakıncası olsun?" dedim.

"Ona tek başına sahip olamazsın, *chérie*," dedi Catherine ve Randall'ın koluna girdi. Randall kıpkırmızı oldu.

"Akşam için getirdiğin kıyafet bu mu?" diye sordu elimdeki torbayı göstererek.

"Evet."

"Torbayı odama bırakayım, sonra da gideriz," dedi. Torbayı verdim, yerinden kalktı ve koridoru geçip merdivenlerden ikinci kata çıktı.

O gider gitmez Leslie kolumdan çekip beni Catherine ile aralarına oturttu.

"Söyle bakalım, bu yakışıklı çocuğun kalbini bu kadar çabuk kazanmak için ne yaptın, ha? İkimiz de o muhteşem gözleri gördüğümüz andan beri yapmadığımız şeyi bırakmadık."

"Sen neredeyse kendini çocuğun kucağına attın," diye Catherine kardeşine homurdandı. "Çocuğu korkuttun. Sana o kadar saldırgan olmamanı söylemiştim. Kanadalı erkekler, Amerikalı erkekler gibidir, öyle değil mi *chérie*? Kadınların, nasıl derler, üzerlerine düşmesinden hoşlanmazlar. Haklı değil miyim, *chérie*?"

Buradaki herkes acaba neden benim aşk maceraları ve erkekler konusunda deneyimli olduğumu sanıyordu? Giydiğim elbiseler yüzünden miydi? Yürüyüş tarzımdan ya da hareketlerimden mi? Keyfi yerinde olduğu zamanlar Mama da, "İleride çok canlar yakacaksın, tatlım," derdi.

"Kanadalı erkekler hakkında fazla bilgim yok," dedim. "Randall, tanıdığım ilk Kanadalı erkek. Amerikalı erkeklere gelince, benim tanıdıklarım, ilk fırsatta kızlardan faydalanmaya bakarlardı. Üzerlerine gidilmesinden çok hoşlanırlardı."

"Ne olmuş yani?" dedi Leslie omzunu silkerek. "Bunda ne var?" Sonra birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

"Ne mi var? Sana saygı göstermezler," dedim. "Olacağı bu işte."

Çok yeni bir şey söylemişim gibi bir an ciddileştiller.

"Yani erkeklerin saygı duyması için soğuk mu olmak gerekiyor?" diye sordu Catherine.

"Soğuk olman gerekmiyor. Buzdan bir kraliçe gibi dur demedim, ama tabaktaki et parçası gibi hemen sırtüstü yatman gerekmiyor dedim."

Yine ikisi birden güldüler. Beni sinirlendirmeye başlıyorlardı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Biz kendimizi et parçasına benzetmiyoruz, ama burada birlikte olduğumuz erkekleri öyle görüyoruz, değil mi Catherine?"

"Oui. Kocaman sosisler, ha?"

Şehvetli bir ifadeyle gülümseyerek başlarını salladılar.

"Belki sizin için ve geldiğiniz ülkede durum farklıdır," dedim soğuk bir tavırla ve Randall'ın bir an önce gelip beni bu konuşmadan kurtarması için kapıya baktım.

"Sen biraz fazla ciddisin, *chérie*," dedi Leslie. Elini elimin üzerine koydu. "İnsanın aşık olması, bir sevgilisi olması, bence çok eğlencelidir."

"Eğlenceli mi?"

"Sanırım doğru kelimeyi bulamadım. Catherine sen ne dersin?"

"Keyifli, zevkli diyebilirsin," dedi Catherine.

"Eğer her küçük öpüşmenin ve dokunmanın ardından

ağlayıp, sızlanacak olursan, *raison d'être*, yani varoluş sebebini inkar etmiş olursun. İnsan hayattan zevk almalı. *Joie de vivre*, değil mi?"

Endfield malikânesindeki sevimsiz ortamı düşündüm: Boggs'un herkese hırlayışı, Mary Margaret'in inleyişi ve utangaçlığı, işine düşkün Mrs. Chester ve duygularını birbirlerinden ustalıkla gizleyen Büyük Teyze'yle Enişte'nin resmi ve katı halleri aklıma geldi.

"Belki de sen haklısın," dedim. Randall gelirken.

"Hangi konuda haklı?" diye sordu.

"Sevişmek," dedi Leslie.

"Ne?"

"Artık başlasak mı?" diye söze karıştım.

"Sevişmeye mi?" diye takıldı Leslie.

"Evet," dedim. "Londra'nın görülecek yerleriyle sevişmeye." Kızlar yine bana güldüler.

"*Touché, chérie*. Haydi, bize Londra'nı göster, Monsieur Glenn," dedi Catherine yerinden fırlayarak. Randall'ın koluna girip çıkış kapısına doğru sürükledi. Randall çaresiz bir ifadeyle bana baktı. Leslie ile ben arkalarında, metroya doğru yürümeye başladık. Böylece Thames'de geçireceğimiz gün başlıyordu.

Randall'ın planladığı gibi, bir tur teknesine binip, Londra Kulesi'nde durduk. Artık üç kişi olduğumuzdan, Randall iyiden iyiye tur rehberi havasına girmişti, ama benimle yalnızken yaptığı gibi şakalar yapmadı. Onu bu haliyle ciddi bir okul müdürüne benzettim.

"Kuleyi William the Conqueror inşa ettirmiştir. Tarih boyunca askeri kale, haneden konutu, siyasi suçlulara hapisane, darphane, rasathane ve hanedana ait

mücevherlerin ve kıymetli evrakların saklandığı bir depo vazifesi görmüştür.

"Şu parlak kırmızı, siyah ve altın rengi giysileri olan adamlara Yeoman Gardiyanları, denir," dedi.

"Şuradaki çok yakışıklı," diye fısıldadı Leslie.

Randall duymazdan geldi.

"Beyaz Kule ana binadır. En üst katta ortaçağ döneminin kralları yaşarlardı, ama herkesin ilgisini çeken Kanlı Kuledir."

"Neden?" diye sordu Catherine.

"On beşinci yüzyılda korkunç cinayetlerinin işlendiği yerdir, genç prenses, V. Edward ve York Dük'ü burada öldürüldü."

"Ben mücevherleri görmek istiyorum," diye bağırdı Leslie. "Eski ve pis hapishaneyi görüp ne yapacağız?"

"Hepsini birden göremeyiz," dedi Randall.

Kızlar Randall'ın duruma hakim olmasından hoşnut bir tavırla gülümsediler. Ben de onlarla birlikte gülmeye başladım. Belki de haklıydılar, hayatı fazla ciddiye alıyordum. Kaygısız olmak çok daha eğlenceliydi."

Turumuz bittikten sonra kızlar acıktıklarını söyleyince, peynir, ekmek ve iki şişe de şarap aldık. Şarapları görünce şaşırdım. Neden aldıklarını soruca, kızlar bana şaşkın şaşkın baktılar.

"Şarap olmadan yemek yenir mi?" dedi Leslie.

Ben de onlara benim geldiğim ülkede yetişkinlerin, çocukların şarap içmesini hoş karşılamadıklarını anlattım.

"Caddelerde, kesekâğıtlarının içine sakladıkları ucuz şarapları lıkır lıkır içen çok sarhoş vardır."

Şahit olduğum bazı olayları, kaldırımlarda kıvrılıp yatan adamları, arka sokaklarda karton kutular içinde yaşayan ve bir arabanın boyasını çıkaracak kadar sert ve ucuz şarap içen evsizleri anlatınca ciddileştiler.

Randall gibi kızlar da ayrıcalıklı bir yaşamdan geliyorlardı. Paris'in dışında, Seine nehrine bitişik bir arazi içindeki şatoda yaşıyorlardı. Onlar da hep özel okullarda okumuşlardı ve benim anlattığım hikayeler onlara da bir televizyon dizisi gibi büyüleyici geldi.

"Amerikada bu tür şeyler olduğunu duymuştuk, ama ilk kez öyle yerde yaşayan biriyle karşılaşıyoruz," dedi Catherine.

Sonra, bütün bu çirkinlikler patlayıp yok olacak bir sabun köpüğüymüş gibi ellerini çırparak, bundan sonra acıklı konular konuşulmayacağını söylediler.

"Sen ünlü bir aktris olacaksın ve bir daha öyle yerlere dönmeyeceksin," dedi Leslie.

Randall güldü.

"Hepimiz birer yıldız olmak için buradayız, zaten," dedi.

Küçük pikniğimiz ve şarap bayağı hoşuma gitti. Catherine ve Leslie'nin şarap konusundaki bilgilerine hayran kaldım. Üzümlerin Fransa'nın hangi bölgesinden geldiği meğer ne kadar önemliydi ve şarabın tadında ne kadar etkisi vardı. Bana şarabı nasıl tadacağını öğrettiler, yutmadan önce bir süre ağızda tutacaktım, yuttuktan sonra da derin bir nefes alıp içimi yaktığımı hissedecektim. Şaşkınlığım ve beceriksizliğim karşısında çok güldüler.

Gerçekten çok eğlenceli bir gün geçiriyorduk, fakat Randall, tiyatroya yetişebilmemiz için erken dönmemiz gerektiğini söyledi. Kızlar biletleri nereden bulduğunu öğrenmek isteyince, onlara büyük eniştemden, Mr. Endfield diye bahsederek anlattım. Birbirlerine bakıp kurnazca gülümsediler.

Randall yemek artıklarını ve kağıt torbaları atmaya gidince sordum. "Neden güldünüz?"

"Olgun erkekler mi, *chérie*?"

"Ne? Herhalde onunla..."

"Neden olmasın? Geçen yıl Leslie neredeyse evli bir erkekle birlikte olmak üzereydi," dedi Catherine, övünülecek bir şeymiş gibi.

"Ciddi misin?"

"Yeni evliydi, metresi olmamı çok istiyordu. Reddersem kendini öldüreceğine yemin etti.

"Sen ne yaptın?"

"Reddettim. Senin için kendini öldürecek bir adamı düşünabiliyor musun, *chérie*?"

"Hoşuna gider miydi?" Yüzlerine bakıp gülümse-dim. "Benimle alay ediyorsunuz, inanıp inanmayacağını görmek için bana hayal ürünü hikayeler anlatıyorsunuz."

"Hayır," dedi Catherine. "Doğru söylüyoruz."

Yine bilgiç bir ifadeyle baktılar.

"Nasıl yani?" dedim.

"Babamızın da bir metresi var," dedi Leslie.

"Ciddi misin? Ve siz de bunu biliyorsunuz?"

"*Mais oui*. Tabi biliyoruz," dedi Catherine.

"Peki ya anneniz? O da biliyor mu?"

"*Oui*."

"Ben onu seviyorum," dedi Leslie.

"Kimi? Babanın metresini mi?"

Başını salladı.

"Ama bu evlilik dışı bir ilişki değil mi? Onu nasıl sevebilirsin?"

Omzunu silkti.

"Çok hoş biri. Bize güzel şeyler alır. Bu küpeler onun hediyesi," dedi Leslie kulağındaki inci küpeleri göstererek.

"Babanla bir olup anneni aldatan kadının hediyesini kabul mu ettin?"

"Küpeleri beğenmedin mi?"

Randall döndüğünde sanırım hâlâ ağzım hayretten beş karış açıktı. İyi olup olmadığını sordu.

"İyiyim," dedim. "Sanırım."

Yurda dönerken kızlar neredeyse bütün aşk maceralarını anlattılar. Kendilerini *femmes fatales*, yani sevgililerine acı çektiren kadınlar gibi görüyorlar ve bununla çok gururlanıyorlardı. Bunun için, aşk acısı ya da Leslie'nin okuduğu romanlardan birinden bulduğu buna benzer bir kelime kullanıyorlardı. Kaç kere ve kaç değişik adamla seviştiklerini sormaya korkuyordum, çünkü Randall'ın yanında bile hiç çekinmeden anlatacaklarından şüphem yoktu.

Bütün bunlara rağmen Catherine ile Leslie'nin, bir zamanlar Roy'la benim tüm uyarılarımıza rağmen Beni'nin arkadaş olduğu o kızlar gibi hafif kızlar olduğunu düşünmediğimi itiraf etmeliyim. İnsanın üzerinde çok iyi bir izlenim bırakıyorlardı. Duygularımı anlaya-

muyordum. Anlattıkları şeylerin hiçbirini uygun görmememe rağmen, yine de onlara kötü gözle bakamıyordum. Yaşadıkları hayat onlar için uygun olan hayatı ve öyle kalması gerekiyordu. Sürekli *joie de vivre*, sözleri kulaklarımda çınlıyordu, galiba onlardan öğreneceğim, örnek alacağım çok şey vardı.

Ben de artık son bir yıldır içinde bulunduğum bunalımdan, üzüntülerden sıyrılmak, zincirlerimi kırmak istiyordum. Belki de kendimi bir, iki romantik maceraya atarak bunu başarabilirdim.

"Şunu aklından çıkartma," demişti Büyükanne Hudson ben İngiltere'ye gelmeden önce, "Roma'daysan, Romalı gibi davranacaksın."

Burası tam olarak Roma sayılmazdı belki, ama kendi ülkem değildi.

Leslie ile Catherine'nin odaları aşağı katta olduğu için yurt binasının girişinde onlardan ayrıldık. Kızlarla vedalaşırken, Leslie hafifçe Randall'a bakıp gülümsedi ve sonra kulağıma eğilip fısıldadı.

"Seni arzulamasını sağla, *chérie*," dedi, "iyice acı çektir."

Gülmeye başladım. Randall hemen başını çevirdi ve merdivenlerden yukarı kata çıktık.

Odası rahat ve oldukça büyüktü, fakat Endfield Malikânesinde bana verilen odayla kıyaslanınca sanırım her yer bana güzel geliyordu. Oda derli topluydu, her şey yerli yerindeydi. Caddeye bakan ve öğleden sonra güneşini alan iki büyük penceresi vardı, perdele-

ri pamuklu kumaştandı. Yataktan kalkarken ayaklarının soğuk zemine basmaması için, açık kahverengi, oval taban halısı yatağın kenarına kadar uzanıyordu, Yatak kiraz ağacından yapılmıştı. Oymalı baştahtasının tam tepesinde bir aslan başı vardı. Büyük bir gömme dolap, bir elbise dolabı, şifoniyer, çalışma masası ve sandalyesi vardı, yatağın iki yanında komodinler ve çalışma masasının yanında ayaklı bir lamba duruyordu. Oda tepeden aydınlanılıyordu ve loş ışık işlemeli tavanlara hafif bir parlaklık veriyordu.

"Banyoyu iki öğrenciyle paylaşıyorum," dedi, "ama ikisi de hafta sonu için tatile gittiler."

Banyoda duş ve küvet olduğunu görünce çok sevindim.

"Önce sen," dedi. "Kızlarının işinin uzun sürdüğünü biliyorum. Benim de kız kardeşim var." Şifoniyeri açıp temiz bir bornoz çıkardı. "Bunu kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Verdiği bornoz ile kullanılamamış bir kalıp sabunu aldım, banyoya girip sıcak ve uzun bir duş yaptım. Büyükanne Hudson'un evinde o kadar şımartıldıktan sonra, Endfield'lerin evinde hizmetçilerin bölümünde kalmak aslında kolay değildi, ama bu sayede herşeyi olduğu gibi kabul etmesini öğrenmiştim.

Duşum bittikten sonra, saçlarımı fırçaladım. Odaya göndüğümde, Randall üzerinde bornozla yatağa uzanmış, gözlerini tavana dikmişti ve sabırlı olmaya gayret ediyordu. Beni görünce hemen yattığı yerden kalktı.

"Benim işim fazla uzun sürmez," dedi. Bakışları üzerime takılıp kalmıştı, gözlerini ayıramıyor gibi bir hali vardı.

"Duş yapmayı çok özlemişim," dedim. "Banyoda gereğinden fazla kaldığım için özür dilerim."

"Sorun değil." Gülümsedi. Gülümsemesi ne kadar güzel diye düşündüm, canlı ve içtendi. Yaşadığı düzgün hayat sayesinde yarasız beresiz kalmayı başarmıştı, bir tek yara izi yoktu ve tabiatın verdiği güzellikleri olduğu gibi koruyabilmişti. Gözlerindeki saf ve masum bakışlar, beni de etkilemişti, kendimi genç, tap-taze hissediyordum ve içimde umutlar yeşermeye başlamıştı.

Yanımdan geçerken durdu, dudakları birkaç santim mesafedeydi. Gözlerindeki şaşkın ifadede, bana dokunmak istediğini, fakat saygılı ve kibar olmasını emreden duygularıyla mücadele ettiğini anladım. O dakikada, o duygularından nefret ettim ve yüzümü ona doğru yaklaştırarak belki de onu baştan çıkardım.

"Rain," diye fısıldadı ve öpüşmeye başladık. Dudaklarının masum teması içime işliyordu, küçük patlamalar bir alev topu gibi mideme kadar indi. Bornozların altında ikimiz de çıplıydık.

Tekrar öpüştük. Bornozumun kemerini açtı, ben de onunkini açtım. Dudakları boynumda, çenemde, burnumda ve gözlerimde dolaştı ve bana doğru yaklaştı. Bana yaslanınca sertleştiğini hissettim, ama bornozum yarı yarıya kapalıydı.

Basını kaldırıp gözlerime baktı.

"Rain," dedi. "Gözlerimi gözlerinden ayıramıyorum. Seni ilk gördüğüm anda gözlerinin içinde boğulduğumu hissettim."

Bunları bir itiraf şeklinde söylemişti. Yaramazlığını itiraf eden küçük bir çocuğa benziyordu.

Beni tekrar öptü ve elleri bornozun içine kaydı ve göğüslerimi tuttu.

İnledim, bacaklarım titriyordu. Beni kucaklayıp yatağına götüreceğini düşünüyordum; ama tekrar öptü, sonra geri çekilip, yüzünde acı çeker bir ifadeyle bornozunun önünü kapattı.

"İleri gitmesek iyi olur."

Ona dokunmama, hatta başımı sallamama bile fırsat vermeden arkasını döndü ve odadan kaçtı. Titreyerek olduğum yerde kalakalmıştım. Yatağın kenarına oturup kalp atışlarımın düzene girmesini ve kaynama-ya başlayan kanımın soğumasını bekledim. Duşun sesini duydum. Böyle sonuca ulaşmadan ortada bırakılmaktansa, bu noktaya hiç gelmemek daha iyi olurdu diye düşünüyordum. Uzandım, öfkem iyice kabarmıştı, ama onun doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyordum.

Doğru olan neydi? Leslie ya da Catherine olsa, onu çoktan yatağına sürüklemişlerdi diye düşünüp, kendi kendime güldüm. Yatığımı yerden kalktım, elbise dolabının kapağındaki aynada kendime baktım. Kıp-kırmızıydım, gözlerimden hâlâ ateş fışkırıyordu. Sakin ol, Rain Arnold, dedim kendime. Kendine hakim ol.

Derin bir nefes alıp giyinmeye başladım. Randall geldiğinde üzerimde sadece sutyenimle külotum vardı.

"Oh, özür dilerim," dedi ve dışarı çıkmak için arkasını döndü.

"Randall, az önce olanlardan sonra, dışarı çıkmam gerektiğini düşünmüyorum," dedim.

Güldü, başını salladı, geri geldi ve doğruca elbise dolabının önüne gitti.

"Öyle olmasını istememiştin," dedi arkası bana dönük olarak. "Seni buraya getirmemin... nedeni bu değildi. Öyle düşünmeni istemiyorum."

"Pişmanlık duymana gerek yok," dedim elbisemi giydikten sonra.

Yüzünü bana döndü. Pantolonunu giymişti, ama üst tarafı çıplaktı.

"Ciddi misin? Bana kızmadın mı?"

"Sana ve kendime kızmam için hiçbir neden yok," dedim. "İkimizde yetişkiniz, öyle değil mi? Burada olmak istemeseydik, kimse bizi zorla getiremezdi."

Güldü.

"Evet, haklısın." Bir an düşünceli bir hal aldı. İçinden bu kadar acele etmekle aptallık ettiğini söylediğini duyar gibiydim. Gülümsedim. Sonra masanın üzerinde duran saate baktı. "Gitsek iyi olur," dedi. "Oyun başladıktan sonra içeri almazlar."

Sessizce giyindik, odanın içinde birbirimize dokunmamak için azami gayret göstererek hareket ediyorduk. Birbirimize dokunduğumuz anda, kendimizi, şehvetin kollarına bırakacağımızı ve almaya çalıştığımız önlemlerin pencereden uçup gideceğini biliyor gibiydik.

Lacivert ceket ve kravatla çok yakışıklı olmuştu. Saçlarını da ben taradım ve koşarak merdivenlerden inmeye başladık. Lobiye indiğimizde odalardan birinin kapısı açıldı ve Leslie başını uzattı. Muzip bir ifadeyle gülümsedi, sonra bir kahkaha atıp kapısını kapattı.

Olanları bilse, diye düşündüm, deli gibi tiyatroya koşturmamıza asla anlam veremezdi.

İsterse Shakespeare'nin oyunu olsun.

İçimden gülerek, Randall'ın eline yapıştım ve kendimizi ılık gecenin kollarına bıraktık. Bir atlıkarıncaya binmiş gibiydim ve hayatımda ilk kez bu kadar heyecan ve merakla kaderin bundan sonra bana neler hazırladığını merak ediyordum.

7

Kaderin Oyunu

Randall'ın aksine, ben hayatımda bir kere bile profesyonel tiyatro oyunu seyretmemiştim, ama bunu temsil bitinceye kadar açığa vurmadım. Tabii, okulda *Macbeth*'i okumuştum, fakat gerçek oyuncuları görmek ve dinlemek, hele *Lady Macbeth*'in çıldırdığı sahne ve o güzel şiirler beni o kadar etkiledi ki, bir anı bile kaçırmaktan korktuğum için gözlerimi sahneden ayıramadım. Temsil süresince Randall'ın arada sırada bana baktığını hissettim. Ama konuşmaya kalkışınca hemen susturdum. Bir tek kelimeyi bile kaçırmak istemiyordum.

"Harikaydı," dedim yüksek sesle perde inerken. Bütün seyirciler ayaktaydı. Alkışlamaktan avuçlarım kıpkırmızı olmuştu. "Bir dahaki temsil için sabırsızlanıyorum!"

Randall hevesli halime güldü. İşte o zaman itiraf ettim.

"Sana tuhaf gelebilir, ama ben hayatımda ilk kez tiyatro seyrediyorum."

"Hiç tiyatroya gitmedin mi?"

"Sadece okul temsillerine," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, şaka değil, Randall. Sen galiba hâlâ söylediklerimi anlayamadın, nasıl bir aileden geldiğimi, nasıl bir hayat yaşadığımı anlattım. Tiyatro bir yana, yiyecek alacak para bulamıyorduk ve Washington, D.C.'deki okulumda tiyatro gezileri tertiplenmezdi. Belki de ancak bir avuç insanın gidebileceğini düşündükleri, belki de gidenlerin davranışlarıyla temsili berbat edeceklerinden çekindikleri için yapmazlardı. Sanırım haklıydılar."

"Ben onları unuttum," dedi salondan çıkarken.

"Ama hepsi doğru ve artık profesyonellerin nasıl oynadıklarını gördükten sonra, burada ne işim olduğunu düşünmeye başladım. Sözde aktris olmak istiyorum. Kendimi sahnede, onların yaptıklarını yaparken düşünemiyorum bile."

"Oh, yapacağından eminim, Rain. Eminim başarsın."

Yan yan bakıp yüzümü buruşturdum.

"Artık iyilik perisine de inanmıyorum, Randall. Eskiden yaşadığım yerdeki çete üyelerinden biri onu çoktan öldürdü," dedim.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Beni hayal kırıklığına uğratacak planlar yapmak istemiyorum diyebiliriz, tamam mı, işte bu kadar."

Başını salladı.

"Bir şeyler yemek ister misin? Akşam yemeği yemedik."

"Hâlâ yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıyım, ama sen acıktıysan, ben de bir şeyler atıştırırım," dedim.

Yakınlarda bir yerde Captain's Private Table isimli küçük bir yer bulduk, Randall balık ve patates kızartması ısmarladı. İki büyük bardak da bira söyleyince, birbirimize baktık, kimlik sormadan servis yapacaklar mı diye merak ediyorduk. Garson kalabalıktan ve gürültüden bunalmıştı, siparişleri yazdı ve bir tek soru sormadan ve yorum yapmadan biraları getirdi.

"Çok güzel rol yaptık, dedi Randall. "Birlikte bashedik. Aksi halde yine rezil olacaktım. Senin oyun yeteneğin sayesinde oldu."

"Kafası zaten karışmış bir garsonu kandırmak başka, sahneye çıkıp binlerce kişinin önünde oynamak başka şey, Randall Glenn."

Biramı yudumlarken etrafıma bakındım. Yörenin en çok rağbet gören restoranlarından biri olmalıydı, Randall ve benden başka yabancı yok gibiydi. Yanımızdaki masada oturan iki adamın abuk sabuk konuşmalarından bir tek kelime anlamıyordum.

"Ben Kate ve Sydney istiyorum," dedi uzun boylu olanı garsona.

"Ben mi? Ben de somon ve alabalıkla Lillian Gish'i istiyorum. Sigaran var mı?" Arkadaşı hemen bir sigara verdi ve adam ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Telefona. Bakalım karım evde mi?"

"Yani başın dertte mi," dedi arkadaşı ve güldüler.

Konuşmaları gülümseyerek dinleyen Randall'a doğru eğildim.

"Bunlar ne konuşuyorlar?"

"Taklit yapıyorlar. Son zamanlarda, eski deyimleri kullanarak doğulu aksanıyla konuşmak moda. Doğulular gibi kafiyeli argo konuşarak eğleniyorlar. Adamlardan biri biftek ve böbrek ısmarladı. Kate ve Sydney, diğeri de balık istedi, yani Lillian Gish, Anladın mı?"

"Anlamadım. Peki başın dertte mi demekle ne demek istedi?"

"Adam karısına telefon etmeye gitti, arkadaşı da, 'karım evde mi' dedi, kafiyeli olsun diye 'yani başın dertte mi', diye ekledi."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. Şaşırmış ve etkilenmişim.

"Sana söyledim, okudum. Kitap odamda duruyor. Okumak istersen verebilirim. Doğuluların konuştukları argo sözlüğü gibi bir şey."

"İngilizce konusunda burada yeterince sorun yaşıyorum zaten," dedim. "Boş ver."

Biralarımızı yudumlarken temsil hakkında konuştuk. Randall, Macbeth'in kaderinin önceden çizildiğini ve kendisini bekleyen kötü sondan kaçmasının mümkün olmadığını düşünüyordu. Ben aynı fikirde değildim, Macbeth'in kendi kaderini çizdiğini düşünüyordum. Çünkü deli ve hırslı karısının sözünü dinleyerek kralı öldürmesi kendi hatasıydı.

"O halde sen kaderinin çok önceden çizildiğine inanmıyor musun?" dedi.

"Umarım çizilmemiştir," dedim. "Benimki çok güzel başlamadı, eğer geleceğim de geçmişim gibi olacaksa, benim kaderim Lady Macbeth'inkinden kötü olacak demektir."

Düşünceli bir hal aldı.

"Bazen," dedi, "olacıklara karşı çıkarsam ve yapmamam gereken bir şey yaparsam, kadere karşı gelecektmişim ve bunun cezasını çekecektmişim gibi geliyor."

"Randall, şimdi yapmakta olduğun şeyi yapmaktan hoşlanmıyorsan, ailene söyleyebilirsin ve onların hayatına yön vermelerine engel olabilirsin."

"Biliyorum. Yapmakta olduğum şeyi yapmak istemediğimden değil. Şarkı söylemeyi çok seviyorum. Ama bazen... şarkı söylemekten başka hiçbir şey yapmadığım için çok şey kaçırdığımı düşünüyorum. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

"Cathreine ve Leslie de öyle düşünüyorlar."

"Şeytana uymak yani," dedim ve gülümsedi.

Balık ve patates kızartmaları geldi. Aç olmadığımı sanıyordum, ama yemeğin kokusu iştahımı açtı ve patates kızartmalarına bayıldım. Çok fazla yediğimin farkındaydım. Daha sonra eve giderken midem bu kadar çok yağa isyan etmeye başladı. İçimde kocaman baloncuklar patlayıp duruyordu. Bu yüzden güzel gecemizi kısa kesip kötü bir şeyler olmadan eve dönmek zorunda kaldım. İnemelerimin ve öğürmelerimin Boggs'u

odasından çıkaracağını düşünmüştüm, ama ortalıkta gözükmedi ve hemen kendimi yatağa attım. Bütün gece yatağın içinde dönüp durdum ve mideme giren kramplar yüzünden sık sık uyandım.

Sabah uyandığımda kendimi feci hissediyordum, görüntümün de cadıdan farkı yoktu. Mrs. Chester neden böyle "perişan" göründüğümü sorunca ona akşam yediklerimi anlattım. Güldü ve gittiğim yerin gerçek bir batakhane olabileceğini söyledi. Bana bir karışım hazırladı ve midem biraz düzeldi. En azından kahvaltı servisini yapmak için yemek odasına gittiğimde canlı bir cenaze gibi görünmüyordum. Yemek odasında sadece büyük enişte vardı.

"Ne haber?" dedi ben içeriye girer girmez. "Oyun nasıldı?"

"Oh, şahaneydi. Biletleri bana verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Lady Macbeth'i oynayan aktris hakkında çok övgüler duydum," dedi başını sallayarak. "Okuldan bir arkadaşınla mı gittin?"

"Evet," dedim.

"Arkadaşın kız mıydı? O da beğendi mi?"

"Arkadaşım erkekti," dedim.

"Öyle mi?"

Çayını yudumlarken hayretle bana baktı.

"Adı Randall Glenn, müzik eğitimi alıyor. Sesi çok güzel, ünlü bir opera sanatçısı olacak," dedim. "Çok iyi bir çocuk. Kanadalı, daha önce ailesiyle birlikte Londra'ya gelmiş, bana çok yardımcı oluyor."

Kaşlarını çatı ve öfkeli bir ifadeyle bana baktı.

"İlişkilerinde çok dikkatli olmalısın. Bir tek hata bütün hayatını mahvedebilir," dedi. Tavsiyeden ziyade, gözdağı verir gibiydi. "Londra sokakları, çok daha akli başında çocuklar tarafından baştan çıkarılan senin yaşında kızlarla dolu. Olaya bir de bu yönden bak," derken gazetesini katlayıp kenara koydu. Birden konuşmayı kesti, odaya girip çıkmakta olan Mary Margaret kapıda duruyordu, sinirli bir ifadeyle kızı baktı. Mary Margaret hemen mutfığa kaçtı.

"Olaya bir de bu yönden bak," diye devam etti saygısızca sözü kesilmiş gibi. "Bu dönemde hormonların bir arabanın motoru gibi çalışır. Bu yaşta o kadar hızlı çalışır ki ve o kadar güçlüdür ki, arabayı yoldan çıkarabilirsin. Kaza yapar ve kendini de perişan edersin. Anladın mı?"

Küçük bir çocuğa kuşlarla arıları anlatır gibi konuşuyordu. Bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum, ama ses tonu dudaklarımın belli belirsiz bir gülümsemeyle kıpırdanmasına neden oldu. Hiç hoşuna gitmedi.

"Komik olduğunu sanmıyorum," diye aksileşti.

"Oh, biliyorum. Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim. Çok memnun oldum," dedim.

"Umarım," dedi. Sert bir hareketle gazetesini açıp tekrar okumaya başladı.

"Mrs. Endfield hasta mı?" diye sordum.

"Bu sabah biraz yorgun," dedi. "Mrs. Chester'e kahvaltısını yukarı göndermesi için talimat verdi."

Bana bakmıyordu. Ama, "Konuşma bitmiştir," dediğini duyar gibi oldum. Gitmem gerekiyordu.

Mutfığa döndüğümde, Mrs. Chester, Büyük Teyze Leonora'nın kahvaltı tepsisini hazırlamıştı.

"Yukarı götürebilirsin," dedi.

"Ben mi?"

"Neden olmasın?"

Büyük enişteye bir kase marmelat götürmekte olan Mary Margaret'e baktım.

"Daha önce götürmem hiç söylenmemişti. Onun için," dedim.

"Burada yapacak başka iş yok, değil mi?" dedi Mrs. Chester. "Dikkat et, tepsiyi kucağına düşürme."

Tepsiyi aldım ve merdivenlerden çıkıp büyük teyzemin odasının önüne geldim. Kapıyı vurup bekledim.

"İçeri gel," diye seslendi.

Yatağın içinde oturuyordu. Makyajı yoktu, saçları yapılmamıştı ve hâlâ geceliği üzerindeydi, bu haliyle çok yaşlı görünüyordu, yüzündeki çizgiler daha belirgin, yüzü parşömen kağıdı gibi beyazdı.

"Günaydın, Mrs. Endfield" dedim.

"Günaydın. Lütfen önce şunu ver, canım," dedi duvara yaslı duran yatak sehpasını göstererek.

Tepsiyi elimden bıraktım, yatak sehpasını önüne koydum, sonra da tepsiyi üzerine yerleştirdim.

"İyi değilsiniz galiba, Mrs. Endfield?" dedim.

"Bu sabah biraz yorgunum. Çünkü yolculuk ve bütün gün misafirlik ağır geldi. Gitme," dedi kapıya doğru yürümeye başladığını görünce. "Biraz kal, dün neler yaptığını ve tiyatroyu anlat."

Gezdiğimiz yerleri, tiyatroyu ve tiyatrodan sonra gittiğimiz yeri anlattım. Mide ağrısından neler çektiğimi söylediğim zaman güldü ve başını salladı.

"Yeni bir şey yediği zaman Heather de böyle olurdu," dedi ve alt dudağını o kadar kuvvetli ısırды ki, bembeyaz oldu. Yasak bir kelimeyi ağzından kaçırmış gibiydi.

"Heather mi?" dedim bir adım geri çekilerek. Kim olduğunu çok iyi biliyordum, Büyükanne Hudson bana söylemişti, ama bana söylenmiş olduğunu anlamasını istemedim.

Gözlerini kocaman açıp başını iki yana salladı.

"Onun adını ağzıma almam yasak," diye fısıldadı.

"Sakın kimseye söyleme."

"Heather kim?" diye sordum.

"Kızımızdı," dedi. Bir an gözlerinin parladığını gördüm, ama sisten rahatsız olmuş gibi hemen göz kapaklarını indirdi. "Endfieldler korkunç bir felaket yaşadılar," diye başladı masal anlatır gibi. "Küçük kalbi tükenip, cam gibi paramparça olduğu zaman Heather yedi yaşındaydı. Çok tatlı, eşsiz bir çocuktı, yüzü hep gülücüklerle aydınlanırdı ve babasını çok severdi. Babasını gördüğü zaman gözleri iki küçük yıldız gibi parlar, yüzü bayram sevinciyle aydınlanırdı. Yaşadığı her gün onun için özeldi, çünkü Tanrı ona çok az ömür vermişti.

"Richard ona her gününü bayram sevinciyle yaşattı. Elinde ya da çantasında bir hediye olmadan eve hiç gelmedi. Bebekler, bebek elbiseleri, hemen hemen her gün yeni bir bebek, oyuncak tabaklar ve çaydanlıklar, oyuncak mobilyalar, giysiler ve mücevherler getirirdi. Yolda yürürken gözüne güzel bir şey ilişse, hemen kızına alırdı. Elindeki dava ne kadar büyük, mü-

vekkili ne kadar önemli olursa olsun, Heather hiç aklından çıkmazdı.

"Heater'ın uykusundan uyanmadığı sabah, Richard yanında oturup, alacakaranlık basıncaya kadar gözlerini dikip ona baktı. Yemeği ve içmeyi reddetti. Çare bulunamadığı için bütün tıp dünyasına küfürler savurarak doktoru da kapı dışarı attı. Hiçbir şeyin faydası olmamıştı, ameliyatlar, ilaçlar hep boşa gitmişti.

"Sonunda, firmadaki ortakları geldiler, onu cenazeyi kaldırmaya ikna etmeye çalıştılar, ama ilgilenmedi. Avukatımız bütün işlemleri tamamladı ve cenazeye gittiğimizde, Richard rüyada gibiydi, konuşmasını yaparken her an yaşamakta olduğu kabusun sona ereceğini umuyordu. İnsanları görüyor, onlarla konuşuyor, ama onların gerçek olduğuna, gerçekten onlarla konuştuğuna inanmak istemiyordu.

"Benimle bir kere bile mezarlığa gitmedi, biliyor musun? Heather'in odasını o zamandan beri kilitli tutuyor. Bir tek Mary Margaret'in toz alıp temizlemek için haftada bir kez odaya girmesine izin var. Ben de buna anlam veremiyorum, sen verebiliyor musun, canım? Oda kapalı tutulduğuna göre, ne gerek var?

"Onun yanında bu konuyu asla ağzından kaçırmamalısın," diye ekledi telaşla "Sakın. Artık Heather'in adını bile duymaya dayanamıyor."

"Neden evde bir tane bile fotoğrafı yok?" diye sordum.

"Richard izin vermez. Yıllar önce, onu hatırlatacak her şeyi evden yok etti, hatırlayıp üzülmemize neden olacak bir tek şey bile bırakmadı."

"Peki hiç hatırlamak istemiyor musunuz?"

"Richard onun yaşamadığını, sadece onu hayalimizde canlandırmış gibi davranmamızı istiyor. Haklı. Böylesi daha az acı veriyor. Şimdi artık onu hatırladığım zaman, asla sahip olmadığım, ama benim kızım olmasını istediğim birini hayal ettiğimi düşünüyorum."

"Başka bir çocuk yapmayı düşünmediniz mi?" diye sordum.

Başını kaldırıp uzun uzun yüzüme baktı, cevap vermeyeceğini sandım ve böyle kişisel bir soru sormaya cesaret ettiğim için korkarak hemen dışarı çıkmam gerektiğini düşündüm. Ama konuşmaya başladı.

"Bir çocuğumuz daha olursa, tekrar aynı acıları yaşamaktan korktuk. Kalp hastalığı kalıtsaldı. Richard'ın annesi de otuzlarında bu hastalıktan ölmüştü.

"Oh, çocuksuz olmamızın bizi bencilleştirdiğini biliyorum," diye devam etti başını sallayarak, "ama yapabileceğim bir şey yoktu. Richard evlat edinmenin sözünü bile ettirmedi. Endfield kanı taşımayan bir çocuk bu evde seviemez dedi, üzerine gitmedim. Sanırım ben de biraz bencillik ettim ve korktum.

"Gördüğün gibi, ben Frances'e hiç benzemem. Onu sürekli eleştirir gibi davranırım. Bu bizim her zaman oynadığımız bir oyundur, ama aslında onun kuvvetli kişiliğine hayranlık duyarım. Kraliçe bile ziyaretine gelecek olsa heyecanlanmaz. Annemiz öldüğü zaman, Frances bana annelik yaptı. Bazen kocasına bile annelik yaptığı oldu," dedi küçük bir kahkaha atarak.

"Oh, saate bak," dedi şifoniyerin üzerinde duran mermer saati göstererek. "Saçmalıklarımı anlatarak se-

ni bir az daha burada tutacak olursam okuluna geç kalacaksın."

"Anlattıklarınız saçmalık değildi," dedim.

Beni duymamış gibi davrandı. Çayından bir yudum içti ve yatağının içinde sallanmaya başladı.

Tam odadan çıkarken gözüm sol tarafıma ilişti, onunla konuşmak için yukarı geldiğim sabah oturduğu sallanan koltuğu gördüm. Üzerinde bir battaniye duruyordu, kenarından oyuncak bir bebeğin kolu sarkıyordu.

Birden bütün vücudum ürperdi, koşarak odadan çıktım ve sabah yapmam gereken işleri bitirir bitirmez de kendimi evden dışarı atıp okulun yolunu tuttum.

Gördüğüm temsil sayesinde hafta boyunca bütün derslerime çok daha istekli girdim. Randall bana ilham geldiği düşüncesindeydi ve ben de inkâr etmedim. Bütün gün oturup, kendimi tiyatro sahnesinde hayal ediyordum. Hayali temsillerimin sonunda, kulakları sağır edercesine alkışlanıyordum ve kalabalığın arasından biri çıkıp, kucagında güllerle bana doğru koşuyordu. İşimin neon ışıklarla yazıldığını hayal ediyor, dergilerde kendimi görüyordum. Washington, D.C.'de yaşadığım gecekondu mahallesinde, beni sıradan siyah bir kız olarak gören insanlar, gazeteleri açıp, fotoğraflarını sanat sayfalarında gördükleri zaman şok geçiriyorlardı. Çevremdeki ve sınıftaki insanların neden yüzümde böyle aptal bir gülümseme ile oturduğumu merak ettiklerini çok iyi biliyordum, ama hiçbir hayallerimi bilemezdi.

Hafta sonuna doğru, konuşma yeteneği dersine giren hocam beni bir kenara çekerek telaffuzumun ve ifade tarzımın çok ilerleme kaydettiğini söyledi. Perşembe günü, amatör tiyatro gösterisi için bir sunuş yaptım ve sonuç olarak Sarah Broadhurst'un göz diktiği rolü alarak ödüllendirildim. Ertesi gün görev listesinde adıma, *Hamlet* oyunundaki Ophelia'nın karşısında yazılmış görünce öfkeden kuduracak gibi oldu. Randall olayı çok fazla abarttı, beni başkalarının yanında utandırdığını söyleyerek sesini kesmesini söyledim. Sarah'ın bana nasıl baktığını, yeşil gözlerindeki kıskançlık pırıltılarını fark etmişti.

"Ona aldırma," dedi. "Hayal kırıklığına alışmak zorunda, çünkü asla temsillerde rol alamayacak. İnsan ancak ünlü bir yıldız olduğu zaman oynayacağı rolleri kendisi seçebilir, o zamana kadar hep yetenek sınavından geçirilir ve genellikle de kabul görmez."

Oyunda *Hamlet*, Ophelia'nın babasını kazara öldürdükten sonra okumam gereken uzun bir tirat vardı. Sarah deli oluyordu.

"Seni çalıştırırım," dedi Randall. "Oyunu birkaç kez izlemiştim."

Okula geleli henüz çok az bir zaman olduğu halde, böyle bir rol fırsatı elde ettiğim için herkes çok etkilenmişti, özellikle MacWaine seviniyordu. "Mrs. Hudson'a verdiğim rapora bunu da yazacağım. Bu kadar başarılı olduğumu öğrenince çok sevineceğinden eminim, Rain."

Akşam yemek servisini yaparken Büyük Teyze Leonora'ya ve özellikle Büyük Enişte Richard'a haberi

vermek için sabırsızlanıyordum. Eve gelir gelmez, üzerimi değiştirmek için koşarak odama gittim. Fakat içeri girdiğim anda birinin odamı karıştırdığını fark ederek dondum kaldım. Çekmecelerdeki bütün eşyalarım karıştırılmıştı ve dolaptaki giysilerim kenara itilmişti. Ayakkabı kutularımın içine bakılmış, fakat kapakları kapatılmamıştı. Kim karıştırdıysa, pek kurnaz davranmamıştı. Ceketlerimin cepleri dışarı çıkarılmış, öylece bırakılmıştı. Çalınacak çok değerli bir eşyam yoktu. Peki, kim yapmış olabilirdi? Ve neden yapmıştı?

Öfkeyle koridora çıktım, büyük teyzeye ve büyük enişteye şikayet edecektim.

Büyük eniştenin çalışma odasının önünde, en çok şüphelendiğim kişi olan Boggs birden karşıma çıkıverdi. Tek kelime söylemememe fırsat vermeden ağzının içinde homurdandı. "Mr. Endfield seni çağırmanı söyledi. Odasında bekliyor," dedi başıyla çalışma odasını göstererek.

"Burada neler oluyor? Odamı kim karıştırdı?" diye sordum.

"Mr. Endfield bekliyor," dedi Boggs, yüzünde mimik oynamıyordu.

Parkta gördüğüm heykelleri bile etkileyebilirdim, ama Boggs'u asla. İçimden, canının en çok acıyacağını bildiğim bir yerine tekme atmak geliyordu. Gözlerimden ateş saçarak, fırtına gibi yanından geçtim ve eniştenin çalışma odasına girdim. Büyük enişte çalışma masasında oturuyordu ve arkası kapıya dönüktü. Ağzımı açmama fırsat vermeden, kapıyı kapatmamı emretti. Dediğini yaptım, yavaş yavaş yüzünü bana döndü.

Masasının üzerinde açılmış bir zarf ve bir mektup duruyordu. Mektubu eline aldı.

"Bu mektup bugün büroma geldi," diye söze başladı. "Karımın yeğeni Victoria'dan geliyor. Bu mektubu neden yazmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. Öne doğru eğilmiş, bir savcı edasıyla yüzümü inceliyordu.

"Hayır," dedim. "Nereden bileyim? Ne yazmış? Benim hakkımda mı?" Victoria'nın Büyükanne Hudson'a karşı gelerek, benim hakkımdaki gerçekleri yazmış olabileceğini düşündüm.

Bana cevap vermek yerine, arkasına yaslandı ve iki elinin parmaklarını kilise çatısı şeklinde birleştirdi. Parlamentoda konuşacakmış gibi derin bir soluk aldı ve omuzlarını kaldırdı.

"Anladığım kadarıyla, sana yalnız burada değil, Amerika'da da çok güzel olanaklar sağlanmış. Çok pahalı ve saygın bir okula gönderilmişsin, gardırobun baştan aşağıya yenilenmiş, sağlık kontrolundan geçmişsin, dişlerine bakılmış ve sana çok lüks bir ortam sağlanmış. Bütün bu olanaklar karşılığında hiçbir şey beklenmeden, sadece başarılı olman ve belli bir yere gelmen için verilmiş."

"Bunları biliyorum," dedim. "Bütün bunlara minnettarım ve hiçbirini inkâr etmiyorum, onun için eğer Victoria mektubunda bunları anlattıysa, tekrar tekrar hatırlatılmasına gerek olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, konu o değil," dedi.

"Bu evde yaptığım işlerden mi şikayetçisiniz? Oysa geçen gün benden memnun olduğunuzu söylemiştiniz."

"Bu konuda hiçbir şikayetimin yok."

"O halde neden bana bir suçluymuşum gibi davranıyorsunuz? Neden odamı arattırdınız?" diye sordum. "Odama FBI girmiş gibi!"

Son derece sakindi, gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

"Victoria, baldızımın mücevher kutusundan, aile yadigarı çok değerli bir parçanın kaybolduğunu yazmış," dedi. "Bir zamanlar kayıvalideme ait olan, pırlanta bir broş." Mektubu eline aldı. "Sen o eve gelmeden önce broşu kutuda görmüş, ama sen gittikten sonra baktığında yerinde olmadığını söylüyor. Victorianın söylediğine göre, baldızım da onun fikrine katılıyor-muş, ama kendisi sana sormak istemiyormuş," dedi ve mektubu masaya bıraktı.

"Beni Mrs. Hudson'un mücevherini çalmakla mı suçluyorsunuz?" dedim. Şaşırmıştım.

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Ama yeğenim, şüphelenmek için nedenleri olduğunu söylüyor."

"Ve bu yüzden siz de Boggs'la birlikte benim odamı karıştırdınız?" diye olayı sonuçlandırdı.

"Aile tarafından bir araştırma yapılması, polis tarafından yapılmasından çok daha iyidir," dedi. "Senin iyiliğini düşündüğüm için yaptım."

"Benim iyiliğimi mi düşündünüz? Beni hırsız gibi suçlayarak mı? O korkunç canavara eşyalarımı karıştırarak mı?"

"Boggs güvenilir bir hizmetkârdır ve ağzı sıkıdır. Bu olayı kimsenin bilmesine gerek yok. Tabii yine de sana bağlı."

"Ben kimsenin pırlanta broşunu almadım, Mr. Endfield, hele böyle bir şeyi Mrs. Hudson'a asla yapmam," dedim kesin bir tavırla. "Ne düşündüğümü öğrenmek ister misiniz?" Ağlamak üzereydim. "Bana kalırsa beni suçlamak için o broşu Victoria aldı ve o iğrenç mektubu yazdı."

"Neden böyle bir şey yapsın?" Soru merakten ziyade şaşkınlıkla sorulmuştu.

"Benden hiç hoşlanmadı," dedim. "Beni o evde hiç istemedi."

"Kıymetli bir broşu alıp ve sonra da suçu senin üzerine atmak biraz aşırıya kaçmak olmuyor mu?" Bir an düşündü. "Neden seni istemediğini söylemekle yetinmedi?"

"Bunu Mrs. Hudson'a sormanız gerekiyor," dedim. "Victoria'nın yazdığı mektuptan haberi var mı?"

Evet diyecek korkusuyla kalbim durmak üzereydi.

Mektuba baktı.

"Sanırım yok. Victoria ayrıca Frances'e de bahsetmememi rica ediyor."

"Hiç şaşırmadım," dedim. "Mrs. Hudson duysa, benden daha fazla öfkelenirdi. Mantık yürüttüğüm için özür dilerim, Mr. Endfield," dedim cesaretimi toplayarak, "ama çok değerli pırlanta bir broşu çalsam ne yapardım, hiç düşündünüz mü? Benim gerçekten onu satabilecek kadar usta bir hırsız olduğuma inanıyor musunuz? Sattığımı farz edelim, peki paralar nerede? Siz ve Mrs. Endfield, bütün paramın gelirken Mrs. Hudson'un verdiği para olduğunu biliyorsunuz."

"Yoksa kenar mahallelerde büyüdüğüm ya da siyah olduğum için için benim bir kleptomani olduğum kanısına mı vardınız?"

Önce bana, sonra da mektuba baktı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi. "Sadece doğru bir şekilde davranmaya çalışıyorum."

"Doğru olan nedir. Bana suçluymuşum gibi davranmak mı?" diye üsteledim. "Bu evde insanların hiç hakkı yok mudur? Benimle konuşma tarzınızdan, burada her şeyin Amerika'dan çok daha iyi olduğunu, insanların daha uygar olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama hiç de uygar bir davranışla karşılaşmadım," diye can evinden vurdum.

Bu sefer gözlerini kırıştırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Belki hatalıyım, ama kendimi mecbur hissettim; çünkü sen benim evimde kalıyorsun."

"Bu ne demek anlayamadım? Victoria'nın yazdıklarından dolayı, sizin evinizde de hırsızlık yapacağımı mı düşündünüz?"

Cevap vermesine fırsat vermeden omuzlarımı dikleştirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gitmemi istiyor musunuz? Bir saat içinde eşyalarımı toplayıp burayı terk edebilirim. Yalnız Mrs. Endfield'e söyleyin paramın geri kalan kısmını versin, lütfen."

"Gitmeni istemiyorum, tabii. Hiç gerek yok; ama şunu bilmeni isterim, hırsız olduğun ortaya çıkarsa..."

"Beni Boggs'a kabaçatacaksınız," dedim. "Biliyorum."

Güler gibi yaptı.

"Lütfen, şimdilik özrümü kabul et. Victoria'ya da burada hiçbir suç belirtisine rastlamadığımı ve araştırmalarını başka yönde sürdürmesini söyleyeceğim," diye sözü bitirdi.

"Güzel, ama şimdi, buradaki herkes benim hırsız olduğumu düşünecek," diye söylendim.

"Sana söyledim. Mr. Boggs'un bu konuda tek bir kelime bile konuşmayacağından emin olabilirsin."

"Kesinlikle," dedim yüzümü buruşturarak. Omuzlarımı iyice dikleştirdim ve başımı olabildiğince dik tutmaya çalıştım. "Kapıma bir kilit takılmasını istiyorum. Sanırım hiç değilse bu kadar mahremiyet istemeye hakkım var."

"Yapılmasını sağlayacağım," diye garanti verdi. "Artık akşam servisi için hazırlanabilirsin ve bu konuyu geçerli bir neden olmadığı takdirde bir kere daha konuşmayacağız," dedi ve koltuğunu duvara çevirdi.

Bir dakika kadar bakakaldım sonra hızla odadan dışarı çıktım. Mr. Boggs görünürlerde yoktu, ama fazla uzakta olmadığını biliyordum. Evin içinde nereye gidersem gideyim, gözlerini üzerimde hissediyordum. Hatta bazen ılık nefesini ensemde hissettiğim bile oluyordu.

Odama döndüğümde, yatağımın üzerine oturup bir süre duvara baktım. Victoria neden benden bu kadar nefret ediyordu? Basit bir kıskançlık mıydı, annemi ya da Büyükanne Hudson'un bana olan ilgisini mi kıskanıyordu? Yoksa kötülük ruhuna mı işlemişti? Sinirlerim bozulmuştu. Karşısına dikilip, suçlamaları doğru-
dan doğruya yüzüme yapmasını söylemek istiyordum.

Bütün olanlardan sonra moralim o kadar bozulmuştu ki, akşam yemeği servisinde Ophelia rolünü kazandığımı söylemeyi neredeyse unutuyordum. Mrs. Chester'in Bakewell turtası dediği, içi badem ezmesi ile doldurulmuş, o geceye özgü reçelli turtaları servis yaparken, büyük eniştenin bana yaptıklarından dolayı iyice üzülmesini sağlamak için rolü aldığımı söyledim.

"Yakında vereceğimiz temsilde rol aldığımı bilmek hoşunuza gider diye düşündüm. Ayda bir kere okulumuzda tiyatro, müzik, dans ve orkestra gösterisi yapıyor. Bu ayın gösterisi gelecek hafta yapılacak ve bana Shakespeare'nin *Hamlet* oyunundaki Ophelia rolünü verdiler."

"Oh, ne kadar etkileyici, canım," dedi Büyük Teyze Leonora ellerini çırparak. "Sen de öyle düşünmüyor musun, Richard?" diye sordu. "Belki biz de gelir seyrederiz."

"Evet," dedi büyük enişte. "Güzel oyundur," diye ekledi ama hiç yüzüme bakmadı.

"Gelebilerseniz çok sevinirim," dedim. "Size bilet getireceğim."

Enişte cevap vermedi; fakat Büyük Teyze Leonora başını sallayarak gülümsedi. Bir dakika sonra yaşlıktan oluşan lekelerinden yakınmaya başlamıştı. Gümüş tabağın üzerinde aksini görünce, yaşlanmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatmaya başladı.

"Bu konu," dedi Büyük enişte Richard hırçın bir tonda, "hiç çekici değil."

Büyük teyze hemen konuyu değiştirerek, Lord ve Lady Batten'in keşfetmiş oldukları yeni restoranı anlat-

maya başladı. Büyük Enişte konudan hiç hoşlanmadığını hareketleriyle belli edince sustu. İkisinin arasında aşk ve sevgi var mıydı, çok merak ediyordum. Yoksa hepsi yıllar önce kızlarıyla birlikte ölmüş müydü? Onlara acımalı mıydım, yoksa hiç aldırmamalı mıydım, karar veremiyordum.

Cumartesi öğleden sonra, rolümü çalışmak için Randall'ın yurttaki odasına gittim. Endfield Malikâne-sindeki odamda rolümü çoktan ezberlemiş ve kendi kendime ezberden okumuştum. O gün birkaç saat çalıştıktan sonra Piccadilly Meydanına gitmeye karar vermiştik.

"Yayalar için çok büyük bir alan var. Bütün dükkanları, klüpleri, tiyatroları, en çok ziyaret edilen müzeleri ve Guinness Rekorlar Dünyasını göreceğiz. Sana Kraliçenin Tiyatrosunu ve Royal Haymarket Tiyatrosunu göstereceğim. İstersen gelecek hafta tiyatrolardan birine bilet alır gideriz."

Çok hızlı ve heyecanlı konuşuyor, bana gösterecek resimler bulmak için odanın içinde oradan oraya koşturup, dergileri ve broşürleri aranıyordu. Birden, oda da olduğumu yeni fark etmiş gibi durdu ve bana baktı.

"Bugün çok sinirli görünüyorsun. Neler oldu?" diye sordu.

Kız kardeşim Beni, çok kötü bir yalançı olduğumu ve duygularımın ayna gibi yüzümden okunduğunu söylerdi. Yüzüme bakan herkes, ne düşündüğümü, ne hissettiğimi anlardı ve de ben duygularımın ne kadarını dışa vurduğumun farkında bile değildim.

"Sanırım ben iyi bir oyuncu olamayacağım, Randall," dedim ve kendimi yüzüstü yatağına attım.

Başımı kollarıma yaslayıp gözlerimi kapattım. Gözlerimi sıkı sıkı kapatırsam, dünya ile ilişkiyi kesebilir miydim? Çok istersem ve dua edersen eski günlere dönebilir miydim? Mama'yı, Roy'u hatta baş belası kız kardeşim Beni'yi bile çok özliyordum.

Randall yanıma oturup elini omzuma koydu.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Yalan söylemek artık bana çok ağır bir yük gibi geliyordu. Sürdürmekte olduğum yutturmaca yüreğimi bir kurşun gibi ağırlaştırıyordu. İnsanın rahatlıkla konuşabilmesi, kullanacağı kelimeleri sakınmadan söylemesi, bir şeyi ağzından kaçırmaktan ve gerçekleri söylemekten korkmadan yaşaması kim bilir ne kadar güzeldi.

"Evlerinde yaşadığım insanlar, daha doğrusu Mr. Endfield, dün yatak odamı karıştırdı," dedim. "Boggs denen adamı bütün giysilerimi, çantalarımı hatta iç çamaşırlarımı karıştırmış!"

"Neden?"

"Karısının yeğeninden bir mektup almış. Beni, İngiltere'ye gelmeden önce, annesinin pırlanta broşunu çalmakla suçluyormuş," dedim.

Randall bir şey söylemedi. Döndüm ve yüzüne baktım.

"Ben hırsız değilim, Randall."

"Biliyorum," dedi. "Hırsız olabileceğini düşünen insanların arasında yaşamamanın ne kadar feci bir şey olduğunu düşünüyordum." Gerçekten öyle düşündüğü belli oluyordu. Benim için ağlayacakmış gibi bir hali

vardı. "Belki yurda taşınman iyi olur. Boş bir oda olduğunu duydum."

"Olmaz, bunun için yeterli param yok, Randall. İyiyim merak etme. Neler hissettiğimi ona açıkça söyledim, şimdi pişman oldu."

"Olması gerekir," dedi kızgın bir ifadeyle. Güzel gözleri kızdığı zaman daha da güzelleşiyordu.

Ona bakıp gülümsedim, kafası karışmış gibiydi. Sonra o da gülümsedi, başını bana doğru eğdi ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Masum bir öpüşmeydi. Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Çok güzelsin, Rain," dedi. "Bana kahveli dondurmaya anımsatıyorsun."

Gülmeye başladım, tekrar öptü, öpüşü bu sefer daha arzulu ve daha uzundu. Hafifçe uzandım ve elimi ensesine koydum. Elini usulca bluzumun altına soktu ve göğüslerime doğru götürdü. Sonra yanıma uzandı, çenemi ve boynumu öpmeye başladı. Parmakları bluzumun düğmelerini açmaya çalışırken, bileğinden tutup elini çektim.

"Rolümü ezberlememe böyle mi yardımcı olacaksın?" dedim gülerek.

"Evet," dedi. "Leslie ile Catherine'nin söylediği gibi, iyi bir oyuncu olmak için her türlü deneyimden geçmelisin."

"Bana kalırsa, Leslie ile Catherine'nin değil, sevişmek için senin ayaküstü uydurduğun bir tez bu," dedim ve burnunun ucunu öptüm, o da beni öptü.

Belki artık kederli ve öfkeli olmaktan usanmışım, belki de Randall'a olan duygularım tahminimden daha

güçlüydü, fakat birden, teslim olmak, kendimi savunmaktan vazgeçmek, kollarımı iki yana açıp, başımı çevirmek, beni çırlıçıplak bırakıncaya kadar soymasına ve vücudumun her noktasını öpmesine izin vermek istiyordum. Doğruldu ve kendi giysilerini çıkarttı.

Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı tat, içimde kıpırdanmaya başlayan heyecan, başımın dönmesi harikaydı, bir anda içinde bulunduğum karanlıktan ve bütün aldatmacalardan sıyrıldığımı hissettim. Namus duygularının önemli olduğu dünyada değildim artık, kelimeler kalbimin atışlarıyla şekilleniyordu ve beynim artık kalbime hükmedemiyordu.

"Dikkatli olmalıyız," diye fısıldadım kulağına, kalçasını kaldırıp, bir kadınla bir erkeğin en mahrem şekilde yaklaşabileceği bir pozisyon almaya çalıştığını fark ettiğimde. "Koruyucu yok mu?"

"Yok," dedi, "ama merak etme, söz veriyorum bir şey olmayacak, Rain. Söz veriyorum," diye yalvardı. İçimden onu itip kalkmak geliyordu. İçimdeki ses öyle yapmamı söylüyordu, ama ben de en az onun kadar arzu ve tutkuyla yanıyordum.

İçime girdi. Soluğumu tuttum.

"Randall!" diye bağırdım. "Başımızı derde sokacaksın ve benim başımda yeterince dert var zaten!"

Hareketleri hızlandı, sonra kendini geri çekip, bacaklarının arasına boşaldı. Yüreğim göğsümün içinde, bir sağa bir sola yalpalanıyordu, kanımın soğumasını ve kalp atışlarının düzene girmesini bekledim. Sonra saçlarını okşamaya başladım, soluk soluğa kalmıştı.

"Özür dilerim," diye kekeleydi. "Ben aptalın tekiyim. Leslie ve Cahterine bana Johnnie balonu vermek istediler, ama utandığım için alamadım. Aslında benim akıl edip almam gerekirdi. Çok aptalım."

"Johnnie balonu mu?" dedim.

"Burada öyle diyorlar," dedi ve ben gülmeye başladım. Susamıyordum. Gözlerimden yaş gelinceye kadar deli gibi güldüm.

Başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedim doğrulup giysilerimi aldım. Sonra tekrar gülmeye başladım.

O da gülüyordu, benimle birlikte nedenini bilmeden gülüyordu. Prezervatif için kullandıkları komik kelimeye güldüğümü sanıyordu.

Aslında gülmüyordum. Yüzüm gülüyordu, ama ben ağlıyordum. Kişiliksizdim. Sevişirken bile bir kişiliğim yoktu.

Kim olduğumu öğrenmeden, adımı sordukları zaman gururla söyleyemeden, aynaya baktığım zaman yüzümdeki maskenin arkasını göremeden, hiçbir şey hissetmem mümkün olmayacak, diye düşünüyordum.

Gülmem bittiğinde, yanaklarımı ıslatan yaşları silerken Randall şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Özür dilerim. Bana kızdın. Aptalın tekiyim ben."

"Seninle ilgisi yok, Randall."

"O halde nedir?"

"Kocaman bir yalan," dedim.

"Nasıl kocaman bir yalan?"

"Ben," dedim. "Olmak ya da olmamak, anladın mı?"

Başını iki yana salladı. "Anlamadım."

Bir an duraksadım, sonra yorganı üzerime çekip Randall'a hikayemi, gerçek hayat hikayemi anlatmaya başladım, anlattıkça göğsümün üzerindeki ağırlığın hafiflediğini hissediyordum.

8

Kahreden İtirafı

Randall sırtüstü uzandı, ellerini başının altına koyup, dikkatle hikayemi dinledi. Sözümü kesmedi; soru sormadı; ben bitirinceye kadar hiç konuşmadı. Anlatacaklarım bittiğinde derin bir soluk alıp, gözlerimi kapattım. Beni tüketen konuşmamın süresi, ya da yeniden canlanan o çok duygusal anlar değildi. Hayır, beni kahreden, ruhumu ve enerjimi tüketen bir başkasına annemin, gerçek annemin beni doğurduktan sonra eski bir ayakkabı gibi kolayca başından attığını itiraf etmekte. Eğer geçen yıl Mama Arnold, gerçek annemle görüşmemiş olsaydı, belki de hiç karşılaşmayacaktık. Hayatında zerre kadar değişiklik olmayacaktı, yine de olmamıştı. Beni çok sık düşündüğünü söylemesine rağmen inanmıyordum, çünkü hâlâ varlığımı gizli tutabilmek için elinden geleni yapıyordu.

Yeryüzünde görüntüsünden hoşlanmayan ve kendine güveni olmayan bir varsa, o da bendim. İnsan akt-

ris olacaksa, kendisini yargılayacak, eleştirecek ve neredeyse mikroskop altında inceleyecek binlerce kişinin önüne çıkıp rol yapacaksa, bu tür eksiklikleri olmamalıydı.

"Yani," dedi Randall, "burada birlikte yaşadığın insanlar gerçek akrabaların olmalarına rağmen, kendileri bunu bilmiyorlar mı?"

"Evet. Mr. ve Mrs. Endfield, benim gerçek büyük teyzem ve büyük eniştem, ama Büyükanne Hudson bilmelerini istemiyor. Endfield'ler asaletleriyle övünüyorlar, ama yardımseverlik konusunda, özellikle böyle duygusal bir olayda, Leonora Teyze, asla Büyükanne Hudson'la boy ölçüşemez," dedim. "Bütün arkadaşlarına yanlarına *au pair* olarak Amerikalı bir öğrenci aldıklarını söyleyerek böbürleniyor."

"Ama bilmeleri senin için daha iyi olmaz mı? Yani, belki o zaman hizmetçilik yapmak zorunda kalmazsın ve okuluna ve derslerine daha çok zaman ayırabilirsin."

"Gerçeği söylememi istersen Randall, daha iyi olup olamayacağını ben de bilmiyorum. Büyükanne Hudson onları benden çok daha iyi tanıyor, kim olduğumu öğrenirlerse yanlarında kalmama izin vermeyeceklerini düşündüğünü sanıyorum. Bunu bir yüz karası olarak kabul ederler ve gitmemi söylerler. Victoria Teyzemin hâlâ onlara gerçeği söylememiş olmasına şaşırıyorum. Bana kalırsa iki arada bocalıyor, burada olduğum için mutlu; ama büyükannem benimle ilgilendiği ve bana çok şey verdiği için hiç memnun değil."

"Seni daha önce hiç görmediyse, hatta varlığından bile haberi olmadıysa, senden bu kadar nefret etmesinin sebebi nedir? Sanırım önyargılı veya ..."

"Nefret ettiği ben miyim, yoksa kız kardeşi ve onunla ilgili olan her şey mi bilmiyorum. Ama," dedim sesli düşünerek, "annemin kocasından hoşlanmadığını sanmıyorum. Oldukça karışık bir durum." Giysilerini toplamaya başladım. "Bunları düşündükçe başıma ağrılar giriyor."

Randall uzun süre düşüncelere daldı, sonra aklına bir fikir gelmiş olacak ki, yüzü aydınlandı. Tepesinde bir ampulün yanıp söndüğünü görür gibi oldum.

"Annen sana, babanın yazarlık ve öğretmenlik yapmak için Londra'ya geldiğini söylemişti, değil mi?"

"Evet." Sutyenimi ilikledim ve külotumu giydim. Randall hâlâ öylece yatıyor, elleri başının altında, gözlerini tavana dikmiş düşünüyordu.

"Babanın Shakespeare'ye hayran olduğunu ve Shakespeare konusunda eğitim alıp öğretmenlik yapmak istediğini de söylemişti, değil mi? Sen öyle söylemedin mi?"

"Bana böyle söyledi, ama bana söylediği şeylere inanmalı mıyım bilmiyorum," dedim giyinirken.

Randall bakışlarını bana doğru çevirdi, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

"Peki neden biz onu aramıyoruz?"

"Anlamadım? Kimi aramıyoruz?"

"Babanı. Adını biliyorsun, Larry Ward. Zor olacağını sanmıyorum. Londra telefon rehberiyle işe başlayabiliriz, bulduğumuz bütün Larry Ward'lara telefon ederiz."

Başımı iki yana salladım. Düşünmek bile yüreğimi daraltıyordu.

"Telefon edip ne diyeceğiz? Bulduğumuz bütün Larry Ward'lara kolejdeyken Megan Hudson adında bir kızla ilişkin oldu mu diye soracak değiliz herhalde."

"Belki de istediklerini gerçekleştirmiş ve başarılı bir İngilizce öğretmeni ve Shakespeare uzmanı olmuştur. Bu onu bulmamız için yeterli değil mi? Shakespeare konusunda uzmanlaşmak için Amerika'dan kaç tane siyah Londra'ya gelir, Rain? Hâlâ buradaysa, onu bulmak zor olmayacak. İstiyor musun?"

Bu kez başımı daha şiddetli bir şekilde iki yana salladım.

"İstediğimi sanmıyorum."

"Neden? Onunla tanışmak istemiyor musun? Onun seni tanımasını istemiyor musun? Ben olsam isterdim."

"Bulduğumuzu farz edelim, ona ne söyleyeceğim Randall? Merhaba, ben senin kızınım, hiç aramadığın ve görmek istemediğin kızınım mı diyeceğim? Hayır, teşekkür ederim. Benim yeni bir acıklı sahne kaldıracağım halim yok. Doğduğum zaman bir kere, hem de çok kötü bir şekilde reddedildim. Tekrar kaldırabileceğimi sanmıyorum, hele yüzüme karşı hiç kaldıramam."

"Belki düşündüğün gibi olmaz. Haydi Rain, onu merak etmediğini söyleme bana."

"Merak etmiyorum demedim ki, ama..."

"O halde onu bulmamızın ne zararı olacak? Baban olduğundan emin olduktan sonra, kim olduğunu söy-

leyip söylemeyeceğine karar verirsin. İstersen sana se-
verek yardım ederim," dedi.

"Neden?" Gülümsedim. "Neden bu konu senin
için birden bu kadar önemli oldu?"

"Bilmiyorum." Bana baktı. "Sana yardım etmek is-
tiyorum. Önemli ve değerli... bir şey yapmak istiyor-
um."

"Önemli bir şey yapıyorsun zaten Randall. Çok
yeteneklisin."

"Biliyorum, ama bunu da yapmak istiyorum."

"Eğlenceli olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Senin için. Senin için bir şeyler yapmak is-
tiyorum. Gerçek bu aslında," dedi.

Derin bir soluk daha alıp yatağın kenarına otur-
dum. Bana bakarak cevabımı bekledi.

"Giyinmeye niyetin yok mu, Randall?"

"Ne dedin? Oh, tabii. Çıplak olduğumu unut-
tum," dedi gülerek. "Babanı bulmana yardım etmeme
izin verecek misin?"

"Bilmiyorum. Korkuyorum, Randall. Ya başıma
dert açarsam?"

"Babanı bulmak neden başına dert açsın?" Düşün-
dü, sonra eğilip gözlerimin içine baktı. "Az önce senin-
le kaderimize nasıl yön vereceğimizi konuşmadık mı,
Rain? Annen ilk başta senin kaderini kendi istediği şe-
kilde yönlendirmiş, hâlâ senin nereye gideceğine ve ne
yapacağına başkaları karar veriyor. Kaderini yönlen-
dirmen için bu büyük bir fırsat," dedi.

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

"Sen keşke hukuk fakültesine girseymişsin. Tezini
çok güzel savunuyorsun. Mahkemede müvekkillerin
için güzel şarkılar söyledin."

"İtiraz ediyorum," dedi operet söyler gibi.
Güldüm.

"Kararın ne?"

"Tamam," dedim. "Önce onu bulacağız, ama an-
cak ondan sonra onunla yüzleşip yüzleşmemeye karar
vereceğim."

"Oldu bu iş," dedi Randall. Giyinmeye başladı.
"Çok eğlenceli olacak ve pişman olmayacaksın. Göre-
ceksin."

"Umarım haklı çıkarsın, ama ben senin kadar
emin değilim."

"Şimdi artık işimize bakalım. Ben hazırlanırken
sen de okumaya başla," dedi.

"Okumaya mı başlayayım?"

"Hamlet'teki rolünü tabii, Ophelia'nın büyük tira-
dını, yoksa unuttun mu? Buraya bunun için gelmedin
mi?" dedi.

"Oh. Nasıl oldu da unuttum," diye takılınca mu-
zip bir ifadeyle gülümsedi.

Randall'a uyup, gerçek babamı bulmaya kalkışa-
cağımızı düşündükçe, midemin içinde binlerce kelebe-
ğin çılgın gibi uçtuğunu hissediyordum. Dikkatim o
kadar dağınıktı ki, sürekli ezberimi unutuyor, hep baş-
tan başlamak zorunda kalıyordum. Üçüncü tiradımın
ortasında kapı çalındı. Randall kapıyı açtı, ayakları
hâlâ çıplaktı ve üzerine gömleğini giymemişti. Gelen
Leslie'ydi, krem rengi incecik bir elbise giymişti, gö-

güslerine kadar inen yaka dekoltesinden içine başka bir şey giymediği belli oluyordu.

"Oh," dedi beni ve henüz yarı çıplak durumda olan Randall'i görünce. "*Pardon moi*. Rahatsız etmek istemedim."

"Önemli değil," dedi Randall. "Rain çalışma yapıyordu."

"Anlıyorum, ama çalışma yapması gerektiğini bilmiyordum," dedi gülerek.

"Gelecek hafta oynayacakları oyundaki rolünü çalışıyordu demek istedim."

"Ah, anladım."

"Ne istemiştin," diye sordu Randall dikleşerek.

"Gittin mi diye bakmaya geldim. Bugün de ilginç bir şeyler yapacak mısınız? Cahterine giyiniyor. Sabah geç uyandık. Dün gece bizimle gelmeliydin. Çok eğlendik. Neyse, bugün ne yapıyorsunuz? İlginç bir program var mı? Yoksa bütün gün odada kalıp çalışma mı yapacaksınız?" Müsteheen bir gülümsemeyle bana baktı.

"Piccadilly Meydanı'na gideceğiz," dedim. "Hem dolaşacağız, hem de yemek yiyeceğiz. İsterseniz bizimle gelebilirsiniz."

"Ah, gelebilir miyiz?" diye sordu Randall'a.

"Rain'i duydun," dedi Randall.

Leslie güldü.

"Ne zaman çıkıyorsunuz?"

"On beş dakika sonra."

"O halde biz de hazırlanalım." Leslie gider gitmez Randall kapıyı kapatıp bana döndü.

"Kusura bakma. Ama onları her yere yanımızda götürmek zorunda değiliz."

"Öyle tabii," dedim. "Ama onları seviyorum. Çok neşeliler, morallerinin bozuk olduğunu hiç görmedim ve onlarla birlikte olunca eğleniyoruz."

"Öyle mi?"

"Seninle eğlenmiyorum demek istemedim," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. O giyinirken, ben de ezberimi hatasız bir şekilde bir kez daha okudum. Bu sefer iyi olmuştu. Randall başını salladı.

"İyi oldu," dedi. "Başarılı olacağından eminim. Kim bilir? Belki o zamana kadar gerçek babanı buluruz. Gerçekten Shakespeare uzmanı olmuşsa, o da sana yol gösterebilir!" dedi gülerek.

Elimdeki *Hamlet* metnini neredeyse kafasına fırlatacaktım, ama o hâlâ gülüyordu. Ben de onun gibi gülmek istiyordum, ama değil babamla karşılaşarak konuşmak, onu göreceğimi düşündükçe bile içimde uçuşan o kelebekler yüzünden hâlâ ürperiyordum.

Piccadilly'ye kadar metro ile gittik. Sabah hava kapalı olmasına rağmen, bulutlar yavaş yavaş dağılıyor ve güneş ışınları caddeleri aydınlatıyordu. Buna rağmen pek çok yerde, özellikle tiyatro salonlarının önünde neon lambalar yanıyordu ve havada mükemmel bir parlaklık ve heyecan vardı. Times Square denilen yerde, daha çok turistlerin oluşturduğu muazzam bir kalabalık birikmişti. Ne tarafa baksam, dikkatimi çekecek bir şey ya da bir insan görüyordum, özellikle deri giy-

sileri ve taktıkları zincirlerle motosikletli hippiler ilgi-mi çekti. Kızların saçları rengarenk boyanmış, oğlanların da ya kafaları kazınmış, ya da saçlarına acayip modeller verilmişti. Leslie ile Catherine birbirlerine bakıp, oğlanlar hakkında yorum yaptılar.

Bit pazarını dolaştık, vitrinlere baktık ve belli bazı dükkanlara girip çıktık, eski ayakkabıdan, kullanılmış kot pantolonlara, plak ve kitaplara kadar her türlü eş-ya satılan bu dükkanlar bana kendi niemleketimdeki eskici dükkanlarını hatırlattı. Öğle yemeğinde pizza yedik, sonra da sokak ressamalarını seyredip, sokak çalgıcılarının müziklerini dinleyerek nehir kıyısına kadar yürüdük. Yine güzel bir gün geçirdik.

Babamı bulmak için dedektiflik yapmayı düşündüğümüzden ne ben ne de Randall bahsetmedik. Leslie ile Catherine'nin bilmesini istemiyordum. Akşam üzeri onlar rock konserine gitmek için okuldan arkadaşlarıyla buluşunca, biz de gruptan ayrıldık.

Randall, araştırmalarımızı başlatmak için yurda dönmemizi önerdi, sonra da yakında bir yerde akşam yemeği yiyecektik. Holde oturup telefon rehberini açtık ve bulduğumuz bütün Larry Ward'ların isimlerini bir kâğıda not ettik. Bir kısmı Lawrence, bir kısmı da sadece Larry olmak üzere, yirmiden fazla kayıt bulduk. Sonra Randall'ın odasına çıkıp telefon etmeye başladık. İlk numarayı çevirirken parmaklarım titriyordu.

Aradığımız beş numaradan üçü cevap vermedi. Diğer ikisi kesinlikle babam değildi, bir tanesinin ses tonuna bakılacak olursa yetmiş, hatta belki seksen ya-

şındaydı. Her lafı iki kere tekrarlamam, arada bağır-mam gerekmişti. Tiksinerek telefonu kapattım.

"Biraz ara verip, yemek yiyelim," dedi Randall; yüzümden sinirlerimin bozulduğunu anlamıştı.

"Aptallık," diye söylendim. "İnsanın kendi babasını araması için son derece aptalca bir yol bu. Kendimi rahatsız hissediyorum."

"Tamam, tamam," dedi, "kendimizi zorlamayalım. Haydi gel. Çok acıktım."

Ceketimi alıp arkasından gittim. İrlandalı bir karı kocanın işlettiği, Mom and Pop isimli, en sevdiği lokantaya gittik. Tabii, özel yemekleri İrlanda güveciydi ve hayatımda yediğim en güzel güveç olduğunu itiraf etmeliyim. Hoş bir ortamda, samimi insanlar arasında güzel bir akşam yemeği beni yine huzura kavuşturdu. Daha çok Randall'ı dinledim, Kanada'daki hayatını, yaşadığı mutlulukları ve yaptığı eğlenceli şeyleri anlattı. Müziğe olan yeteneğinden mi bilmiyorum, ama konuşmak için de sınırsız enerjisi vardı, yüzü heyecanla aydınlanıyor, gözleri Noel ağacı süsleri gibi parlıyor, gülmesi bile müzikal bir hal alıyordu. İlk kez öpüştüğünü anlatırken uzanıp elimi tuttu.

"Hiç beklediğim gibi olmadı," dedi.

"Şu senin on bir yaşındaki, Nicolette Sabon muydu?" diye sordum. Hatırlamama şaşırması görünüyordu.

"Hayır. Onunla hiç öpüşmedik. Bu başkasıydı, bundan sana bahsetmedim."

"Öyle mi? Neden?"

"Kuzenimdi," dedi. "İkimiz de on dört yaşındaydık, daha çok bir denemeydi. Daha doğrusu b denemek istemişti," diye vurguladı.

"Anlayamadım."

"Opüşme üzerine bir biyolojik araştırmaya yaptığını söyledi ve benimle opüşmek araştırmanın bir parçası olacaktı."

"Sen de inandın mı?" diye sordum. Saflığını yüzüne vurduğum için yüzü bembeyaz oldu.

"Tabii, beni öpmek istemesinin başka bir nedeni olabileceğini düşünemedim."

Alaylı bir tavırla tek kaşımı kaldırdım.

"Evet, düşünemedim!"

"Tamam. Peki sonra ne oldu?"

"Opüştük işte, dudaklarımı taşa dokunduruyormuşum gibi geldi bana. Hiçbir şey hissetmedim. O, küçük bir deftere not aldı ve tekrar denememiz gerektiğini, ama bu kez dilimizin ucunu değdirmemizi söyledi."

Gülmeye başladım.

"Sonra?"

"Midem bulanmaya başladı ve koşarak odadan kaçtım," dedi. Bu sefer ikimiz de gülmeye başladık.

Onunla beraber olmaktan çok hoşlanıyordum. Son derece doğal, temiz ve masumdu, yanında rahatlıyor, korkularından ve endişelerinden uzaklaşıyor, kendini korumak için çevreme ördüğüm çelik kapıları az da olsa aralayabiliyordum. Oysa ben, tehlikenin kuytu köşelerinde pusuya yatıp, kimselere güvenemediğim, bari iyileşen insanlarla bile gülmeyen yüzlerimin al-

tında şeytan saklandığından şüphelendiğim bir dünyada yaşamaya alışkındım.

"Ama dilim seninkine dokunduğunda midem bulanmadı ve dışarı kaçmadın," diye takıldım.

Yüzü kıpkırmızı oldu, yakınlarda kimse var mı diye dönüp arkasına baktı. Kimsenin duymayacağından emin olunca da bana doğru iyice yaklaştı. "Sen bugün Catherine ve Leslie ile dolaşırken bir şey aldım," dedi.

"Ne aldın?"

Elini açtı.

"Bunlardan," bunlardan diyerek prezervatifleri gösterdi.

Bu kez utanma ve kızarma sırası bana gelmişti.

"Randall, çabuk onları cebine sok," dedim göz ucuyla yakınımızda duran garsona bakarak.

Güldü ve çabucak dediğimi yaptı. Garson tabaklarımızı aldı ve başka ne istediğimizi sordu. İkimiz de başka bir şey istemediğimizi söyleyince, faturayı bırakıp uzaklaştı. Randall hâlâ dudaklarında muzip bir gülümsemeye ile bana bakıyordu.

"Her şeyden önce," diye söze başladım, "seninle bir daha sevişeceğimi nereden biliyorsun?"

Önce bozulur gibi oldu, sonra omzunu silkti.

"Belli olmaz, hazırlıklı olmakta fayda var," dedi sesine doğal bir hava vermeye çalışarak. "Yine salak durumuna düşmek istemiyorum." Sonra aklına bir şey geldi. "Kabalık ettiğimi düşünmedin, değil mi?"

"Düşünebilirdim tabii," dedim gücenmiş bir tavır takınarak.

"Oh, özür dilerim. Ben..."

"Ama düşünmedim," diye ekledim.
Gülümsedi.

"Ama bu," diye devam ettim, "bir daha olacağını kabul ediyorum anlamına gelmez."

"Oh, tabii. Dedikim gibi..."

"Artık gitsem iyi olacak" dedim saatime bakarak.
"Endfield Malikânesinde sabah kahvaltıları bir tören gibidir."

"Tamam." Faturayı ödedi ve çıktık.

"Ne yapacağım biliyor musun?" dedi eve doğru yürürken.

"Ne?"

"Larry ya da Lawrence Wards'lara telefonları ben edeceğim. Sana kolaylık olur, önemli bir şey bulacak olursam, haber veririm, tamam mı?"

Düşünüp, tarttım. O telefonları etmek sınırlarımı bozmuştu.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim, tabii. Sadece senin için yerini bulmaya çalışacağım."

"Peki," dedim.

Öpüştük.

"Nasıldı?" diye sordum.

"Ne nasıldı?"

"Taşa dokunmuş gibi hissettin mi?"

Güldü.

"Pek değil. Daha çok dudaklarıma pamuk helvası tadı geldi. Yarın öğlenden önce telefon ederim," dedi ve gitti. Arkasından el salladım sonra dönüp önkapıya doğru yürüdüm.

Birden sağ tarafımda bir gölge görür gibi oldum.

Durup karanlığa baktım. Çimlere vuran ışığın altında bir şeyin yolun öteki tarafına geçtiğini görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Işık yukarı katın penceresinden süzülüyordu.

"Kim var orada?" diye seslendim.

Tek duyduğum, evin tepesindeki ağaç yapraklarının arasında hışırdayan rüzgârın sesi oldu. Kalın bir bulut tabakası tekrar gökyüzüne yayılmış, mehtabın solgun ışığını kapatmıştı. Karanlık iyice çökmüştü, karanlık denizin suları gibi dalga dalga arkamdan geliyor beni de içine alıyordu.

Aklım ve mantığım eve girip gördüklerimi unutmamı söylüyordu, ama gözetlenmek de hoşuma gitmiyordu. Ev işlerini yaparken ve evin içinde dolaşırken cam fanus altında gibi sürekli izlenmek yetiyordu zaten, ama evin dışında da mahremiyetim olmaması sınırlarıma dokunuyordu. Öfkeden çıldırmak üzere olduğumu hissediyordum. Beni gözetlemek, sonra da öpüştüğümü ispiyonlamak için buralarda dolaşan Mr. Boggs'sa ağzının payını öyle bir verecektim ki, kız kardeşim Beni bile görse şaşıracaktı.

Evin köşesine doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım, ayak seslerini duyabilmek için dikkat kesilmiştim, karanlığın içine bir silüet aradım. Ama ne bir şey duydum, ne de gördüm. Aslında memnun olmuşum, hayal gücümün gereğinden fazla çalıştığına yordum ve tam geri dönmek üzereyken küçük evde bir ışık yandığını fark ettim.

Uzun bir süre, bulunduğum yerden küçük evi seyretiltim. Buraya geldiğimden beri ilk kez bu kadar yakı-

nında bulunuyordum. Neydi bu evin sırrı? Başımı kaldırıp, malikânenin ikinci katındaki ışık yanan pencereye baktım. Kalın perdeler sıkıca kapatılmıştı. Pencerenin önünde hiç kimse yoktu, perdeler kıpırdamıyordu ve etrafta derin sessizlik hakimdi. Küçük evde yanan ışık titreşti. Mum ışığı olduğunu fark ettim. Acaba içeride neden mum yanıyordu?

Merakım gözlerime ve ayaklarıma birer mıknatıs gibi oturdu. Daha yakına gitmeliydim. Öğrenmek zorundaydım. Bir kedi gibi sinsi adımlarla gölgelerin arasına karışıp, mum ışığının aydınlatığı karanlığın içine daldım ve küçük eve doğru yürümeye başladım. İki adımda bir durup etrafı dinliyordum, ama ne kimseyi gördüm, ne de bir ses işittim. Mum ışığı tekrar titreşti. Titrek mum ışığının altında gölgeler oradan oraya sıçrayan ve uçuşan simsiyah ruhlar gibi görünüyordu. Bir an Endfiled Malikânesinin yan tarafında kızıl bir ışık gözüme ilişir gibi oldu, sanki bir kibrit yakılıp, hemen üflenmişti. Çalıların ve bodur ağaçların arasında ısılk çalan rüzgar, başımın üzerinde fırıldak gibi dönerek, iyice kararan gökyüzüne yükseldi. Gökyüzü simsiyahtı, bir tek yıldız parlamıyordu ve bir kefen gibi sessizliğin üzerine çökmüştü.

E... iyice yaklaştım, pencere ile aramda on adımlık bir mesafe kalmıştı. Mumun yandığı odanın önündeydim, ışık pencerenin sağ tarafına yakındı. Hâlâ ne bir kimse görmüş, ne de bir ses duymuştum. Eve doğru usulca ilerledim, bembeyaz tül perdelerden içeriye bakmak için pencereye yaklaştım. Perdeler aralık olduğu için içerisi rahatça görünüyordu. Gördüklerim kar-

şısında bir an şaşırdım, kafam karışmıştı, pencereye iki adımı daha yaklaşıncaya ağzım beş karış açık kaldı.

İçerisi bir bebek evine benziyordu. Bütün mobilyalar küçültülmüştü, koltukların ve kanepelerin üzerinde oyuncak bebekler oturuyordu. Yuvarlak orta sehpaşına çaydanlık ve fincanlar hazırlanmıştı. Büyücek bebeklerden bir tanesinin yüzü pencereye dönüktü. Titrek mum ışığı vurunca, boncuktan yapılmış gözleri bana bakıyor gibi geldi. Nefesim kesilir gibi oldu, çünkü bebek küçük bir kız çocuğu büyüklüğündeydi. Sağ tarafa doğru baktım, şamdan küçük bir sehpanın üzerinde duruyordu. Bir an için yerde biri oturuyor gibi geldi, ama daha dikkatli bakınca insana benzettiğim şeyin yere atılmış etek, bluz ve bir çift ayakkabıdan oluşan bir giysi yığını olduğunu fark ettim.

Merakım iyice artmıştı, pencereye iyice yaklaştım, tam eğilip alnımı cama dayamak üzereyken, bir elin kerpeten gibi omzuma yapıştığını hissettim, o kadar sıkıyordu ki acısı belkemiğime kadar indi. Bir başka el beni belimden kavradı ve içerideki bebeklerden biriymişim gibi havaya kaldırıp kendine döndürdü.

Gölgelerin ve titrek mum ışığın çarpıttığı yüz hatları olduğundan daha çirkin ve korkunç görünen Boggs, öfkeyle bana bakıyordu.

"Burada ne işin var?" diye hırladı.

"Hiç," dedim. "Işık yandığını görünce merak ettim."

"Buraya gelmemen sana söylenmedi mi?" dedi.

"Neden? Burası neden bu kadar önemli?"

"Sana uzak durman söylendi. Seni ilgilendirmez, değil mi? Sana söylenene uymak zorundasın, duyduğun mu?"

Parmakları hâlâ omzumı sıkıyordu. Mengene gibi yapışmıştı.

"Tamam," dedim. "Yine de çok aptalca. Bırak beni," diye bağırdım. Aslında göstermelik bir cesaretti, çünkü korkudan kalbim duracak gibiydi ve bacaklarım o kadar çok titriyordu ki, bıraksa da yürüyemeyecek haldeydim. Boggs parmaklarını daha da sıkarak, sert ve soğuk gözlerini bana iyice yaklaştırdı.

"Sana söylenenleri unutma," dedi. "Şimdi ait olduğun yere dön," diyerek beni bırakıp hafifçe öne doğru itti.

Yürümeye başladım, bir parçam öfkeden kudurmak üzereydi, ama diğer parçam elinden kurtulduğum için seviniyordu. Evin köşesini dönüp, ön kapının önüne geldiğimde dönüp arkama baktım. Boggs gitmişti ve mum söndürülmüştü.

Küçük ev artık görünmez olmuştu, gölgeler ve gecenin karanlığı, duvarların arkasında gizlenen sırrı saklamak için etrafını çevrelemişti.

Sıkırtılı bir gece daha beni bekliyordu. Yatağa yattıktan sonra, elimde olmadan Mr. Boggs'un koridorda yankılanacak ayak seslerini dinledim ve geçip odasına gitmesini bekledim. Yatak odamın kapısında duraklayınca, kalbim durdu, ama devam ettiğini duyunca yarıdan çalışmaya başladı. Büyük enişte söz verdiği halde kapıma hâlâ kilit takılmamıştı. Sabah tekrar hatırlatmam gerektiğini düşündüm.

Rüya mı gördüm, yoksa hayal gücümün eseri miydi bilmiyorum, ama gece uykumun arasında sıcak bir elin yanaklarımı ve saçlarımı okşadığını hissettim. İnleyerek yatağın içinde döndüm. Gözlerimi açtım, kalbim deli gibi çarpıyordu, odamda biri olduğunu düşünerek yatağın içinde doğruldum. Çok karanlıktı, göğsüm sıkışarak bekledim.

"Kim var orada?" diye fısıldadım. Penceremi tırmalayan rüzgarın sesinden başka bir şey duyamadım. Sonunda gözlerimi kapatıp tekrar uykuya daldım, ama daha sonra, odamın gıcırdayan zemininde ayak seslerini ve kapının açılıp kapandığını duyduğuma yemin edebilirim. Bu izlenimlerini sabah işime başladığımda hâlâ unutmamıştım.

"Kapıma kilit taktıracağınıza söz vermişsiniz," dedim büyük enişteye, teyzemle ikisinin kahvaltı servislerini yapmaya başladığım anda.

Büyük Enişte Richard önce karısına baktı, sonra sandalyesinde dindik doğruldu.

"İnsan taleplerini öne sürmeden önce günaydın demeli," dedi.

"Özür dilerim, ama kapımda kilit olmadığı sürece huzur bulmam ve rahat uyumam mümkün değil," dedim.

Büyük Teyze Leonora'nın fincanı tutan parmakları dondu ve Büyük Enişte Richard'ın cevap vermesini bekledi. Büyük enişte hafifçe öksürerek fincanını masaya bıraktı.

"Bugün yapılmasını sağlarım," diye söz verdi.

"Teşekkür ederim," dedim ve mutfığa döndüm. Mrs. Chester ve Mary Margaret konuşmadan çalışıyor-

lardı. Boggs geldi ve kendine bir fincan çay aldı. Mutfakta çayını yudumlayarak bir süre bizi, özellikle de beni seyretti. Hiç orali olmadım, sadece gözümü korkutamadığını göstermek için bir kere dönüp baktım. Aslında gözümü korkutmuyor değildi, ama bunu ona asla belli etmeyecektim.

Sonunda gitti. Biz de kahvaltı servisini bitirip kendi kahvaltımızı yapmaya başladık.

"Küçük evin temizliğini kim yapıyor?" diye ağızından kaçırdım.

Mrs. Chester önce Mary Margaret'e sonra bana baktı.

"Arkadaki kır evini mi diyorsun?"

"Evet. Mr. Boggs oranın bana yasak olduğunu söyledi, ama birisi temizliğini yapıyor olmalı," dedim.

"Sen mi yapıyorsun, Mary Margaret?"

Mary Margaret başını iki yana sallayıp her zaman ki gibi gözlerini yerden kaldırmadı. Fare gibi önündeki ekmeği didikledi, reçel sürdü ve çayını yudumladı. Elleri titriyordu.

"Sanırım içerde biri yaşıyor," dedim.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Mrs. Chester. "Kimse yaşamıyor."

"Hiç içeri girdin mi?" diye sordum.

"Hayır."

"O zaman kimse yaşamadığını nereden biliyorsun?" diye üsteledim.

Birden Mary Margaret ayağa kalktı, tabaklarını lavaboya bırakıp mutfaktan çıktı.

"Mrs. Chester?"

"Ne var?" diye tersledi.

"İçeride kimse yaşamadığını nereden biliyorsun?"

"Bilmeyorum, ama kimseyi görmedim hem beni ne ilgilendirir? Fazladan bir kişi için yemek hazırlamam bana söylenmedi nasıl olsa, değil mi?"

Ayağa kalktı ve durup bana baktı.

"Bence herkes kendi işiyle ilgilense iyi olur," dedi.

"Onun için sen de kendi işine bak."

Kahvaltıdan sonra yatak odama giderken, çalışma odasının penceresinden dışarı baktım ve Mr. Boggs'u Mary Margaret'le konuşurken gördüm. Mary Margaret'i azarlıyor gibiydi. Mary Margaret de sürekli başını sallıyordu, sonra koşarak uzaklaştı. Boggs durup arkasından baktı, sonra bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırıp bakmakta olduğum pencereye baktı. Bir dakika kadar çivilenmiş gibi yerinden kıpırdamadım. Sonra derin bir nefes alıp odanın yolunu tuttum.

Sabahın kalan kısmını odamda yarım kalan okumalarımı tamamlayarak ve okulun sanat gösterisinde alacağım rolümü ezberleyerek geçirdim. Öğlene doğru, gömleğinin önünde ve arkasında *Kilit Doktoru* yazan bir adam geldi. Kapıma vurdu ve kilit takmaya geldiğini söyledi.

"Genellikle pazar günleri çalışmam," dedi, "ama birisi bana ücretin iki katını teklif etti. Fazladan birkaç kuruş hiç fena değil," diye gülümsedi.

Çalışırken omuzunun üzerinden adamı seyredeceğime, kitaplarımı alıp oturma odasına gittim. Yarım saat geçmeden adamın gittiğini duydum. Odama döndüm, kilidin takılmış olduğunu gördüm, ama anahtarlar neredeydi? Aklımdan geçenleri okumuş gibi birden Boggs karşımda belirdi, avucunda bir çift anahtar vardı.

"Giderken bunları bıraktı," dedi.

Kaparcasına elinden aldım.

"Bunlardan başka anahtar var mı?" diye sordum.

Suratına baktı ve öyle soğuk bir ifadeyle gülümsemi ki, sırtıma buzdan bir hançer saplanır gibi oldu.

"Bu odaya kimse girmek istemez." Gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "Hikayeyi bilmiyor musun?" diye beni iğneledikten sonra sevinçle uzaklaştı.

Niyeti beni korkutmaksa, çok başarılı oluyordu. Büyük teyze ile büyük enişte evlerinin idaresini neden böyle bir adama bırakmışlardı? Anahtarları denedim, çalıştığını görünce içim rahatladı. Hiç değilse mahremiyetim olacak diye düşündüm, fakat yine de Boggs'un söyledikleri kafamı kurcalıyordu.

Gerçekten bu odada biri ölmüş müydü? Gerçekten zehirlenmiş miydi? Ruhu hâlâ bu evde mi yaşıyordu, bu evin duvarları arasına gizli kalmaya mahkum olmuş, kurtarılmayı mı bekliyordu? Bazen ruhun varlığını hissediyor gibi oluyordum. Belki de benim onu kurtarmaya geldiğimi düşünüyordu.

Daha sonra, mutfakta oturmuş öğle yemeğimi yerken, Leo kapıda belirdi.

"Bir genç adam sizi dışarıda bekliyor, bayan," dedi.

"Teşekkür ederim, Leo," dedim ve koşarak kapının önünde heyecanlı bir halde volta atan Randall'ın yanına gittim. Yanına gittiğim anda anlatmaya başladı.

"Sanırım onu buldum," dedi. "Bulduğumdan emnirim."

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

"Nereden biliyorsun?"

"İlk önce çok kibar bir adam olduğunu söylemeliyim. Shakespeare uzmanı Larry Ward olup olmadığını sordum. Güldü ve Shakespeare konusunda kimsenin gerçekten uzmanlaşacağını düşünmediğini söyledi, ama devlet okullarından birinde İngilizce dersi veriyormuş ve branşı da Shakespeare'ymiş. Arka planda bir kız ve erkek çocuğunun gülüşmeleri geldi kulağıma. Yaşlarını bilemeyeceğim, ama onun çocukları olduğunu sanıyorum," dedi.

"Peki sonra ne yaptın?"

"Ne yapacağımı bilmiyordum, onun için V. Henry hakkında bir tez yazdığımı ve okuması için ona göndermek istediğimi söyledim. Tabii kim olduğumu ve adını kimden aldığımı öğrenmek istedi. Durum sarp sarmaya başlayınca hemen kapatmam gerektiğini, daha sonra arayacağımı söyledim. İtiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapattım."

"Oh, çok güzel," dedim. "Birisinin şaka yaptığını düşünmüştür."

"Her neyse, adresi var. Nerede oturduğunu biliyorum. Çok uzak değil. Hammersmith'de oturuyor. Bir saat bile sürmez," dedi.

"Bir saatten az mı sürer? Oraya gideceğimi düşünüyorsun herhalde?"

"Gitmeyecek misin? İstersen... onu görmek için dışarıda bekleriz. Görmek isteyeceğinden eminim. Düşünsene," dedi sanki bütün bunlar beni değil de onu ilgilendiriyormuş gibi, "düşünsene hayatında ilk kez gerçek babanı göreceksin."

"Tabii benim babamsa," dedim. "Değilse kendimi bir salak gibi hissedeceğim."

"Belki sana benziyordur, ya da sen ona benziyorsundur, o zaman hemen anlarız."

"Ne yani, suratını incelemek için dışarda durup, çıkmasını mı bekleyeceğiz?"

"Aynen öyle yapacağız, tabii sen kapıyı çalıp konuşmak istemezsen."

"Kapıyı çalıp ne diyeceğimi? Oh, Randall bu yaptığımız çılgınlık. Yapmak istemediğimi sana söyledim. Telefon etmene izin verdiğim için pişmanım," diye mırıldandım.

"Bu adam senin baban, Rain. Eminim," dedi Randall. O kadar heyecanlıydı ki, yerinde duramıyordu.

Yüzüne bakıp düşündüm. Haklı mıydı yoksa?

"Hele bir gidip bakalım. Ne zararı olacak ki? Sen de bunu yapmak istemiyor muydun?" dedi.

"Ne yapmak istediğimi bilmiyorum," dedim. O kadar heyecanlanmışım ki, yaprak gibi titriyordum. Kollarımı bedenime doladım, başımı yere indirip düşündüm. "Olaylar çok hızlı gelişti. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Çok kısa bir yolculuk," diye üsteledi. "Dışarıda durup çıkmasını beklersek ne zararı olacak? Gidebiliriz. Bugün senin izin günün değil mi?"

Başımı çevirip eve doğru baktım.

"Evet," dedim.

"O halde? Haydi." Başı kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Bugün yağmur bekleniyor. Hemen gitsek iyi olur."

"Tamam," dedim. "Ceketimi alayım hemen gideriz."

"Harika," dedi Randall.

Güldüm.

"Sen bizim bir opera oynadığımızı sanıyorsun galiba," dedim.

"Hayat zaten büyük bir sahne insanlar da oyuncu," dedi. Shakespeare'deki rolünü sakın unutma, gördüğün zaman belki onu etkilemek için kullanırsın," diye takıldı.

Başını iki yana sallayıp koşarak eve girdim. Yukarı çıkarken merdivenlerde Büyük Teyze Leonora ile karşılaştım.

"Oh Rain, bugün nereye gidiyorsun?"

Duraksadım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bir arkadaşım ile dolaşacağız," dedim. "Çevrede görülecek o kadar çok yer var ki."

"Ne güzel, çok çabuk arkadaş ediniyorsun," dedi. "Kız kardeşin duyduğu zaman çok memnun olacak. İstersen Mr. Boggs seni istediğin yere bırakır," dedi arkadaşıma doğru bakarak. Arkamı döndüm Boggs'u gördüm. Bu adamın hiç ses çıkarmadan ortaya çıkmasına ve kaybolmasına hayret ediyordum. Belki de hayalet oydu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye kekeledim, "yürümeyi tercih ederim."

Boggs'un dudaklarında buz gibi bir gülümseme vardı.

İyi günler diledim ve bir kabustan kaçır gibi arkama bakmadan kendimi sokağa attım.

9

Zor Karar

Endfield Malikânesinden ayrıldığımız dakikadan, Randall'ın babamın oturduğu yer olduğuna çok emin olduğu Hammersmith'deki caddeye varıncaya kadar kalp atışlarım kulaklarımda yankılandı, göğsüm sıkıştı, nefesim daraldı. Sinirlerimin bir dinamit lokumu gibi patlamak üzere olduğunu sezinleyen Randall yol boyunca hiç susmadı; gördüğümüz yerler, yanımızdan geçen insanlar, yiyip içtiği şeyler hakkında abuk sabuk konuşup durdu. Suskunluğun, aç bir canavar gibi midemin ortasına oturup homurdanan korkumu beslediğini anlamıştı.

"Bu saatte evde olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordum. Nihayet beynimin içinde şimşekler çaktırıp, fırtınalar estiren düşüncelerimi seslendirecek gücü bulabilmişim.

"Bilmiyoruz, Dolly Malone'de durup bir telefon ederiz," dedi.

"Ne dedin?"

"Dolly Malone ve telefon," diye gülümsedi.

"Randall, şu an Londra argosuyla uğraşacak ruh halinde değilim."

"Tamam, tamam, seni rahatlatmaya çalışıyordum," dedi.

"Rahatlayamam," dedim. Yumruklarımı baldırıma o kadar kuvvetli vurdum ki, o bile ürktü. "Bütün bunları neden yaptığımı bile bilmiyorum."

"Tamam, tamam. Evde olup olmadığını anlamak için sessiz telefon yapar, hemen kapatırım. Bu nasıl?"

"Aptalca," dedim. "İsim benzerliğinden başka suç olmayan zavallı bir adama boşuna eziyet ediyoruz."

"Adamın Shakespeare öğretmesi de rastlantı mı? Bu kadar benzerlik sence normal mi?"

"Adamın siyah olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Randall," dedim kaldırımda durup, "adam İngiliz aksanıyla mı konuşuyordu? Belki de Amerikalı olmayabilir!"

"Evet, İngiliz aksanıyla konuşuyordu sanırım. Yani son derece düzgün, kulağa hoş gelen bir konuşması vardı, ama burada bu kadar uzun süre kalan birinin konuşmasında İngiliz aksanının etkisi olmaz mı sence?"

"Bilmiyorum. Nereden bileyim? Haydi artık dönelim," dedim.

"Dönelim mi? Buraya kadar geldik, Rain. Bu çok aptalca. Haydi. Bir blok kaldı," dedi ve bacaklarım gönülsüzce itaat etti. "İşte şurası," diye gösterdi birkaç dakika sonra.

Tahta çitlerle çevrili, gri bir taş binanın karşısında durduk. Pencere çerçeveleri ve kapı mat beyaz boyalıydı. Eski bir binaya benziyordu, ama eski olduğu için ilginçti. Cadde oldukça sakindi, bir süre daha olduğumuz yerde durup bakmaya devam etsək dikkat çekeceğimizi emindim.

"Burada durup eve bakarken gerçekten aptal olduğumu düşünmeye başladım," dedim. "Ne yapmam gerektiği hakkında en küçük bir fikrim yok."

"Başka birini arıyormuşum gibi gidip kapıyı çalsam nasıl olur?" dedi Randall.

"Hayır," dedim bir adım gerileyerek. İçimden dönüp, arkama bakmadan kaçmak geliyordu.

"Neden? Kapıyı o açarsa sen de rahatlıkla görebilirsin. Bir zararı yok. Özür dileyeceğim, hepsi bu işte," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim ama pek de emin değildim.

"Yapacağım, dedi ve onu durduramama fırsat vermeden karşı kaldırıma geçti.

"Randall..." diye seslendim. Bahçe kapısından geçip evin kapısının yakınına gelinceye kadar arkasına bakmadı. Eliyle yaklaşmamı işaret etti, ama yerimden kıpırdıyamıyordum. Başımı iki yana salladım, o zaman ağır adımlarla kapıya gidip zili çaldı. Dönüp bana baktı, gülümsedi ve beklemeye başladı. Kapı açıldığında kalbim durmak üzereydi. O kadar korkmama rağmen, merakıma da engel olamıyordum.

Kapıyı, kot pantolon ve gri bir kazak giymiş siyah saçlı bir kadın açtı. En fazla otuz beş, kırk yaşlarında

gösteriyordu. Saçları dümdüzdü ve omuzlarına dökülmüştü. İlginç ve köşeli bir yüzü olduğunu durduğum yerden bile görebiliyordum. Randall konuşurken, genç bir kız kadının yanına geldi. Lacivert bir etek ve beyaz bluz giyyordu, saçları kıvrıktı. On üç, on dört yaşından fazla değildi, Randall'ın söylediklerini güzel yüzünde meraklı bir ifadeyle diliyordu. Randall'ın nasıl bu kadar ileri gidebildiğine şaşıyordum.

Sonunda, teşekkür etti ve bana doğru gelmeye başladı. Kadımla kız bir süre bizim tarafa baktılar ve kapıyı kapattılar. Randall karşı kaldırıma geçip, yanıma gelinceye kadar konuşmadı, zafer kazanmış bir ifadeyle gülümsüyordu. Arkasına baktı ve çabucak yanıma geldi.

"Her an dışarı çıkabilir," diye fısıldadı.

"Nereden biliyorsun?"

"William adında birine ceketini giymesini söylediğini duydum. Gitme zamanı geldi, diyordu."

"Kadın sana ne söyledi? Sen ne sordun? Küçük kız kimmiş?" diye soru yağmuruna tuttum.

Güldü.

"Yakınlarını arayan yolunu kaybetmiş bir turist gibi davrandım. Yanlış blokta olduğumu söyledi. Çok nazikti. Küçük kız onların çocuğu olmalı. Aradığımız Larry Ward'ın bu olduğundan eminim."

Kapının açıldığını görünce telaşla arkamı döndüm ve Randall'ı kolundan çektiirdim.

"Biri dışarı çıkıyor," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Kaçarcasına uzaklaşırken, Randall dönüp arkasına baktı, onun bakmasından bile korkuyordum. İncil'deki

Lot'un karısı gibi, arkama dönüp bakarsam tebeşirden bir sütun haline gelecekmişim gibi, başım önde yürüdüm.

"Siyah," dedi Randall. "Biliyordum. Küçük bir erkek çocukla bu tarafa doğru yürüyor."

Köşeye vardığımızda nispeten ferahlamıştım, cadenin karşı tarafına geçmek için acele ediyordum.

"Dur bir dakika," diye bağırdı Randall, kolumdan tutup. "Hiç bakmak istemiyor musun?"

"Kendimi çok aptal hissediyorum," dedim. "Gerçekten babamsa, beni bu halde görmesini istemiyorum."

"Burada bekleyeceğiz," dedi beni gazete ve dergi satan bir dükkana doğru sürükleyerek.

Dükkana girince Randall bir tane gazete aldı. Ödemeye gidince, ben de pencereden dışarı baktım. Dakikalar sonra, babam olması muhtemel olan adam görüş alanıma girdi. Tüvit bir ceketle, kötü pantolon giymişti. Boyu bir doksana yakındı ve çok yakışıklıydı. Saçları kısa kesilmişti ve omuzları oldukça genişti. Geçerken dükkana doğru baktı, ben de doğrudan doğruya yüzüne baktım, ama o bana bakmadı. Buna rağmen nefesim kesildi, gazetelerin manşetlerine baktı, çabucak okudu ve yola devam etti.

Yanındaki küçük çocuk sıkı sıkı eline yapışmıştı. Çok sevimli bir çocuktü, hele omuzlarını arkaya verip, başını dik tutuşu çok tatlıydı. Babasını tam anlamıyla taklit edebildiğinden emin olmak için, ikide bir başını kaldırıp bakıyordu. Karşı kaldırıma geçip, nehir kenarına doğru yürümeye devam ettiler. Belki de o küçük

çocuk benim üvey erkek kardeşim, evde gördüğüm kız da üvey kız kardeşimdi. Demek kilometrelerce yolu onları ve babam olması muhtemel adamı görmek için gelmiştim. Alışık olmadığım duyguların etkisindeydim. Kendimi o kadar tuhaf hissediyordum ki. Rüyada gibiydim, dilek ve umut denizinde yüzmeye çabalıyordum.

"Ee?" dedi Randall yanıma gelip, "ne düşünüyorsun? Bana kalırsa belirgin bir benzerlik var."

"O kadar görmekle benzerliği anlayamazsın, Randall," dedim.

"Peşlerinden gidelim," dedi. "Belki daha fazla görme şansımız olur."

"Gitmek istemiyorum, Randall."

"Çok fazla yaklaşımdan sadece..."

"Hayır," dedim üzerine basarak. "İstemiyorum. İçimden gelmiyor. Küçük oğluyla yürüyüşe çıkmış. Gözetlemek haksızlık olur."

"Haksızlık mı? Senin ve onun kim olduğunu düşünecek olursak neden haksızlık olsun?"

"Bilmiyorum," diyerek dükkandan çıktım. Tam aksi istikamete doğru yürümeye başladım.

"Dur bir dakika. Nereye gidiyorsun?" Bana yetişmek için koşuyordu.

"Bilmiyorum. Geri dönüyorum, sanırım."

"Rain..."

"Bırak beni," diye bağırp daha hızlı yürüdüm. Peşime takıldı, yalnız kalmak istediğimi anladığı için uzaktan takip ediyordu. Yüreğimde fırtınalar esiyordu; beynimin içinde çelişkili duygular savaşıyordu.

Evet, onu tanımak istiyordum, gerçek babam olup olmadığını öğrenmek, ondan sonra da onunla konuşmak, hakkımda neler bildiğini sormak istiyordum, ama aynı zamanda yanına gidersem, kim olduğumu öğrendikten sonra beni inkâr etmesinden ve kendisine ve ailesine yaklaşmamı yasaklamasından korkuyordum. Birdenbire ortaya çıkıp, hayatına girmeye hakkım var mıydı? Hiç tanımadığı, hayatında bir kere bile yüzünü görmediği benimle ilgilenmesini nasıl bekleyebilirdim?

Onu böyle gizlice takip edip, onu ve ailesini uzaktan gözetlemekle terbiyesizlik ettiğimi hissediyordum. Yine de yüzü, siyah inciler gibi parlayan gözleri, yüzündeki zeki ifade ve oğluna bakarken gülümsemesi gözlerimin önünden gitmiyordu. Ses tonu nasıldı acaba? Küçük oğluna baktığı gibi bana da sevgi ve gururla bakacak mıydı?

Yıllardır bu sevgiyi arıyordum, ama aradığım sevgiyi bana bu yabancı adamın verebileceğini sanmıyordum. Kendimi önüne atıp, "Bana bak! Ben senin kızınım! Beni de sevmek zorundasın!" diye zorlamakla sevgisini kazamayacağımı biliyordum.

Sevgi zorla ve yalvarmakla verilmezdi. İnsanın kalbinin derinliklerinden, çok özel bir yerden gelirdi ve bir çiçek gibi açar ve büyürdü. Gerçek sevgi zamanla gelişirdi.

"Şu karşınızdaki Chiswick Köprüsü," dedi Randall. Bana yetmişti. "Şu an, Thames nehrinin üzerindeki en ünlü köprülerden birinin üzerindeyiz. İstersen Kew Gardens'e gidebiliriz."

Ona dönüp başımı iki yana salladım.

"Tur rehberliğinden vazgeçemiyorsun, değil mi?"

"Zamanını boşa geçirdiğini düşünmeni istemedim," dedi. Önüne geçip kollarını iki yana açtı. "Bunlar paket programın parçası, hanımefendi. Amacımız müşterilerimizi, özellikle de siz zengin Amerikalıları memnun etmek."

Kendimi zorlayarak güldüm.

"Böylesi daha iyi oldu," dedi. "Az önce beni üzdün."

"Seni öyle bıraktığım için özür dilerim, ama her şey o kadar ani gelişti ki," dedim.

"Haklısın. İstedığın zaman tekrar geliriz. Seni ilgilendireceğini düşündüğüm bir şey daha buldum," dedi ceplerini karıştırarak. Küçük bir kağıt parçası çıkıp bana verdi.

"Nedir bu?"

"Öğretmenlik yaptığı okulun adı ve adresi yazılı. Doğru adamın peşinde olduğumuzdan emin olmadan bunu sana vermek istemedim. Ama artık hiç şüphem yok."

"Bunu nasıl buldun, Randall?"

Omzunu silkip güldü.

"Okulda araştırma yaptım. Mr. MacWaine'de Londra'daki okulların listesi olan bir kitap var, fakültelerin listesine baktım, Larry Ward'ı bulunca adresi not ettim."

"Boswell Devlet Üniversitesi mi?"

"İngiliz Dili kürsü başkanı," dedi Randall. Tekrar omzunu silktili. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Mr. MacWaine onu aradığınızı bilmiyor, değil mi?"

"Hayır. Haberi olmadan baktım. Hiç merak etme."

"Bütün bunları nasıl yapabildin?"

"Pek kolay olmadı," dedi.

Kağıdı cebime koyup köprüye doğru baktım. Yağmur henüz başlamamıştı, ama her an başlayabilirdi ve yanımdan geçen insanların da pek aldıracağı yoktu.

"Ben Gardens'e gitmek istiyorum," dedi Randall. "Daha çok erken."

"Hayır. Çok yoruldum," dedim. "Kilometrelerce yol koşmuş gibi hissediyorum kendimi. Eve gitmek istiyorum."

"Tamam," dedi ve en yakın metro istasyonuna gittik.

Endfield Malikânesinin önünde vedalaşıp ayrıldıktan sonra, koşarak içeri girdim ve doğruca odama gittim. Kapıyı açınca altından bir mektup atılmış olduğunu gördüm. Mektup adıma yazılmıştı ve Almanya'dan postalanmıştı. Nihayet Roy'dan haber çıkmıştı.

Zarfın arkasını çevirip inceledim. Bana açılıp, tekrar yapıştırılmış gibi geldi. Mektuplarımın okunması beni iyice çileden çıkarmıştı. Ama o dakika, zarfın içinde yazarlar beni daha fazla ilgilendiriyordu. Yatağımın üzerinde oturup zarfı açtım.

Sevgili Rain,

Mektubun geldiğinde, yatma saatine kadar açmadan bekledim. El yazını gördüğüm anda yüzün gözlerimin önüne geldi. Mektubunu defalarca okudum. Arkadaşlarım önemli bir şey ezberlemeye çalıştığımı zannettiler. Neyse, istediğin yere gittiğine ve hayatının güzel geçtiğine memnun oldum. Çoktan kendine arkadaş çevresi edindiğine ve okulda çok başarılı olduğuna bahse girebilirim.

Çok yakında iznimi almayı planlıyorum ve nerede olduğunu bildiğime göre en kısa zamanda seni görmeye geleceğim. Umarım sen de beni, benim seni görmek istediğimin yarısı kadar arzu ediyorsundur. Fotoğrafını yatağımın başucuna astım. Kim olduğunu sordukları zaman, sevgilim olduğunu söylüyorum. Sen her zaman benim sevgilimdin ve bunu sen de biliyorsun. Bazen yatağıma yatıp seni düşünüyorum.

Tabii, sana benim için ne kadar önemli olduğunu söylediğim o günü de çok iyi hatırlıyorum ve burada yazmak istemiyorum, ama ondan sonra olanları da hiç unutmadım. Bu kadar uzun yazabildiğime inanamıyorum. Okul hayatım boyunca bile bu kadar çok yazmamıştım. Bunları okurken güldüğünü görür gibi oluyorum.

Sitrekli aynı şeyleri yazmak istemiyorum, onun için mektubumu sana sevgilerimi yollayarak bitiriyorum. Umarım kalbinde bana da küçük bir yer ayırabilirsin.

Mektubu bitirmek üzereyken aklıma Mama, sen ve Beni geldi ve eski güzel günleri hatırladım. O günleri çok özledim. Sen olmasan, kendimi çok yalnız hissederdim. Bunu bilmeni istiyorum.

Artık susuyorum.

Hosçakal.

Sevgiler.

Görüşmek üzere...

Roy

Mektubu özenle katlayıp zarfın içine koydum. Sonra zarfı yanıma koyup yatağa uzandım ve Mama'yı, Beni'yi ve Roy'u düşünmeye başladım. Gözlerim doldu. Ben de Roy'u görmeyi çok arzu ediyordum, ama benden onu, onun beni sevdiği gibi sevdiğimi söylememi beklediğini bildiğim için, rahatsız oluyordum. Çok uzun bir zaman onu ağabey bilmiştim. Birdenbire artık öyle olmadığını düşünmek kolay değildi. Bunu ona defalarca anlatmaya çalışmışım, ama kabul etmek istememişti. Dünyada Roy kadar incitmekten korktuğum bir insan yoktu. Şimdiye kadar kendine başka birini bulur ve sorun kendiliğinden hallolur diye ummuştum, ama belli ki böyle bir şey olmamıştı.

Ne tuhaf diye düşündüm, dünyada sevmek istediğim fakat sevmemediğim, beni seven fakat sevmesini istemediğim insanlar vardı. Kader benimle oyun oynuyordu, beni aynaların önünde sallıyordu ve her dönüşümde büyük mücadeleler verdiğimi görüyordum. Ne zaman bitecekti? Bu döndürmeler ne zaman duracaktı?

Duygusal yorgunluktan olsa gerek, dalmışım. Fakat birden çimdiklenmiş gibi derin uykumdan uyanırdım ve gözlerimi açtım. Kapkaranlıktı. Bir an günümü ve zamanımı karıştırdım. Fakat başucumdaki saate bakınca ok gibi yataktan fırladım. Akşam yemeği saati çoktan geçmişti. Nasıl uyuyup kalmıştım, anlayamıyordum. Boggs neden kapıma vurup beni uyandırarmıştı? Artık kapıyı kilitliyordum, ama istese kapıma vurup beni uyandırabilirdi. Bunu büyük bir zevkle yapacağını biliyordum. Belki de, hata yapmama bilhassa göz yummuştu, böylece Endfieldler beni kovacaklar ve o da benden kurtulacaktı.

Lambamı yaktım, saçımı ve giysilerimi düzeltiltim. Sonra banyoya gidip yüzüme soğuk su çarptım ve özür dilemek için koşarak mutfığa indim. Bulaşıklar çoktan yıkanmış, mutfak yerleştirilmişti. Mrs. Chester'le Mary Margaret de gitmişlerdi ve yemek odası toplanmış, kahvaltı için hazırlanmıştı. Sanki kimse yemek yememişti.

Çok acıktığımı fark ederek kendime çay ve marmelatlı ekmek hazırladım. Yemeğimi yerken Boggs'un gelip yemek servisi saatinde uyuyakaldığım için beni azarlamasını bekledim, ama nasıl olduysa ortalıkta görünmedi. Bulaşıklarımı yıkadım ve odama dönmeden önce tekrar etrafı dinledim. Evin içinde çit yoktu.

Koridordan geçerken Boggs'un kapısının kapalı olduğunu gördüm, önünden geçerken belli etmeden kulak kabarttım, içeriden hiç ses gelmiyordu. Herhalde herkes erkenden yatmış olmalı diye düşünerek sıcak banyoya girdim. Odama döndükten sonra da uyuma-

dan önce biraz okumaya karar verdim. Tam kitabımı açmıştım ki, pencerenin önündeki zemine vuran bir ışık dikkatimi çekti.

Yavaşça yerimden kalktım, pencerenin önüne gidip küçük eve doğru baktım. Küçük evden süzülen ışık geçen geceye kıyasla daha parlaktı ve pencerenin önüne kadar uzanıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca perdenin arkasında bir takım karartıların hareket ettiğini fark ettim. Sonra gözden kayboldular. Pencereyi bir parça araladım ve başımı hafifçe dışarı çıkartıp dinledim. Belli belirsiz bir müzik kulağıma çalındı, atıklarıncaya bindiğimizde çalınan müziğe benziyordu. Fakat duyulamayacak kadar hafif çalıyordu.

Herkes ısrarla o evde kimsenin yaşamadığını söylüyordu ve sorduğum zaman da bana kızıyordu. Peki içerideki kimdi?

Artık bu sırlardan ve gölgelerden sıkılmaya başlamıştım, gözüme takılanlar ve kuytu köşelerden gelen fısıltılar huzurumu kaçınıyordu. Nasıl bir tehlikeyi göze aldığımı bilmiyordum, ama içimi kemiren bu merakla uyumam mümkün değildi. Kulağıma çalınan hafif müziği saymayacak olursak evde hâlâ derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Döşemenin gıcirtısı ve duvarların içinden gelen iniltiler bile susmuş gibiydi. Sabahlığını giydim ve terliklerimi ayağıma geçirdim. Sonra, Sir Godfrey Rodgers'in metresinin meşhur hayaleti gibi, hiç ses çıkarmadan, parmaklarımın ucuna basarak koridoru geçtim, sokak kapısını açıp sessizce dışarı süzıldüm.

Hava tahmin ettiğimden soğuktu. Kollarımla bedenimi sarıp bir süre küçük eve baktım. Karanlıkta du-

rukken, yakalanmadan evi gözetleyebileceğimi hissediyordum. Biraz bekledim ve etrafı dinledim, görünürde kimse yoktu. Kimseye görünmeden eve yaklaşılabilecektim. Sessizce, etrafımı dinleyerek eve doğru yürümeye başladım. Müzik kesimle oradan geliyordu. Yoktu tam ortasında, arkamdan birinin geldiğini hissederek durdum, ama kimseyi göremedim. Bir dakika bekledikten sonra yoluma devam ettim ve evi çevreleyen çalıkların önüne gelince durdum. Perdenin arkasında bir gölgenin kıpırdadığını gördüm, bir an duraksadı sonra gözden kayboldu. Kalbim durdu, sonra tekrar gümür gümür çarpınaya başladı, göğsümden fırlayacak gibiydi.

Birkaç kez arkamda kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra çömeldim ve küçük evin penceresine iyice yaklaştım. Gözümü pencerenin kenarına uydurup içeriye baktım.

İçeride daha önce gördüğüm küçük mobilyalar duruyordu, ama bu sefer daha fazla bebek vardı ve önce gördüklerin kaldırılmıştı. Küçük bir çocuk büyüktü, gündeki oyuncak bebek yine kanepede oturuyordu ve yüzü yine bana dönüktü. Bana gülüyormuş gibi geldi.

Müzik bu odadan geliyordu. Evin güney tarafındaki başka bir odadan geliyordu. Pencereden çekildim, gölgelerin arasına gizlenerek, evin diğer tarafına doğru seğirttim. Arkamda beni yumruklamak için bekleyen biri olmadığından emin olmak için bir kez daha dönüp baktım.

Bu taraftaki çalılar nedense eve daha yakındı, dallara takılmamak için dikkatle yürüyordum. Çömelerek

İçerideki her şeyi gözlemliyorum.

ilerledim, pencereye yaklaşıncaya hafifçe başımı kaldırıp baktım. Tül perdenin arkasından bakınca, yatakta birinin yattığını gördüm, daha iri biri de yatağın kenarına oturmuştu. Nefesimi tutup, gözümü iyice perdenin aralığına uydurdum.

İnsanlar korktukları zaman kanlarının donduğunu söylerler. İnsanın midesine buz parçacıkları oturur, buz gibi hava dalga dalga damarlarına yayılır, kanı öyle donardı ki, kalbi buz tutmuş gibi olurdu. Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyordum. Çünkü aynı şimdi bana oluyordu.

Yatağın kenarında oturan Büyük Enişte Richard'dı ve elinde bir çocuk kitabı vardı. Pijamasının üzerine kadife bir sabahlık giymişti. Üzerine tavşanlar, domuz yavruları ve sincaplar olan fırfırlı bir gecelik giymiş ve yatağa uzanmış olan da Mary Margaret'di. Oldukça büyük kırmızı bir elma şekeri yalıyordu. Peri masalı dinleyen beş yaşında bir çocuk gibi gözlerini kocaman açmıştı. Başucundaki komodinin üzerinde bir müzik kutusu duruyordu.

Oda küçük bir kız çocuğu odası gibi döşenmişti. Duvar kağıtları pembe beyaz çizgiliydi, üzerinde çizgi film kahramanlarının resimleri vardı, raflar oyuncak bebek doluydu, leylak rengi küçük bir çalışma masası ve sandalye, yerde de pembe halı vardı. Duvarda bütün çizgi film ve çocuk filmi kahramanlarının resimleri asılıydı. Küçük tuvalet masasının üzerinde pembe bir saç fırçası ile tarak ve minik parfüm şişeleri duruyordu.

Pencere hafifçe aralık olduğu için, çok dikkatli dinlersem ne konuştuklarını duyabilecektim.

Büyük enişte sesini abartılı bir şekilde yükseltip, alçaltarak, ormanda kaybolan ve annesini bulmak için çabalayan küçük ördek yavrusunun masalını okuyordu.

"Yavru ördeğin hıçkırıkları bütün ormanda yankılanıyordu," diye okudu, "tüylerini kabartıp daha hızlı koşmaya başladı, ama yanlış tarafa gittiğini bilmiyordu. Birden bir baykuşun ulumasını duydu ve başını kaldırıp yukarı baktı.

"Huuuuu? dedi baykuş. Benim adım Dolly, dedi ördek yavrusu, ormanda kayboldum. Baykuşun kim olduğunu sorduğunu sanmıştı. Çok komik değil mi, Heather?"

Mary Margaret'e baktım.

Elma şekerini ağzından çekip, heyecanla başını salladı.

"Evet, babacık," dedi. Kendini zorlayarak kıkırdadı ve tekrar şekerini yalamaya başladı.

"Masalın gerisini dinlemek ister misin, yoksa yoruldu mu?" diye sordu büyük enişte.

Mary Margaret tekrar şekeri ağzından çekti.

"Gerisini dinlemek istiyorum, babacık," dedi.

Büyük enişte gülümseyerek okumasına devam etti.

"Huuuuuu? Baykuş tekrar uludu. Dolly adını tekrarladı ve ormanda kaybolduğunu söyledi. Baykuş yine huuuuu diye bağırdı, Dolly aynı şekilde cevap verdi.

"Neden beni dinlemiyorsun, dedi Dolly öfkelenerek. Kim olduğumu kaç kere söyledim. Dolly koşarak

oradan uzaklaştı. Derken hışş diye bir ses duydu. Durup etrafına bakındı. Kim var orada diye seslendi." Büyük Enişte Richard, iki parmağını iki küçük ayak gibi yaparak Mary Margaret'in kolundan omzuna doğru götürdü. Mary Margaret güldü.

"Birden," diye okumasına devam etti, "bir kayanın altından kocaman bir yılan çıktı. Sipsivri dilini çıkardı. Dil çıkarmak çok ayıptır, dedi Dolly. Yılan tekrar dilini çıkarttı ve Dolly'nin üzerine sıçradı."

Büyük eniştenin eli battaniyenin altına girdi. Mary Margaret haykırarak yatağın içinde sıçradı. Ondan sonra yüzünde ağlayacakmış gibi bir ifade belirdi ve Büyük Enişte Richard elini çekip ona sarıldı.

"Tamam, tamam, korkma Heather. Şaka yapıyordum. Annen seni korkuttuğum için bana kızacak."

Mary Margaret'in saçlarını okşadı sonra başını yastığın üzerine bıraktı. Elinden elma şekerini aldı ve başucundaki tabağın içine koydu.

"Yoruldu artık," dedi ve Mary Margaret gözlerini kapattı, sonra açtı ve gözkapaklarını yukarı aşağı hareket ettirdi ve tekrar kapattı. Büyük enişte eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Gerisini yarın okuruz. Daha çok var, ama merak etme, birkaç küçük maceradan sonra yavru ördek annesine kavuşacak. Tamam mı?"

Mary Margaret belli belirsiz başını salladı.

Büyük enişte ayağa kalktı, battaniyeyi iyice Mary Margaret'in arkasına sıkıştırdıktan sonra bu sefer yanından öptü. Müzik kutusunu kapattı ve lambayı söndürdü. Bir süre durup Mary Margaret'e baktı ve dışarı çıktı.

Bütün gün yağması beklenen yağmur nihayet iri damlalar haline başlamıştı, ama yerimden kıpırdıyamıyordum. Bacaklarım donmuş gibiydi, uzun süre nefesimi tuttuğum için göğsüm acıyordu. Tam çalılıkların arkasından çıkıp eve dönmek üzereyken, odanın ışığı tekrar yandı ve Mary Margaret battaniyeyi üzerinden atıp, yataktan çıktı. Üzerindeki gecelik ancak kasıklarına kadar iniyordu. Büyülenmiş gibiydim, yağmur hızlandığı ve damlalar irileştiği halde yerimden kıpırdıyamıyordum.

Yataktan kalkıp gardırobun önüne gitti. Geceliği çıkartıp, kendi giysilerini giydi. Giyindikten sonra lambayı söndürdü ve odadan çıktı. Yağmurdan korunmak için duvara iyice yapıştım, saçığın altındaki gölgelere saklanıp bekledim, kapının açılıp kapandığını duyunca çömeldiğim yerde iyice büzüldüm. Dakikalar sonra Mary Margaret koşarak önümden geçip gitti. Şemsiyesini açmıştı ve eve doğru gidiyordu. Birkaç dakika sonra da Boggs'un kullandığı Endfield'lerin limuzini uzaklaştı.

Otuz saniye kadar bekledim, fakat gitmeye karar verdiğimde bacaklarımın kurşun gibi ağırlaştığını hissettim. Dikkatli ve hızlı adımlarla eve döndüm ve arka kapıdan içeri girdim. Heyecanım yatışmaya başlıyordu, üşümem de hafiflemişti fakat kalbim hâlâ yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve boğazıma bir şey düğümlenmişti. Derin bir soluk aldıktan sonra bu duygu da yok oldu. Ses çıkarmamaya gayret ederek koridordan odama doğru yürümeye başladım.

Saçlarım ve geceliğim sırlıklam olmuştu. Temiz bir gecelik alıp banyoya gittim ve kurulandım. Yavaş

yavaş üşümem iyice geçti ve yatak odama döndüm. Pencereden dışarı baktım. Küçük ev tamamen karanlıktı. Şiddetlenen yağmur damlaları pencereimde adeta trampet çalıyordu. Yağmurun sesi kalp atışlarımla ritim tutturmuş gibiydi. Perdeleri kapatıp yatağıma girdim, içimden yorganın altına saklanmak geliyordu. Bu kez titremelerim soğuktan değil, düşüncelerimden kaynaklanıyordu.

Ne kadar tuhaf, acınacak ve korkunç bir durumdu. Bu saçmalıkların ne kadar zamandan beri süregeldiğini tahmin edebiliyordum. Bu gördüklerimden sonra, Büyük Enişte Richard'ın yüzüne nasıl eskisi gibi bakabilecektim? Bana bakar bakmaz, Mary Margaret'le ikisini gözetlediğimi anlar mıydı acaba? Peki ya Mary Margaret? Acaba o da gözetlediğimi anlar mıydı? Büyük enişte bunu ona zorla mı yaptırıyordu, yoksa kendisi isteyerek mi yapıyordu? Belki de bunun için Mary Margaret'e fazladan para ödüyordu.

Yağmur evi kamçı gibi dövmeye devam etti. Gözlerimi kapattığım anda, duvarlarda ve çatıda davul çalan ritmik damlalar, rüyalarımın girmeye hazır bekleyen kabuslara önderlik etmek için bekliyordu. Uyuma-ya korkuyordum.

Beni nasıl bir yere göndermişlerdi? Evet, bu insanlar zengin ve saygın kişilerdi. İmtiyazlı bir sınıfa dahillerdi, güç ve itibar sahibiydiler. Kurallara uygun giyiniyorlar, mükemmel bir lisanla konuşuyorlar ve bütün hareketlerini dengeli bir şekilde yapıyor gibi görünüyorlardı.

Fakat karanlık geçmişi olan bir evde yaşıyorlardı. Evi onarmışlar ve modernleştirmişlerdi, ama gelirken

evin içinde zaten var olduğu söylenen hayaletlere ilave olarak kendi hayaletlerini de getirmişlerdi. Zengin bir şekilde tasarlanmış ve dekore edilmiş bu odaların içi keder ve ıstırap doluydu.

Yaşam tarzları nasıl olursa olsun ve istedikleri kadar inkar etsinler, Büyük Teyze Leonora ile Büyük Enişte Richard, büyük kayıplarının üzüntüsünü hâlâ içlerinden atamamışlardı. Artık sıcak yatağımda olduğum için, daha rahat düşünebiliyordum ve korkum da hafiflemişti. Küçük evin penceresinden içeri bakarken tüm benliğime hakim olan korku yerini giderek acıma duygusu ve alaya bırakmıştı. Mükemmel İngiliz ailesi görüntüsü sadece göstermelikti, aslında onlar acılarını ve sırlarını saklamak için çevrelerine kalın duvarlar örme-ye çalışıyorlardı. Ama işe yaramıyordu; belki de hiç yaramamıştı ve hiçbir zaman da yaramayacaktı.

Çünkü gerçek kaçınılmazdı ve gün gibi ortadaydı. Bulduğu her delikten içeri sızmaya çalışacak ve onlar kalplerinde açılan bu delikleri kapatmaya çalıştıkça, bir yenisi açılacak, sonunda kale duvarları yıkılacak, gerçekler sel gibi içeriye girip yüzlerindeki o sahte ifadeyi silip götürecekti. Bu dünyada hiçbir sahte yüz hiçbir gerçeği saklamayı başaramamıştı. Bunları Shakespeare'yi okuyarak öğrenmişim.

Büyük teyze ile büyük eniştenin yapmaları gereken tek şey acılarını kabullenmekti. Büyük enişte acılarına, o küçük evin duvarları arasında çare bulmaya çalışıyordu, ama bir gün o duvarlar çöktüğünde, onun için çok daha kötü olacaktı, bu yüzden ona acıyordum.

Bazı anne ve babalar çocuklarının anılarıyla yaşamaya çalışırken, benimkiler de benim varlığımı inkâr etmek için ne mümkünse yapıyorlardı. Büyük eniştenin kızı birdenbire karşısına çıkacak olsa, kim bilir nasıl sevinir ve mutlu olurdu. Ya ben babamın karşısına çıktığında, acaba o da sevinecek miydi? Yoksa yüreği daralacak, göğsü sıkışacak ve bir yumruk gibi içine mi oturacaktım?

Komik, diye düşündüm, küçük evde gördüğüm manzara gerçekten çok tuhaftı, ama nedense kıskanıyordum. Yatağımın kenarına oturup bana masallar okuyan bir babam hiç olmamıştı. Battaniyemi sıkıştırıp, yanağıma iyi geceler öpücüğü kondurup, tatlı rüyalar dileyecek bir babam da olmamıştı. Bana güven ve sevgi veren, penceremin dışında dans eden şeytanlardan koruyacak bir babam olmamıştı. Bir an için Mary Margaret'in yerinde olup, yalandan da olsa, yıllardır özlemini çektiğim sevgiyi yaşamak istedim.

Gerçek babamla karşılaştığımda acaba ilk sözlerim ne olacaktı? Kendini affettirmek için neler yapacağını sormalı mıydım? Yoksa yıllardır içinde yaşadığım uzun ve yalnız gecelerimin bende açtığı derin yaraları gidermesini istemeli miydım? Onu sevmeli mi, yoksa nefret mi etmeliydim?

Belki de onu kolundan tuttuğum gibi rüyalar evine getirmeli, zorla yatağımın kenarına oturtup masal okutmalıydım. Yüreğimin derinliklerinde, böyle bir şeyi neden istediğimi herkesten çok Büyük Enişte Richard'ın anlayacağına inanıyordum. Bana

gülüp, kınamayacağından emindim. Hatta belki Boggs'u limuziniyle gönderip babamı buraya bile getirebilirdi.

"Bunca yıl varlığını inkâr ettiğin bir kızın mı var?" diye sorardı şaşkınlıkla. "Neden? Neden Tanrı sana bir kız evlat vermişken onu inkâr ettiğin halde, Tanrı çok sevdiğim kızımı benden esirgedi? Neden?"

Bütün bu soruların yanıtları neredeydi? Bunların yanıtlarını bulmak için uğraşmalı mıydım, yoksa herkes gibi yoluma devam edip, bu sorular yokmuş gibi mi davranmalıydım? Böyle bir seçim hakkım olabilir miydi?

Bir zamanlar, çok güzel bir kadın, bir şekilde kalbini fethetmeyi başarmış çok yakışıklı ve zeki bir siyahın kollarına kendini düşüncesizce ve pervasızca atmıştı. Kendi arzularını tatmin etmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar ateşli bir aşk yaşamışlardı. Zencinin tohumları güzel kadını dölemiş ve bana kalırsa güzel kadın büyük bir cesaret örneği göstererek beni dünyaya getirmişti. Ama aşkları devam edecek türden değildi. Daha fazla özveride bulunmak istemedikleri için ayrılmışlardı ve ben ateşli aşklarıyla birlikte unutulmuşum.

Fakat, yıllar sonra karşılarına çıkıp, dünyaya getiriliş nedenimi soracaktım.

Belki de bu kaderin onları bir şekilde cezalandırmasıydı.

Ya da her ne kadar saklamaya çalışsalar da aşkları bu şekilde ortaya çıkacaktı.

Sabah, bana hayat veren adamı gördüğümde, bana tamamen yabancı gelmişti.

Yarın tekrar onu görmeye gidecektim.

Müzik kutusunda çalan müzik bir türlü kulaklarımdan gitmiyordu. Gözlerimi kapattım ve babamın dudaklarının yanağıma dokunduğunu hayal ettim.

"Artık hiç korkmayacaksın," dediğini duyar gibi oldum.

Artık bu rüyayı göreceğimden emin olduğum için, uyumaktan korkmuyordum.

10

Tekrar İnkâr Ediliş

Temsil gecesı gelip çatı, ama kalbim tahmin ettiğim gibi yerinden fırlayacakmış gibi atmıyordu. Heyecan ince bir buz tabakası gibi üzerime çöktüğü için, uyuşmuş gibiydim ve kalbimin attığını bile hissedemiyordum. Gerginlikten boğulacak gibi oluyordum. Philip Roder, *Fındıkkıran Balesi*'den bir bölümü bitirmek üzereydi. Çok zarif ve kusursuzdu. Neden onun arkasından sahne alıyordum? Onun gibi profesyonel olma yolunda emin adımlarla ilerleyen biriyle, benim gibi bir amatörün arasındaki fark bundan daha güzel ortaya konulamazdı.

Kenarda sahne sıramın gelmesini beklerken, *Hamlet*'teki rol için ona tercih edilmemi hâlâ içine sindiremeyen ve kıskançlıktan kurdurduğunu çok iyi bildiğim Sarah Broadhurst yanıma geldi ve okul temsillerini seyretmeye gelen dinleyici topluluğunun kültürlü insanlardan oluştuğunu söyledi.

"Bunlar sürekli Londra tiyatrolarını izlemeye giden insanlardır, aralarında yeni yetenekleri keşfetmek için gelen ajans sahipleri ve yönetmenler bulunur. Amerika'da bir lise tiyatrosunda oynan oyunlara benzemez," dedi beni küçümseyerek. "Yani hataları ve vasat bir oyunu hoş karşılayan akrabalar topluluğu gibi değildir. Bu insanlar *Hamlet*'i defalarca seyretmiş oldukları için, senin iyi olup olmadığına hemen karar verebilecek durumdadırlar."

"Teşekkürler," dedim ve cesaretimi kırdığını belli etmedim. "Bunları hatırlatarak bana yardımcı olman çok iyi oldu."

"Sana yardımcı olınak mı?"

"Umarım bir gün ben de aynı şeyi senin için yapma fırsatını bulurum, Sarah," diye ekledim. Philip'in dans gösterisi sona ermişti. Salonda kulakları sağır eden bir alkış tufanı kopmuştu.

Sahneye adım atmama saniyeler kaldığını düşündükçe, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Perde inmiş, yeni gösterinin sahne hazırlıkları başlamıştı. Tiyatro okullarında öğretilen derslerden bir tanesi de, aktörlerin sahnede mekân kavramını kurabilmesi ve bunu seyircilere yansıtabilmesiydi. Konuşmanı ayarlayabilmem için, tiyatro okulu öğrencilerinden Clarence Stone, bana Ophelia'nın erkek kardeşi Laertes'in repliklerini okuyacaktı. Benim canlandıracağım bölüm, Hamlet'in kazara Ophelia'nın babasını öldürdüğü ve Ophelia'nın delirdiği sahneydi.

Bir bakıma Ophelia'nın içinde bulunduğu durumu anlamam hiç zor değildi. Babası elinden alınmıştı

ve kendisini kaybolmuş, yapayalnız ve feci şekilde ihanete uğramış hissediyordu.

Kuliste bekledim. Clarence yerini aldı. Sarah bir tek konuda haklıydı: Seyircilerin yüzlerinde gerçekten beklentide olduklarını gösteren bir ifade vardı.

Perde açıldı ve Clarence dönüp repliğini okudu. "Bu ses de ne?"

Ağır adımlarla sahneye girdim ve bir ses duymuşum gibi yukarılara bakındım. Seyircilerden en küçük bir ses çıkmıyordu, ikici sıranın ortasında oturan Büyük Enişte Richrad ve Büyük Teyze Leonora dahil, herkes gitmiş, salon boşalmıştı.

Clarence, kız kardeşinin delirdiğini gören Laertes'in duygularını ve şoke oluşunu ifade ettiği tiradını bitirdi.

Seyircilere dönüp, elimden geldiği kadar delirmiş bir ifadeyle gülümsedim. Projektörlerin altında yüzleri seçemiyordum, aslında benim için çok daha iyi oluyordu.

"Onu utanmadan tabuta koyup götürdüler," diye söze başladım ve şarkımı söyleyerek devam ettim. "Hey noni, noni, hey noni."

Delirme sahnesi beş dakikadan fazla sürmedi. Sahnenin bir tarafından, diğer tarafına geçtim ve kulise girdiğimde kendimi çıplak ayakla çivilerin üzerinde yürümüş gibi hissediyordum.

Ben kulise girer girmez arkamdan alkışlar koptu, neredeyse Philip Roder kadar alkış almıştım. Mr. MacWaine sahne arkasında beni bekliyordu.

"Harika bir başlangıçtı," dedi. "Duyuyor musun?" Coşkulu alkışları kastediyordu. "Bunu sakın unutma. Daha çok, çok kereler duyacaksın, canım," dedi.

Arkasında Randall gülerek bana bakıyordu. Solo parçasını okumak için sahne almasına çok az bir zaman kalmıştı.

"Gerçekten iyi miydin?" diye sordum.

"Sahne için yaratılmış gibiydin," dedi. Yanağıma acele bir öpücük kondurdu, kasıla kasıla yürüyerek sahneye doğru ilerledi, benim oyunum ona güç vermiş gibiydi. Parçasını çok güzel okudu. Gösterimiz bittiğinde, Mr. MacWaine'in ayakları yerden kesilmişti, havalarda uçuyordu.

"Okulun, şimdiye kadar yaptığı gösterilerin en güzeliydi," dedi.

Sarah Broadhurst yüzünü öyle kötü buruşturdu ki, bir yeri acıyor sandım.

Temsilden sonra, kek ve çaydan oluşan davetimizde, Mr. MacWaine'nin övgüleri haklı çıktı. Herkes bizi tebrik ediyor ve iltifat yağmuruna tutuyordu ve ben gururlandığım için günah işlemiş gibi suçluluk duyuyordum. Büyük Teyze Leonora, aldığım övgülerden kendine pay çıkarırcasına, belki on kez, evinde kaldığım Amerikalı au pair olduğumu insanlara ilan etti. Büyük Enişte Richard her zamanki gibi mesafeliydi, ama bana farklı bir şekilde baktığını hissettim. Gece boyunca iki kere bakışlarını üzerimde yakaladım. Birden kendimi Kükredisi gibi hissettim. Bakışlarından beğendiğini anlıyordum, zaten daha sonra düşüncelerini de dile getirdi.

Arabada eve giderken, gösterim hakkındaki düşüncelerini daha detaylı söyledi.

"Okul sana duruş şeklini ve kendini kontrol etmesini öğretiyor. Ama ses tonun, diksiyonun beni çok etkiledi, vücut dilini de çok iyi kullanıyorsun. Bir İngiliz klasiği oynayan Amerikalı bir genç için çok başarılı," dedi.

"Keşke annenle baban hayatta olup seni görebilselerdi," dedi Büyük Teyze Leonora. "Eminim seninle çok gurur duyarlardı."

"Bu tür şeyler düşünmek için o artık çok büyük, Leonora. Sahne hayatını meslek olarak düşünüyorsa, yabancıların beğenisi ve kalbini kazanmalı," dedi.

"Yine de böyle zamanlarda insan ailesi yanında olsun ister," dedi Büyük teyze hüzünlü bir ifadeyle.

Bu konuşmalar büyük eniştenin canını sıktığı için, başını çevirip suskunlaştı. Yine de Endfield Malikânesine varıncaya kadar, arada sırada kaçamak bakışlarını üzerimde hissettim. Ben bakınca başını çevirip pencereden dışarı bakıyordu. Eve gelir gelmez de çabucak inine çekildi.

"Yorgun olduğumu biliyorum, canım," dedi Büyük Teyze Leonora. "Bu tür olaylar insanı duygusal açıdan yorar. İnsanlar neden sahneyi meslek olarak seçerler anlamam. Yaşam zaten bir tiyatro sahnesi."

"Shakespeare de öyle söylüyor," dedim.

"Öyle tabii," dedi, ama ne söylemek istediğimi anlamadığından emindim. "Ben de onun için söyledim zaten. İlk fırsatta kız kardeşime mektup yazıp, başarılarını anlatmalıyım," dedi ve asabi bir kahkaha atarak odasına çekildi.

Randall, gösteriden sonra dışarı çıkmayı teklif etmişti, ama Endfieldleri orada bırakmanın doğru olmayacağını düşünmüştüm. Ben de küçük gardıroptan bozma odama çekildim ve geceliğimi giydikten sonra yatağıma uzanıp büyük bir keyifle çok taze anılarımı, alkışları, sahnede hissettiklerimi ve Mr. MacWaine'nin yüzündeki mutlu ifadeyi, Randall'ın sevincini ve davette aldığım övgüleri düşündüm.

Başarabilecekmişim gibi geliyordu. Belki boş bir hayal değildi, belki Büyükanne Hudson eğitimim için beni zorla buraya göndermekte haklıydı. Bir tek şeyi çok merak ediyordum. Acaba gerçek babam beni sahnede görse ne düşünürdü. Çünkü o bir Shakespeare uzmanıydı.

Hayal kurmaya başladım. Babam oyunuma gelmişti ve kimseye belli etmeden en arka sıra oturuyordu. Oyunumdan o kadar etkileniyordu ki, temsilden sonra beni tebrik etmek için davete katılıyordu ve bütün bunları kızı olduğumu bilmeden yapıyordu.

Kariyerim ve daha büyük oyunlar hakkında konuşmak için beni kahve ya da çay içmeye davet ediyordu. Konuşmanın tam ortasında, kendimi tutamayıp ona gerçeği itiraf ediyordum, o kadar şaşırıyor ve o kadar seviniyordu ki, beni kucaklıyor ve bu güzel haberi herkese duyurmak için sabırsızlanıyordu.

Yatağıma uzanmış, gözlerimi karanlığa dikmiş hayal kurarken, mutlu bir gülümsemenin yüzüme yayılmasına engel olamıyordum. Birden koridorda Boggs'un sert ayak seslerini duydum. Döşeme tahtalarına topuklarıyla delikler açmaya çalışır gibi yürüyordu. Önünden

geçerken küçücük odamın kapısı tıngırdadı. Odasının kapısının açılıp kapandığını duydum, sonra yine ev derin bir sessizliğe büründü. Duyduğum bu sesler beni hayal dünyamdan uyandırmıştı.

Böyle çocukça hayallere kapılarak nereye varacaktım? Düşlerini Mary Margaret'le gerçekleştirmeye çalışan Büyük Enişte Richard'dan hiçbir farkım yoktu.

Bu küçük oyunu acaba ne zamandan beri sürdürüyorlardı? Çok merak ediyordum. Acaba Mary Margaret isteyerek mi yapıyordu yoksa işini kaybetmekten korktuğu için mi razı oluyordu? Boggs'dan başka kim biliyordu? Büyük Teyze Leonora biliyor da, bilmiyor-muş gibi mi davranıyordu? Küçük ev hakkında sorular sorduğum zaman, Mr. Chester bu yüzden mi dikleşmiş ve kendi işimle ilgilenmemi söylemişti?

Burası gerçekten hayaletlerle dolu bir evdi, ama hayaletler rahatsız edilmekten hoşlanmazdı. Kendi kendime, olanlardan habersizmiş gibi davranmaya karar verdim. Bu dünyada hayatta kalabilmenin tek yolu sadece kendi işimle ilgilenmektir. Aslında, doğup, büyüdüğüm ve yaşadığım Washington'daki dünyadan çok farklı değildi. Orada insanlar, konuşmaya, duymaya ve anlamaya başladıkları anda, hayatta kalabilmek için ilk önce, gözlerini ve kulaklarını çevrede olup bitene kapatmayı öğrenirlerdi.

Sahne hepsinden daha güvenilir bir ortamdı. İnsan sahneye çıktığı zaman, bir aynadan geçiyor, insanların ağlayabildiği ve gülebildiği, birbirine rahatça dokunabildiği ve bakabildiği, perde indikten sonra duya-

cağı alkışlardan başka bir şey düşünmediği, harikalar ülkesine girmiş gibi oluyordu.

Belki de en iyisi tiyatro sanatı öğretmenimin söylediklerini yapmak diye düşündüm. Kendimle gerçek dünya arasında görünmeyen bir duvar kurmalıyım. Öyle yaparsan her zaman güvende olursun demişti. Ben de ancak o zaman güvende olabilecektim.

Gerçek babamla çocuklarını gördükten sonra, kendimi onların manyetik alanından kurtaramaz oldum. Ne yaparsam yapayım onları belleğimden silemiyordum. Telaşa kapılıp çok daha kötü bir şeyler yapmasından korktuğum için, sürekli gerçek babamı düşündüğümü Randall'a söyleyemiyordum. Wardların kapısını çalmak için koşarak karşı kaldırıma geçtiğini gördüğüm zaman bayılacak gibi olmuşum. Babamla beni yüz yüze getirmeyi kafasına koymuştu fakat oynadığı kendi hayatı, tehlikeye attığı duygular kendi duyguları değildi.

Ertesi hafta, fırsat buldukça, babamın oturduğu evin bulunduğu caddeye gidip, onu görebilmek için karşı kaldırımda dikilip saatlerce bekledim. Karısını iki kere gördüm. Bir seferinde yalnızdı, ikincisinde yanında küçük oğulları vardı. Onu tekrar gördüğümde, gerçekten güzel bir kadın olduğunu bir kere de daha farkettim. Kahverengi saçlarında kızıl pırıltılar vardı. Birinci görüşümde saçlarını yine serbest bırakmış, omuzlarına dökmüştü, ikincisinde ise arkadan örmüştü.

İkinci karşılaşmamızda benden ancak birkaç metre mesafedeydi. Başımı önüme eğdim ve ancak bana

çok yakınlaştığı zaman yüzüne kaçamak bakabildim. Yüzü gerçekten inceydi, badem biçimi kahverengi gözleri çok ilgi çekiciydi ve yanakları serpme çillerle doluydu. Düzgün ve dolgun dudaklarında, benimle göz göze geldiğinde çekingen bir gülümseme belirdi. O kısacık bakışma bile, mideme kramplar girmesi için yetmişti, kendimi gözetlerken suçüstü yakalanmış bir casus gibi hissettim.

Bu sefer koyu renk bir süveter ve uzun, kloş bir eteklik giymişti. Bana göre üniversite ikinci sınıf talebesinden fazla görünmüyordu. Küçük oğlan elini sıkı sıkı tutmuştu, ama kaldırım taşlarını sayıyormuş gibi başını önünden kaldırmıyordu. Bütün bunlar birkaç saniye içinde olmasına rağmen, korkudan kalbim ağzıma gelmişti.

Bütün hafta boyunca babamı hiç görmedim. Ya ben yanlış zamanda gidiyordum, ya da o çoktan ayrılmış oluyordu. Çabalarım boşa gidiyordu. Sonunda kendime eziyet ettiğime karar verdim. İstedikim kişi olamayacak olan birine bakmanın ne anlamı vardı? Kendimi, pahalı bir dükkanın vitrininde, asla sahip olamayacağı oyuncakları seyreden fakir bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Öyle bir oyuncakçı dükkanının hiç olmadığını farz etmek ve önünden geçip gitmek daha doğru değil miydi?

Washington, D.C'deyken, Roy'un bizimkinden daha güzel mahallere gitmekten hoşlanmadığını hatırladım. O güzel mahallelerden geçmektense, yolunu uzatmayı tercih ederdi.

"Ama güzel şeylere bakmak kötü mü?" diye sorardım.

"Sahip olamayacağım şeylere bakmaktan hoşlanmıyorum," derdi. "O gördüklerim beni daha mutsuzlaştırıyor ve öfkeliendiriyor. Öfkelenmek için yeterince nedenim var zaten. Daha fazlasına hiç ihtiyacım yok."

Ama ben gitmek istediğim zaman, beni götürürdü. Beni mutlu edecekse, Roy'un katlanamayacağı hiçbir acı ve zorluk yoktu. Bu yaptıklarını anlatsam, acaba Roy ne düşünür diye merak ettim.

Randall'ın ise Larry Ward meselesini unutmaya niyeti yoktu. Temsilin ertesi günü, "Keşke oyuna gerçek babanı da davet etseydik," dedi. "Bir davetiye gönderebilirdik. Belki gelirdi."

"Ona bir sürü davetiye gönderiliyordur, eminim Shakespeare'in oyunlarını oynayan amatör tiyatrocuları seyretmekten bıkmıştır," dedim. Gözlerimden atış fışkırıyordu.

"Biliyorum. Biliyorum ama, buzları kırmak için kötü bir başlangıç sayılmazdı," diye üsteledi.

"Buzları kırmak istemiyorum. Daha önce de söyledim. Artık bu konuyu konuşma, yoksa ben seninle konuşmayacağım. Ciddi söylüyorum."

"Tamam, tamam," dedi. Sonra başını öne eğip gülmüştü. "Sınıfta nasıl olduğunu çok merak ediyorum."

"Hoşça kal, Randall," dedim ve arkamı dönüp hızla yanından uzaklaştım. Gülerek peşimden geldi, bir daha Larry Ward konusunu açmayacağına yeminler ediyordu. Tabii ona inanmadım.

Giderek Randall'ın olgunlaşmamış olduğunu fark etmeye başlıyordum. Gerçek babamla ilgili her şey onu yeni bir oyun keşfetmiş çocuk gibi heyecanlandırıyor-

du. Bunu ancak babamın konusunu Leslie ile Catherine'e söylediğini öğrendiğim zaman anladım.

Bir gün küçük kafeteryada oturmuş kahvemi yudumlarken kızlar koşarak masama geldiler.

"Oh, *chérie*," dedi Leslie, "muhteşem keşfini duyduk, ama korkulacak bir şey yok. Karşısına dikilip kim olduğunu söylemelisin."

"Hangi keşiften bahsediyorsun?" diye sordum kalbim çarparak.

"Babandan tabii," dedi Catherine. "Randall bize hepsini anlattı."

"Anlattı mı?"

"Tabii," dedi Leslie. "Senin için çok üzülüyor, seninle konuşmamızın iyi olacağını düşündü."

"Bizim babamızın da başka bir kadından çocuğu var, ama yokmuş gibi davranmıyor," dedi Catherine.

"O çocuğa da bakması için annem hep peşinde."

"Anneniz büyüklük gösteriyor. Büyük ve mutlu bir aileniz olduğuna seviniyorum, ama benim durumum biraz farklı, üstelik Randall'ın ortalıkta dolaşıp dedikodu yapması hiç güzel değil," dedim öfkem kabararak.

"Oh, dedikodu yapmadı. *Entre vous*, yani aramızda kalsın dedi."

"Siz Amerikalıların K-S yani kimseye söyleme dedikleri gibi, değil mi?"

"İstersen sana yardım edebiliriz," dedi Catherine.

"Yardım edecek bir şey yok. Unutun gitsin. Lütfen bu konuda S ve D olun."

"S ve D nedir?" Catherine dönüp Leslie'ye baktı. "Biz bunu bilmiyoruz."

"Sağır ve dilsiz," dedim yerimden kalkarken. "Benim hayatım melodram dizisi değil."

Arkamı dönüp hızla yanlarından uzaklaşırken, sinirimden ağlıyordum. İhanete uğramıştım. Kafamın içi bir anı kovanına dönmüştü. Hiç tereddüt etmeden, şan derslerinin yapıldığı bölüme gittim ve Randall ile Profesör Wilhelm'in çalıştığı sınıfa daldım. Bomba gibi gelişim ikisini şaşırttı. Profesörün şaşkın bakışlarını umursamadan doğrudan Randall'ın önüne dikildim.

"Sırrımı Leslie ve Catherine'ye söylemeye hakkın yoktu," diye bağırdım. "Hiç hakkın yoktu."

Geri geri dışarı çıkıp kapıyı çarparak arkamdan kapattım. Derse girmemeye karar vererek koşarak okul binasından çıktım. Bir süre ne yapacağımı ve nereye gideceğimi bilmeden caddelerde dolaşım. Öfkem geçinceye kadar yürüdüm ve küçük bir parka geldim. Bir banka oturdum ve el ele, yanak yanağa dolaşmakta olan çifti seyrettim. Onlar da oturmak için durdular. Sonra çocuk kıza sarıldı ve hiç konuşmadan kuşları seyrettiler. Onlar için çok sıradan bir andı, ama benim için yine pahalı mağazanın vitrinden bakmak gibiydi.

Bazılarının gerçek aşkı ve güveni buldukları bu yer neredeydi? Kalplerini tamamen verebilecekleri ve güvenebilecekleri ilişkiyi nasıl keşfedebiliyorlardı? Ben nasıl bir erkek bulacaktım? Beni kendinden daha fazla sevecek ve güne beni nasıl mutlu edeceğini ve hayatımızı nasıl daha mükemmel bir hale getireceğini düşünecek adamı nerede bulacaktım?

Mutluluğu paylaşan bu genç çift bu anı o kadar güzel yaşıyordu ki, gelecekte ikisi de bu huzurlu dakikaları yüzlerinde bir gülümseme ile hatırlayacak ve birbirlerinin kulağına aşklarını fısıldamakla ne kadar doğru bir karar verdiklerini anlayacaklardı. Ve çocuklarını bir kenara atmayacaklardı. Yine hayal kurmaya mı başlamıştım?

Kalkıp yürümeye başladım. Belki tesadüftü, belki de bilinçaltım beni yönlendiriyordu. Kaderim hayatımda dolaysız ve kesin rol oynamaya karar vermiş olmalı ki, birden gerçek babamın okuluna çok yakın bir yerde olduğumu fark ettim. Oraya gitme düşüncesi içimi gıcıkıyor ve beni heyecanlandırıyordu, aynı zamanda da korkuyordum.

Ama onu görmek arzusuyla kıvranıyordum ve sesini duymak istiyordum. Randall en azından bu konuda haklıydı.

Sakinliği bir tarafa bırakıp, yoluma devam ettim ve kendimi bir binanın önünde buldum. Yapabilecek miydim? Ya da *yapmalı mıydım?*

Sanki görünmeyen iki el beni arkamdan itiyormuş gibi okuldan içeri girdim ve girerken nefesimi tuttum. Sonuç olarak o benim babamdı. Belki o beni inkâr edecek ve ben yokmuşum gibi hayatına devam edebilecekti, ama ben inkâr edemiyordum. Yalandan nefret ediyordum, ama yalanlarla yaşayan bir çocuk olmaktan daha fazla nefret ediyordum. Kendimi pis, kirlenmiş ve lekelenmiş hissediyordum. Sonuçları ne olacaksa olsun, artık bu yalanlardan kurtulmak istiyordum. Belki ancak o zaman insanların gözlerinin içine bakabilecek,

sevmeye ve sevilmeğe istemeye cesaret edebilecek gücü kendimde bulacaktım.

Giriş katında bir adres defteri vardı ve danışma masasında, halinden birinci sınıf talebesi olduğu anlaşılan bir kız oturuyordu ve zamanını ödev yaparak değerlendirmeye çalışıyordu.

Yanına gidince başını kaldırıp baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Profesör Ward'ın sınıfı nerede diye soracaktım."

"Şimdiki dersi mi?"

"Evet," dedim.

"Şimdi dersi olduğundan emin misin?"

"Hayır," dedim.

Şaşkın şaşkın kirpiklerini kırıştırdı.

"Onun talebesi misin?"

"Hayır. Ama bir dersine katılmam gerekiyor."

"Oh, tamam. Bakalım o zaman," dedi ve büyük bir dosya açtı. İşaret parmağını ile takip ederek okudu, saatine baktı. "Shakespeare dersi çoktan başlamış. Yirmi beş dakika olmuş, 211 numaralı derslikte," dedi. "Koridorun sonuna kadar git, ikinci kata çık, sağdaki ilk kapı."

"Teşekkür ederim," dedim ve tarif ettiği yöne doğru yürüdüm.

Profesör Ward'ın sınıfının üçte ikisi doluydu. Sınıfta dolaşarak ders anlatıyordu ve öğrenciler başlarını eğmiş, çalakalem not alıyorlardı. Kapıyı elimden geldiği kadar sessizce açmaya çalışıp içeri süzıldüm, kim-

senin fark etmediğinden emindim. Bu kadar kalabalıkta beni nasıl fark edecek? diye düşünüp arkama yaslandım ve dinlemeye başladım. Othello'yu anlatıyordu.

İki kere benden tarafa baktı, durakladı ve tekrar anlatmaya devam etti.

"Bugün Othello'nun karakterini irdelemeyi istiyorum. Iago'nun seytan planı karşısında bu kadar caresizliğe düşmesinin nedeni neydi?"

"Shakespeare bize bazı yanıtları veriyor," diye devam etti ve sıraların arasına doğru baktı. "Fakat çok dikkatli okumak gerekiyor, satır aralarındaki anlamları kaçırmamalı."

Sustu, suskunluğu uzun sürdüğü için başlar kalktı ve kalem bıraktı. Öğrenciler ona baktılar, bakışlarını takip ettiler ve birden bütün başlar bana döndü.

Bana bakıyor olması mümkün değil, diye düşündüm. Neden baksın? Kalbim deli gibi çarpmaya başladı, boğazım kurudu. Yutkunamıyordum. O gülümsüyordu.

"Anlaşılan," dedi, "bazı öğrenciler vakit geçirmek için sınıfa giriyorlar. Acaba bunu bir ültimat olarak mı almalıyım, yoksa insanları iyi eğlendirdiğime mi yorumlayayım?"

"Siz ne dersiniz Miss Austin?" diye yanımda oturan kıza sordu. "Eğlendiriyor muyum, yoksa ders mi veriyorum?"

Kız omuz silkti.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi.

"Cok vazık. O halde bu soruyu konugumuza sormalıyız," dedi sıraların arasından bana doğru yaklaşıp. "Miss Esrarengiz Kisilik?"

Bütün gözler bana çevrilmişti.

"İkisi de olamaz mı?" dedim ve sınıfta bir kahkahayı koptu.

Ward gülümsedi.

"Doğru, neden olmasın? Peki o halde," diyerek sınıfa doğru döndü ve ben de ciğerlerimi patlatmak üzere olan nefesimi bırakma fırsatını buldum, "biz dersimize dönelim. Perde 1, sahne 1."

Pelteleşmiş bacaklarımda, ayağa kalkacak gücü bulduğum anda, yerimden fırladım ve geldiğim gibi sessizce sınıftan çıktım. Bütün bunları yapacak gücü ve cüreti nasıl bulabilmişim? Bundan sonra onunla hiçbir şekilde karşılaşmamam gerekiyordu. Artık, tanınma korkusuyla onu ve ailesini uzaktan gözetlemeyecektim; çünkü beni gördüğü anda sınıftaki konuşmayı hatırlayacağından emindim. Belki de iyi oldu diye düşünüyordum. Böylece onu gizlice gözetlemeye mecburen son vermiş olacaktım. Onu kendi hayatıyla baş başa bırakacak, ben de kendi hayatımda kayda değer bir şeyler yapmaya çalışacaktım.

Merdivenlere varmadan dersin bitiş zili çaldı ve bütün sınıfların kapıları bir anda ardına kadar açıldı. Öğrenciler suyun altında saatlerce nefessiz kalmış gibi sınıflardan fırladılar. Onların bu halini görünce gülümsedim. Amerika'daki liselerden hiç farkı yoktu. Beni itip kakan ve avaz avaz bağırarak bir kalabalığın ortasında kalmıştım. Birden birisi omzuma dokundu, döndüm, koyu tenli, uzun boylu ve dudaklarında çapkın bir gülümseme olan çocukla yüz yüze geldim. Yanında iki çocuk daha vardı ve aynı gülümseme onların da yüzüne yayılmıştı.

"Özür dilerim," dedi, "ama seni daha önce hiç rüyamda görmedim."

"Hiç şaşırmadım," dedim. "O tür yerlere gitmeme izin verilmiyor."

Arkadaşlarının kahkahasıyla, çocuğun ukala ve kendine güvenen tavrı yok oldu.

"Kabahat seninle konuşmaya çalışanda," diye arkamdan seslendi ben merdivenleri koşarcasına inerken.

Girişteki hole indim, danışma kulübesinden oturan kızın önünden geçtim ve çıkış kapısına geldim. Yönümü tayin etmek için kapıda duraladım. İlk önce metro istasyonuna gitmem gerekiyordu. Dışarıda çok fazla oyalanmıştım, iki saatten önce eve varmam mümkün değildi, bu gidişle yemekten önce yapmam gereken işleri kaçırıacaktım.

Kibar bir hanıma ne tarafa gitmem gerektiğini sordum. Kendimi çok salak hissediyordum, kendi dersimi bırakıp, babamın dersine girmekle aptallık etmişim. Kendi bölgemde olmadığım için kartım geçersizdi, metro bileti almak için gişede durdum. Perona doğru ilerlerken birden olduğum yerde çakılıp kaldım.

Babam, gülümseyerek bana bakıyordu.

"Peki, kim kimi takip ediyor, acaba?" dedi. "Beni takip ettiğini düşünmekte haklı mıyım?"

Tabii, diye geçirdim içimden, belki de geçen hafta beni evinin çevresinde gördüğünü hatırlamıştı.

Cevap olarak sadece başımı iki yana sallayabildim. Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı, ilgi ve merakının arttığını görebiliyordum.

"Sen bizim okulun öğrencisi değilsin, öyle değil mi?" diye sordu. Bu soruya yanıt verebilirdim.

"Hayır," dedim.

"Peki. O halde benden avantajlı durumdasın, Miss...?"

"Arnold," dedim. "Rain Arnold."

"Rain mi? Çok ilginç bir isim. Sana bu ismi kim vermiş?"

"Beni evlat edinen analığım," dedim.

"Amerikanın yerlisi değildi herhalde, öyle değil mi?"

"Hayır. Sadece Amerikalıydı," dedim. Güldü.

"Londra'da bir Amerikalı. Kulağa film adı gibi geliyor." Gözleri parlıyordu. Ne kadar güzel ve ne kadar anlamlı gözleri vardı. Annemin bu güzel gözleri ilk gördüğünde tutulmasına hiç şaşırmadım. "Bugün dersime girmen nereden gerekti?"

"Ben, şey, ben Richard Burbage Tiyatro ve Sanat okulunda okuyorum ve Shakespeare üzerinde çalışıyorum," dedim. "Biraz bilgimi arttırsam iyi olur diye düşündüm."

"Size rollerinizi dağıtmadan önce oyun hakkında çalışmalar yapılıyor mu?"

"Evet, ama sizinki kadar detaylı değil," dedim.

Şüpheli bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdi.

"On, on beş dakikalık gözlem bunu anlamana کافی geldi mi?"

"Hayır. Sizi daha önce duymuştum," dedim.

"Öyle mi?" Şüpheli gülümsemesi hâlâ dudaklarında idi. "Gururlandım. Son zamanlarda *Othello* üzerinde

fazla yoğunlaştığım için olsa gerek, oldukça şüpheli oldum," dedi. "Özellikle insanların hareketlerinden şüpheleniyorum." Saatine baktı. "Benimle bir fincan kahve içer misin? Yanda çok beğendiğim bir kafeterya var."

Tereddüt ettim.

"Shakespeare hakkında daha fazla konuşabiliriz," diye ekledi. Bu kez yüzüne neşeli bir gülümseme yayılmıştı. Benimle oynuyordu, ama ilgisini çektiğimden hiç şüphem yoktu.

"Fazla zamanım yok," dedim. "Akşam yemeği servisine yardım etmek için eve dönmeme gerekiyor."

"Ya? Londra'da okuyabilmek için çalışan bir Amerikalı öğrenci, öyle mi? Şimdi daha çok ilgimi çektin, Miss Arnold. Bana birkaç dakikanı ayırabilirsen çok sevinirim. Hem, sınıfıma rahatlıkla girip dersimden faydalandığın için bana borçlu sayılırsın."

Kendimi tutamadım ve gülümsedim.

"Tamam," dedim. "Ama birkaç dakika."

"Bu taraftan lütfen," diyerek beni kafeteryaya götürdü. Ön taraflarda bir masaya karşılıklı oturduk, cadenin kalabalığını rahatça görebiliyorduk.

"Çaydan ziyade kahve tercih ettiğini tahmin ediyorum," dedi.

"Hayır, çayı tercih ederim. Alıştım artık," dedim. Başını salladı ve iki çay ısmarladı. "Ben sök içiyorum," dedim.

"Anlayamadım?"

"Süt önce konacak."

"Oh." Güldü. "Evet. Bu konuda çok titiz olan birkaç arkadaşım var." Arkasına yaslandı ve bana de-ği-

şik açıdan bakmak için başını hafifçe yana çevirdi. "Bu ülke hakkında oldukça fazla bilgi sahibi olduğun belli oluyor. Ne kadar zamandır buradasın?"

"Çok olmadı, ama çok iyi öğretmenlerim var, özellikle kaldığım evdeki aşçı kadın," dedim.

"Bu eve nasıl geldin?"

"Büyükanнем ayarladı," dedim. "Aslında buraya gelmem ve tiyatro tahsili yapmam onun sayesinde oldu."

"Anlıyorum. Sana çok güveniyor olmalı."

"Güveninin nereden kaynaklandığını bilmiyorum," dedim. "Beni o kadar uzun zamandır tanımıyor."

"Öyle mi?"

Garson kız iki çaydanlık getirdi, ben önce sütümü, sonra da çayımı fincana doldurdum. O, kendi çayını doldurmadan beni seyretti.

"Neden büyükanнем seni uzun zamandır tanımıyor?" diye sordu çayından ilk yudumu aldıktan sonra. Fincanın üzerinden bana bakıyordu. Bakışlarından ilgisini çektiğimi anlıyordum, hatta oldukça merak ediyordu. Heyecanlanmaya başladım.

"Uzun hikaye," dedim.

"Aaa fazla zamanın yok, biliyorum. Peki," dedi fincanını masaya bıraktı ve başını kaldırmadı, "şimdi sana bir itirafta bulunacağım."

Bana baktı. "Seni daha önce gördüm. İki kere gördüğümü hatırlıyorum, onun için bugün sınıfta gördüğüm zaman hemen tanıdım."

Kanımın donduğunu hissettim.

"Kötü bir amaçla insanları gözetleyecek biri olduğuna düşünmüyorum, ama merakımı çektin. Karımı bayağı endişelendirdiğini itiraf etmeliyim. Birkaç gün önce bizim evin civarına geldin. Bir gün seni bana gösterdi, caddenin karşı tarafında duruyordun ve ondan önceki ve daha önceki gün de gelmiştin. Öyle değil mi?"

Farkına varıldığını öğrendiğim için şaşkınlıktan dilim tutulmuştu, ama yine de kim olduğumu öğrenmek için yanıma gelmemiştii.

"Oturduğumuz yer oldukça küçük bir mahalledir, yabancılar, özellikle sık sık görünen yabancılar dikkat çeker," dedi gülümseyerek.

Sadece dilim tutulmamıştı, aynı zamanda gözyaşlarıyla mücadele ediyordum. İçimden kalkıp kaçmak geliyordu, ama bana kızgın olmadığını görüyordum. Hâlâ o şeytani gülümsemesi dudaklarındaydı.

"Size aşık olduğumu falan düşünmenizi istemem, öyle bir şey yok," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Senin iyiliğin için demek istiyorum," dedi. "Bu tür şeyler her iki taraf için de hoş değildir, özellikle de taraflardan biri yaşlı, evli ve çocuklu bir erkekse."

"Siz o kadar yaşlı değilsiniz."

"Yaşımı biliyor musun?" diye sordu. Cevap vermedim. "Sanırım hakkımda sandığımdan çok şey biliyorsun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bu esrar giderek bir melodram halini almaya başladı, Miss Arnold. Bana biraz daha somut bilgi, ya da bir ipucu veremez misin?"

İpucu istiyorsan, tamam diye düşündüm. Sana ipucu vereceğim.

"Büyükanne'nin ismi Hudson," dedim. "Frances Hudson ve kocasının adı da Everett."

Yüzünde mimik oynamadan bir süre bana baktı.

"Virginia'da oturan Hudsonlar mı?"

"Evet."

"Frances Hudson senin büyükanne mi?"

"Evet."

"Yoksa sen bana Megan Hudson'un kızı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Evet, onu söylemeye çalışıyorum."

Susma sırası tekrar ona gelmişti. Arkasına yaslandı, gözlerini iyice kısarak beni inceledi ve başını salladı.

"Megan'a benzediğini şimdi fark etmeye başladım," dedi. "Kaç yaşındasın?"

"On sekiz," dedim.

Elini fincanına uzattı, sonra vazgeçti. Başını iki yana sallayarak bakışlarını benden kaçırdı.

"Olamaz," diye mırıldandı. Tekrar bana döndü.

"Seni buraya Megan mı gönderdi?"

"Hayır. Seni bulduğumdan haberi bile yok," dedim. "Bana sadece adını ve Shakespeare eğitimi almak için Londra'ya geldiğini söylemişti. Okuldan bir arkadaşım seni bulmama yardım etmeyi bir görev haline getirdi. Yapmasını hiç istemedim, ama beni dinleme-

di... özür dilerim," dedim. "Sizi bir daha rahatsız etmem." Ayağa kalkmaya yeltendim, masanın üzerinden uzanıp bana engel oldu.

"Hayır, bekle. Lütfen," dedi.

Oturdum.

"Megan hamile kaldıktan sonra benden ayrıldığı zaman bebeği birine evlatlık vereceğini söylemişti. Sen o çocuk musun?"

"Öğrenmek istediğin buysa, büyükbabam beni evlat edinmeleri için bir aileye para vermiş," dedim. "Adı Ken Arnold ve ben onun kızı olarak büyütüldüm. Yakın bir zamana kadar bildiğim tek annem Latisha Arnold'du. Washington, D.C'de oturduk ve Ken Arnold ne bana ne de kendi çocuklarına babalık yapmadı. O ve oğlu Roy sürekli kavgalara karışarlardı. Roy şimdi askerde. Latisha birkaç ay önce kanserden öldü. Ölmeden önce gerçek annemin benimle ilgilenmesini sağlamak için beni büyükanne'nin yanına gönderdi."

Hayat hikayemi çabucak sayıp döktükten sonra derin bir soluk aldım. Özgüvenli görünüşüne rağmen yıkılmış gibi bir hal vardı, söyleyecek söz bulamıyordu ve bu hali bir üniversite profesörü için oldukça ilginçti.

"Anlıyorum, vay canına," dedi, başını iki yana sallayarak, "ne zor bir hayatın varmış. Çok da karışık." Bir dakika kadar düşündü. "Megan evlenmiş olmalı," dedi.

"Evet. Tanınmış bir avukatla evli. Bir oğlu ve bir kızı var. Büyükanne Hudson ve diğer kızı Victoria dışında hiçbirisi benimle ilgili gerçeği bilmiyorlar. Henüz bilmiyorlar," dedim.

Tekrar boş bakışlarla bana baktı.

"Senin hayatını sıkıntıya sokmak niyetinde değilim," diye devam ettim. "Sadece merak etmiştim, ama sakın endişe etme. Bir kere daha olmayacak."

Başını salladı.

"Sen benim kızsın," dedi. Olayın ciddiyetini yeni algılıyor gibiydi. "Tanrım, bu çok..."

"Korkunç. Biliyorum."

"Hayır, hayır. Böyle bir şey demek etmek istemedim." Gülümsedi. "İşin ilginç tarafı, bunu hep hayal etmiştim. Yani, senin dünyaya geleceğini biliyordum ama merak etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu."

"Herkes merak etmekten başka bir şey yapamadığını söylüyor, ama hiç kimse bir şey yapmak için gayret göstermemiş," dedim. "Sadece beni gerçekten seven üvey annem bir şeyler yapmaya çalıştı."

"Evet," dedi. "Söylediklerin doğru. Frances Hudson ile ne tür bir ilişkin var? Hatırladığım kadarıyla Hudsonlar güneyin aristokrat ailelerindendirler."

"Onunla çok güzel bir ilişkim var. Beni vasiyetine bile dahil etti."

"Ciddi misin? Çok şaşırdım. Dikkate değer bir genç hanım olmalıydın o halde. Londra'da ne kadar kalacaksın?"

"Ders yılı bitene kadar."

"Şey..." Çayından bir yudum aldı, çoktan soğumuş olmalıydı. "Şey... seni daha fazla görmeliyim. Birbirimizi daha yakından tanımalıyız."

"Neden?" diye sordum.

"Neden mi? Çok basit... çünkü birbirimizi tanımamız gerekiyor. Bak," dedi fincanı masaya bırakarak. "Megan ile ben o zamanlar iki asi gençtik. Sorumluluk duygularımız henüz gelişmemişti. Sadece kendimizi düşünüyorduk, çok gençtik ve ideallerimiz vardı. Yeni bir dünya için savaşıyorduk ve ikimizde en önde bayrak taşımak istiyorduk. Hamile kaldığımı öğrendiğimiz zaman ikimizde yüzümüze soğuk su serpilmiş gibi olduk, birden gerçeklerle yüz yüze gelmiştik."

"O zaman bile, ben doğru olanı yapmak istedim, ama ailesi perişan olmuştu, özellikle babası ve onu kışkırdılar. Bir gece kampüsten ayrıldı, ondan sonra ondan sadece bir kere haber aldım. Senin dünyaya geldiğini ve bir aileye evlatlık verildiğini o zaman öğrendim."

"Satıldığımı," diye düzelttim.

"Evet. Everett Hudson'un böyle bir şey yapabileceğini tahmin edebiliyorum; hatayı silmek, kayıtları yok etmek ve o hata hiç olmamış gibi davranmak tam onun yapabileceği bir şeydi."

"Sen de aynısını yapmadın mı?" diye cevabı yaptırdım.

Bir süre konuşmadı, sonra başını salladı.

"Evet," diye kabullendi. "Yaptım. Aslında Everett Hudson'a müteşekkik kalmıştım bile diyebilirim. Çocuk büyütecek durumda değildim. Ancak kendi hayatımı sürdürebilecek kadar param vardı ve Everett Hudson, Megan'la evlenmeme izin vermedi, bize nefretinden ve öfkesinden başka hiçbir şey vermedi."

"Kendimizi akıllı ve görmüş geçirmiş sanmamıza rağmen toplum içinde iki küçük çocuktuk. İkimiz de doğru olanı yapacak kadar büyümemiştik."

"Ama yanlış olanı yapacak kadar büyümüştünüz," dedim.

Suratına tokat atmışım gibi gözlerini kırıştırdı.

"Öfkene hak veriyorum," dedi.

"Öyle mi? Bu tür şeyleri o çok değer verdiğin Shakespeare koleksiyonunda mutlaka okumuştundur, ama benim nasıl bir durumda olduğumu, kökleri, kişiliği ve kimliği olmadan yaşamının ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Bazen görünmez olduğumu düşünüyorum, bedeni olmayan bir ruh olduğumu hissediyorum."

Gözleri iyice kısıldı, ama bakışlarında öfkeden ziyade hayranlık görüyordum, hatta gurur duyuyor gibiydi.

"Düşünce ve duygularını çok güzel ifade ediyorsun. Çok iyi bir öğrenci olduğuna bahse girebilirim."

"Evet. Çok çalıştım, çünkü üvey annem okumamı çok istiyordu."

"Bu çok güzel. Ama hakkımdaki düşüncelerin ve senin durumunu anlamadığım konusunda yanıldın. Megan benim hakkımda her şeyi anlatmamış. Ben de öksüz büyüdüm. Annemle babam ben doğduktan kısa bir süre sonra ayrılmışlar, ben de senin gibi büyükanmem yanında büyüdüm, ama o çok hastaydı, zaten iki yıl sonra öldü. Ondan sonra bir amcanın yanından, diğer amcanın yanına atıldım, sonunda Megan'ın yaşadığı Richmond'da oturan teyzem bana sahip çıktı."

"Benim de kimliğimi ve kişiliğimi merak ettiğim zamanlar oldu. Sonunda bunları insanın kendi kendine yapabileceği sonucuna vardım. Sen Megan değilsin, ben ya da üvey annen değilsin, olmaman da gerekir. Sen kendin olmalısın ve görünüşe bakılacak olursa kendine çok güzel bir yol çizmişsin."

"Doğru," dedim. "Güzel bir mantık. Bu durumda kimse sorumlu değil, hiç kimse suçlu değil, herkes mutlu bir şekilde yoluna devam edebilir."

Tokat yemiş gibi yüzünü burşturdu.

Saatime baktım. "Gitmem gerek. Geç kalıyorum."

"Nereye geç kalıyorsun? Ne iş yapıyorsun?"

"Büyük teyze ve büyük eniştenin evinde ev işlerine yardım ediyorum."

"Gerçek kimliğini bilmiyorlar değil mi?"

"Hayır."

"Söylemeyecek misin?"

"Buna ben karar veremem. Büyükanne Hudson karar verecek. Şimdilik bilmemelerinin daha iyi olduğunu düşünüyor. Benden utanıp gitmemi isteyebilirler."

"Anlıyorum. Seni tekrar görebilir miyim?" diye sordu. "Pazar günü bize çaya gelmeye ne dersin?"

"Ailene benden bahsedecek misin?"

"Şey, tam olarak değil," dedi. "Olduğu şekilde değil. Sanırım beni anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum," dedim. Ayağa kalktım. "Düşündüğünden çok daha iyi anlıyorum. Çay için teşekkürler." Gözyaşlarımı göstermemek için telaşla arkamı döndüm ve cevap vermesine bile fırsat vermeden ko-

şarcasına uzaklaştım. Hiç arkama bakmadım. Deli gibi metro istasyonuna girdim, birden panikledim, nereye gideceğimi bilmiyordum. Sonra doğru peronu bulunca rahat bir soluk aldım. Trenim geliyordu. Koşarak içeri girdim ve köşedeki koltuklardan birine gömüldüm. Tren doldu ve kapılar kapandı.

Gözlerimi kapattım. Neden gerçek annemle babam beni kabullenmek istemiyorlardı?

Öfke ve korku, diye düşündüm. Bu ikiz kardeşler son zamanlarda beni çok sık ziyaret ediyorlardı.

Bu ikizlerin bavullarını ne zaman ellerine verebilecektim? Babamın söylediği gibi ne zaman kendi kişiliğimi bulacaktım?

Acaba bulabilecek miydim? Ben de merak ediyordum.

11

Sallanan Zemin Üzerinde

Evin bulunduğu istasyona varamadan hava değişti, Endfield Malikânesine iliklerime kadar ıslanmadan gidebilmek için, saçak altlarından yararlanmaya çalışarak, başımı önüme eğip koşar adımlarla yürüdüm. İngiltere'de şemsiye taşımamanın, ayakkabı giymek kadar gerekli olduğunu acaba ne zaman öğrenecektim?

Birden bu ülkede her şey beni sinirlendirmeye başladı. Neden trafik ters yönden işliyordu? Neden bu kadar çok saçma deyimler kullanıyorlardı? Metroya neden metro demiyorlardı? Çevremdeki insanlar da, benim gibi, sinir içindeydiler, homurdanarak oradan oraya koşturuyorlardı.

Eve birkaç yüz metre kala yağmur iyice hızlandı. Sanki Tanrı, beni içinde bulunduğum mutsuzluktan çıkarmak, ya da iyice içine sokmak için kafamdan aşağı bir kova dolusu su döküyordu. Koşmanın da faydası

yoktu, hatta su birikintilerinden üzerime çamur sıçrat-
tığım için, daha fazla zararı oluyordu. Koşmaktan vaz-
geçip yürümeye başladım. Şapkaları, yağmurlukları ve
şemsiyeleri ile yağmurdan korunan insanlar bana hay-
retle bakıyorlardı, yolunu kaybetmiş bir çatlak olduğ-
umu düşündükleri belliydi. Arabalar bile yanımdan ge-
çerken içindekiler bana bakmak için yavaşlıyordu. Ben
de onlara gülüyordum.

"Siz yağmur yağıyor sanıyorsunuz, değil mi?" di-
yordum içimden. "Aslında hava güneşli. Çok güzel bir
gün. Ama siz İngiliz alışkanlıklarınıza bağımlı olduğ-
unuz için fark edemiyorsunuz."

Evin ön kapısına vardığımda, saçlarım darmada-
ğınık olmuş, elbiselerim tamamen ıslanmıştı. Yüzü-
müm iki yanından ve ensemden aşağı sular süzülüyor-
du. Leo kapıyı açtığında, vahşi bir yaratıkla karşılaşmış
gibi bir adım geri çekildi.

"Aman küçükhanım," dedi. "Hemen üzerinize
kuru bir şeyler giyin, yoksa hasta olacaksınız."

"Saçmalama Leo. Benim adımın anlamı yağmur
olduğu için yağmurda gezmeye bayılırım. O kadar çok
severim ki, bilmeyen İngiliz olduğumu sanabilir," de-
dim. Gözlerini kocaman açtı, gülüp gülmemek arasın-
da bocaladı.

Holde yürümeye başladığım anda, Boggs oturma
odasından çıktı, beni tepeden aşağı süzdükten sonra,
arkamdan bağırdı. "Dur orada."

Durdum ve hemen hazır ola geçtim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Yürürken arkanda küçük bir dere oluşturuyor-
sun ve yerleri pisletiyorsun. Çabuk o ayakkabıları çı-
kart."

"Emredersiniz komutanım," dedim ve çıkarttım.
Ayaklarım da sırlıslıkladı. Omzumu silktim. "Üzgü-
nüm."

"Hemen bir havlu getir, Leo, kurulanıp öyle içeri
gitsin," diye buyurdu.

Leo, topal bacağı ile koşabildiği kadar hızlı koşma-
ya çalışarak gitti.

"Neden dışarı çıkarken şemsiyeni almıyorsun?"

"Unuttum," dedim.

"Bundan sonra unutma," diye payladı. "Üzerine
düzgün bir şeyler giy ve işinin başına git." Her bir ke-
limesi üzerime inen kırbaç darbeleri gibiydi. Sonra ar-
kasını dönüp, gitti.

Leo havluyu getirince saçlarımı ve ayaklarımı ku-
ruladım, elbiselerimin sularını silkeledim. Teşekkür
ederek havluyu verdim ve koşarak odama gittim. Mr.
Chester mutfakta çalışıyordu. Mutfağın önünden ge-
çerken Mary Margaret dışarı çıktı, beni görünce olduğu
yerde durdu. Gözlerime baksa, Büyük Enişte Richard
ile küçük evde neler yaptıklarını bildiğimi bir şekilde
belli edecektim, ama o her zamanki utangaç tavrıyla
başını öne eğip, yemek masasını hazırlamak için yemek
odasına gitti.

"Hemen geliyorum," diye arkasından seslendim.

Elbiselerimi çıkardım ve elimden geldiği kadar ça-
buk kurulandım. Mutfağa gittiğimde, Mrs. Chester, on

dakika geç kaldığımı ima etmek için saate duvardaki saate baktı. Sonra başıyla patatesleri işaret etti.

"Patatesleri soy ve püre yap."

"Geç kaldığım için özür dilerim," diye mırıldandım.

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim," dedi. "Sen gelmeden önce de biz işimizi çok iyi yapıyorduk, sen gittikten sonra da yapabiliriz."

Bunları kızgınlıkla söylüyordu, ama bana öyle gelmedi. Ne kadar değersiz olduğumu vurgulayan biri daha diye düşündüm. Ölsem kim fark edecekti? Belki Roy üzülürdü, ama uzun sürmezdi. Büyükanne Hudson üzülürdü, ama o da kısa bir zamanda kendini toparlar, hiç olmamışım gibi hayatına devam ederdi. Belki Randall bir parça özlerdi, ama annemle babam üzülmezdi. Herkesin beni çok çabuk unutacağından emindim, hatta bir süre sonra neye benzediğimi bile hatırlamayacaklardı.

"O hızla yapacak olursan, Mr. ve Mrs. Endfield patates püresini tatlıların üzerine ancak yerler," dedi Mrs. Chester.

Hayal kurmaktan vazgeçip, dikkatimi işime verdim. Yapmam gereken işleri bitirdikten sonra, her zamanki gibi akşam yemeği servisine yardım ettim. Yemek odasına girdiğim anda, Büyük Teyze Leonora el çırparak, okulun temsil gecesinden bahsetmeye başladı.

"Evimizde yeni bir yıldız yetişiyor, Vivien Leigh'in yerini alacak," dedi.

Büyük Enişte Richard homurdandı.

"Bana kalırsa örnek alacağı daha başka aktrisler var, Leonora. Sen bir tek *Rüzgar Gibi Geçti*'ye takılmışsın." Bana döndü. "Kaç kere seyretmek zorunda kaldığımı bilemezsin," dedi. Ekmek sepetini masaya koydum. Servis için odada dolaşırken gözlerini üzerimden ayırmamasına ve beni dikkatle izlemesine şaşırdım. Görünmez olmaya gayret ederek, başını hiç kaldırmadan odanın içinde dolanan Mary Margaret'e neredeyse hiç bakmıyordu.

"Okuldaki başarılarından bizi haberdar etmelisin, canım," dedi Büyük Teyze Leonora. "Bundan sonraki oyunu da mutlaka haber ver. Ne zaman oynayacaksınız?"

"Bilmiyorum, Mrs. Endfield. *Hırçın Kız*'da rol almak istiyorum, ama önemli bir rol alabileceğimi sanmıyorum. Eski öğrencilere de yetenek denemesi yapılacak, hepsi daha önce onlarca oyunda rol almışlar, bir kısmı da profesyonel oyuncu. Bu okulun sahneye koyduğu en büyük oyun olacak ve iyi bir sermaye bırakacak."

"Saçma. İyi bir rol alacağından eminim," dedi. "Öyle değil mi, Richard?" diye, büyük enişte tiyatro otoritesiymiş gibi sordu.

Büyük enişteye döndüm, hâlâ bana bakıyordu. Başını salladı.

"Kesinlikle," dedi. "Kesinlikle."

Mary Margaret'e baktım, durmuş bizi dinliyordu. Büyük enişte, onun bize baktığını hissedince, gözlerinden öfke saçarak ona doğru döndü. Mary Margaret te-

laşla dışarı çıktı. Büyük enişte, gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı, sonra tekrar bana döndü. Büyük eniştenin en gizli sırrını bildiği halde, hâlâ ondan çok korkuyordu. Acaba neden ona daha iyi davranmasını söylemiyor ve tehdit etmiyordu?

"Teşekkür ederim," dedim ve mutfığa döndüm. Mary Margaret bulaşıkları yıkamaya başlamıştı. Yanına gidip, küçük evde neler olduğunu bildiğimi söylesem panikler miydi acaba? Gözüme o kadar narin, o kadar küçük ve ürkek görünüyordu ki, evin içindeki iskeletleri ürktürmemeye karar verdim.

Düşünmem gereken kendi sorunlarım vardı ve henüz bu sorunları nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Geceleri neredeyse sabaha kadar sorunlarımı düşünüyordum. Pazar günü babamın evine çaya gidip gitmemeğe bir türlü karar veremiyordum, kafamı en çok kurcalayan mesele buydu. Olmadığım biri gibi davranmak zorunda kalarak, kendime daha fazla işkence etmiş olamayacak mıydım? Belki de babam, ne kadar acı çektiğimi fark edip, kızı olmamı isteyebilirdi ve karısını bir kenara çekip hikayemizi anlatırdı. Yattığım yerde bunları düşünüyor ve yüreğimin deriliklerinden babamın söylemesini istediğim şeyleri söylediğini hayal ediyordum.

"Çok zaman önce, ben idealist ve sorumsuz bir delikanlıyken, zengin bir kızla ilişkim oldu ve kız hamile kaldı; bunu belki de ailesine meydan okumak için yaptı. Babası onu kaçırdı ve gizlice bebeğini dünyaya getirdi. Ondan sonra bebeği evlatlık verdiler. Doğru olanı yapma şansını bana vermediler.

"Şimdi, yıllar sonra, kızım güzel bir genç hanım olarak karşıma çıktı. Ona sahip çıkmak istiyorum. Sen ne dersin?"

Karısı bana bakacak ve şöyle diyecekti. "Tabii sahip çıkmalısın, Larry. O da ailemizin bir parçası olmalı. Şimdiye kadar hiç mutluluğu tatmamış."

Sonra ikisi birden bana sarılıp, hemen onların evine taşınmam için ısrar ediyorlardı.

Bunları hayal ederek uykuya daldım, fakat sabah uyandığımda soğuk gerçekle yüz yüze gelince, hayallerim sabun köpüğü gibi söndü. Boggs, her zaman yaptığı gibi kapımın önünde gürleyince yataktan kalkıp yıkandım, giyindikten sonra kahvaltı servisi için aşağı indim. Ruh gibi ortalıkta dolaştığının farkındaydım, işleri makineleşmiş bir alışkanlıkla yapıyordum. Mrs. Chester'le Mary Margaret beni merakla izliyorlardı.

Mary Margaret, asabi bir şekilde peçeteleri katlıyor ve tekrar bozuyordu. Bundan sonra gözlerimi dört açacak ve her gün Mary Margaret'i gizlice izleyecektim. Yalnız kaldığımız ilk anda onunla konuşmaya karar vermiştim. Konuşacak birine, benden daha çok ihtiyacı olduğuna inanıyordum.

İşlerimi bitirdikten sonra kahvaltıya oturdum, fakat fazla bir şey yiyemedim. Gece çok iyi uyumuş olmama rağmen, sırtında içi kaya dolu iki tane kova taşıyan biri gibi dolanıyordum. Bir önceki günün yağmuru yerini tatlı bir serinliğe bırakmıştı, ama simsiyah bulutlar hâlâ arpacı kumrusu gibi düşünerek şehrin üzerinde duruyorlardı. Bu sefer şemsiyemi almayı unutmadım, ama okula kadar yağmur yağmadı.

Randall lobide beni bekliyordu, beni görür görmez koşarak yanıma geldi.

"Dün gece sana telefon ettim," dedi, "ama evi idare eden o sırtlan telefona cevap verdi ve seni telefona çağırmadıklarını söyledi. Seni, sana ait olan zamanlarda aramalıyım. Ne demekse anlamadım. Neler oldu? Neden o gün fırtına gibi şan dersi sınıfına daldın, sonra nereye gittin?"

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum, Randall, şu kadarını söylemek istiyorum, Catherine ile Leslie'ye benimle ilgili şeyleri söylemeye hakkın yoktu. Onlara göre çok eğlenceli olabilir, ama gerçeği söylememi istersen bunu senden hiç beklemiyordum," dedim.

"Hemcinslerinin öğütleri işine yarar diye düşündüm," dedi. "Burada seni en iyi o iki kardeş anlar."

"İlk önce bana sorman gerekirdi," dedim.

Başını salladı.

"Özür dilerim. Bu konuyu okulda kimseye söylememeleri için uyarırım."

"Mama'nın bir sözü vardı," dedim. "Çanlar bir kere çalmaya başladı mı, asla susturamazsın. Sınıfa geç kalıyorum."

"Bekle. Yemeği birlikte yemek ister misin? Biraz daha konuşur, ne yapacağımıza karar veririz."

"Bundan sonra Randall, yapacağım her şeye sadece kendim karar vereceğim. Bu birlikte oynadığımız bir tiyatro değil."

"Fakat..."

"Biraz yalnız kalmak istiyorum," dedim. "Gerçekten bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tamam," dedi. "Özür dilerim."

"Biliyor musun?" dedim bir süre düşündükten sonra, "bana iyi davranması ve sevmesi gereken insanlardan özür alma rekoruna sahip olduğumu düşünüyorum. Annem adımı özür koymalıymış."

Koşarcasına yanından uzaklaştım ve tiyatro sanatı dersimin yapıldığı sınıfa gittim. Ders başlamadan önce Leslie ile Catherine yine benimle aynı konuyu konuşmaya çalıştılar. Onlara da kesin bir dille kendi işleriyle ilgilenmelerini söyledim. O kadar sert konuşmama rağmen ikisi de gücenmedi. Onların pek bir şeye gücendiklerini sanmıyordum.

Yemek tatilinde, yakındaki kafeteryada tek başıma oturup çayla birlikte bir sandviç yedim. Okula dönerken, babam yaşlarında bir adamın, beş, altı yaşlarında kızını kucağına almış, karısıyla birlikte caddeden karşı tarafa geçtiğini gördüm. Turiste benziyorlardı, ikisinin de boyunlarında fotoğraf makineleri asılıydı. Kadın durup, elindeki haritadan gidecekleri yönü saptamaya çalıştı. Küçük kız babasının boynuna sarılmış, yanağını da yanağına yaslamıştı. Kendinden emin ve güvendedi.

Babam olduğunu sandığım adam bana hiç bu şekilde sarılmamıştı. Değil beni kucağına alıp sarılmak, bir patates çuvalı gibi bile taşımamıştı. Tabii, Mama kucağına alırdı, bazen de Roy elimi tutardı, ama bu küçük kızın babasıyla olan ilişkisi çok farklıydı. Küçük kızın yüzündeki doygun ifadeden, kalbinin derinliklerinde babasının onu şeytanlardan ve kabuslardan kurtaraca-

ğından, tehlikeden uzak tutacağından, her türlü acı ve tehlikeden koruyacağından emin olduğunu görebiliyordum. Babasından aldığı güç onu bir zırh gibi sardığı için karanlıkta bile korkmazdı.

Daha sonra, büyüyüp genç bir kız olduğu zaman, seveceği adamı ararken babasına benzemesini isteyecekti. Öyle birini bulduğu zaman bile, kararından emin olabilmek için yine babasına gidecek, babası da ona baktığı zaman hep o küçük kızı görecek. Binlerce gün, milyonlarca dakika, dizi dizi doğum günleri geçse bile o hep babasının küçük kızı olarak kalacaktı.

Bir saatliğine bile olsa, ben de bir babam olsun istiyordum ve o dakikada pazar günü babamın evine gitmeye karar verdim. Eve giderken, telefon kulübesinden babama telefon ettim. Henüz eve dönmemişti, telefona karısı cevap verdi.

"Bir not bırakmak ister misiniz?" diye sordu.

"Evet. Rain Arnold aradı dersiniz, pazar günü çaya geleceğimi haber verecektim."

"Rain Arnold mu?"

"Evet, efendim."

"Tamam," dedi gülerek. "Pazar günü görüşürüz."

Yine kalbim çarpmaya başlamıştı. Yoksa korkunç bir hata mı yapıyordum? Belli ki karısına benden bahsetmemişti. Belki de aramayacağımı ve beni bir daha görmeyeceğini düşünmüştü. Yoksa onu zor durumda mı bırakıyordum?

Eve dönünce, odama kapanıp Büyükanne Hudson'a bir mektup yazdım.

Sevgili Büyükanne...

Bu şekilde hitap ettiğimi okuyunca nasıl tepki vereceğini bildiğim için kendi kendime gülümsedim.

Sana anlatmak ve danışmak istediğim çok önemli bir şey var. Okuldan bir arkadaşımın, annemim verdiği birkaç küçük bilgiden yararlanarak babamı buldum. Burada İngiliz Dili Profesörü olmuş, Shakespeare konusunda uzmanlaşmış. Evli ve biri kız, biri erkek iki çocuğu var. Bir süre onları uzaktan izledim. Kendime engel olmadım. Onu görmek ve hakkında daha çok şeyler öğrenmek istiyorum. Sonra bir gün sınıfına girip dersini dinledim. Neyse, uzun lafın kısası, sonunda yakalandım.

Beni çay içmeye davet etti, orada ona kim olduğumu söyledim. Tabii, ilk başta şoke oldu, ama gerçek annem gibi o da beni gizli tutmak istedi. Beni evine çaya çağırdı ve sonuç olarak gitmeye karar verdim.

Ben büyük bir hata mı yapıyorum? Karısına benden bahsetmesine izin vermeli miyim? Yoksa çekip gitmeli ve onu unutmamalı mıyım? Bu yaptıklarımı öğrenirsem, annem ne der? Seni de üzmem istemiyorum, ama burada akıl danışabileceğim ve güvенеbileceğim hiç kimse yok.

Lütfen iyice düşün ve bana nasıl davranmam gerektiğini söyle.

Seni çok özliyorum ve söz verdiğin gibi buraya geleceğin günü iple çekiyorum. Umarım doktorların söylediklerini dinliyorsundur, inatçılık edersen iyileşmen uzun sürer ve İngiltere seyahatine hiç çıkamazsın.

Lütfen Jake'ye sevgilerimi ilet.

Not. Tabii, kız kardeşin bunların hiçbirini bilmiyor. Ama Victoria daha ne kadar süre onlara söylemeden bekleyecek, bilmiyorum.

*Sevgiler,
Rain*

Zarfı kapattım, üzerine adresi yazdım ve ertesi gün okula giderken postaya atmak üzere ders kitabımın arasına sakladım.

Akşam yemeği servisine yardım etmek için mutfığa indiğimde, Mrs. Chester Mary Margaret'in o gün çalışmayacağını söyledi.

"Zavallı kızın midesi bozuldu ve koşarak evine gitti. Sanırım grip mikrobi almış," dedi. "Onun için bugün çok işimiz var, Mr. Endfield akşam yemeğine iş arkadaşını davet etmiş. Somon balığı pişiriyorum. Sofrayı dört kişilik hazırla," dedi ve işine döndü.

Mary Margeret olmayınca, Boggs bizi her zaman-
kinden daha sıkı gözetime aldı. Bakışlarını üzerimde hissettikçe rahatsız oluyordum, yemek hazırlıklarını en küçük detayına kadar inceliyor, tabaklarla gümüş çatal bıçakların arasındaki mesafeye kadar ölçüyordu.

"Yemekleri getirirken parmaklarını içine sokma. Servis yaparken parmağının balığın içine girdiğini gör, memeyim," dedi.

"O kadar merak ediyorsan, yemek servisini kendi yaparsın," dedim.

Ses tonum ve cevap veriş tarzım Mrs. Chester'i korkutmuştu, Boggs'un her an bir dinamit gibi patlayacağını düşündüğünden elini ağzına götürüp nefesini tuttu.

"Sen işine bak," dedi Boggs, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Bakıyorum," diye mırıldandım, "rahat bırakırsan tabii."

Derin bir soluk aldı, omuzlarını dikleştirdi, dişlerini alt dudağına geçirdi ve mutfaktan çıkıp gitti.

"Oh, şekerim, çok ileri gittin. Bu adam çok kinci-
dir."

"Ben de öyleyim," dedim, ama için için korkuyordum. Geceleri rüyamda odama geldiğini ve yüzüme yastığı bastırarak beni boğmaya çalıştığını görüyordum.

Herkes yemek masasında toplanınca ben de içeri gittim, Büyük Teyze Leonora beni konukları Dorsetlere tanıttı. Mr. Dorset bankerlik yapıyordu. Altmışlarında bir adamdı ve beyaz saçları oldukça seyrelmişti. Yanaklarından sağlık fışkırıyordu ve hafifçe kırmızıydı. Şarap içtikçe yanaklarının kırmızılığı artıyordu. Karısı narin bir kadındı, yüzü kuş gibi ufacıktı, kısa boyluydu, beceriksizce kahverengiye boyanmış saçlarının diplerinden beyazlar çıktığı yetmiyormuş gibi, yer yer uzun beyaz teller görünüyordu.

"İşte, geleceğin ünlü aktristi, *au pair* olarak yanımızda kalan Amerikalı kız," dedi Büyük Teyze Leonora. "Adı Rain."

"Rain mi?" dedi Mr. Dorset. "Bu ismi nereden buldun?" diye sordu yayvan bir gülümseme ile.

"Doğduğum zaman annem vermiş," dedim.

Bir an kimse konuşmadı, Mrs. Dorset'in dudakları kilitlenmiş gibi büzüldü, pembe küçük dili kıvrıldı. "Öyle mi?" dedi.

Yemek odasına cenaze sessizliği çökmüştü, tabakların ve gümüş takımların çıkardığı sestten başka bir şey duyulmuyordu. Büyük Enişte servisimi bitirinceye kadar gözlerini üzerimden ayırmadı. Bakışlarından o kadar rahatsız oldum ki, kendimi mutfağa dar attım.

Boggs mutfağın ortasında duruyordu, neredeyse çarpışacaktık. Önüme dikildiği zaman olduğundan büyük ve geniş görünüyordu, gözleri alının ortasında parlayan iki kor gibiydi.

"Saygısızlığın yüzünden bir gün kendini kapının önünde bulacaksın," dedi.

Sonra arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

Mrs. Chester göz ucuyla bana baktı, fakat yaklaşmakta olan felakete bulaşamamak için çabucak başını çevirdi. Hiç konuşmadan kalan işlerimi tamamladım. Yemek odasında hiç kimse benimle konuşmadı, ben de ondan tarafa bakmayarak Büyük Enişte Richard'ın bakışları... görmemeye gayret ettim. Yemekten kalkıp, herkes oturma odasına geçince, sofrayı toplamaya başladım. Mary Margaret olmadığı için, bulaşığı yıkanmasına ve kurularıp kaldırılmasına da yardım etmek zorundaydım.

"Anlaşılan yemeklerini çok beğenmişler, Mrs. Chester," dedim.

"Tabaklarda hiç artık kalmamıştı."

Başını salladı.

"Mary Margaret yarın gelir mi?" diye sordum.

"Umarım," dedi. Konuşurken korkulu bakışlarını kapıdan tarafa çeviriyordu.

"İstedğin her yerde kendine iş bulabilirsin," dedim. "Mutfaktaki yeteneklerin sayesinde başka bir aile olsa çok şanslı olduklarını düşünürlerdi."

Başını iki yana sallayarak bana döndü.

"Tavsiye mektubu olmadan burada kazandığının yarısına ancak bir ahırda iş bulabilirim. İşimi seviyorum. Yerimi biliyorum ve halimden memnunum," dedi. "Bunu düşünsen iyi olur."

"Doğru. Sorun zaten burada Mrs. Chester. Ben de yerimi çok iyi biliyorum."

Meraklı bir ifadeyle bana baktı, duygularımı anlıyor gibiydi, sonra kendini tekrar işine verdi ve bir tek kelime daha konuşmadı.

Gümüş takımların son parçasını yerine yerleştirirken, Boggs mutfağa geldi.

"Mr. Endfield seninle konuşmak istiyor," dedi. "Bürosunda bekliyor. Hemen şimdi."

"Başöğretmen çağırıyormuş," dedim Mrs. Chester'e dönüp, ama ne demek istediğimi anlamadı. "Sanırım kapının önüne koyulacağım."

Ellerimi bulaşık bezine kurularıp, hızlı adımlarla Boggs'un yanından geçtim. İçimden, ne olacaksa olsun diye düşünüyordum. Bütün bu saçmalıklarla mücadele etmekten yorulmuştum.

Büyük Enişte Richard çalışma masasında oturuyordu, sandalyesini pencereden dışarı bakacak şekilde çevirmişti. Purosunu içiyordu, üflediği duman tavana yükseliyor, tepedeki vantilatör dumanı odanın içinde eşit miktarda dağıtıyordu.

"Beni mi görmek istediniz?" diye sordum.

Sandalyesini bana doğru çevirdi ve arkasına yaslandı.

"Lütfen kapıyı kapat," dedi.

Dediğini yaparken, oturmam için eliyle masasının önündeki deri koltuğu gösterdi. Gidip oturdum. Külünü tablaya silkeledikten sonra purosunu kenarına bıraktı ve ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi.

"Leonora seni buraya almak istediğini söylediği zaman ilk başlarda pek fazla istekli değildim," diye söze başladı. "Bizim ev İsviçre saatleri gibidir, iyi çalışır ve başarılı bir şekilde yönetilir. Ev işleriyle ilgilenmek zorunda kalmadığım için çok rahatım. Ben zaten kendi mesleğimle ilgili işlerle fazlasıyla meşgulüm, Leonora ise İngiltere'ye geldiği zamanlarda olduğu kadar güçlü değil. Bu yüzden Boggs gibi birinin olmasına memnunuz."

"Yarın giderim," dedim.

Sustu, gözlerini kırptırdı ve sonra da başını iki yana salladı.

"Seni görmek istememin nedeni buydu. Ama sen sıran gelmeden konuştun. Gitmeni istediğimi kim söyledi?"

"Ben sandım ki..."

"Haklı olabilirsin. Gitmeni isteyebilirdim. Bu akşam şımarık tavrıyla konuşumu kötü bir şekilde aşağıladın."

"Şımarık mı?"

"Sahnede son derece akıllı ve dengelisin. Sahneden indiğin zaman neden aynı şekilde davranmıyorsun?"

"Ben neysem oyum," dedim. Yaşlar gözlerimi yakmaya başlamıştı. Ne demek istediğini anlamıyordum, ama kulağıma hoş geliyordu. Her zaman ikinci sınıf insan olduğum hissettirilecek değildi.

"Saçma," dedi. "Sen daha hiç kimse değilsin."

Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bana gelmişti. Yoksa her şeyi biliyor muydu? Acaba Victoria o mektubu kasten mi yazmıştı?

"Senin yaşında pek çok genç hanım gibi sen de bir kişilik sahibi olma yolundasın, ama henüz gerçek kimliğini kazanmadın. Yine de kendini, kişiliğini ve tüm yaşamını şekillendirmek için elinde fırsat var."

"Davranışların ve insanlarla konuşma tarzın, özellikle de kendinden büyüklerle konuşma tarzın, beni şaşırtmıyor. Tanıdığım bütün Amerikalılarda aynı kendini beğenmişlik ve ukalalığı gördüm."

"Ukalalık mı? Biz mi? Bana da tam tersiymiş gibi geliyor. Siz tekerleğin burada icat edildiğini sanıyorsunuz ve bize Koloni diyorsunuz. Ama Amerika dünyanın en büyük ülkesi."

Bir an baktı sonra gülmeye başladı.

"Tamam, tamam. Şimdi hangi ülkenin insanların daha iyi ve hangi ülkenin medeniyete daha fazla katkı-

da bulunduğunu tartışacak değiliz. Seni buraya işinden memnun olmadığımı söylemek için değil, yardımcı olmak istediğimi söylemek için çağırdım," dedi. Ses tonunda belirgin bir yumuşama vardı.

"Bana yardım etmek için mi?" Şaşırmışım. "Nasılsı?"

"Senin, kelimenin tam anlamıyla zarafet kazanmaya ihtiyacın var. Karım gibi, ben de senin iyi bir yerlere gelebileceğine inanıyorum, ama keskin uçların biraz törpülenmesi gerekiyor. Şimdiye kadar çok zor yaşamın olduğunu göz önünde bulunduracak olursak, bayağı iyi durumda olduğunu düşünüyorum, ama başka yönlerini biraz daha geliştirmen gerekiyor ve sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim."

"Ne demek istediğinizi anlamadım," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bana ne kadar yardım edebilirsiniz?"

"Sana görgü kurallarını öğretebilirim, benim eğitimimden yararlanabilirsin, ama senin de yardımcı olman gerekiyor ve şimdilik belirli nedenlerden kimseye söylememeni ve bunun sadece ikimizin arasında kalmasını istiyorum."

"Bana görgü kurallarını mı öğreteceksiniz?"

"Kibar ortamlarda nasıl davranman gerektiğini öğreteceğim. Kısaca görgü kurallarını."

"Ama ben nasıl davranmam gerektiğini biliyorum."

"Bir süre sonra içine gireceğin ortam için yeterli değil. İnsanlar üzerinde iyi bir etki bırakmak savaşı yarı yarıya kazanmak demektir. Değil mi?"

"Sanırım öyle," dedim omzumu silkerek. Hâlâ bana ne teklif ettiğini anlamamıştım.

"Hayır, burada 'Çok teşekkür ederim. Benimle çalışmak istediğiniz için müteşekkirim' demen gerekiyor. Şimdi," diyerek arkasına yaslandı, "arka tarafta küçük bir kır evimiz olduğunu fark etmiş olmalısın. Son zamanlarda pek kullanılmıyor, ama çok iyi bakılıyor."

"Evet," dedim neredeyse nefesim kesiliyordu. Acaba Bogss beni evin önünde yakaladığını söylemiş miydi?

"Bir süre için orayı bizim özel sınıfımız yapacağız. Önce ufak tefek bazı değişiklikler yapmam gerekiyor, ne zaman başlayacağımızı sana haber veririm," dedi.

Şaşkın şaşkın yüzüne bakakaldım. Sınıfımız mı? Neden bahsediyordu bu adam?

"Hâlâ teklifimden memnun kalmışa benzemiyorsun," dedi.

"Korkarım ne demek istediğinizi anlayamadım? Biz orada tam olarak ne yapacağız?"

"Senin için bazı sosyal ortamlar yaratacağım ve nasıl hareket etmen ve davranman gerektiğini, senin neler beklemen gerektiğini anlatacağım, Tiyatro öğrencisi olduğuna göre, emin ol rol yapmakta zorluk çekmeyeceksin," dedi. "Hiç zor olmayacak, ama senin için çok faydalı olacağından eminim."

"Neden benim için bir şeyler yapmak istiyorsunuz? İlk başta buraya gelmemi istemediğinizi kendi ağzınızla söylediniz."

Bir dakika kadar önüne baktı, sonra yavaş yavaş başını kaldırdı, yüz ifadesi daha sıcak ve daha samimiydi.

"Bu konuyu artık konuşmuyorum. Leonora çok üzülüyor, ama bizim bir kızımız vardı ve onu çok küçük yaşta kaybettik. Tabii, onu hep düşünüyorum ve ona vermeyi hayal ettiğim şeyleri veremediğim, maddi ve manevi deneyimlerimi aktaramadığım için çok üzülüyorum.

"Yaşasaydı, senin gibi yetenekli bir genç hanım olacaktı. Kafamda onun senin yaşına geldiğini hayal edebiliyorum. Ona söylemek ve göstermek istediğim o kadar çok şey var ki. Zamansız ölümü beni hüsrana uğrattı, kandırıldığımı hissettim.

"Ona verebileceklerimi, sana verebilirim. Kendimi methediyor gibi olmayayım, ama sanırım bu teklifim karşında hangi kız olsa gururu okşanır ve memnun olurdu." Derin bir nefes alıp bana baktı. "Kısaca, sana işveren olmaktan çok baba olmak istiyorum. Tamam mı?" dedi çabucak.

"Teşekkür ederim," dedim. Konuşmasından etkilene miştim, ama Mary Margaret'le arasında geçenleri gördükten sonra doğrusu biraz korkuyordum. Benim de çocuk elbiseleri giyip, elma şekeri yalamamı mı bekliyordu acaba?

"Güzel." Purosunu aldı. "Küçük evde her şey istediğim gibi olduğu zaman sana haber veririm. O zaman kadar lütfen şımarık atları ahırlardan dışarı salma."

Başını salladı ve sandalyesini çevirdi. Bu hareketiyle bana, "Gidebilirsin," demek istiyordu.

Koltuktan kalktım, kapının önüne gelince arkamı dönüp baktım, yüzünü pencereye çevirmişti, sonra dışarı

şarı çıktım ve odama gidinceye kadar kalbim merasim davulu gibi gümbürdedi.

O hafta Büyük Enişte Richard bir daha küçük evin konusunu hiç açmadı. Hayal gördüğümü düşünmeye başlamıştım, ya da fikrini değiştirmiş olabilirdi. Mary Margaret ertesi gün işe döndü, ama bana hâlâ solgun ve hasta görünüyordu. Nasıl olduğunu sorduğumda, "İyiyim," diye cevap verdi ve çabucak yanımdan uzaklaştı. Sanki daha fazla soru sormam onu daha çok solduracak ve korkutacaktı. Üzerine gitsem, ağlayacak gibi bir hali vardı.

Okulda ise Randall'la durumumuz daha farklıydı: benimle her konuşmaya çalıştığında ağlayacak gibi oluyordu. Ona olan tepkimin ve öfkemin bir kısmı babam konusundaki kararsızlığımdan kaynaklanmıştı. Randall onu bu kadar ısrarla arayıp bulmasa, böyle bir duygusal ve psikolojik bunalıma girmeyeceğimi düşünüyordum. Onu suçluyordum, ama için için de teşekkür ediyordum. Benden uzak duruyordu, koridorlarda affettiğimi belirtecek bir söz, bir bakış yakalamak için peşimden geliyordu.

Sonunda, cumartesi sabahı onu affetmeye ve pazar sabahı babamın beni evine davet ettiğini söylemeye karar verdim. Kahvaltı servisimi bitirdikten sonra, ona sürpriz yapacak ve öğleden sonra birlikte bir şeyler yapmayı teklif edecektim. Aslında tek istediğim, Kensington Gardens'de yürüyüş yapmak ve konuşmaktır. Sandviç ve içecek bir şeyler alıp banklarda otururuz diye düşündüm. Hava da çok güzeldi, gökyüzü masma-

viydi ve ancak birkaç tembel bulut tepede asılı duruyordu. Rüzgar da ılık esiyordu. İngiltere'de yağmurdan sonra tabiatın taze ve temiz kokusuna bayılıyordum.

Güzel havanın ve affetme arzusunun verdiği enerjiyle caddelerde hopyaya zıplaya gidiyordum. Randall'ın cumartesi sabahları geç uyandığını biliyordum, gittiğinde yeni uyanmış olacaktı.

"Dersler çok erken başlıyor," diye yakınırdı hep. Hafta sonları geç saatlere kadar uyuyarak bir şekilde okuldan intikamını alıyordu.

Yurda derin bir sessizlik hakimdi, görünürde kimse yoktu. Duvarlarda ve koridorda yankılanan ayak seslerimden başka bir ses duyamıyordum. Beni karşısında görünce Randall'ın nasıl şaşıracağını düşünüyordum. Bir an önce kendimi kollarına atmak, başımı omzuna yaslayıp duygularımı, geçen hafta yaşadıklarımı ve tabii korkularımı anlatmak istiyordum. İnsanın kendisinden başka konuşacak kimsesi olmaması çok zordu. Bir süre sonra insan sadece kendi sesini duymaktan bıkiyordu. Her şey insanın kafasının içinde yankılanıyor, kendi sorduğu soruların cevaplarını kendisi çok önceden biliyordu.

Yalnız olunca insan kendini kuzey rüzgârlarında yolunu kaybeden ve sürüsünü arayan bir kuş gibi hissediyordu. Gökyüzünde bulutlar olmadığı zaman bile günler ne kadar soğuk ve karanlık görünüyordu.

Artık yalnız kuşu oynamaya son vermenin zamanı geldi diye düşünüyordum. Öfkem, ayak bileklerime ağır bir zincir gibi takılmış, beni yavaşlatıyor, yüksek-

lerde uçup ihtiyacım olan insanlara yaklaşmamı engelliyordu.

Randall'ın kapısına gelince durup içerisini dinledim. Hiç ses gelmiyordu. Bir an erken kalkıp gitmiş olmasından korktum. Bu korku yüzünden kapısına vurmayı akıl edemedim. Kapıya vurmuş olsam, hiçbir şeyden haberim olmayacaktı. Bazen insanın bazı şeylerden haberi olmaması çok büyük mutluluktu.

Elim kapı tokmağına gitti, çevirdim ve kapıyı kilitlememiş olduğunu fark edince sevindim. Kapıyı itip odaya girdim, onu yatağına kıvrılmış, uyur bulacağını tahmin ediyordum. Hemen affettiğimi göstermek için yanağına bir öpücük konduracaktım, o da gözlerinden mutluluk saçarak bana bakıp gülümseyecekti.

Fakat odaya girince kalbim önce durdu, sonra yeniden çalışmaya başladı. Gözlerini ilk açan Leslie oldu. Randall yanında hâlâ uyuyordu.

"*Mon Dieu!*" diye bağırdı.

Randall gözlerini açıp homurdandı.

"Ne oluyor?"

"Günaydın, *chérie*," dedi Leslie yatağın içinde oturarak. Çıplaklığını gizlemek ihtiyacı hissetmiyordu.

Randall gözlerini ovalayarak başını kaldırdı. Ağzını açıp kapattı, ama tek kelime çıkmadı.

Gördüğüm manzara karşısında çivilenmiş gibi olduğum yerde kalmıştım. Arkamı dönüp kaçmak istiyordum, ama uzun bir süre hareket edemedim.

"Rain," dedi Randall sonunda, dirseğinin üzerinde doğrularak.

"Kızma *chérie*," dedi Leslie. "Ben onu neşelendirmek için geldim. Senin yüzünden o kadar üzülüyordu ki," dedi yüzünü mutsuz bir ifadeyle buruşturarak. "Ona acıdım."

"Anlıyorum," dedim ve Randall'a baktım. "Seni neşelendirebildi mi bari, *chérie*," diye sordum.

"Rain, bütün hafta benimle konuşmadın ve..."

"Anlaşılan içgüdülerim doğruymuş. Sana engel olmak istemem, Leslie. Onu neşelendirmeye devam et. Hem artık istediğin kadar neşelendirebilirsin, umurumda değil," dedim, topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıktım ve kapıyı da arkamdan çarparak kapattım. Kapının gümbürtüsü duvarlarda bomba gibi yankılandı. Randall ile Leslie'nin peşimden gelmesini istemediğim için koşarak merdivenlerden indim. Birkaç saniye sonra yurttan fırlamış parka doğru koşuyordum, iki kere karşıdan karşıya geçerken ezilme tehlikesi atlattım. Bu kadar zamandır burada olduğum halde, hâlâ arada sırada trafiğin ters taraftan işlediğini unutuyordum.

Aslında Randall'a ağlamıyordum, kendime, saflığıma ve sadaketime, enayiliğime ve körü körüne umutlanmama ağlıyordum. İnsanın hayatında güvenin kusursuz bir pırlanta kadar ender bulunduğunu öğrenbilmesi için kaç ders alması gerekiyordu? Belki de bu yüzden en büyük ve en güzel pırlantaya Umut Pırlantası adını vermişlerdi. Bundan sonra, çok mecbur kalmadıkça kimseye güvenmeyecektim. Bundan sonra asla kalbimi kimseye açmayacaktım.

Yanaklarımdan dökülen yaşlar zehir gibi acı geliyordu. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı kuruladım, ken-

dimi banklardan birine atıp, kollarımı göğsümün altında kavuşturup, gözlerimi uzaklara diktim.

Burada kimim vardı? Akrabaları olduğumu bilmeyen ve öğrendikleri zaman şoka girecek olan bir enişte ile teyzeden başka kimim vardı? Evdeki Frankeshtayn'a benzeyen hizmetçiler mi? Yoksa mesleklerinin gereği soğuk duran ve yargılayan gözlerle bana tepeden bakan duyarlı öğretmenlerim mi? Bir de varlığımdan daha dün haberi olan ve öğrendiği anda içi dışına çıkan babam vardı.

Evine dön, Rain dedim kendi kendime. İlk uçağa atla ve evine dön. Eğer hizmetçilik yapacaksan, hiç değilse Büyükanne Hudson'a yap. Sonra birden hüngür hüngür ağlamaya başladım. Göz yaşlarım Büyükanne Hudson, Jake ve çok özlediğim Mama içindi.

"İyi misin şekerim?" Yanı başımda ufak tefek, kafasında komik bir şapka olan yaşlı bir kadın belirdi. Sedef saplı bastonu vardı.

"Ne? Evet," dedim ve gözyaşlarımı kuruladım. "Teşekkür ederim."

"Böyle güzel bir günde insan nasıl mutsuz olabilir?" dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Hele böyle gencecik birisi? Seni üzen neyse, şekerim, geçecek. Zamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bir kurşun kalemin arkasında kocaman bir silgiye benzer. Bütün üzüntünü siler, geçer. Göreceksin," dedi.

Gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Bak, gülümsediğin zaman yüzünde güller açıyor. Yüzün o kadar güzel ki. Ben de günlük gezintimi yapı-

yordum," dedi. "Doksan yaşındayım, beni merak etmemeleri için çocuklarıma söz verdim, yalnız başıma parkta yürüyemeyecek hale geldiğim zaman haber vereceğim, o zaman beni bir bakımevine koyacaklar. Komik, değil mi? Bütün hayatımızı çocuklarımızı mutlu etmeye çalışarak geçiririz, yolun sonuna geldiğimizde bile hâlâ onlar için bir şeyler yapmaya çabalarız.

"Ama," dedi, "bencil olmak o kadar kolay değil, şimdi bile, yani bencil olmaya en çok hakkım olduğu yaşta bile olamıyorum.

"Evet," dedi başını sallayarak ve yoluna devam etmeye başladı, "bu üzüntünü atlatacağsın. Hatta gün gelecek, neden ağladığını bile hatırlamayacaksın." Durup arkasına baktı. "Unutmak insanlara verilen en büyük lütuftur."

Bir süre arkasından baktım, sonra derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Kendimi umutsuzca sürüsünü arayan yalnız serçeye benzettim.

Pazar sabahı titreyerek uyandım. Acaba babamın evine gidip, ailesiyle tanışacak cesareti bulabilecek miydim? Gitme zamanı yaklaştıkça, bir gün önce telefon edip geleceğimi bildirdiğime pişman oluyordum. Hâlâ birbirimize iki yabancıydık. Bu görüşmenin bana zevk vermesini beklemem mümkün müydü?

Hâlâ gidip gitmemekte kararsızdım. Büyükanne Hudson'un mektubumu cuma ya da cumartesi günü alacağını ve hafta sonunda bana telefon edeceğini tahmin etmiş, hatta ummuştum. Bildiğim kadarıyla henüz aramamıştı. Belki de bugün arayacaktı. Mektubumu al-

mışsa ve telefon etmeyi düşünüyorsa mutlaka Amerika saatiyle öğleden önce telefon ederdi, aradaki beş saat farka rağmen yine de evden çıkmadan önce konuşmuş olurdum.

En güzel kıyafeti seçmek için giysilerimi iyice gözden geçirdim. Hava raporunu da dinlemiştim, yağmur beklenmiyordu, onun için açık mavi pamuklu bir elbise ile mavi hırkamda karar kıldım. Havanın soğuması ihtimaline karşılık bir ceket de ihtiyacım olabilirdi. Ondan sonra saatlerce ruj sürsem mi, gözlerime biraz gölge yapsam mı diye düşündüm. Saçımı nasıl yapacağıma da karar veremedim. Sonunda bir kurdele ile arkamda topladım. Biraz ruj sürdüm ve gözlerime de hafif gölge yaptım.

Endfield Malikânesi sessizdi. Büyük teyze ve büyük enişte kasaba dışına çıkmışlardı, Mary Margaret'le Mrs. Chester de izinliydi. Boggs, Endfieldleri arabayla götürdüğü için koca ev bana kalmıştı. Sürekli gözlendiğimi hissetmeden birkaç saat rahat edebilecektim.

Kendime kahvaltı hazırladım ve mutfakta oturup yedim. Evde kimse olmadığı halde, yemek odasında yemeğe cesaret edemiyordum. Bir kırıntı düşürecek olsam, Boggs mutlaka bulur ve orada yemek yeme cesaretini gösterdiğim için bana söylemediğini bırakmazdı.

Bir süre okumaya çalıştım, arada sırada durup Büyükanne Hudson ne zaman arayacak diye düşündüm. Bu saate kadar çoktan uyanmış olması gerekiyordu. Mektubumu okuduktan sonra, mutlaka arayacağını biliyordum.

Zaman geçirmek için evi, büyük teyze ile büyük enişteyi düşünmeye başladım. Teyzemın kahvaltı tepsisini yukarı taşıdığım günü hatırladım. Bana küçük kızını anlattığı sabahı. Odadan çıkmak üzereyken, sallanan koltuğun üzerindeki battaniyenin altından, büyük bir oyuncak bebeğin kolunun sarktığını görmüştüm. Küçük evde gördüğüm şeylerin dışında, bir zamanlar bu evde bir çocuk yaşamış olduğunun tek belirtisi bu oyuncak bebek koluydu.

Merakım giderek arttı ve sonunda beni merdivenlere doğru götürdü. İkinci kat oldukça karanlıktı, ağır ağır merdivenleri çıktım. Büyük teyzenin yatak odasının kapısı kapalıydı. Bir an tereddüt ettim. Başkalarının işine burnumu sokmaktan hoşlanmıyorum, ama sallanan koltuğu o kadar merak ediyordum ki, usulca kapıyı araladım. Neredeyse normal çocuk boyutundaki bebek orada durmuş bana bakıyordu. O kadar canlı gibiydi ki, yüreğim ağzıma geldi. Bir an için, gerçek bir kız çocuğu sandım. Büyük teyzem onun gerçek çocuk giysileriyle giydirmişti.

Odaya göz gezdirmeye devam ettim. Her şey yerli yerindeydi, yatak mükemmel bir şekilde düzeltilmişti. Bir kez daha bebeğe baktıktan sonra kapıyı kapattım ve orada durup düşünmeye başladım. Belki de bebek küçük kızlarının bebeğiydi. Belki de Büyük Teyze onu ortadan kaldırmak istememişti, belki baktıkça kızını hatırlıyordu. Ama bir annenin anımsatıcı bir şeye gereksinimi olabilir miydi?

Benim annemin olurdu, diye düşündüm.

Dönüp tam karşıdaki odanın kapısına baktım. Büyük Teyze Leonora bana sadece kendi yatak odasını

göstermişti. Acaba bu eskiden kızlarının yatak odası mıydı? Açmaya çalıştım, ama kilitliydi. Koridorun ilerisinde bir oda daha vardı. Bunun kapısı kilitli değildi. İçeriye göz atınca, oldukça lüks döşenmiş başka bir yatak odası olduğunu gördüm. Konuk odası olabileceğini düşündüm, ama içeride yaşandığı belli oluyordu. İçeri girip baktım, dolapta erkek giysileri vardı. Kapının iç kısmında bir erkek ceketı asılıydı. Bunlar Büyük Enişte Richard'ın elbiseleriydi. Tanımıştım. Aynı odalarda yattıklarını bilmiyordum.

Banyo da yeni kullanılmıştı. Lavabonun üzerindeki seramik rafta duran diş macunun kapağı açık kalmıştı. Hemen yanında bir saç fırçası ile traş makinesi duruyordu.

Acaba eskiden beri ayrı odalarda mı yatıyorlardı? Odaları birbirine bağlayan kapı bile yoktu. Acaba İngiliz evlerinde ayrı odalarda yatmak adet mi diye düşünmekten kendimi alamadım.

Aşağıda bir kapının açıldığını duyunca olduğum yerde donup kaldım. Ya Boggs döndüyse ve beni burada yakalarsa ne olacaktı? Leo olmalı diye düşündüm. Öyle olmasını diliyordum. Parmaklarımın ucuna basarak dışarı çıktım ve merdivenlerden inmeye başladım. Tam alt basamağa geldiğimde, Leo'yu gördüm, başı öne eğikti, oturma odasından yemek odasına geçiyordu. Beni fark etmemesi için kıpırdamadan durdum. O gittikten sonra kendimi evden dışarı attım ve rahat bir nefes aldım.

Büyükanne Hudson telefon etmemişti, ama artık bekleyecek zamanım kalmamıştı. Bir dakika sonra, bir yabancı evden kaçmış, diğerine doğru hızlı hızlı yürüyordum.

12

Bir Babanın Umutları

"Geldiğin için çok sevindim," dedi babam kapıyı açınca. "Buyur." Kenara çekildi ve içeri girdim. Üvey kız kardeşimle üvey erkek kardeşim tanıştırmak için kibarca arkasında bekliyorlardı.

"Bu Alexandra," dedi. "Alexandra, bu Rain Arnold."

Alexandra elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Bu da William," dedi babam.

William da aynısını yaptı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Karısı holün girişinde belirdi, ellerini dantel önlüğüne kurularak bana gülümsedi.

"Sen Rain olmalısın," dedi sevecen bir sesle. Gözleri gerçekten çok güzel, diye düşündüm, canlı ve zeki bakıyordu.

"Evet. Rain ve karım Leanna."

"Memnun oldum," dedi. "Alexandra, lütfen Rain'i oturma odasına götür. Hava çok güzel," dedi bana dönerek. "Çayımızı bahçede içeriz diye düşündüm."

"Evet, gerçekten güzel bir gün. Londra'ya geldiğimden beri güzel havaların değerini çok iyi anladım," dedim ve babamla ikisi güldüler.

"İngiltere'nin havasına alışmak benim için de çok zor olmuştu," dedi babam. "Araba kullanmaya alışmaktan bile zordu. Aslında fazla araba kullanmam. Toplu taşımacılık sistemi burada çok iyi işler, sen de fark etmişsindir her halde," dedi. "Ben hemen geliyorum," dedi. Beni oturma odasına götürmek için bekleyen Alexandra'ya baktı.

Rahat fakat şık döşenmiş, kır evlerini andıran bir odaydı. Her sehpanın üzerine içleri taze çiçek dolu vazolar yerleştirilmişti. Şömineyi çevreleyen duvarlar kitap doluydu, raflar pırıl pırıl, cilalı kitapların çoğunluğu deri sırtlıydı. Duvarlar mercan rengi boyanmıştı ve sol tarafımdaki duvarda porselen tabak koleksiyonu sergilenmişti. Mobilyalar çiçekli basma kumaş kaplıydı ve ortada büyük bir sehpa vardı. Yerdeki şark halıları, koyu renk cilalı parkenin üzerinde hoş bir renk cümbüşü yaratıyordu. Caddeye bakan pencerenin dantel perdeleri kapalıydı. Ben evi gözetlerken, Leanna'nın beni, bu pencereden gördüğünü düşündüm.

Merakla bana bakan William'a gülümsedim.

"Lütfen otur," dedi Alexandra, kanepeyi göstererek.

Oturdum, o da tam karşımdaki sandalyeye oturdu. William bana bakmaya devam ediyordu.

"Oh, William," dedi Alexandra. "İnsanlara böyle ısrarla bakmak hiç kibar bir davranış değil."

William başını başka tarafa çevirip, oturdu. Uzun pantolon ve bembeyaz kolalı bir gömlek giymişti. Saçları sağ taraftan ayrılarak düzgün bir şekilde arkaya doğru taranmıştı. William'ın çok tatlı olduğunu düşündüm, ileride yakışıklı bir delikanlı olmaya namzettti.

Alexandra'nın yüz hatları annesi gibi minyondu, saçlarının ve gözlerinin rengini de annesinden almıştı. Pembe beyaz bir elbise giymiş, saçlarını da arkasında tek bir örgü yapmıştı.

"Ne kadar zamandır İngiltere'desin?" diye sordu.
"Birkaç ay."

"Ben de çok yakında Amerika'ya gideceğim. New York City'de kalmayı düşünüyorum."

"Yakında gitmiyorsun," diye düzeltti William.

"Yakın bir zamanda gitmek istiyorum," dedi Alexandra. "Babam yakında gideceğimizi söyledi."

"Birkaç yıl sonra dedi."

"Olsun, o kadar uzak sayılmaz, değil mi? Babamın New York'ta akrabaları var. Bir keresinde kuzeni bize gelmişti. Babamdan daha yaşlı."

"Ve daha şişman," diye ekledi William.

"William," diye azarladı Alexandra ve öfkeli bir ifadeyle kardeşine baktı. Sanki William'dan çok fazla büyükmüş gibi başını iki yana sallayarak bana döndü. "Kardeşim bazen düşünmeden konuşur. Hatta genellikle öyle konuşur," dedi bir kez daha William'a bakarak. Sonra tekrar bana döndü, bedenini tutuşu mükemmeldi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Ben on iki, kardeşim de sekiz, ama iki yaşında gibi davranır," dedi tekrar öfkeyle William'a bakarak. William'ın dudaklarının kenarı aşağı sarktı. Alexandra bana döndü. "Babam tiyatro eğitimi aldığını söyledi."

"Tiyatro okulunda okuyorum, ama gerçek bir tiyatro sanatçısı olabileceğimden pek emin değilim."

"Babam her zaman, bir işi yürekten yapmak istemelisin, aksi halde başarılı olamazsın der," dedi.

"Bu konuda çok haklı."

"Ben büyük bir hayvan avcısı olacağım ve Afrika'da yaşayacağım," dedi William. "Akrabalarımınla birlikte."

"Afrika'da akrabalarımız yok. Bunu ona hep söylüyorum, ama olduğunu iddia ediyor, çünkü okulda bir arkadaşı babamızın ailesinin Afrika'dan geldiğini söylemiş. Afrika'dan geldiler, ama bu çok çok önceydi, William."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye William bana sordu.

"Afrika'da bir yerde akrabalar olduğu kesin," dedim. William memnun olmuştu. "Ama kız kardeşin haklı. Onları bulmak neredeyse imkansız."

Alexandra yine kardeşine öfkeli bir ifadeyle bakarak başını salladı.

"Kimleri bulmak?" diye sordu içeri gelen babam.

"Afrika'daki akrabaları," dedi Alexandra.

"Öyle mi?" Babam gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Bizim William yine anlatmaya mı başladı?"

"Evet. Bana kalırsa saçmalıyor," dedi Alexandra. Ses tonundan mı yoksa mükemmel aksanından mı, anlayamadım, ama on iki yaşından çok büyük gösteriyordu.

"İnsanın akrabalarını bulmak istemesi saçmalık değil, Alexandra," dedi babam bana bakarak. "Ama sorun, artık onlarla ortak bir yanımız kalmamasında, korkarım."

"Çok iyi avcı olduklarından eminim," dedi William.

"Evet," dedi babam. "Bence de öyle. Neyse," dedi yanıma oturarak, "şimdi biraz okulunu anlat. Bu, Connor MacWaine'nin müdürü olduğu okul, değil mi?"

"Evet. Büyükanneimin arkadaşı oluyor ..." diye söze başladım, ama Leanna içeri gelince sustum.

"Oh, lütfen devam et," dedi Leanna. "Sözünü kesmek istemedim."

"Mr. MacWaine'nin büyükanneimin arkadaşı olduğunu söylüyordum. Beni lisede bir okul temsilinde seyrettikten sonra buraya gelmemi önerdi."

"Hangi oyunu oynamıştınız?" diye sordu babam.

"Kasabamız," dedim.

"Emily Webb rolünü mü oynadın?"

"Evet."

"İyi bir rol. Ondan önce kaç oyunda oynamıştın?"

"Hiç," dedim.

"Hiç mi? O halde oldukça yetenekli olmalısın. Mr. MacWaine'nin seni okuluna almasına hiç şaşmadım. Allah vergisi yeteneği keşfetmekte istadır."

"Annenle baban gurur duyuyor çocukları," dedi Leanna.

"Benim sadece annem var," dedim. "Ama onunla oturmuyorum. Büyükanneimle oturuyorum."

"Oh." Leanna mahcup olmuştu, gözlerini benden kaçırarak babama doğru baktı.

"Çay hazır mı, canım?" diye sordu babam.

"Evet. Evet, buyurun. Bahçeye çıkalım. Haydi çocuklar," dedi ve çocuklar hemen ayağa kalktılar.

"Eviniz çok güzel," dedim babama.

"Leanna döşedi. Ben çoğunlukla başımı kitaplardan ve gazetelerden kaldıramam. Az sonra göreceksin, aynı zamanda çok iyi bir bahçıvandır," dedi ve beni evin arka tarafındaki bahçeye çıkardı.

Ahşap kafeslerden asma yaprakları sarkan güzel bir taraçaları vardı. Gri mermerden küçük bir havuzun fıskiyesinden damlayan sulara kuşlar su içiyordu. Bahçe gerçekten etkileyiciydi.

"Bunları sana Leanna açıklayacak," dedi babam.

"Çayımızı içtikten sonra, Larry."

Masanın üzerine çeşitli küçük sandviçler hazırlanmıştı, somon, salatalık, karides ve krem peynir ile yaban turpu ve su teresinden yapılmış sos ve rozbif vardı. Ayrıca bolca pasta ve kek çeşitleri hazırlanmıştı. Şekerli galeta, tarçınlı kurabiye, reçel ve limonlu krema ile doldurulmuş minik turtalar, parça çikolatalı kurabiyeleri görünce, Mrs. Chester'in Endfieldler için hazırladığı çay sofralarına benzettim.

"Çok güzel," dedim. Herkes masaya oturdu, Leanna hepimizin fincanına çay doldurdu.

"Lütfen canın ne istiyorsa al," dedi.

Aldım ve her şeyin çok güzel olduğunu söyleyerek yemeğe başladım.

"Rolünü kavramana yardımcı olması için, kocam sınıfına girip dersini dinlediğini söyledi. Bu çok azimli olduğunu gösteriyor," dedi Leanna.

Sessizce tabağındakileri yiyen babama baktım. Alexandra ile William vereceğim cevabı çok merak ediyorlarmış gibi bana bakıyorlardı.

"Tiyatro sanatı öğretmenim, rollerimizi ezberlemeden önce oynayacağımız karakterleri iyi tanımamız gerektiğini söylüyor. Doğaçlamaya da çok önem veriyor. Sanırım, bu şekilde insan oynayacağı karaktere çok daha iyi bürünebiliyor," dedim.

"Doğru," dedi babam. "Nüanslar, ince detaylar, hayal ve şiirsel güzellik, özellikle Shakespeare oyunlarındaki tüm karakterler için geçerlidir."

"Shakespeare konusunda öğrenim görmek nereden aklına geldi?" diye sordum babama.

Öz babamla bu şekilde konuşmak, temel konularda sorular sormak, yüzündeki bütün mimikleri, sandviçini tutuşunu, çayını yudumlayışını, ne zaman gülmüş, ne zaman gülümsediğini dikkatle incelemek bana çok tuhaf geliyordu. Bu hareketlerin bazılarında benimle olan benzerlikleri arıyordum, akrabalığımızdan iyice emin olabilmek için bizi bağlayan o zincir halkasını hissetmeye çalışıyordum. Acaba hangi hareketleri, biz benziyordu? İkimize karşıdan bakanlar baba kız olduğumuzu anlar mıydı? Ve acaba Leanna bunu fark edebilir miydi?

Randall onu bulmamış olsa ve ben babamı hiç tanımamış olsam, caddede yanından geçerken durur muydum, ya da bir yerlerde karşılaşsak dönüp bir kere daha bakar mıydım? Bir baba ile kızı arasında inkâr edilemeyecek benzerlikler olur muydu?

"O dönemler her zaman ilgimi çekmiştir, Elizabeth Dönemi ve İngiltere tarihine özellikle ilgi duyarım. Derinlemesine inceleyecek olsam, sanırım bir süre sonra yaşadığım zamanımdan çıkıp o devirlerde bulabilirim kendimi. Dile ve şiire aşık olduğumu göz önünde bulunduracak olursak, Shakespeare ile ben mükemmel bir evlilik yapmış olduk," dedi gülümseyerek.

"Annem de şiir yazar," dedi Alexandra.

"Öyle mi?"

"Amatörce uğraşıyorum," dedi Leanna alçakgönüllülükle.

"Hiç değil," dedi babam. "Bazı şiirleri oldukça saygın edebiyat dergilerinde yayınlandı. Mesela en son bu hafta bir şiirinin yayınlandığını söyleyebilirim."

"Abartıyorsun, Larry."

"Abartmıyorum," dedi babam. "Seninle gurur duyuyorum." Eğilip karısının yanağına bir öpücük kondurdu.

Alexandra ve William babalarının bu hareketini gülümseyerek seyrettiler. Davranışları mükemmel diye düşündüm, sevgilerini, mutluluklarını ve memnuniyetlerini saklamıyorlardı. Güzel ve şık evlerini, muhteşem bahçelerini, gözlerine parlaklık ve gülümsemelerine aydınlık kazandıran sıcacık sevgilerini görünce, kendimi her zamankinden daha yalnız hissettim.

Bir zamanlar Mama, Roy ve Beni ile buna benzer bir yakınlığımız vardı, ama o çok zaman önceydi, sanki başka bir hayatı, hatta bazen bir rüya gibi geliyordu.

Ben nasıl bu yaşamın bir parçası olabilecektim? Babamın gerçekten pırlanta gibi bir dünyası vardı. Orada benim gibi kaybolmuş ve şaşırmış, onlara dert ve acıdan başka bir şey veremeyecek birine yer yoktu. Üvey kız kardeşim, babasının o çok değerli sevgisini benimle paylaşması gerektiğini öğrendiği anda o değerli pırlanta çatlayacaktı.

"Şiirlerinden birini dinlemeyi çok isterdim," dedim Leanna'ya.

"Palyaço hakkında yazdığın şiiri oku, anne," diye bağırdı Alexandra.

"Evet, anne," dedi William.

"Belki daha sonra," dedi Leanna hafifçe kızarak.

"Senin en hoşlandığın konu nedir?" diye sordum Alexandra'ya.

"Müziği seviyorum. Klarnet çalışıyorum," diye böbürlendi.

"Evet, siren sesi çıkartıyor," dedi William.

"Hiç değil," dedi Alexandra.

"Çocuklar," diye uyardı Leanna.

Alexandra ile William, annelerine kırılgan bir ifadeyle baktıktan sonra tekrar mükemmel tavırlarına bürünüp sessizce yemeklerini bitirdiler. Böyle yumuşak bir ihtarın D.C.'deki çocuklar üzerinde ne kadar etkisiz olacağını düşünerek kendi kendime gülümsedim. Büyükannenin şoförü Jake olsa, bu davranışı, vahşi bir ta-

yı iplikten yapılmış yularla dizginlemeye çalışmak diye nitelendirirdi.

Leanna bana okulum hakkında başka sorular da sordu. Amerika'daki yaşamım hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu. Babam benimle konuşurken, ya da ben onun sorularına yanıt verirken bize kaçamak bakışlarından, babamla benim aramızdaki ilişkiyi giderek daha fazla merak ettiğini hissettim. Hakkımda ne kadar bilgisi vardı? Evlerinin çevresinde o kadar sık bulunuşumu acaba babam ona nasıl açıklamıştı?

Belki olmayacak şeyleri hayal ediyordum, belki de artık bu konu bende saplantı haline gelmişti, ama gün ilerledikçe Leanna'nın gözlerindeki merakın giderek belirginleşmeye başladığını görüyordum.

Daha sonra babam bana muhteşem kitap koleksiyonunu göstermeyi teklif etti. Alexandra annesine mutfakta yardım etmeye gitti, William da bizim peşimize takıldı.

"Geldiğine gerçekten çok memnun oldum," dedi babam.

"Tam olarak neden geldiğimi bilmiyorum," dedim.

Güldü.

"Bence bu son derece doğal. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Ama hiç yapmadım. Sadece kabullendim. Sanırım ben acıya daha dayanıklı ve kâderciyim. Shakespeare trajedilerinin neden bu kadar ilgimi çektiğini anlıyor musun?" dedi gülerek.

"Hayat bir sahnedir," diye takıldım.

Öylece durup kitaplığa baktık, ama ikimiz de kitapları görmüyorduk. Konuşmamızdan sıkılan William, ablasının yanına gitti.

"Leanna benim hakkımda bir şey bilmiyor, değil mi?"

"Henüz değil."

"Evinizin çevresinde o kadar sık bulunmamı ona nasıl açıkladın?"

"Senin çok mahcup olduğunu ve benimle tanışmak için cesaretini toplamaya çalıştığını söyledim."

Pek inandırıcı değildi.

"Ama ben nedense inandığını sanmıyorum," dedim.

"Büyük ihtimalle inanmadı. Ona tüm hikayeyi anlatacağım. Ama ilk önce tanışmanızı istedim."

"Anlatmana gerek yok. Benim yüzümden bir başkasının mutsuz olmasını istemiyorum. Nasıl olsa okul bittikten sonra Londra'da kalmayı düşünmüyorum."

"Ama okul bitinceye kadar buraya sık sık geleceksin," dedi mecburmuşum gibi.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

O sırada, peşinde William'la Alexandra kitaplığa geldi.

"İşte böyle," dedi babam sesini yükselterek, "Londra'da eski kitapların çok değerli birinci baskılarını bulabileceğin bir sürü kitapçı vardır. Hafta sonları gidip, desteleri karıştırmak çok eğlenceli oluyor. Bazen çok güzel eserler bulabiliyorsun. Mesela Dickens," de-

di raftan bir kitap çıkartarak, "değeri yaklaşık iki bin sterlin eder. Ama ben on iki sterline aldım."

"Annem sizi bahçede beklediğini söyledi," dedi, Alexandra.

"Oh, tabii. Gidelim. Bahçemiz çok güzel, Leanna seni gezdirmek istiyor. Bahçesiyle çok gururlanıyor."

"Küpe çiçeklerini dikmesine ben yardım ettim," dedi William.

Babam güldü ve oğlunun saçlarını okşadı.

"William usta bir bahçıvandır," dedi babam. William gülerek babasının elini tuttu. Aralarındaki sevgi gözle görünür şekilde belli oluyordu. Üvey kardeşlerimi o kadar kıskanıyordum ki.

Leanna bana bahçeyi gezdirdi ve bütün çiçekler hakkında bilgi verdi. Çiçeklerden çocuklarıymış gibi bahsediyordu, ilgi ve sevgisini onlara da cömertçe verebiliyordu.

"Hepsi çok güzel," dedim.

"İlgilenecek sabrı gösterebilirsek, dünyaya güzellik katmak için pek çok fırsatlarımız vardır," dedi. Masada Alexandra ile oturmakta olan babama baktı. "Kocam üzerinde oldukça olumlu bir etki bırakmışsın. Çok seçici bir insandır, öğrencilerini eve pek davet etmez. Bana söylediğine bakılacak olursa, birbirinizi fazla uzun zamandır tanımıyormuşsunuz."

"Evet," dedim. Doğal ve güzel şeylerle dolu bahçesinin ortasında dururken, kendimi çok çirkin hissediyordum. "Beni davet ettiği için gerçekten çok onurlandım," dedim.

"Ailen yok galiba, değil mi?"

"Yok. Şimdi askerlik yapan bir erkek kardeşim var, Almanya'da bulunuyor. Beni görmeye geleceğini söyledi."

"Erkek kardeşin mi var? O da büyükannenle birlikte mi oturuyor?"

"Hayır. Sadece ben oturuyorum. Şimdilik," dedim ve gülümsedim. "Pek mutlu bir hikaye değil. Başka bir zaman anlatırım. Güzel bir gün geçiriyorum, bozulmasını istemem."

"Oh, tabii," dedi. "Bizimle birlikte güzel vakit geçiriyor olmana çok memnun oldum. Çok tatlı bir kızsın Rain, ismin çok hoşuma gitti. Benim gibi bir bahçıvan için yağmur çok önemlidir. Canlandırır. Temizler ve büyütür. İsminin sana yakıştığından eminim," dedi.

"Teşekkür ederim."

Gülerek elini omzuma attı.

Taraçaya döndüğümüzde şiirlerinden birini dinlemek istediğimi söyledim, o da adı "Palyaço" olduğu için William'ın çok hoşuna giden son yayınlanan şiirini getirdi. Oturdu, biz de masanın etrafına toplandık. Babamın yüzü mutluluktan ıslı ıslı parlıyordu.

Leanna hafif ve melodik bir sesle okumaya başladı.

*Dünyası sırttır onun
Tanrısı da Sirk Sahibi
Dünyaya güldürmek için gelmiştir palyaço
Takılır, düşer
Direklere, çöp tenekelerine çarpar
Ellerinin üzerinde yürür
Tepetaklak olur*

*Çocuklara hastalıklarını, annelere korkularını unutturur
Dans ederek üzüntü ve sıkıntıları unutturur
Karanlık gökyüzünü masmavi yapar
Günleri böylece akar
Gelip geçen insanlar ona birkaç kuruş atarlar
Gece olunca kulübesine döner
Çadırda doğan evsiz soytarı mutludur
Midesi kalkıkça dolmuştur
Mutlu bir gülümsemeyle uykuya dalar
Kulaklarında alkışlar ve haykırırlar
Palyaço, palyaço, palyaçoyu isteriz
Bu alkış ve haykırırlarla
Palyaço yalnız değildir*

"Bak," dedi William beni göstererek. "Ağlıyor."

"Bu hiç kibar bir davranış değil, evlat," dedi babam.

"Çok güzel bir şiir," dedim Leanna'ya. Teşekkür etti.

Saate baktım ve gitmem gerektiğini söyledim. Çay için Leanna'ya tekrar teşekkür ettim. William ve Alexandra ile vedalaştım.

"Yine gelecek misin?" diye sordu William.

"Tabii gelecek," dedi babam.

"Gelecek sefere sana hayvanlarımı göstereceğim," dedi William.

"Hayvanlarını mı?"

"Oyuncak hayvan koleksiyonu var. Bazılarını kendisi yaptı," dedi Alexandra. "Bu konuda oldukça yetenekli." Kardeşiyle gurur duyuyordu.

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedim. Omuzlarını kaldırıp başını salladı, yine küçük bir beyefendi olmuştı.

Babam benimle birlikte dışarı geldi.

"Leanna son derece zeki bir kadındır," dedi. "Bu gün sona ermeden bana seninle ilgili anahtar soruyu soracağından eminim. Umarım hayatında bize de yer ayırabilirsin," dedi.

Güldüm.

"Ben mi sizin için yer ayıracağım? Ben kiracısı olmayan bir apartmanım."

Güldü.

"Lütfen hafta içinde telefon et. Belki gelecek hafta sonu bir şeyler yaparız. Hep birlikte."

"Bakarız," dedim.

Uzun zaman soğukta kalmış gibi hissediyordum kendimi, ateşin sıcaklığı beni ürkütüyordu, çok yaklaşırsam kendimi yakmaktan korkuyordum.

Endfield Malikânesinde herkes eve dönmüştü. İçeri girer girmez Leo yanıma geldi. Her zamanki halinden canlı görünüyordu. Genellikle uykulu gözlerle topallayarak ortalıkta dolaşır, yüzünde kapıyı açtıktan sonra yatağına dönecekmiş gibi bir ifade taşırdı.

"Oh, küçükhanım," diye kaşlarını kaldırdı. "Mrs. Endfield eve geldiklerinden beri sizi sordu. Sizi gördüğüm anda yukarı göndermemi tembihledi."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Leo sorumu duymamış gibi davrandı. Kapıyı kapattı ve bana döndü. "Hemen yukarı."

Koridora bir göz attım. Her şey sakın görünüyordu. Merdivenleri çıkmaya başladım. Büyük teyzenin odasının önüne gelince kapıyı tıklattım, bekledim, biraz daha kuvvetli vurdum.

"Lütfen içeri gel," diye bir inleme geldi içeriden.

Alnında ıslak bir bezle yatağında yatıyordu. Yastıklar o kadar büyük ve kabarıktı ki, içinde adeta kaybolmuştu. Yorgan boğazına kadar çekilmişti.

"Oh," dedim onu bu halde görünce, "hasta mısınız?"

"Doktor alerjik olduğunu söyledi. Taşra doktoru işte. O kadar çok aksırdım ki, bacaklarımda beni taşıyacak derman kalmadı ve beni buraya kadar kucakta getirdiler. Bir sürü ilaç verdiler, başım dönmeye başladı, ama hiç değilse artık aksırmıyorum."

"Çok üzüldüm," dedim. "Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?"

"Olmadı, ama seni görmek istememin nedeni bu değil, canım. Kız kardeşim telefon etti ve saat kaç olursa olsun mutlaka onu aramanı söyledi. İçinde bulunduğu şartlar altında bu kadar ısrar etmesi bana biraz tuhaf geldi."

"Hangi şartlar?" diye sordum.

"Hastanede yatıyor."

"Oh, olamaz. Neden?"

"Söylediklerine pek anlam veremedim. Kelimeler kafamın içinde, doğrama makinesine atılmış sebze parçaları gibi paramparça oldu. Hatırladığım kadarıyla tıkanan atardamarından bahsetti galiba. Bir de ısrarla onu aramanı söylediğini hatırlıyorum."

"Son zamanlarda Frances'in davranışları esraren-giz bir hal aldı," diye ekledi gözlerini üzerime dikerek. "Şuradaki telefonda arayabilirsin," dedi çalışma masasının üzerinde duran telefonu göstererek. Konuşmaların tek kelimesini kaçırmak istemediği için o telefonu kullanmamı istediğini biliyordum, ama karşı koyamadım. "Telefon numarasını ve kodları yazdım. Özel bir odada kalıyor, tabii."

"Teşekkür ederim," dedim ve telefonun yanına gittim.

"Hastalanarak günü berbat ettiğim için Mr. Endfield çok kızdı ve eve dönünceye kadar bir tek kelime konuşmadı," diye mırıldandı. "Zaten perişan olmuştum, bir de Frances'in hastanede olduğunu öğrenmek beni iyice berbat etti. Zaten hep böyle olur. Sağanak başladı mı, arkası yağmurdur."

"Sanırım, yağmur başladı mı arkası sağanaktır demek istediniz," dedim.

"Öyle mi? Evet, sanırım öyle. Senin bilmen normal tabii, adının anlamı yağmur çünkü." Gözlerini kapatıp inledi.

Telefon numarasını buldum, telefonu çevirdim ve bekledim. İki kere çaldıktan sonra Büyükanne Hudson cevap verdi. Milletlerarası konuşma yaptığımız halde, sesi kulağıma, geçen seferki konuşmamıza kıyasla çok daha güçlü geldi.

"Ben Rain," dedim. "Neyiniz var Mrs. Hudson?"

"Şu benim salak doktorumla asistanı sorunuma çare bulamadılar. Bana balon denilen bir şey yapmaktan bahsediyorlar, sözüm ona atardamarı açacaklarmış.

Bilim kurgu filmlerinde olduğu gibi bir şey, ama yaptırımakta ısrar edecek olursam öleceğimi söylediler."

"Mektubunu aldım," dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Bu melodram ne kadar ilerledi?"

"Onu görmeye gittim," dedim.

"Evinde mi?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Bana çok iyi davrandılar."

"Sonra?"

"Ailesi henüz hakkımda bir şey bilmiyor," diye açıkladım. "Karisına anlatacağını söyledi, ama ben yapmamasını rica ettim."

"Çok akıllıca. Benim fikrimi soruyorsan, işi oluru-na bırakmanı öneririm. Olan olmuş artık, üzerinden çok zaman geçmiş. Hiç kimse hatalarının yüzüne vurulmasından hoşlanmaz, Rain."

"Benim için öyle düşündüğünü sanmıyorum," dedim.

"Yine de, karısına senden bahsederken o şekilde anlatacak. Bir zamanlar genç ve sorumsuz olduğunu falan söyleyecek."

Babamla yaptığımız ilk konuşmayı, annemle kendisini genç, asi ve sorumsuz olarak tanımlamasını hatırladım. Büyükanne Hudson büyük olasılıkla haklıydı. Bilge bir kadındı.

"Zamanla," dedi, "sana ne kadar iyi davranırlarsa davranırlar, için için güceneceklerdir, Rain. Bu işe çok fazla umut bağlama. Kendi amacına yoğunlaş ve kendi hayatını düşün."

"Peki," dedim. Aslında, "Peki büyükanne," demek istiyordum, ama büyük teyzenin ağzından çıkan her kelimeyi dinlediğini ve beni dikkatle incelediğini biliyordum.

"Kardeşim yanında, değil mi?" diye sordu gözlerimin dolduğunu telefonun kordonundan görebiliyormuş gibi:

"Evet."

"Azrail yarı başındaymış gibi konuştun," diye iğneledi. Güldüm. "Ben de hastanedeyim, ama onun kadar inleyen ve mızızlanan birini duymadım."

"Yatıyor," dedim. "Alerji tedavisi görüyor."

"Daha önemli olduğunu söyle ona," diye büyük teyze yattığı yerden başını kaldırdı. Belli ki kelimesi kelimesine konuştuklarımı dinliyordu.

"Alerjiden daha önemli bir şey olabileceğini size söylememi istedi," dedim.

"Elbette. Dikkatleri üzerine çekmeye bayılır. Bu yüzden neden o adamla evlendiğini ve insanların burunlarının havada olmasıyla ünlü o memlekete neden yerleştiğini bir türlü anlayamadım."

Tekrar güldüm.

"Ne dedi, Rain?"

"Kısa zamanda iyileşmenizi dilediğini söyledi."

"Sen bitirir bitirmez o kadınla ben konuşacağım," dedi büyük teyze.

"Şimdi gitmem gerekiyor, Mrs. Hudson," dedim. "Lütfen bizi habersiz bırakmayın. Kız kardeşiniz sizinle birkaç kelime konuşmak istiyor," diye ekledim. "Aradığınız için teşekkürler."

"Kardeşimi dinleyecek kadar gücüm olduğunu sanmıyorum, ama şimdi telefonu ona vermezsen hayatı sana zindan eder," dedi Büyükanne Hudson.

Ahizeyi büyük teyzeye verdim ve bana konuşmamla ilgili sorular sormasına meydan vermemek için fırsattan istifade ederek odadan dışarı süzüldüm. Odanın kapısını arkamdan kapattıktan sonra derin bir soluk alıp, merdivenlerden inmeye başladım. Babamın ve ailesinin oturduğu evden çıktuktan sonra, onların hayatlarının bir parçası olabileceğimi ummaya başlamıştım. Hatta zaman içerisinde o eve taşındığımı, eğitimi-me orada devam ettiğimi ve daha sonra da babam gibi bir İngiliz vatandaşı olduğumu hayal etmiştim. Önemli oyunlar sahneye koyduğumuzda, Büyükanne Hudson da beni seyretmeye gelecekti ve Amerika'ya büyük bir sinema ve tiyatro yıldızı olarak dönecektim. Ne hayallerdi ama.

Acaba benim gibi insanlar hayallerin ve düşlerin etkisinde daha mı fazla kalıyorlardı? Bunu çok merak ediyordum. Hayaller ve düşler bir çeşit mikrop ya da virüs gibi bir şey miydi? Benim gibilerin hayal kurmaya karşı bağışıklık sistemleri zayıf mı kalıyordu? Tabii, kendinden emin olan ve kimlikleri belirli insanlar, zamanlarını başka bir yaşamın, başka bir kimliğin hayalini kurarak harcamazlardı. Kaçış yolları aramalarına gerek yoktu. Çünkü onların kendilerinden kaçmalarına da gerek yoktu.

Ben hep böyle mi olacaktım? Belki de sonunda aklımı kaçırarak, gerçekte hayali birbirinden ayırt edemez duruma gelecektim. Evet, Büyükanne Hudson'un

tavsiyelerini dinlemem gerekiyordu. Hayalleri bir tarafa bırak, yapman gereken şeylere yoğunlaş demişti. Haklıydı. Babamın evine bir daha gitmemeye karar verdim. Bir rüya görmüş, ama artık uyanmıştım, buz gibi gerçekle yüzleşmeye hazırdım.

Buz gibi gerçekler fazla uzakta değildi, çünkü merdivenlerin alt basamağında Boggs duruyordu, ellerini arkasına koymuş, haşın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Mr. Endfield acele seni görmek istiyor," dedi.

"Nedense bugün herkes beni acele görmek istiyor," diye söylenerek büyük eniştenin çalışma odasına doğru yürüdüm.

"Hayır," dedi Boggs. "Orada değil. Benimle gel," diyerek ön kapıyı açtı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çabuk ol," diye buyurdu ve dışarı çıkmam için kenara çekildi. Söyleneni yaptım, kapıyı kapattı ve evin arka tarafına dönüp küçük eve doğru yürüdü. Kalbim buzdan bir kalıp olmuş, yavaş yavaş mideme doğru kayıyordu. Gün ışığında küçük ev, geceleri tül perdele-
rin arkasından gördüğüm içeride mumlar yakılmış ha-
li kadar korkunç ve esrarengiz görünmüyordu. Yine de kendimi başka bir dünyaya, belki de bir başkasının düş-
ve hayal alemine giriyormuş gibi düşünmekten kendimi alamadım.

Boggs evin önünde durdu ve kapıya vurdu. Topuklarının üzerinde yaylanarak, küçük görür bir ifadeyle bana bakıyordu, fakat o buz gibi gri gözlerin beni korkutmasına izin vermek niyetinde değildim.

Büyük enişte kapıyı açtı ve gülümsedi.

"Oh. Teşekkürler, Boggs. Lütfen içeri gir, Rain," dedi bir adım geri çekilerek.

Koyu renk, ipek bir pantolon giyiyordu, ayağında siyah deri terlikler ve üzerinde kırmızı bir smokin ceketini vardı. Elinde beyaz lületaşından bir pipo tutuyordu. Ya yeni sönmüş, ya da hiç yakılmamıştı.

Ben içeri girince, Boggs bizi bırakıp gitti. Gece pencereden baktığımda içerisini çok iyi görememiştım. Küçük oturma alanının koyu renk döşemesinin üzerine iki tane bej oval halı serilmişti. İki tane tek koltuk, bir üçlü ve bir de ikili kanepesi, bir orta sehpa ve antika lambalar vardı. Şöminenin çevresi beyaz mermerdendi.

"Aslında bu evi kızım için yaptırmıştım. Onun bebek evi olacaktı," dedi Büyük Enişte. Hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Gördüğün gibi, zaman içerisinde biraz geliştirdim."

Beni içeri götürdü. Oturma odasından itibaren zemini taş bir koridordan mutfığa ve tavanı kütüklerden yapılmış yemek odasına gidiliyordu. Evin tek yatak odasında, demir başlıklı çift kişilik bir karyola, büyük aynalı bir gardırop ve küçük masalar vardı. Yatak odasının değiştirildiğini hemen fark ettim. Üzerinde çizgi film kahramanları olan pembe duvar kağıtları hâlâ duruyordu, ama raflardaki bebekler ve leylak rengi çalışma masası ile sandalyesi ve masal kitapları gitmişti. Onların yerine daha büyük bir çalışma masası ve sandalye gelmiş, duvarlara eski tiyatro ve sinema afişleri asılmış, raflara yetişkin insanların okuduğu dergiler yerleştirilmişti. Dergilerin çoğu çok eskiydi, birkaç tanesi yeni gibi görünüyordu.

Tuvalet masasının üzerinde yeni saç fırçaları ve taraqlar, parfüm şişeleri ve pudralar dizilmişti. Hatta içinde çeşitli rujlar, göz farları ve göz kalemleri olan bir makyaj tepsisi bile vardı. Yastık kılıflarıyla yatak örtüsünün de değişmiş olduğunu fark ettim. Kısaca oda, daha olgun birinin yatak odası görünümündeydi, burada kalan küçük kız çocuğu bir gecede büyüyüvermişti.

Dönüp Büyük Enişte Richard'a bakınca kalbim kuş gibi çırpınmaya başladı. Dudaklarında, çarpık ve tuhaf bir gülümseme vardı ve deli deli bana bakıyordu.

"Güzel olmuş, değil mi? Senin yaşına geldiğinde böyle bir odası olmasını hayal ederdim," dedi. Uykulu bir sesle konuşuyordu. "Neyse," dedi etrafına bakındı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, "sanırım artık başlayabiliriz."

"Neye başlayabiliriz?" diye sordum.

"Bugünkü plan aniden değişince bundan yararlanmayı düşündüm, oda zaten çoktan hazır. Mrs. Endfield'in hastalanacağını tahmin etmiyordum, ama hastalandığına göre, neden bu fırsatı değerlendirmeyelim?" Gardiobun önüne gidip kapısını açtı "Bu giysileri özenle seçtim," dedi, iyice görebilmem için kenara çekilerek. "Hepsinin giyileceği yer farklı. Gündelik olanlar da var, resmi olanlar da."

Dolabın önüne gidip giysilere baktım. Askıda duran ilk elbiseyi alıp üzerime tuttum, üzerinde rengi solmuş bir etiket duruyordu, belli ki yeni alınmamıştı. Ayrıca bana en az bir beden küçüktü.

"Bu giysileri benim için mi aldınız?"

"Elbette," dedi.

"Ama bunların hepsi bana çok küçük gelir," dedim. "Neden bedenimi sormadınız?"

"Öyle olmaları hiç önemli değil, canım. Nasıl olsa bunları üzerinde sadece ben ve tabii bir de sen göreceksin. Bunların sahne kostümü olduğunu farz et."

"Sahne kostümü mü?"

"Tabii, biz burada tiyatro çalışması yapacağız," dedi.

Ayakkabılara göz attım. Onlar da ayağıma göre değildi.

"Elbiselere sığsam bile, ayakkabılar ayağıma küçük," dedim. Ayakkabıların da bir kısmı solmuştu.

"Bunları hangi mağazadan aldınız?" diye sordum. "Eskici dükkânından alınmış gibi duruyorlar."

"Söyledim sana," diye dikleştirdi, "hiç önemi yok." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce yumuşadı. "Önemli olan nasıl göründüğümüz değil, ne yapacağımız. Şimdilik, ihtiyacın olabilecek her şeyi temin etmeye çalıştım," diyerek başıyla şifoniyeri işaret etti.

Önce ona baktım, sonra şifoniyerin çekmecesini açtım. İçti tika basa çamaşır doluydu, fakat hem sutyenler hem de külotlar bana göre çok küçüktü.

"Bunları da benim için mi aldınız?" diye sordum.

"Gerekli olanları aldım, dedi çabucak. "Burada kendini evinde hissetmeni, burası gerçekten senin odan, senin bebek evinmiş gibi rahat olmanı istedim."

"Bunu daha önce de söylediniz, ama burası oyuncak bebekler için oldukça büyük," dedim çevreme bakarak.

Güldü.

"Kalbimdeki sevgi kadar büyük. O ya da bir başkası, ona çok cömert davrandığımı söyledikleri zaman hep bu cevabı verirdim. Neyse," diye sustu ve bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle etrafına bakındı, "bütün bunlar hoşuna gitmedi mi?"

Başını iki yana sallayarak bakışlarını izledim, düşüncelerim karmakarışık olmuştu.

"Hâlâ ne yapmam gerektiğini anlamış değilim, Mr. Endfield," dedim.

"En basitinden başlayalım," dedi. "Senin için bir senaryo hazırladım. Birlikte sahneye koyacağız. Sanırım sahne öğretmenleriniz de bu terimi kullanıyor, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Güzel. Burası senin evin ya da apartman dairen olacak. Yalnız yaşadığını hayal et. Her çocuk bir gün yuvadan ayrılmalıdır," dedi. Hoş olmayan gerçeklerle yüz yüze gelmiş gibi yüzü hüznüldü. "Kutsal Kitapta bile böyle yazıyor. Ama bu çocuklarımızı yarımsız ve ilgisiz bırakacağız anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Evet," dedim, oysa hâlâ konuşmanın nereye varacağını anlamamıştım.

"Tabii. Tabii öyle," diye mırıldandı. Ne söylediğini unutmuş gibi bir hali vardı, başını kaldırdığında gözleri yine parlıyordu. "Tamam, şimdi sen bu gece seninle yakından ilgilenen bir prodüktörü ağırlayacaksın. Haliyle çok heyecanlısın. Bu senin ilk deneyimin olacak. Eminim sen de bu tür şeyleri hayal etmişsindir, değil mi?"

"Pek değil," dedim. "Eğitime daha yeni başladım. Profesyonel bir deneyim kazanmama daha çok zaman var."

"Hayır, hayır," dedi senaryoyu bozuyormuşum gibi. "Bir kere sahneye adımını attın mı, bu tür şeylere hazırlıklı olmalısın. Artık gözler üzerindedir. O yırtıcı kuşlar, senin gibi masum kızların tepesinde uçmaya başlarlar. Artık benim evimde değilsin. Benim kanatlarımın altında değilsin, anladın mı?"

"Sizin evinizde değil miyim?"

"Aynen," dedi. "Yarın böyle bir adam karşına çıkıp, 'Rain Arnold, seni sahnede izledim, sahneye koyacağım yeni eser tam sana göre. Yeteneğini denemek ve bunu bilhassa kendim yapmak istiyorum,' dese."

"Hoşuna gitmez mi? Haydi," diye üsteledi. "Dürüst ol, canım. Hoşuna gitmez mi?"

"Sanırım gider," dedim.

"Kesinlikle. Şimdi," dedi dolabın önüne giderek, "sen böyle özel bir durumla karşılaştın desek. Ne giyerdin?"

"Buradan bir şey giyemezdim," dedim dolabı göstererek. "Hiçbiri bana göre değil."

Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

"Sen eğer, nasıl derler, inanmamaya devam edecek olursan, bunların hiçbirini yapamayız. Bedenlere aldırış etmemeni söyledim. Bir giysi seç," diye adeta emretti. Yüzü asılmış, bakışları sertleşmişti.

Birden midemde çalmaya başlayan alarmın sesi, gümbür gümbür çarpan kalbimin sesine karıştı. Fitili

ateşlenmiş bir dinamite benziyordu, yanlış bir şey söyledim anda patlayacaktı.

"Tamam," dedim. Dolaptan rasgele, lavanta rengi bir elbise aldım. "Bu nasıl?"

Başını salladı.

"Evet, çok yerinde bir seçim, ne çok gündelik ne de çok resmi. İçgüdülerin kuvvetli. Biliyordum zaten. Tamam. Ben şimdi dışarı çıkacağım, sen de elbiseyi giyeceksin. Biraz sonra, kapı zilinini çaldığını duyacaksın. Kapıyı açıp beni içeri alacaksın, böylece oyun başlayacak," dedi. "Makyaj yapman ve saçına şekil vermen için sana süre tanıyacağım. Sanırım sen de istersin," dedi. Odaya bir göz gezdirdi, iç çekti ve sonra da dışarı çıktı.

Elimde elbise askısı, ağızım beş karış açık, arkasından bakakalmıştım. Büyük Enişte ile ilk tanıştığım günlerde böyle bir şey yaşayacağımı hayal bile edemezdim. Bu kadar başarılı ve saygın bir adamın fantezilere neden ihtiyacı olabilirdi? Bu aldatmacanın nereye kadar devam edeceğini merak etmeye başlamıştım, aynı zamanda içimden arkama bakmadan kaçmak da gelmiyor değildi.

"İyi bir etki bırakmak istiyorsun," diye seslendi dışarıdan, "fazla gösterişli olmamaya gayret et. Annem her zaman fazla gösterişli olmak iyi değildir derdi. Nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor," diye seslendim ve elbiseyi üzerime tuttum. Gerçekten bunu giymeli miydim? Sanırım giymek zorundayım, diye düşündüm.

Etekliğimi ve bluzumu çıkarttım. Tahmin ettiğim gibi, elbise kalçalarımın sıkı sıkı oturuyordu. Fermuarı

ancak yarısına kadar çekebilirdim. Çok garip görüldüğümü düşünüyordum. Enişte beni bu halde görür görmez durumu fark edecek, gülmeye başlayacak ve bu saçmalıklar sona erecek diye umuyordum.

"Söylediğim gibi," diye seslendim.

"Bana bir şey söyleme. Başlıyoruz artık. İkimiz de oyundaki karakterlerimize bürüneceğiz. Şimdi kapı zilinini çalacağım," diyerek kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Şimdi ne olacak diye sordum kendime kapıya yürürken. Kapı zilinini çaldı. Kendimi arkadaşlarıyla evcilik oynayan ilkokul ikinci sınıf öğrencisi gibi görüyordum. Yine de kapıyı açtım, enişte karşısında İngiltere Kraliçesini görmüş gibi gülümsüyordu.

"Oh canım, ışık saçıyorsun. Ben de," göz kırparak başını salladı, "senaryomdaki Constance'nin ilk sahnedeki halini tıpkı böyle düşünmüştüm. O bölümü okumanı isterim. İçeri girebilir miyim?"

"Ne? Oh, evet," dedim. Elbisenin sol tarafındaki fermuarın yarıya kadar açık olduğunu ve baston yutmuş gibi içinde kıpırdayamadığını görmüyor muydu?

"Ne kadar güzel bir evin var," diyerek etrafına baktı. "Tam tahmin ettiğim gibi."

Sol elinde bir tomar kağıt tuttuğunu fark ettim.

"Senaryoyu da getirdim," dedi. "Diyalogları okumanı istiyorum, tabii Constance'nin diyaloglarını. Başrol oyuncusu," diye ekledi gözlerini açıp, kaşlarını yay gibi kaldırarak.

Elini ağızına siper ederek fısıldadı.

"Şimdi bana ne içeceğimi soracaksın."

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Oh, bana eşlik edersen bir kadeh beyaz şarap iyi olur," dedi.

Öne doğru eğildi, elini hâlâ ağzına tutuyordu.

"Mutfığa git. Tezgâhın üzerinde. Şarap şişesini nasıl açacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. Bu da mı rolün parçasıydı acaba? Öyle olmasını diledim, ama mutfığa gittiğimde, gerçekten tezgâhın üzerinde bir şişe şarap, iki kadeh ve bir şarap açacağı duruyordu.

"Manzara ne kadar güzel. Bu evi bulduğun için şanslısın."

"Teşekkür ederim," diye kıkırdadım. Gülmemek elimde değildi. Kontrolden çıkıp kahkahayı koyuvermek üzereydim.

"Peçete kağıdı getirmen gerekirdi," diye fısıldadı.

"Oh, haklısınız."

"Sol taraftaki çekmecedeymiş, her zamanki yerinde bulacaksın."

"Tamam," dedim ve mutfığa gittim, peçeteleri bulup geri döndüm. İki kişilik kanepede oturmuş şarabını yudumluyordu. Kağıt peçeteyi verdim. Teşekkür etti ve yanına oturmamı söyledi. Dediğini yaptım, başını iki yana salladı.

"Unutma," diye fısıldadı, "tanımadığın bir adamla yalnızsın. Her söylediği ve istediği şeyi hemen yapma."

"Tamam," dedim, gözlerim yuvalarımdan uğrayacak gibi açılmıştı. Arkasına yaslandı.

"O halde şimdi ben Horace'nin rolünü okuyacağım. Senin de mümkün olduğu kadar rahatlamayı isti-

yorum, Rain. Ben burada yokmuşum gibi oku, anlatabildim mi?"

"Evet, anladım," dedim.

Senaryoyu elime verdi, birinci sayfaya göz attım. Bir aşk sahnesiydi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ne dediniz? Hayır."

"Güzel. Başlayalım o zaman. Bir sabah erkenden Constance'nin oturma odasında oturduğumuzu farz edelim." Şarabını yudumladı, kadehini sehpayaya bıraktı ve ileri doğru oturdu. Oyundaki rolünü hatırlamıştı.

"Bu oyunun adı ne?" diye sordum çabucak ilk sayfayı okurken. Bana göre berbat bir oyundu.

"Yarım Kalan Aşk," dedi. "Oyunun yazarı son zamanlarda Londra'da çok popüler. Sahneye koyma hakkını aldığımız için şanslıyız ve bu oyunda iyi bir rol alan herkes çok kısa zamanda tiyatro camiasında adını duyuracak."

Sustu ve bana doğru eğilerek, odada başkaları varmış ve duymalarından çekiniyormuş gibi eliyle ağzını kapattı.

"Söylediklerinin ne kadarının gerçek, ne kadarının abartı olduğuna karar vermen gerekiyor. Tabii deneyim gerektiriyor," diyerek arkasına yaslandı. "Başlayalım mı? Dur bir dakika," dedi, "burası fazla aydınlık. Sahne bu kadar aydınlık olmaz."

Kalktı ve perdeleri sıkı sıkı kapattı. Sonra tekrar yanına oturdu.

"Hazır olduğun zaman haber ver," dedi.

"Hazır mı?"

"Okumaya. Devam et." Sağ eliyle fiske atar gibi bana doğru işaret verdi.

"Oh. Tamam." Okumaya başladım. "Horace, keşke bu gece buraya gelmeseydin. İlişkimiz hakkında neler düşündüğümü biliyorsun."

"Düşüncelerini ve duygularını çok iyi biliyorum," dedi bana biraz daha yakınlaşarak. Neye uğradığımı anlayamadan parmağıyla çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakmaya başladı. Ona bu kadar yakın olmak çok garip bir duyguydu.

"Yaşlarımız bir doğum hatası," diye devam etti, hâlâ çenemi tutuyordu. "Zamanın bir duvar gibi bizi ayırmasına izin veremeyiz."

Biraz geri çekildim.

"Fakat Horace, kızınla ben çok samimi arkadaşız. Duyarsa kalbi kırılacak."

"Şimdi onun kalbini düşünecek halde değilim," diye yanıtladı ve biraz daha bana doğru sokuldu. "Çok güzel oynuyorsun, Rain," diye fısıldadı, "ama konuşurken bana bakmaya ve sözlerinle duygularının çeliştiğini belirtmeye çalış. Haydi, tekrar," dedi.

"Bunu yapamam Horace," diye okudum yüzüne bakarak. O da bana bakıyordu.

"Ama gözlerin başka şeyler söylüyor, Constance, dudakların da öyle," dedi ve omuzlarımdan yakalayıp öyle bir şiddetle beni kendisine çevirdi ki, elimdeki kağıtlar yere saçıldı. Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, o kadar hızlı bastırıyordu ki, nefes alamıyordum. Dudaklarını çekmeden, eliyle yarı kapalı fermuarımı açtı. Elbiseyi üzerimden sıyrarak, arkasına yaslandı.

Hayretten donup kalmıştım, ne kımıldayabiliyor ne de bir kelime söyleyebiliyordum.

"Çok güzelsin, Rain. Tam düşündüğüm gibi. Seni yıldız yapacağım. İsmi bütün Londra'da ışıklı panolarda parlayacak. İnan bana," dedi ve boynumu öpmek için üzerime eğildi.

Kollarından sıyrılarak kanepeden kalktım.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım, bir yandan elbiseyi çekiştiriyordum.

Gözlerindeki şehvet yerini bir anda daha önce göstermiş olduğu ciddi, babacan ifadeye bıraktı.

"Güzel," dedi. "Ben de böyle davranmanı bekliyordum, ama hâlâ tehlikeden kurtulmuş değilsin. Baştan alalım, sana başka bir yol daha göstereceğim. Tekrar dışarı çıkıyorum, bu arada sen de üzerini toparla. Kapı zilini tekrar çalacağım," diyerek ayağa kalktı.

"Hayır!" Kapıyı açtığı anda haykırdım. "Bu saçmalıkları yapamam. Yapmak istemiyorum." Şaşkın bir ifadeyle bana bakmasından yararlanarak, ok gibi dışarı fırladım.

Deli gibi koşuyordum.

"Heather!" Arkamdan bağırıyordu. Ölen kızının adını sesleniyordu. Durup arkama baktım, küçük evin kapısında durmuş bakıyordu. Yüreğim buz kesildi, hızla koşmaya devam ettim. Evin ön kapısına doğru dönerken, sol tarafta çirkin bir heykel gibi dimdik diken Boggs'u gördüm, beni seyrediyordu.

Eve ön kapıdan girdim, koridoru koşarak geçip odama gittim ve elbiseyi üzerimden çıkarıp yere fırlattım. Nefes nefese kalmıştım, yatağın üzerine oturdum.

Adam deli miydi, yoksa bu saçmalıkları üzüntüden mi yapıyordu? Bunları düşünecek fazla zamanım olmadı. Kapım şiddetle ardına kadar açıldı, neredeyse menteşelerinden çıkacaktı. Boggs eşikte durmuş, aptal aptal bana bakıyordu. Ellerimle çıplaklığımı gizlemeye çalıştım.

"Mr. Endfield hakkında bir tek terbiyesiz söz söylemeyeceksin," diye uyardı.

Sonra kapıyı kapattı.

"Oh, Mama," diye inledim. "Kurtuluşum olacağını sandığın şeyin ardındaki gerçekleri bilseydin, beni hiç değilse tanıdığımız o cehennemde bırakmayı tercih ederdin."

13

Hayatı Yaşamak

Tabii, ertesi sabah Büyük Teyze Leonora ile Büyük Enişte Richard'ın kahvaltı servislerini yaparken sinirlerim oldukça gergindi. Duygusal olarak o kadar yorulmuştum ki, gece başımı yastığa koyar koymaz komaya girmiş gibi uykuya daldım, ama sabaha kadar uykumda sıçradım ve yatağın içinde kendimi oradan oraya attım. Sabah uyandığımda kollarım ve özellikle de bacaklarım sızlıyordu. Saatlerce yüzmüş gibiydim.

Sabah, kalkma saatine yakın rüya gördüğümü sanıyorum. Güneş doğmaya başlayınca bir kabustan diğerine uçmaya başladım. Bebek giysileri giydirilmiş, dev bir bebek karyolasında yatıyordum. Çıplaktım, sadece altıma bez bağlanmıştı. Büyük Enişte bir dev gibi bana uzanıyordu. Elleri kocamandı, her parmağının ucunda, kendi kafasının minyatürü vardı. Uykumun arasında bağırarak olmalıydım, Boggs'un duymaması imkansızdı, ama odama gelmedi. Ağladığımı duyabili-

yordum, rüyamda sık bir ormanda koşuyordum, koştukça bütün ağaçlar Boggs oluyordu, kalın dallar gibi kollarını bana doğru uzatıyordu.

Yataktan kalktıktan sonra doğrudan banyoya gittim ve aynaya baktım. Gözlerimden uyku akıyordu, bakışlarımda hayat yoktu, gözkapaklarım rüzgârsız günlerdeki bayraklar gibi aşağı sarkıyordu. Görüntümü güzelleştirecek enerjim olmadığı için ancak saçlarımı fırçalayabildim. Mutfığa kadar adeta sürünerek yürüdüm.

"Anlaşılan, bu sabah benden başka sağlam insan yok," dedi Mrs. Chester beni görür görmez. "Ne yaptın dün, kafayı mı buldun?" diye sordu.

"Kafayı bulmak mı? Yani sarhoş mu demek istedin?"

"Ne dersen de, hepsi aynı kapıya çıkıyor. İçin dışına çıkmış gibi bir halin var."

"Hayır, kafayı bulmadım," dedim sertçe. "Ben kafayı bulmam."

"Bir bakışta, sabahlara kadar eğlendiğin belli oluyor, canım."

İnsanı çileden çıkarmasını o kadar iyi biliyordu ki, bir avuç dolusu ilaç yutmuşum gibi midem bulanmaya başladı. Onu duymazlıktan gelmeye karar verdim ve işimle ilgilenmeye çalıştım. Mary Margaret yemek odasından geldi, kahvaltı masasını hazırlamıştı. Yüzü solgun, gözleri şişti. Bana acele bir göz atıp arkasını döndü. Mrs. Chester gözünün ucuyla ona bakıyordu.

"Canları biraz," diye payladı. "Bir dakikaya kalmaz aşağı inerler."

Bir gece önceki halini gördükten sonra, Büyük Teyze Leonora kahvaltıya inince çok şaşırdım. Öğlen saatinde katılmak zorunda olduğu bir dernek toplantısı olduğu için yataktan kalkıp kendini düzgün bir şekle sokmak zorunda olduğunu söyledi. Gerekçesi hayır-severlikti. Bu yaptığının ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu söyleyip durdu. Burnundan ve boğazından yakındı ve başının hâlâ ağrıdığını söyledi.

"Umarım üstesinden gelebilirim. Bütün bu insanlar bana güveniyorlar," dedi.

Büyük Enişte Richard konuşmuyordu. Odaya girdiğim zaman bana bir kere baktı, ama işimi yaptığım süre zarfında bir daha hiç bakmadı ve gazetesini okumaya devam etti. Ama o bir tek bakış bile, kalbimin bir davul gibi gümlemesine yetmişti. Davulun gergin derisine inen her tokmak kafamın içinde yankılanıyor ve kocaman bir el boğazımı sıkıyormuş gibi nefesim kesiiliyordu. Büyük Enişte Richard ilk önce biraz düşünceli görünmesine rağmen, o hali hemen gitmiş, yine her zamanki resmi, katı haline bürünmüştü ve tabii küçük evdeki haliyle hiç alakası yoktu.

Büyük Teyze Leonora sessizlikten hoşlanmadığı için bir yandan tostunu didikliyor ve hiç durmadan konuşuyordu. Konuşmaları, büyük eniştenin bir kalkan vazifesi gören gazetesine çarpıp geri geliyor gibiydi. Bir soru sorduğu zaman, iki kere tekrarlamak zorunda kalıyordu, o zaman da büyük enişte gazetesini indiriyor ve genellikle şu şekilde bir cevap veriyordu: "Ne konuştuğunun farkında değilsen, Leonora, hiç konuşmaman bence çok daha iyi."

Büyük Teyze Leonora'nın cevabı da şöyle oluyordu: "Şey, ben sadece anlatıyordum." Aklına başka bir konu gelinceye kadar da susuyordu.

Onlar gittikten sonra masayı temizlemek için Mary Margaret'e yardım ettim. Kahvaltı süresince hiç konuşmamıştı. İyi olup olmadığını sorduğumda kısa cevaplar veriyor ve gerçekleri gözlerinden okumamdan korkar gibi başını yerden kaldıramıyordu. Her zamanki halinden daha ürkek ve daha narin görünüyordu, cesaretini toplayıp Mrs. Chester'e Mary Margaret'in halini hiç iyi görmediğimi, ciddi bir sorunu olduğunu söylemeyi düşünüyordum. Ama Mary Margaret bana fırsat vermeden kötü bir şekilde durumunu ortaya koydu.

Lavabonun önünde elindeki kaseyi Mrs. Chester'e verdikten sonra, başının üzerinde bir şey uçuyormuş gibi yukarı doğru baktı, döndü ve boş bir çuval gibi yere yığıldı. Ne ben ne de Mrs. Chester bir süre konuşup, hareket edemedik, ikimiz de neye uğradığımızı şaşır-mıştık.

"Mary Margaret!" diye Mrs. Chester sonunda haykırdı. Koşarak Boggs'u aramaya gitti.

Boggs mutfağa o kadar çabuk geldi ki, mutfak kapısının dışında beklediğini düşündüm. Zaten onun her zaman yakınlarımızda bir yerde saklandığından ve konuşmalarımızı dinlediğinden şüpheleniyordum. İlk kez bu kadar yakında olduğuna memnun oldum. Mary Margaret hâlâ yerinden kıpırdamamıştı ve yüzü solmuş bir nilüfer çiçeği gibi bembeyazdı.

Boggs yerde yatan Mary Margaret'e baktı.

"Ne oldu?" diye sordu hırçın bir sesle.

"Birdenbire bayıldı," dedi Mrs. Chester.

Boggs bir süre Mary Margaret'e baktı, sonra yanına diz çöktü.

"Bir doktor çağırsak iyi olur," dedi Mrs. Chester.

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Boggs, kollarını Mary Margaret'in altından geçirip kucağına aldı ve ayağa kalktı. Hiç zorlanmadan taşıyordu, Mary Margaret'in başı göğsüne yaslanmıştı. Kapıdan çıkarken durdu ve dönüp bize baktı.

"Siz işinizi bitirin," diye buyurdu ve gitti.

"Mary Margaret'e ne oldu?" diye sordum.

Mrs. Chester başını iki yana salladı ve işine döndü.

"Onunla ilgilenirim demekle Boggs ne kastetti? Ne yapacak? Doktor değil, öyle değil mi?"

"O ne yapması gerektiğini bilir," dedi Mrs. Chester.

"Ne yapacağını biliyorum," diye söylendim.

"Ayılması için suratına iki tokat patlatır ve piyanonun tozunu almasını söyler."

Mrs. Chester tek kelime daha konuşmadı. İşimi elimden geldiği kadar çabuk bitirdim. Mutfaktan çıktığında ev derin bir sessizliğe bürünmüştü. Koridordan yürürken Mary Margaret'i kanepelerden birinde dinlerken görmek umuduyla bütün odalara baktım. Fakat ne onu ne de Boggs'u hiçbir yerde göremedim.

"Kızı nereye götürdü acaba?" diye kendi kendime mırıldandım.

Odama giderken Boggs'un odasını dinledim, ama orada da ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Acele giyi-

nip okula gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bütün bu olanlardan sonra okulda da dikkatimi derslere vermem mümkün olmadı. Konuşma yeteneği dersinde rolümü çok kötü yaptım ve dans dersinde ise iki ayağım da sol ayakmış gibi berbat dans ettim.

Herhalde bütün okulda en ilgisiz öğrenci de bendim, çünkü herkes *Hırçın Kız* için yapılacak yetenek sınavlarının heyecanını yaşıyordu.

Londra'nın en tanınmış rejisörlerinden Thomas Harrison'un bu oyunu yöneteceği söylentileri dolaşıyordu. Her yıl okul temsillerinden birini mutlaka tanınmış bir rejisör yönetiyordu. Okulun adını duyurmak ve oyuna ilgi çekmek için çok akıllıca düşünülmüş bir yoldu. Gün bitmeden önce, Mr. MacWaine gelip bu söylentinin doğru olduğunu açıkladı.

"Yetenek sınavı," dedi, "gelecek hafta sonu yapılacak. İlgilenenler büroya uğrayıp form doldursunlar."

İlgilenenler mi? İlgilenmeyen var mıydı? Okul bir anda arı kovanı gibi oldu. Heyecan bizlerden doğaçlama yapmamızı isteyen Mrs. Winecoup'un tiyatro sanatı dersine de taşındı. Randall da sınıfta benimle beraberdi. Onu Leslie ile yakaladığımdan beri hiç konuşmuyordum, ama artık iğrenerek bakmayı kesmiştim. Sanırım bu davranışından dolayı kendini affetmiş olduğumu düşünmüş olmalı. Birlikte yaptığımız doğaçlama, bir anda bir aşk sahnesine dönüştü. Neye uğradığımı anlayamadan, herkesin önünde üzerime atıldı, beni sıkıca kollarına hapsedip, hummalı bir şekilde öpmeye başladı, şaşkına döndüm ve kendimi zorla kollarından kopardım.

"Sensiz yaşayamam," diye haykırdı.

Catherine ile Leslie gülüyorlardı.

"Tamam," dedi Mrs. Winecoup, "bu sahne biraz abartılı oldu. Tiyatro ölçülü olmalıdır. Bu dersin iyi anlaşıldığını sanıyordum, ama görüyorum ki yanlışmışım."

"Özür dilerim," dedi Randall. Sonra bana döndü. "Özür dilerim."

"Bence sen şarkı söylemeye devam et," dedim. Bu sözlerim sınıfta bir kahkaha kopardı ve gergin hava yumuşadı. Mrs. Winecoup bile memnun olmuştu ve oyun yazma ve oynama sanatının detayları üzerinde derse devam etti.

Ders bitince Randall benimle konuşmaya çalıştı.

"Hafta sonunda yetenek sınavına katılacaksın, değil mi?"

"Henüz karar vermedim," dedim, gerçekten vermemiştim. Çok büyük bir sorumluluktan ve buna hazırlıklı olduğumdan emin değildim.

"Katılmalısın. Katherine rolünü çok iyi oynarsın."

"Bu ne demek şimdi? Ben o kadar hırçın mıyım?"

"Hayır, hayır," dedi Randall. "Buradaki bütün kızlardan çok daha iyi rol yaptığın için söyledim. Sınıfta olanlar için tekrar özür dilerim, aptalca davrandım."

"İkimizi de rezil ettin," dedim soğuk bir tavırla.

"Seni kazanmanın yolu yok, değil mi?"

"Ben kimsenin ödülü değilim, Randall."

"Öyle demek istemedim."

"Biliyorum," dedim. Ben de artık ağır konuşmaktan sıkılmışım. "Bak, çok şeyler oldu ve ben şu sıralar çok meşgulüm."

"Babanla konuştun, değil mi?" diye sordu gülerek. "Konuştuğunu biliyorum. Yüzünden okunuyor."

"Doğumumdan sorumlu olan adamla konuştum. Ama babamla değil," dedim. "Gitmem gerek," diyerek uzaklaştım.

"Bekle." Yanıma geldi. "Buluşup konuşamaz mıyız? Birlikte çok güzel zaman geçirdik. Leslie'den senden hoşlandığım gibi hoşlanmuyorum. O sadece bir eğlenceydi, bir oyun yani. Onu ciddiye alamam. Kimseye konuşmadığım ciddi konuları seninle konuştum," dedi. Çok samimi görünüyordu, gülümsemek zorundaydım.

"Belki de sandığımız kadar kötü bir aktör değilsin, Randall."

"Rol değil bu. Bu gerçek benim, oyun oynamıyorum!" diye üsteledi.

"Göreceğiz," dedim. "İlk önce kafamı toparlamam gerekiyor."

"Yanında olmak istiyorum, Rain. Ciddiyim," diye yemin etti.

"Tamam," dedim. Uzaklaştım.

"Aptallık etme. Sınava gir," diye seslendi arkamdan. "Sen okulun en iyisisin!"

Gülümseyerek yoluma devam ettim.

Öğleden sonra Endfield Malikânesine döndüğümde, ilk önce Mrs. Chester'e bakmak için mutfığa gittim. Akşam yemeği için tavuk hazırlıyordu.

"Mary Margaret nasıl?" diye sordum.

"Çok işimiz var," diye cevap verdi. "Bu gece yalnız ikimizden başka kimse yok."

"Peki, Mary Margaret nasıl? Ne olmuş biliyor musun?"

Sorumu duymamış gibi işine devam etti. Ben ise inatla bekledim.

"Mrs. Chester? Cevap verin," dedim.

Ağır ağır bana doğru döndü. Ağlamış gibi bir hali vardı.

"Durumu iyi mi?"

"Evet," dedi. "Ama bir süre buraya dönmeyecek, belki de hiç," diye ekledi.

"Neden? Nesi var? Kötü bir hastalık mı? Kanser falan değil, değil mi?" Birden Mama'yı hatırladım.

"Hayır," dedi işine dönerek, "ama kanser olsa daha iyiydi."

"Neden?"

"Umutsuz durumda."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum, adamı, yani birlikte olduğu adam Johnny kullanmamış."

"Johnny mi" Bir an düşündüm. "Yani hamile mi?"

"Anladın bak. Ne kadar olsa aptal Doris değilsin, değil mi?"

"Hamile mi dedin?"

"Böyle şeyler olur." İşine döndü. "Beni bile kandırdı. Burada olduğu sürece, elinden tutup yol gösterilecek bir ilkokul talebesi gibi davrandı. Ortalıkta süklüm püklüm dolaştı, kötü bir şey söylediğim zaman ağlayacak gibi oluyordu. Ben o kadar salak mı görünüyorum, ha?"

"Seni rahatsız eden bu mu? Nasıl görüldüğünü mü düşünüyorsun? Peki ya o?"

"Herkes kendi kuyusunu kendi kazar," diye homurdandı.

"Bu doğru değil. Bazen insanların kuyusunu başkaları çoktan kazmıştır ve kaçma şansı olmaz," dedim.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Yapabileceğimiz fazla bir şey yok, değil mi? Mrs. Endfield'in bir sürtüğü burada çalıştırmaya devam edeceğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Mary Margaret'in bir sürtük olmadığını biliyorsun, Mrs. Chester."

Arkasını döndü.

"Ona biz de yardım etmezsek, kim edecek?"

"Yapılacak çok iş var, burada saçma sapan konuşuyorsun ve beni de işimden alıkoyuyorsun."

"Hayır," dedim. "Saçma konuşmuyorum."

Üzerimi değiştirmek için odama gittim. Akşam yemeğinde kimse Mary Margaret'den bahsetmedi. Büyük Teyze ve Büyük Enişte de sormadılar. Mrs. Chester'in söylediği gibi o artık istenmeyen insandı. Elimde olmadan Mary Margaret'e üzülüyordum, yemek servisi bittikten sonra, Mary Margaret'in evine gitmek üzere evden çıktım.

Adresi Mrs. Chester'den almıştım, Cromwell Hastanesi'ne yakın olduğunu biliyordum. Mrs. Chester'in hasta dediği "annesi" ile Mary Margaret, sokağın en eski binasında oturuyorlardı. Sokak kapısı menteşelerinden ayrılacakmış gibi duruyordu, merdivenler daracıktı, biri aşağı inerken, bir başkasının yukarı çıkması mümkün değildi. Gıcırdayan merdivenlerden altı yarı kat çıktım. Mary Margaret'le annesi üçüncü katta

oturuyorlardı. Sallanan tırabzanlara fazla yük vermekten korktum. Tepedeki çıplak ampulden süzülen zayıf ışığın altında bile yer yer kırık olduğu görülebiliyordu.

Onların katına gelince kapıyı vurup bekledim. İçeriden radyo haber bülteni okunur gibi bir ses geliyordu, arkasından müzik başladı. Bir kez daha, fakat biraz daha kuvvetli vurdum, radyo kapandı ve tahta zeminde sürüklenen ayak seslerini duydum. Zincir çözüldü ve kapı birkaç santim aralandı. Kısa boylu, koparılmış piyano tellerine benzeyen azalmaya başlamış kır kıvrık saçları olan bir kadın aralıktan bana baktı. Doğrudan göğsüme bakıyordu. Alnı kırış kırıştı. Mary Margaret'in annesi olmalı diye düşündüm.

"Ne vardı?" diye sordu. Tavşan gibi burnunu kırıştırdı. Acaba beni koklamaya mı çalışıyor diye düşündüm.

"Mary Margaret'i görmeye geldim," dedim. "Adım Rain Arnold. Onunla birlikte Endfield Malikânesinde çalışıyorum."

Cevap vermedi. Benim şaka yapıp yapmadığımı anlamak istemiş gibi kafasını aralıktan çekmeden burnunu kırıştırmaya devam etti. Sonra başını hafifçe çevirdi, kapı aralığına kulağını dayadı.

"Kim dedin?"

"Rain Arnold. Endfield Malikânesinde Mary Margaret ile birlikte çalışıyorum," dedim yavaş yavaş.

"Bir dakika," dedi ve kapıyı suratıma kapattı. Kapının arkasından ayak seslerini ve mırıltıları duyuyordum. Duvarlar fazla kalın değil herhalde diye düşündüm. Birinin karnı ağrıyacak olsa, bütün komşular du-

yacaktı. Tam üzerimde sağ taraftan kahkaha sesleri geliyordu, onun altında sol tarafta ise birisi rock müzik dinliyordu.

Bu sefer, Mary Margaret'in annesi kapıyı biraz daha fazla araladı. Oldukça geride duruyordu ve başını yana doğru eğmişti. Üzerinde açık mavi bir sabahlık vardı, terlikleri iyice eskimişti. Ayak bileklerinde kırmızı lekeler gözüme çarptı. Tıknaz ve büyük göğüslüydü, ensesi oldukça kalındı. Kafasına bir şeyle vurulmuş ve büyümesi bir anda durdurulmuş gibi görünüyordu. Odanın içi oldukça karanlıktı ve yüzü gölgede kalıyordu, yine de tıpkı Mary Margaret gibi incecik dudakları ve narin yüz hatları olduğunu seçebildim.

"Gitsin dedi," dedi.

"Onu görmeliyim. Lütfen," dedim ve içeri bir adım attım.

İlk dikkatimi çeken, havadaki ağır ve bayat koku oldu. Pencere ve kapılar yıllardır açılmamış gibiydi. Evin içindeki her şey eskiydi, fakat eşyalar zenginlerin evinde olan türden oldukça gösterişliydi. Yaldızlı kordonu ve püskülleri yer yer sökülmiş kırmızı kadife kanepe gibi oldukça değerli parçalar gözüme çarptı. Üzerindeki battaniye ve yastığa bakılacak olursa, yatak olarak kullanılmaktaydı. Diğer eşyalar da birbiriyle uyumsuz ve oradan buradan toplamaydı. Pek çoğu antikaya benziyordu, ama hepsi elden geçmek istiyordu, yastıklar yırtılmıştı, koltukların altından yayları sarkıyordu, sehpa ve masaların boyası gitmiş ve üzerleri çizilmişti. Odayı aydınlatan tek lambanın soluk ışığında yerdeki

halının da incelmış olduğunu fark ettim, altından tahta döşeme görünüyordu.

İki büyük pencere arka sokağa bakıyordu, yan bina ise dokunulacak kadar yakındı. Sağ taraftaki küçük mutfakta bir masa ve iki sandalye gözüme çarptı. Duvarlar açık sarı boyalıydı. Oturma odasının duvarları ise yeşildi ve odayı büsbütün karanlık yapıyordu.

"Mary Margaret nerede?" dedim.

"Yatak odasında," dedi annesi, "ama ziyaretçi istemiyor. Kendini iyi hissetmiyor."

"Fazla kalmayacağım. Teşekkür ederim."

Oturma odasından yatak odasına geçtim. Burası da bir tek lamba ile aydınlanıyordu. Çift kişilik, başlıklı bir karyola odanın neredeyse tümünü kaplamıştı. Yatağın sağ tarafına başka, sol tarafına bir başka yatak odasının takımı olan birer komodin sıkıştırılmıştı. Sadece bir tane abajur vardı o da zaten odayı aydınlatıyordu. Mary Margaret kocaman yastıklarda arkaüstü yatıyordu. Bakışlarını tavana dikmişti, içeri girince bana döndü. Üzerinde kombinezon vardı.

"Burada ne işin var? diye sordu.

"Seni görmeye ve Mrs. Chester'in söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmeye geldim."

"Seni kimse göndermedi mi?"

"Hayır."

"Gitsen iyi olur," dedi.

"Belki bir fincan çay içer," diye bir ses duydum arkamdan. Döndüm ve Mary Margaret'in annesini gördüm. Odanın tam ortasında duruyordu, başını yana doğru eğmişti. "Çay yapabiliyorum, biliyorsun," dedi.

"Hayır," dedi Mary Margaret. "Fazla kalmayacak, anne."

"Neden korkuyorsun, Mary Margaret?" diye sordum bir adım yaklaşıp.

"Korkmuyorum. Gitsen iyi olacak."

"Bu misafirperver bir davranış değil, Mary Margaret," dedi annesi.

"Anne, sen karışma."

"O halde duyduklarım doğru mu Mary Margaret?" diye sordum.

"Doğru olan ne?" diye sordu annesi. Kapı eşiğinde duruyordu, ama bizi daha iyi duyabilmek için kafasını içeri doğru uzatmıştı.

"Hiçbir şey anne, hiçbir şey. Sen git radyonu dinle."

Ben olduğum yerde durdum, birden Mary Margaret ağlamaya başladı. Yanına gittim ve yatağın kenarına oturdum.

"Bir şey yok," dedim. "Sana yardım etmeye geldim."

"Ağlıyor musun yoksa Mary Margaret?" dedi annesi.

"Hayır, anne. Hayır. Lütfen."

"Sana ve arkadaşına çay getireyim," diyerek annesi ayaklarını sürüye sürüye gitti.

"Annen iyi mi?" diye sordum. "Yardıma gideyim mi?"

"Hayır, gerek yok. Gözleri görmüyor, ama işini yapabiliyor," dedi.

"Kör mü yani?"

"Doğuştan kör. Şekilleri seçebiliyor, ama göremiyor," dedi Mary Margaret yanaklarındaki yaşları silerken. Yatağın içinde doğruldu. "Neden geldin?"

"Söyledim ya. Seni merak ettim."

"Neden benimle ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Hepimiz birbirimizle ilgilenmeliyiz, sence de öyle değil mi?" dedim.

Şüpheli bir ifadeyle beni süzdü, çok şey bilen birinin şüpheli bakışlarıydı.

"Gerçekten hamile misin?"

Başını salladı.

"Adamla evlenecek misin?"

"Hangi adam?"

"Seni hamile bırakan adam. Doğru olanı yapıp, seninle ve bebekle ilgilenecek mi?"

Yoksa bebek benim gibi, kaybolmuş ve yapayalnız mı olacak ve ömrü boyunca yuvasını mı arayacak diye düşündüm. Mary Margaret'in sevgilisinin sorumluluğunu bilen bir adam olmasını diledim içimden.

Hayal ürünü şeyler uyduruyormuşum gibi hayretle yüzüme bakıyordu, sadece adamın bebekle ve onunla ilgilenmesi değil, onu hamile bırakması da düşürünüydü. Belki de Meryem Ana gibi olduğunu düşünüyordu.

"Sen bir tek adamla yattın, değil mi? Bir taneden fazla değildi herhalde. Babasının kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sorularımı makineli tüfek gibi sıralıyordum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

"Ya bebek hakkında? Bebeği doğuracak mısın?"

"Mecburum," dedi

"Neden?"

"Konuşmak istemiyorum. Lütfen. Git."

"Neden doğurmaya mecbursun? Dini inançların yüzünden mi?"

"Hayır," dedi.

"O halde neden?"

"Beni doğurmaya zorluyor."

"Kim?"

"Lütfen, beni yalnız bırak," dedi ve tekrar ağlamaya başladı. Başını yana doğru çevirince, elimi omzuna koydum.

"Belki sana yardım edebilirim."

Tekrar bana döndü, küçük yumruklarıyla gözlerindeki yaşları sildi.

"Sen nasıl yardım edebilirsin? Sen Amerika'dan gelen öksüz bir kızsın. Kendine bile faydan yok. Seni kimse istemediği için buraya yolladılar."

"Sana bunları kim söyledi?"

"Önemli değil," dedi. "Lütfen, beni yalnız bırak. Başımı daha fazla belaya sokmak istemiyorum."

"Bütün suç senin değil, Mary Margaret," dedim. Başını sallayarak tekrar arkasını döndü. "Seni sokağa atmaya hakları yok. Bu kadar acımasız olamazlar. Onlar da sandığın kadar masum değiller, onun için geri gidebilirsin."

Başını bana doğru çevirmeden dinledi.

"Küçük evde yaptıklarını biliyorum," dedim.

Bu sefer başını öyle bir hızla bana çevirdi ki, kafası kopacak sandım.

"Ne?"

"Seni ve Mr. Endfield'i bir gece pencereden seyrettim."

İnkâr etmek istercesine başını iki yana sallıyordu.

"Küçük bir kız çocuğu gibi giyinmiştin ve onun kızmış gibi davranıyordun."

"Sakın kimseye söyleme," diye güçlükle soludu, eliyle boğazını tutuyordu.

"Merak etme, söylemem. Küçük evin dekorunu değiştirdi zaten, benim de kızı gibi davranmamı istedi, ama biraz daha büyük halini."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ciddi misin?"

"Evet. Onun için seni kovmaya ve cezalandırmaya hakkı yok. Asıl onun saklanması ve utanması gereken çok şey var. Korkmadan sana yapılan kötü davranışa karşı çıkmalsın, Endfieldlerde çalışmak öyle pek kolay iş değil," dedim. Hâlâ başını iki yana sallıyordu. "Gitmene hiç gerek yoktu. Zaten hamile olduğun belli bile değil, olsa bile..."

"Hayır, artık oraya dönemem," diye patladı. "Lütfen."

"Neden dönemezsin?"

"İşte ikinize de birer fincan çay getirdim," dedi annesi kapıdan girerek. Elinde iki tane fincan vardı.

"Anne, yapma dedim," dedi Mary Margaret. Annesi kollarını uzatmış duruyordu.

Yanına gidip fincanları aldım.

"Teşekkür ederim," dedim ve fincanın birini Mary Margaret'e verdim. "İç lütfen. Çayı içtikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Gülümser gibi oldu.

"Tam bir İngiliz kızı gibi konuştun," dedi.

"Olmaya çalışıyorum," dedim.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Sonra hâlâ odanın ortasında merakla bekleyen annesine döndü.

"Sen radyonun yanına git, anne. Beni merak etme," dedi. "İyiyim ben, yemin ederim."

"Tamam canım," dedi annesi gülümseyerek. "Bir ihtiyacın olursa bana seslen."

"Annen sana ne olduğunu sanıyor?" diye sordum annesi odadan çıktıktan sonra.

"Aynı belirli gününde olduğumu sanıyor," dedi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, Mary Margaret?" Çayından bir yudum aldı ve başını iki yana salladı.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Yapacak bir şey yok."

"Yoluna girecek olan ne? Gözleri kör bir annen var, işini kaybettin, hamilesin ve de evli değilsin; konuşmalarından anladığım kadarıyla seni hamile bırakan adamın seninle ilgileneneği yok," diye sıraladım.

"İlgilenecek," dedi. Çayından bir yudum daha içti. "O da bebeği istiyor."

"Peki neden seninle evlenmiyor?" diye sordum. Başını eğip gözlerini fincanına dikti. "Evli zaten, değil mi?" Başını salladı. "Nerede buluştunuz?"

"Evinde," dedi.

"Evinde mi? Evli bir adam seni evine çağırdı ve sen de gittin, öyle mi?"

"Gitmek zorundaydım."

"Zorunda mıydın? Neden?"

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri her şeyi itiraf ediyordu. Şimdi baş sallama sırası bana gelmişti. Şimdi suratıma bir tokat gibi inen gerçeği inkâr etmek isteyen bendim.

"Sen neler söylüyorsun?"

"Lütfen, git buradan ve bunları unut. Lütfen."

"Mr. Endfield değil mi?" dedim. Göğsümdeki ağırlık yüzünden kelimeler zorlukla dudaklarımdan çıkıyordu. "Bebeğin babası o, değil mi?"

"Git lütfen," diye yalvardı ve fincanı komodinin üzerine bıraktı. "Lütfen başımı daha fazla belaya sokma."

"Başın yeterince belada zaten," dedim. "Anlamıyorum. Seni küçük bir kız gibi giydirdiyordu. Sen de onun kızı rolünü oynuyordun. Sana nasıl... mümkün değil..."

"Ben sadece küçük bir kız gibi giyinmiyordum," dedi. Sel gibi yanaklarından süzülen yaşlar çenesinden damlıyordu. "Başka giysiler de giydirdiyordu bana, gece kulüplerindeki dansöz kızların giydiği kıyafetlerden."

"İğrenç bir şey bu. Başka kim biliyor?"

"Hiç kimse."

"Boggs," dedim öfkeyle. "Onun bilmesi gerekiyor. Her zaman dışarıda bekçilik ediyordu, değil mi? Boggs da biliyor, değil mi? Hamile olduğunu da biliyor. Değil mi?"

Başını salladı.

"Bunların ikisini de Londra Kulesine kapatmak lazım," diye söylendim. "O adam bir kere daha bana nefretle bakma cesaretini gösterebilir, ben yapacağımı..."

"Sakin ona bir şey söyleme," diye inledi hıçkırıklarının arasında. "Lütfen, Rain, lütfen. Git artık. Buraya geldiğini de ona söyleme. Hiçbir şey söyleme."

"Ne yapabilir? Gerekirse söyleyeceğim ve sana elni bile süremeyecek. Polise gidip ikisinin de cinsel sapık olduklarını ihbar edebilirsin," dedim. Neredeyse Richard Endfield'in benim neyim olduğunu söyleyecektim, ama onu daha fazla korkutmaktan çekindiğim için vazgeçtim. "Aslında yapmalısın. İstersen seninle gelirim."

Başını iki yana salladı.

"Hayır, lütfen."

"Neden? Boggs korkunç bir adam, takım elbise giyen ve kravat takan bir canavar. Mr. Endfield'den daha iyi değil. O bir..."

Apartmanın kapısının açıldığını duydum. Mary Margaret nefesini tutup, yumruklarını göğsüne bastırdı. Küçük bir fare gibi sızlanmaya başladı. Kapıya doğru döndüm. Ayak sesleri sert ve çok tanıdıktı. Bir dakika sonra eşikte belirdi, beni görünce gözleri ateş saçmaya başladı.

Gelen Boggs'dan başkası değildi.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Mary Margaret'i ziyarete geldim," diye diklerdim. "Asıl senin burada ne işin var?" diye sordum. Yavaşça ayağa kalktım ve karşısına dikildim. "Polis çağıracağız."

Buz gibi bir ifadeyle gülümsedi ve başını salladı.

"Benim için mi polisleri çağıracaksın? Ha! Çok komik olur. Burası benim evim," dedi ve kocaman kolunu kaldırıp Mary Margaret'i gösterdi. "Bu da benim kızım."

Zemin ayaklarının altından kayıyordu. Tepemden saplanan uyuşuk ve soğuk bir his bütün vücuduma yayıldı ve ayak parmaklarımdan çıktı. Bütün gücümü de birlikte götürdü. İyi bir aktris olacağımı ispat etmenin tam zamanıydı.

Kenar mahallede geçirdiğim yıllar bana rakibimin korktuğumu anlamaması için hemen saldırıya geçmem gerektiğini öğretmişti. Bu hareket rakibi şaşırttı ve şaşırtmak genellikle en iyi silahtı.

"O senin kızın ve bütün bunların başına gelmesine izin verdin? Sen nasıl bir babasın?"

"Senin babandan daha iyi bir babayım."

İrkildim, ama hâlâ dimdik duruyordum.

"Senin gibi bir babam olacaksa, hiç olmamasını tercih ederim, kızına bütün bunların yapılmasına göz yuman ve kızını koruyacağı yerde o adanı koruyan bir baba."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. Şimdi irkilme sırası ona gelmişti. En azından yaralayabilmişim. Mary Margaret'e bakışından anlıyordum.

"Bilecek ne var? Kızını hasta bir adamın fantezilerine alet etmişsin. Şimdi Mary Margaret ne olacak?"

"Allah seni kahretsin. Onu daha fazla üzme, zaten yeterince üzülmüyor. Ona kötü bir şey olmayacak. Ayrıca, başka ne yapabilir? Mesleği yok, sanatı da yok.

Okulunu bile bitirmedi. Şimdi hiç değilse hayatının sonuna kadar parası olacak. Ona daha güzel bir ev verecek, ben ve karım da birlikte oturacağız. Bu fare deliğinden kurtulacaklar."

Gülümsedi ve gururla omuzlarını dikleştirdi.

"Evet, hepsini ben yaptım. Patronun ne olduğunu biliyordum, ailem neden bundan yararlanmasın dedim, ha? Baban da seninle böyle ilgileniyor mu?"

Kocaman parmağını bana doğru salladı.

"İnsanları kötü şeylerle suçlama. Hiçbir şey bilmiyorsun. Şimdi buradan git ve onu rahat bırak."

"Yalnız başına kalsa daha iyi bir hayatı olmayacağını nereden biliyorsun? Onu böyle bir hayata mahkum etmeye ne hakkın var?" diye meydan okumamı sürdürdüm.

"Haydi, işine," dedi hâlâ parmağını bana doğru sallayarak. Mary Margaret'e döndü ve başını salladı. "O şikayet etmiyor. İstersen kendisine sor bakalım, mutlu mu, değil mi."

Mary Margaret'e baktım. Kollarını bedenine sarmış öyle kötü titriyordu ki, kaburgası kırılacak sandım.

"Bir canavar gibi sen tepesine dikilmişken, ne söylemesini bekliyorsun?"

"Canavar mı? Ben mi?" Hakarete uğramış gibi omuzları düştü. "Biz işçi sınıfından geliyoruz. Aileden zenginliğimiz yok, kimse de bize yardımda bulunmuyor. Yıllar içinde ailem için yapabileceğim her şeyi yaptım. Endfieldleri şehrin her yerine arabayla taşıdım ve onların çay toplantılarını, bir öğle yemeğinde bizim bir haftalık yiyecek paramızdan fazlasını harcadıklarını

dinledim. Attıkları eşyaları toplayıp buraya, aileme getirdim ve Mary Margaret için sağlam ve uygun bir iş olanağı çıkınca, onu hemen o işe koydum.

"Mary Margaret gibi kızlar ne olur sanıyorsun? Senin geldiğin yerdeki fakir kızlara olandan pek farklı değil," dedi. "Kendisi gibi hiçbir işe yaramayan bir koca bulur ve yemek parasını çıkarmak için çalışan yoksul bir kadın olur.

"Şimdi ise güzel bir evi olacak, güzel yemekler yiyecek ve güzel elbiseler giyecek."

"Ben canavarım, öyle mi? Evimden defol ve bizi yalnız bırak."

Başını önüne eğdi ve oturma odasında bekleyen karısının yanına gitti. Kafam karışmış, olduğum yerde çakılıp kalmıştım.

"Mary Margaret," diye fısıldadım. Başını iki yana salladı. Gözleri boş bakıyordu, benliğinden kopmuş, kaderini kabul etmiş bir insanın bakışlarıydı. Bana karpıyı gösterdi.

"Lütfen, git artık," dedi boğuk bir fısıltıyla ve başını öne eğip, çenesini göğsüne yapıştırdı.

"Tamam," dedim. "Bana ihtiyacın olursa, nerede bulacağını biliyorsun."

Yatak odasından çıktım. Boggs kanepeye oturmuş, iki elini bacaklarının arasında kavuşturmuş, başını öne eğmişti. Karısı yanında oturuyordu, görmeyen gözlerini karşıda bir noktaya dikmişti ve kocasının koluna güvenle sıkı sıkı yapışmıştı.

Kenar mahallede yaşarken çok acıklı durumda olan aileler, hayatın sillesini yemiş ve sersemlemiş çok

insanlar görmüştüm. Umutlarını yitirmiş, ne olacaklarını, ne yapacaklarını bilmeyen ve bunları düşünmekten korkan insanlar görmüştüm.

Boggs'tan nefret etmek istiyordum. Bana her zaman çok zalim davranmıştı, ama bütün bunların Mary Margaret'in başına gelmesine izin verdiği için ondan daha fazla nefret etmek istiyordum. Ama Mama'nın sesini duyar gibi oluyordum, insanları yargılamadan, anlamaya çalışmamı kulağıma fısıldıyordu.

"Ayrıca," diyordu, "Boggs'da gördüğün öfke ve zalimliği, kenar mahallede yaşarken pek çok adamın yüzünde görmüştün, değil mi? O halde memlekette gördüğün o sokaklarda yaşam savaşı veren insanlara yaptığın gibi bir kere daha düşün. Onu bağışlamak zorunda değilsin, onu anlamaya çalış ve acele et, evlat. Acele et."

"Tamam, Mama," diye fısıldadım kendi kendime. "Tamam."

Dışarı çıktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

Endfield Malikânesine nasıl döndüğümü hatırlıyorum bile. Nasılsa metro istasyonunu buldum, metroya bindim, caddelerde yürüdüm, ama yol boyunca düşüncelerim hep çocukluk anılarıma gitti. Mama, elinden geldiği sürece hepimizi koruyarak çok iyi bir iş başarmıştı. Yedi yaşına gelinceye kadar, yaşam şartlarımızın çok zor olduğundan bir kere bile şüphelenmiştim. O günlerde, Ken'in eve para getirmemeye ya da parasını kendine harcamaya başladığını bilmiyordum. Bizim günde en az üç öğün yemek yiyebilmemiz ve sı-

cak giysiler giyebilmemiz için Mama'nın fazladan ne kadar çalıştığını da bilmiyordum. Kiranın geciktiğini, elektrik ve suyun ödenmeyen faturalar yüzünden kesildiğini hiç duymamıştım.

Birden gözlerim açılmış ve Mama'nın o gülüşü ve mutlu şarkılarının arkasına gizlemeye çalıştığı gerçekler önüme serilmişti. Sanki birisi, bir güç bana, bugünden itibaren gerçekleri öğreneceksin, sen fakirsin, demişti.

Mama'nın tek düşü bu kelimeyi benden uzak tutmayı başarmaktı.

Boggs da Mary Margeret için aynı şeyleri düşlememiş miydi?

Mama daha ileri gitmiş ve beni satan insanlara geri vermişti. Onu anlamayanlar, gece gündüz yanında olup verdiği mücadeleye tanık olmayanlar ve çektiği acıları bilmeyenler de benim Boggs'u kınadığım gibi kolayca onu kınayabilirlerdi.

Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna karar vermekte neden bu kadar zorlanıyordum? Zamanımı bunları düşünerek mi harcamalıydım, yoksa insanları yargılamaktan vazgeçip, Leslie ile Catherine gibi *joie de vivre* yaşayıp, mutlu olmalı ve günümü gün etmeli ve her şeyi bu kadar ciddiye almamayı öğrenmeli miydim?

Git ve yetenek sınavına gir. Başarılı ol ve yaşama sarıl, Rain, dedim kendime.

Yaşama sarıl.

Mary Margaret'in evinden ayrıldığım andan çok daha fazla güçlü bir halde Endfield Malikânesinin ka-

pısına vardım. Kendi kendime işimi yapacağıma ve hayatımı yaşacağıma söz verdim. Hoşuma gitse de gitmese de, hayatımı yaşayacaktım.

Girdiğimde ev sessizdi tabii. Herkes çoktan uymuş olmalıydı, fakat mutfakta bir tıkırtı duydum ve kim olduğuna bakmaya gittim. Leo kendine çay ve sandviç hazırlıyordu.

"Oh, Miss Rain," dedi gülerek. "Yatmadan önce sizi gördüğüme memnun oldum. Akşam size iki telefon geldi ve not aldım," dedi. Elini ceketinin cebine sokup bir kağıt çıkardı. "Birinci arayan Ward diye birisi."

"Ne dedi?"

"Leanna'ya her şeyi anlattığını ve ilk fırsatta kendisine telefon etmenizi söylememi istedi."

"Oh," dedim karısının bu tür bir itirafa nasıl bir tepki verdiğini düşünerek. Belki de bana artık kendilerinden uzak durmamı söyleyecekti.

"İki kişi aradı demiştin."

"Evet, ikinci arayan Roy adında biriydi."

"Roy! Oh, o benim... arkadaşım. Ne söyledi?"

"Yarın Londra'da olacağını ve öğleden sonra saat dörtte sizi görmeye geleceğini söyledi."

"Tamam. Çok iyi. Harika," dedim ve hızla yanından uzaklaştım. Aldığım haberler omuzlarıma huzur veren bir şal gibi çökmüştü ve zamanlama harikaydı.

Roy'u görmek ve kollarına atılıp her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Hemen hemen her şeyi.

Kalbimin derinliklerinde saklamak istediğim bazı şeyler vardı.

Uykuya daldıktan çok sonra, koridorda Boggs'un şiddetli ayak seslerini duyup uyandım. Geri gelmişti. İş yüzünden gecelerini ailesinden uzak geçirdiğini fark ettim. Arada sırada gidip karısıyla kahvaltı edebiliyordu. Arada sırada gidip onu geceleri kollarına alabiliyordu.

Ne tuhaf bir yaşam diye düşündüm, korkunç fedakarlıklarla doluydu. Acaba sonunda ne olacağını umuyordu. Yıllar, yıllar sonra nereye geleceğini düşünüyordu?

Ken hapiste olduğu ya da sarhoş olup bir yerde sızdığı zamanlarda, Mama'nın yalnız başına uyuduğu birçok geceyi hatırladım.

Tekrar uykuya dalmadan önce bir yemin daha ettim.

Evlendiğim zaman tek başıma uyumayacaktım. Ben yanında olmadığım ve beni kollarına almadığı zaman uyuyamadığını söyleyecek adamı bekleyecektim.

Gerçek aşk buydu işte.

Yoksa bu da başka bir fantezi miydi?

Başka bir oyun mu?

"Perdeyi aç, güneş ışığı," diye fısıldadım.

"Yeni bir günü sahneye koyacağız."

14

Yeni Bir Günü Oluşturmak

Roy'un geleceğini haber almak beni bütün gün sinirli ve huzursuz etti, ayrıca Mary Margaret'i ziyarete gittiğim için Boggs'un da, başıma dert açmasını bekliyordum. Fakat nedense, Büyük Enişte Richard gibi, o da benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu ve aramızda geçenlerle ilgili bir tek kelime bile söylemedi. Burası yılanların ve kaplumbağaların eviydi. Burada yaşayan ve çalışan herkes kendi kabuğuna çekilmişti, hayat felsefeleri üç kelimeden oluşuyordu; kaçmak, umursamamak ve oynamak. Endfieldlerin çok önemle üzerinde durdukları aile arması aklıma gelince kendi kendime güldüm. Bence bu kelimeler armaya yazılmalıydı ve giriş kapısına asılmalıydı.

Okula gidince, Mr. MacWaine'nin bürosuna uğrayıp cumartesi günkü yetenek sınavı için kaydımı yaptırdım. Katherina rolünün tekstini de aldım. Randall,

konuşma yeteneği sınıfının kapısında oyalanıyor, konuşmak için beni bekliyordu.

"Sınav için kayıt yaptırdın mı?" oldu ilk sorusu. Cevap olarak elimdeki teksti gösterdim. "Çok iyi," dedi. "Öğleden sonra birlikte olabilir miyiz diye soracaktım. İstersen nehir kenarına gider, rolünü çalışırız."

"Bugün gelemem, Randall," dedim. "Bir konuk bekliyorum."

"Öyle mi?" Bozuldu.

"Roy geliyor," dedim. Yüzü bir parça güldü.

"Oh, şu askerde olan erkek kardeşin mi?"

"Evet,"

"O zaman yarına ne dersin?"

"Onu da yarın haber veririm," dedim. "Belirsizlik yaratmaya çalışmıyorum, ama Roy'un burada ne kadar kalacağını bilmiyorum ve onunla mümkün olduğu kadar çok beraber olmak istiyorum."

"Tabii, tabii. Anlıyorum. Neyse, ben en iyisi şan dersi sınıfına gideyim, yoksa Profesör Wilhelm dilimi kopartacak," diye takıldı. "Görüşürüz."

Sınıfa girdim, dikkatimi toplamaya ve dersi dinlemeye gayret ettim, fakat aklım Roy'da olduğu için gözlerimi saatimden ayıramıyordum. Akreple yelkovanı çabucak ilerletecek bir gücüm olsa ne kadar iyi olacaktı. Roy'u görmek için sabırsızlanıyordum, ne kadar değiştiğini ve onun bende ne gibi değişiklikler göreceğini merak ediyordum.

Okuldan çıktığımızda yine yağmur yağıyordu ve ben yine şemsiyemi almayı unutmuştum. Okulun giriş kapısının iç tarafında durmuş, öfkeden kuduruyor-

dum. Saat üçü geçiyordu. Roy'un gelmesine bir saatten az kalmıştı ve ben ıslak bir sıçan gibi karşısına çıkacaktım.

"Ne oldu?" diye sordu Randali arkamdan gelip.

"Yine şemsiyemi unuttum. Şunu şapka gibi her gün yanımda taşımayı bir türlü öğrenemedim."

Güldü ve bana kendi şemsiyesini uzattı.

"Ama şimdi de sen ıslanacaksın," dedim.

"Önemli değil. Şemsiyemi sana bir şartla veririm, ilk fırsatta şahsen evime getireceksin," dedi. "Evet," diye ekledi bana cevap verme fırsatı bırakmadan. "Bu bir rüşvet."

Güldüm ve şemsiyeyi aldım.

"Teşekkürler, Randall."

Yakışıklı yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. Bugün Roy geliyordu. Kimseye kötü davranmam mümkün değildi. Şehri yıkamaya hazırlanan gri bulutlar bile benim için güneş ışığının ve gökkuşağının müjdecisi gibiydi. Randall'ın işi ve harika bir yeteneği vardı, ama onun da benim gibi yalnız olduğunu biliyordum. Ona çok kırlmışım, ama kınamaya hakkım yoktu. Denizin ortasında kalan, dalgaların oraya buraya savurduğu insanlar, kendini en yakın cankurtaran sandalına atan diğer insanları küçümsememeli diye düşündüm. Yalnızlığın ne demek olduğunu o kadar iyi biliyordum ki, bunu benden başka kimse anlayamazdı.

Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Gözlerinde minik ışıklar yanar gibi oldu. Ne güzel parlıyorlardı.

"İyi eğlenceler," dedi.

Arkasından bakarken, günün birinde ünlü bir ses yıldızı olacağını düşündüm. Ama ben onun yanında olamayacaktım, belki yıllar sonra bir gün karşılaştığımızda birbirimize gülümseyecek ve bu günleri hatırlayacaktık. Şimdilik ikimiz de, başka dünyalara, başka güneşe ve başka kadere doğru birbirine çok yakın seyreten iki kuyruklu yıldızdık ve sonsuzluk içerisinde, çok kısa bir an için, birbirimizin manyetik alanından etkileniyorduk.

Dışarı çıktım, şemsiyeyi açtım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım, her adımda kalbim daha hızlı ve daha sesli çarpıyordu. Sağanak yağmura rağmen saat dörtten önce eve varmışım. Roy henüz gelmemişti. Bir saat sonra mutfakta Mrs. Chester'e yardıma başlayacaktım. Çabucak üzerime üniformamı geçirdim ve koşarak evin ön kısmına gittim ve kapının yanında beklemeye başladım. Erkek kardeşimi beklediğimi Leo'ya söylemiştim. Boggs'un Roy'u sorguya çekeceğini biliyordum, ama Roy'un kapıdan çevrilecek ve saatlerce dışarıda bekletilecek bir ziyaretçi olmadığını anlamasını istiyordum.

Sonunda, saat dört buçuğa doğru kapının zili çaldı. Leo topallayarak kapıyı açmaya giderken nefesimi tutup bekledim, bana göre çok yavaş yürüyordu.

"İyi günler," dedi.

"Rain Arnold'u ziyarete geldim." Kalın ve otoriter bir sestti. Bir an gelenin Roy olmamasından korktum, ama kapıya gidince şüphem yok oldu.

Daha uzun, daha yapılı ve daha düzgün görünüyordu. Omuzları dik, duruşu kendinden emindi. Du-

daklarında başlayan gülümseme, dalga dalga yüzüne yayıldı ve gözleri parladı.

"Roy!" bir çığlık atıp, bana açtığı kollarına atıldım.

Leo geri çekildi, şaşırmuş ve biraz da rahatsız olmuştu.

"Çok büyümüşsün," dedi Roy. Ellerini omuzlarıma yaslayıp beni kendinden uzaklaştırdı. "Daha önce de küçük değildin," diye ekledi. "Ama şimdi daha da büyümüşsün."

"Ya sen. Sokakta görsem tanıyamazdın. Çok irileşmiş ve büyümüşsün ve..."

Güldü.

"Şöyle biraz yürüyelim mi?"

"Kapının ağzında öyle durmayın," diye bir ses duydum arkamdan, döndüm ve holde dikilen Boggs'u gördüm.

"O benim erkek kardeşim," dedim.

Bir an Boggs'la bakışlarımız kenetlendi, sonra gözlerinden belli belirsiz bir sıcaklık geçti. Beni en çok şaşırtan sözleri oldu. "O halde ya içeri al, ya da daha sonra gelmesini söyle."

"İçeri gelecek," dedim hemen ve Roy'u elinden tutup içeri çektim. "Yemek servisine kadar bir az vaktim var," dedim koridorda giderken.

"Bu ev sahibi mi?" diye fısıldadı Roy.

"Hayır. Bu ev sahibinin uşağı."

"Ha?"

"Sonra anlatırım," dedim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gardıroptan bozma yatak odama," dedim.

Ben onu çekiştirirken, o da çevresinde gördüklerini inceliyordu.

"Bu insanlar sandığımdan da zenginmiş," diye mırıldandı.

"Çok paraları var. Ama çok fakirler."

"Nasıl yani?"

Yatak odamı gösterirken kapıda durup başını iki yana salladı.

"İngiltere'ye, zengin bir ailenin yanına gittiğini duyduğum zaman, bundan daha iyi şartlarda yaşayacağını düşünmüştüm, Rain. Bizim fakir evimizde bile çok daha iyi şartlarda yaşıyordun."

"Biliyorum, ama odada fazla kalmıyorum, ya okuldayım ya da işte oluyorum."

Başını sallayıp içeri girdi.

"Yatağın üzerine oturmak zorundayız," dedim.

"Sorun değil."

"İngiltere'de ne kadar kalacaksın?"

"Sadece iki gün," dedi. "Bir arkadaşımınla anlaştım ve askeri nakil aracıyla geldim." Görülecek çok şey varmış gibi, küçücük odama bakınıyordu. "Virginia'da zengin büyükannenin yanında ve sonra da burada kaldığın için şımarmış olduğunu bile düşündüm. Sanırım burada sana bir akraba gibi davranmıyorlar."

"Benim gerçekte kim olduğumu bilmiyorlar, Roy."

"Neden?"

"Büyükanne Hudson bunu bir sır olarak saklamamın daha iyi olacağını düşündü. Bu insanlar hem çok eski kafalılar hem de aile şereflerine çok değer veriyorlar."

"Ben de öyle düşündüm," dedi odaya ve acınacak durumdaki eşyalara bakınarak.

Güldüm.

"Göründüğü kadar kötü değil. Okulumu seviyorum ve geldiğimden beri çok güzel yerler gördüm."

"Tabii," dedi. Çabucak bana baktı, sonra gözlerini yere indirdi. Bana uzun süre bakmak ona acı veriyor gibi hissettim.

"Sen nasılsın, Roy?"

"Ben mi? Oh, iyiyim. Ne derler biliyor musun?" dedi gülerek, "insan orduda hayatını düzene sokarmış. Elektronik konusunda eğitim alıyorum, ordudan ayrıldıktan sonra iyi bir iş bulma şansım olacak. Birçok da arkadaş edindim. Belki üniforma yüzünden, ama herkes herkese eşit davranıyor. Yani subaylar yine subay... ama sanırım ne demek istediğimi anladın," diye mırıldandı. Kendini anlatmakta zorlandığı için rahatsız olmuştu.

"Evet, Roy, anlıyorum," dedim kolunu tutarak.

Uzun uzun bana baktı ve gülümsedi.

"Bu anı o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, hâlâ burada olduğuma inanamıyorum. D.C'deki günler gibi."

"O zamandan bu zamana çok şey değişti, Roy. Artık hiçbirimiz o günlere dönemeyiz."

"Doğru," dedi başını sallayarak. Başını yerden kaldırmadan konuşmasına devam etti. "Ken'den haber aldım. Hapishanede yine başını belaya sokmuş ve cezasını uzatmışlar, toplam sekiz yıl yatacakmış."

"Hay Allah," dedim. "Çok üzüldüm."

"Ben üzülmedim," dedi, gözlerinde artık bana başka bir yaşam gibi gelen zamanlardan çok iyi tanıdığım öfke kıvılcımlarını gördüm. "Adam olması için eline çok fırsat geçti. Mama ona çok fırsat verdi. Mama o kadar eziyet çekmeseydi, eminim bu şekilde ölmezdi."

"Bilemiyorum, Roy. Zengin ve mutlu insanlar da hastalanıp ölüyorlar."

"Ama o kadıncağz, onun yüzünden başını suyun üzerine çıkarıp soluk alamadı. Hayır efendim, ona hiç üzülmiyorum. Bana kalırsa sekiz yıl onun için az bile."

"Tamam Roy."

"Bir kötü haberim daha var. Sylvia Teyze öldü."

"Oh, olamaz. Ne oldu?"

"Kalp krizi." Başını kaldırıp bana baktı. "Kısa bir süre sonra aileden sadece senle ben kalacağız," dedi. "Pek aile sayılmaz ama."

"Aile ailedir, Roy."

"Aile sadece varlıklarını inkâr edemeyeceğimiz insanlardır," dedi. Bakışları sertleşti. "Seninle birlikte bunu başarabiliriz, Rain. Her şeye yeni baştan başlayıp, kendi ailemizi kurabiliriz."

Başımı salladım ama yüzüne bakamadım.

"Galiba çok aptalca bir düşünce," dedi, "çünkü sen ünlü bir yıldız olma yolundasın, değil mi?"

"Oh, ünlü bir yıldız olmak benim için daha çok uzaklarda, Roy. Birkaç sahne deneyimim oldu ve hâlâ okuyorum. Öğreneceğim daha çok şey var."

"Evet, ama gün gelip ünlü bir yıldız olduğunda artık beni tanımayacaksın."

"Bu şekilde konuşma, Roy. Öyle bir gün hiç gelmeyecek. Benim de senden başka kimsem yok."

Gözleri parladı.

"Ciddi misin?"

"Tabii ciddiym, Roy." Saate baktım. "Akşam yemeği hazırlığında Mrs. Chester'e yardım etmek için mutfaka gitmem gerekiyor," dedim.

"Oh. Evet. Kusura bakma."

"Ama gitmeni istemiyorum," diye ekledim. "Seni Mrs. Chester'le tanıştıracam, mutfakta oturup bizi seyrederdin. Sana yiyecek bir şeyler de verir," dedim. "Ya da ben veririm. Yemek servisini bitirdikten sonra, istersen daha uzun konuşuruz."

"İstersen ne demek? İsterim tabii. Bu seyahat sadece bunun içindi, Rain."

"Tamam," dedim ve gülümsedim.

Mutfaka giderken ona İngiltere'deki yaşamımı anlattım. Tam mutfaka girerken, gerçek babamı bulduğumu açıkladım ve Büyükanne Hudson'un onu rahat bırakmamı tavsiye ettiğini söyledim.

"Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu gözlerini açarak. "Artık onunla mı oturacaksın?"

"Hayır," dedim. "Bunun için artık çok geç. Büyükanne Hudson haklı. Haydi gel," dedim ve mutfak kapısını açtım. "Seni Mrs. Chester'le tanıştırayım."

Mrs. Chester marul doğramakta olduğu salata kasesinden başını kaldırıp baktı.

"Neler oluyor burada?" dedi. "Yankilerin baskınına mı uğradık yoksa?"

"Bu benim erkek kardeşim Roy," dedim. "Roy, bu Mrs. Chester."

"Memnun oldum, efendim," dedi Roy.

Mrs. Chester bir bana, bir Roy'a baktı. Ne kadar benzeştikimizi tartıyordu.

"Almanya'dan ziyarete geldi," dedim. "Kırk sekiz saat izni var."

"Öyle mi?"

"Biz çalışırken burada oturmasında sakınca olmayacağını düşündüm, hem belki işimi bitirmemi beklerken ona yiyecek bir şeyler verebiliriz."

"Otur şuraya," dedi Mrs. Chester, başıyla köşedeki küçük masa ile sandalyeleri göstererek. "Akşam, yemekte çok güzel kıymalı patates var."

Roy kaşlarını kaldırıp alaycı bir ifadeyle bana baktı.

"Çok güzeldir, Roy. Mrs. Chester iyi aşçıdır."

"Elimden geleni yapıyorum," diye mırıldandı Mrs. Chester. "Benden çok daha iyi aşçılar var." Roy'a baktı. "Yanki ordusunda yemekler nasıl?"

Roy güldü.

"Biz ona yemek demiyoruz, efendim."

Mrs. Chester bir an anlayamadı, sonra bir kahkaha attı.

"Ne demek istediğini anladım. Evet," dedi başını sallayarak.

Gülümseyerek Roy'a baktım ve yemek masasını hazırlamaya başladım. Akşam yemeği süresince Roy mutfakta oturdu, ama Endfieldlere tatlıları servis ederken geldiğini haber verdim.

"Erkek kardeşin mi?" diye sordu Büyük Teyze Leonora. "Bizim mutfağımızda mı oturuyor?"

"Evet, efendim."

"Daha önce söylemeliydin. Onu da yemeğe davet ederdik."

Büyük Enişte Richard'ın bakışlarından böyle bir şeyi hoş karşılamayacağını anladım. Roy'u mutfaktan çağırıp, onlarla tanıştırdım. Büyük Enişte huzursuz ve rahatsız olduğunu belli etmeye devam etti, fakat Büyük Teyze Leonora, bir zamanlar Londra'ya gelen Amerikan ordusu askerleri için hayır gruplarının hazırladığı dans partisini anlatmaya başladı.

"Bu çok eskidendi, anlatmanın hiç anlamı yok, Leonora," dedi Büyük Enişte Richard.

"Nerede kalıyorsun, Roy?" diye sordu Büyük Teyze Leonora, kocasını duymazdan gelerek.

"Bir pansiyonda oda tuttum."

"Pansiyonda. Çok güzel," dedi. "Daha önceden haberimiz olsaydı, bizde kalırdın."

Büyük Eniştenin gözleri neredeyse yerinden uğruyordu. Hafifçe öksürerek, Roy'a arkasını döndü. Roy'a başımla işaret ettim, tanıştığına memnun olduğunu söyleyerek mutfığa döndü.

"Ne kadar yakışıklı bir genç adam," dedi Büyük Teyze Leonora. "Üniforma insanı başka gösteriyor, değil mi? İnsanları uzun boylu ve yakışıklı yapıyor."

"Saçmalama, Leonora. Bütün bu söylediklerini üniforma yapabiliyorsa, polisleri görünce bayılıyorsun demektir."

"Oh, polisler çok farklı, sevgilim. Ama bu çocuk... çok farklı," diye üsteledi.

Büyük enişte kaşlarını kaldırıp bana baktı. Bense hemen başımı çevirip, masayı toplamakla meşgul oldum.

"Yarın Rain'e izin versek iyi olur, Richard," dedi Büyük Teyze tam ben odadan çıkarken.

"Mary Margaret gittiği için eleman eksiklerimiz var, hem Rain'in okulu da var," diye mırıldandı enişte.

Onlar yemeklerini bitirinceye kadar mutfakta oyalandım ve odadan çıktıkları anda gidip çabucak yemek masasını topladım.

"Sen git kardeşinle ilgilen," dedi Mrs. Chester. "Ben buraları toparlarım."

"Ama..."

"Fazla konuşma. Fikrimi değiştirmeden toz ol," diye buyurdu.

Teşekkür ettim ve Roy'u alıp odama döndüm.

"Artık dışarı çıkabiliriz," dedim. "Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı taramama izin ver."

İşim bittikten sonra dışarı çıktık ve Kensington'a doğru yürümeye başladık. Ona gerçek babam, okulum, tiyatro derslerim, sahneye koyacağımız oyun, Endfieldler hakkında daha detaylı bilgi verdim, ama Büyük Enişte Richard ile aramızda geçen hadiseden bahsetmedim. Üzülmesini ve kızmasını istemiyordum. Küçük evi ve orada olanları öğrenirse, Roy'un ne yapacağını kestirmek zor değildi. Mary Margaret'den bile bahsetmedim. Londra'da garip ve eğlenceli bulduğum şeyleri anlattım. Ben gevezelik ederken, o başı önünde

yanımda yürüdü, arada sırada gülümseyerek bana baktı.

Sonunda bankan önünde durduk ve derin bir soluk aldım.

"Başını şışırdım biliyorum, sana konuşma fırsatı vermedim," dedim. "Ama beni dinleyecek ve güvенеbileceğim birini bulmak öyle güzel bir duygu ki."

"Benim için hâlâ böyle düşünmene sevindim, Rain."

"Tabii öyle düşünüyorum. Neden düşünmeyeyim?"

"Seni ürkütmekten çekindim," dedi.

Uzun süre konuşmadan, yan yana oturduk, gelip geçen insanları seyrettik ve tam yanımızda çalan flütü dinledik. Flütün sesi beni hüzünlendirdi ve doğal olarak düşüncelerim Mama'ya gitti. Roy'un da Mama'yı düşündüğünü biliyordum. Birbirimizin düşüncelerini okuyor gibiydik. Belki de damarlarımızda farklı kanlar dolaşmasına rağmen, yıllarca kardeş gibi yakın yaşadığımız için birbirimizi bu kadar iyi anlıyorduk.

"Şimdi ikimizi böyle görse çok şaşırırdı," dedi Roy.

"Evet, çok şaşırırdı, ama sanırım çok da mutlu olurdu, Roy."

"Mama gibi bir insan mutluluğu ölmeden önce tatmayı hak ediyordu, öldükten sonra değil."

"Evet," dedim.

Bana döndü ve elimi tuttu.

"Mutlu olmalıyız, Rain. Olabiliriz. Çok zaman geçti, birbirimizden ayrıldık ve artık farklı yaşamları-

mız var. Belki artık beni farklı bir insan olarak düşünebilirsin, ha?"

Başımı iki yana salladım.

"Seni ne zaman düşünürsem, Roy, D.C.'deki günlerimize gidiyorum, elimi tutuşunu, bir ağabey gibi beni gezdirişini ve koruyuşunu hatırlıyorum. Belki bu bizim kötü kaderimiz, ama biz bu şekilde büyütüldük. Bu anıları, bu duyguları yok saymak ve yerine başka duygular koymak kolay değil."

Birden bakışlarında şüpheli bir ifade belirdi.

"Burada erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır," dedim hemen.

"Ama birlikte olduğun biri oldu, değil mi?"

"Öyle sandım, ama beklediğim gibi çıkmadı, belki de benim için çok erkendi. Kalbimi bu kadar kolay vermek istemiyorum. Hata yapmak istemiyorum. İnsanlar paralarına ve mallarına gösterdikleri hassasiyeti kalplerine de gösterebilirler, bu dünyada kalp ağrısı çeken çok az insan olurdu."

"Senin için neler hissettiğimi, neden beraber olduğumuzu ve neden bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmeme hiç gerek yok, Rain."

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Biliyorum, Roy. Bundan büyük mutluluk duyuyorum."

"Sen de benim için aynı şeyleri hissedebilecek misin?"

"Bilmiyorum. Gelecek bir yana, yarın ne olacağımı bilmiyorum."

Dudaklarını sıktı ve derin bir nefes aldı.

"Artık seni eve götüreyim," dedi, "hem geç oldu hem de hava soğumaya başladı." Hüzünlü gözlerinde hayal kırıklığını okuyabiliyordum. Neden onun hayallerini gerçekleştiremiyordum?

El ele tutuşup, neredeyse hiç konuşmadan Endfield Malikânesine döndük.

"Yarın gelip beni okuldan alsana," dedim.

"Tabii. Nerede olduğunu söyle, ben bulurum."

"Oh, ben Londra'yı çok iyi bilirim, Roy. Kalacağın pansiyon nerede?" diye sordum. Nasıl olduysa birden, nerede kalacağını bilmediğini fark ettim. Roy'un bütün duyguları kitap gibi yüzünden okunurdu. İstedikim sayfayı çevirip, mutlu mu, mutsuz mu olduğunu okuyabilirdim, özellikle doğruyu söyleyip söylemediğini çok rahat anlayabilirdim.

"Henüz kalacak yer bulamadım," diye itiraf etti. "Doğrudan buraya geldim. Seninle geçirebileceğim zamanları başka türlü harcamak istemedim," dedi. "Şimdi bir yer bulurum, bulacağımdan eminim."

"Çok geç oldu, Roy. Nerede arayacaksın?"

"Arkadaşlarımdan adres almıştım," dedi eliyle cebine vurarak.

Yüzüne baktım, gülmeye başladı.

"Yatak odamı gördün, yerde yatmayı kabul edersen benimle kalabilirsin."

"Ciddi misin? Başın derde girmez mi?"

"Sanmıyorum," dedim. Büyük Enişte Richard'ın, da artık beni çağırabileceğini tahmin etmiyordum.

"Tabii," dedi. "Eski günlerde olduğu gibi ikimiz yine aynı çatı altında olacağız."

"Tamam, ama sessiz olalım. Boggs'un duymasını istemiyorum," diye uyardım. "Senin eğitim çavuşundan bile belalıdır."

"Sanmam," dedi Roy.

"Sen daha Boggs'u tanımıyorsun," dedim.

Geldiğimizde ev her zamanki ölüm sessizliğine bürünmüştü. Elimizden geldiği kadar sessiz olmaya gayret ederek koridoru geçip benim yatak odama gittik. Roy'a banyoyu gösterdikten sonra yatmak üzere hazırlandım. Yere bir battaniye serip, üzerine de fazla yastığımı koyarak Roy'a yatak hazırladım. Yer yatağını görünce güldü.

"Ancak bu kadar yapabildim," dedim.

"Çok daha kötü yerlerde yattım, Rain," dedi. "Hiç değilse rutubetli değil, fırtına yok ve böcekler ve fareler uyurken üzerimde gezinmeyecek."

Banyoya gittim. Odaya döndüğümde Roy yatağa uzanmış, ellerini başının altına koymuş sanki ipek yatak takımları serilmiş, dünyanın en rahat yatağında yatıyormuş gibi tavana bakıp gülümsüyordu.

"Bu odada ruhlar var," dedim küçük yatağıma yattıkça.

"Ruhlar mı var? Ne demek istiyorsun?"

Evin ilk sahibi ve metresi hakkındaki hikayeyi anlattım. Roy, gözlerini kocaman açarak dinledi, özellikle arada sırada duyduğum ya da duyduğumu sandığım sesleri ve rüzgârın uğultusuna karışan ağılamaları anlatırken dikkat kesildi.

Telaşla yatağın içinde oturdu.

"Kahretsin," dedi. "Fare deliği bile buradan iyidir. Hiç değilse ruhlar üzerimizde dolaşmaz."

Güldüm. Roy'un yine yanımda olması bana büyük bir haz veriyordu, beni koruyacağını, bana bakacağını bilmek rahatlatıyordu. Şehirde korumasız, çaresiz dolaştığım zamanlarda hep onu düşünerek avunmuştum. Kendini bana bu kadar adayan başka birini bulabilir miydim? Belki sadece Mama adayabilirdi. Ken gibi bir adamın tohumlarından Roy gibi iyi bir insan nasıl dünyaya gelmişti? Tabii, Tanrı'nın da bazı durumlarda katkıları oluyordu muhakkak. Benim hamuruma da fazladan bir şeyler katmış olması için dua ediyordum.

"Korkma artık, Roy. Ben seni korurum," dedim.

"Tabii," dedi gülerek. Dönüp bana baktı. "Uykuya dalıncaya kadar seni seyretmeme izin verir misin?" diye sordu. "Sen farkında değilsin ama, evde kim bilir kaç kere gelip seni seyrederdim."

"Ne? Ne zaman?"

"Oh, çeşitli zamanlarda. Beni yatar yatmaz uyurdu, ben de gizlice odanıza gelip seni seyrederdim."

"Hiç öyle bir şey yapmadın."

"Yaptım."

"Ne zaman?"

"Çok yaptım, Rain, özellikle hep birlikte olduğumuz son yıl. Senin için endişeleniyordum, Beni'nin kendisi gibi senin de başını belaya sokmasından korkuyordum. Ve..." dedi yutkunarak, "sadece seni seyretmek isterdim. Benim için sen her zaman dünyanın en güzel kızyydın."

Ensemde yayılan sıcaklık yanaklarıma vurdu.

"Dünyada o kadar çok güzel kız var ki, Roy."

"Benim için değil," dedi kararlı bir ifadeyle başını iki yana sallayarak, çok duygulandım.

"Roy."

"Sen hiç kızmaz mısın, hiç öfkeni göstermez misin, Rain? Hiç içinden etrafındakileri parçalamak gelmez mi?"

"Gelir herhalde, ama ne faydası olur ki, Roy?"

"Bilmiyorum. Belki de faydası olmaz. Ama belki rahatlamana faydası olur. Kaderin bize kötü bir oyun oynadığını söylediğinde sanırım haklıydın, kan bağırmız olmadığı halde bu kadar zamandır birbirimizi kardeş gibi gördük. Bu işkence gibi bir şey," dedi. "En azından benim için öyle," diye ekledi gözlerini kaçırarak.

Uzanıp yanağını okşadım, yüzünü bana döndü. Küçük pencereden süzülen ince ay ışığının altında bile gözlerindeki yaşları ve acıyı görebiliyordum.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii, Roy. Çok hoşuma gider," dedim. Kolunu başımın altından soktu, omzumdan kavrayarak beni kendine çekti. Uzun süre hiç konuşmadan bu şekilde kaldık, düzenli nefes alışlarını dinledim. Göğsünün üzerine koyduğum sağ kolumun altında kalp atışlarını hissediyordum. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Saçlarımı eliyle arkaya tarayarak yanağımdan öptü.

"Şu halimize bak, sudan çıkmış balık gibi ikimiz de dünyanın bir ucuna savrulduk. İkimiz de ne yapacağımızı bilemeden oradan oraya savruluyoruz, neye

uğradığımızı anlamaya çalışıyoruz. Birbirimizden haber almak, yeni bir okul ya da bu pisliği paylaşacak bir arkadaş bulup bulmadığımızı öğrenmek için arada sırada bir araya gelebiliyoruz."

"Anladığım kadarıyla, Roy, bu söylediklerin pek çok insanı tarif ediyor."

"Evet," dedi, "ama bizi de tarif etmek zorunda değil." Tekrar yanağından öptü. "Seni seyrettiğim günü hatırlıyor musun? Bana engel olmamıştın."

"Roy, şimdi bunu düşünmeyelim."

"Ama ben hiç unutmadım ki, Rain. Ne zaman kendimi yalnız ve mutsuz hissetsem, anılarımı sakladığım hazine sandığımı açıp o görüntüyü hayal ediyorum ve hafızamda bozmadan saklamaya çalışıyorum. Bir süre sonra sadece seni duyuyor, seni kokluyor ve sadece seni görüyorum. Bunlar gerçek ama bunları senden başka kimseye söyleyemem, Rain. Arkadaşlarım benim tehlikeli, aksi bir adam olduğumu düşünüyorlar, ama seni düşündüğüm zaman, Mama'nın yaptığı marmelatlar gibi yumuşadığımı bir bilseler, hepsi üzerime atılıp kendilerini tatmin etmek için beni yumruklarlardı."

"Oh, Roy, böyle konuşma."

"Hissettiklerimi söylemek zorundayım, öyle değil mi? Sen hayatımda yalan söylemediğim tek insansın, Rain. Asla söylemedim, sadece kardeş olduğumuzu sandığım yıllarda senden duygularımı sakladım. Sana hep başının derde girmemesi için, seni korumak istediğim için yanında olduğumu söyledim, ama asıl neden sana bakmadan duramamamdı. Seni seyretmekten zevk alırdım."

"Kendine eziyet ediyorsun, Roy. Kaderini zorluyorsun."

"Böyle olmamalı," diye üsteledi.

Elini bacağımda hissettim. Yavaşça yukarı kaydı ve karnımın üzerinde durdu. Kalbim onun kalbinden daha hızlı ve daha sesli atmaya başlamıştı.

"Roy."

"Bir kere yapsak, Rain, sadece bir kere, eskiden nasıl olduğumuzu değil, şimdi ne olduğumuzu düşünmeye başlayacağız. Ancak bu şekilde yapabiliriz."

"Yapabileceğimi sanmıyorum, Roy."

"Yapabilirsin. Kan bağımız olmadığını düşün. Biz farklı iki insanız. Anne ve babalarımızın farklı insanlar olduğunu düşün, daha önce hiç tanışmıyorduk ve bir yerde karşılaştık farz et, o zaman yapabilirsin. Kafandan bunları geçir," dedi. Eli yukarı doğru çıktı. Ani bir refleksle kendimi çektim, ama elini çekmedi, sonra başımı kendine evirip dudaklarımdan öpmeye başladı.

"Adın ne demiştin. Rain mi? Wayne mi?"

Güldüm.

"Nerelisin sen?" diye aldatmaca oyununu sürdürdü.

Anlaşılan bu dünyada herkesin rol yapmaya ihtiyacı var, diye düşündüm.

"D.C.," dedim. Belki de dememem gerekiyordu. Belki gülüp geçmeli, yorgun olduğumu ve uyumak istediğimi söylemeliydim, ama gözlerimi kapadım ve kendimi bu aldatmacaya kaptırdım. Karanlık bir kordorda çılgın gibi oradan oraya koşan bir insandım, çıkmak için saldırdığım bütün kapılar kilitliydi, beni kur-

taracak ve bulutların üzerine çıkaracak tek çıkış kapısı buydu.

"D.C de mi? Bir zamanlar ben de oradaydım. Hiç hoşuma gitmemişti, ama senin orada olduğunu bilseydim, daha uzun kalırdım," dedi. Tekrar beni dudaklarından öptü, yumuşak okşamaları bütün vücuduma sıcak elektrik dalgaları gibi yayılıyor, midemden kalbi-me doğru yükseliyordu.

Sonra üzerimdeki battaniyeyi açtı ve nazik bir şekilde geceliğini yukarı sıyırdı, dudaklarını bacaklarımda hissettim, yavaşça göğüslerime çıktı, çevresini öptü ve diliyle göğüs uçlarıma dokundu.

"Benim adım Roy," diye fısıldadı. "Roy Arnold. Tanıştığınıza memnun oldum, Rain."

Tekrar öpmeye başladığı zaman, yatağıma gelmişti ve bacaklarımdan arasına girdi. Bu seferki öpüşü daha uzun ve daha sertti. Kollarımı boynuna doladım. İçime girdiği zaman boğuluyormuşum gibi hissettim, bir girdaba kapılmış gibiydim, zaptedemediğim tutkuların esiri olmuştum. Tuzağa düşmüş vahşi bir hayvan gibi, kurtulmak için çırpındım. Kendimi önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru kaldırdım, sonra Roy içimde bir noktaya dokununca bütün direncim kesildi.

Karanlıktan çıkmış, korkularımdan sıyrılmış ve yalnızlığımdan kurtulmuş, tatlı, yumuşak bir yolda yürüyordum. Bittiği zaman süzülerek yere inen bir uçurtma gibi hissettim kendimi, rüzgâr durmuş, sıcak hava beni sarmıştı, salına salına yeryüzüne indim ve yemyeşil, serin çimenlerin üzerine düştüm.

Roy da inleyerek doyuma ulaştı, üzerimden indi ve yanıma uzandı, ama hâlâ elimi bırakmamıştı. Ben kıpırdamadım. Konuşmadım. Gözlerimi açmadım.

"Çok güzel bir kızsın, Rain Arnold," dedi. "Seni tanıdığımıza memnun oldum. Sana veda etmek istemiyorum. Hayır, etmeyeceğim."

Hâlâ elimi tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Daha önce tanışmayan iki insan olduğumuzu düşün," dedi. "Hepsi bu kadar. Birbirini tanımaya çalışan ve aşık olan iki insan, iki yabancı olduğumuzu düşün. Her gün, her yerde böyle şeyler oluyor."

Rol yap, diye düşündüm.

Hayal et.

Gerçeklerden uzaklaş, bir kenara it ve üzerine kapıları kapat.

Bir daha sakın buraya gelme, zalim kader. Sakın bir daha benim kapımı çalma, duydun mu? Git başkalarının başına bela ol, ya da ait olduğun yere, cehenne-me git.

Uyuyana kadar Roy elimi bırakmadı, sonra parmakları gevşedi ve eli elimden kaydı, tutmaya çalıştım, ama giderek benim de gücüm kesildi.

Kendimi uykunun kollarına bıraktım. Sonra birinin tekrar elimi tuttuğunu hissettim, ama bu seferki Mama'ydı. Yanımda duruyor, bana gülümsüyor ve korkmamamı söylüyordu.

"Her şey yoluna girecek," diyordu. Her zaman öyle derdi. "Her şey yoluna girecek. Biz birlikte olduktan

sonra canım, her güçlüğü yeneriz. Pek çok insan bunlara sahip olamaz. Pek çok insanın hayatta kendilerinden başka kimsesi yoktur."

O kadar haklıydı ki. Mama, hem de çok haklıydı.

Sabah güneşi camı kırıp delercesine içeri giriyordu. Sıçrayarak uyandım. Kahvaltı saatini kaçırmıştım. Başıma gelecekleri düşününce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Sadece kahvaltı servisine geç kaldığım için kızmakla kalmayacaklar, Roy'un burada kaldığını da öğreneceklerdi. Roy'a baktım. Yüzüstü yatıyordu, uzun ve adaleli kolunu yastığın altına sokmuştu ve gözleri hâlâ kapalıydı.

Ses çıkarmamaya gayret ederek kalktım ve banyoya gittim. Çabucak giyindim ve koşarak mutfığa indim. Mrs. Chester, küçük mutfak masasında oturmuş çayını yudumluyordu, karşısında da Leo oturuyordu. İçeri girince ikisi de bana baktılar.

"Çok şanslı bir kızsın," dedi Mrs. Chester. "Bu sabah kahvaltayı kilisede yapacaklarını söylemeyi unutmuşum."

"Oh," dedim ve derin bir soluk aldım. Kalbimin çarpıntısı hafifledi.

"Boggs'un gelip kapını yumruklamamasına çok şaşırdım," dedi.

Leo da başını salladı.

"Şanslıyım," dedim. "O halde okula gitmek için hazırlanayım."

"Çay içmeyecek misin," diye arkamdan seslendi.

"Hayır. Çok geç kaldım," dedim ve odama koştum.

Roy kalkmış ve banyoya gitmişti. Çabucak okul kıyafetimi giydim. Roy gelince hiç konuşmadan birbirimize baktık.

"Uyuyakalmışım," dedim. "Acele etmem gerekiyor."

"Tabii. Ben de seninle gelip okulun yerini öğreneceğim," dedi. Gömleğini ve ceketini giydi.

"Bir tane yan kapı var," dedim. "Sen oradan çıkar-san iyi olur, ben de ön kapıdan çıkarım ve dışarıda buluşuruz."

Başını salladı, göz göze gelmemeye çalışıyordu. İkimiz de gece hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk. Roy'u yan kapıya götürdüm. Açtığım anda Boggs odasından çıktı ve bizi gördü. Göz göze geldik, ama bir şey söylemedi. Yürüyüp geçti.

"Kötü bir adama benzemiyor," dedi Roy.

"Burada herkesin kendi sorunları var," dedim. "Sen çık, ben de hemen geliyorum."

Aslında Roy'u evden gizlice çıkarmama gerek kalmadığını düşünerek ön kapıya doğru gittim. Nasıl olsa Boggs bizi görmüştü, Mrs. Chester'le Leo'nun koşarak gidip Endfieldlere anlatmayacaklarını biliyordum.

Köşede duran Randall'ın şemsiyesini alıp, ön kapıda Roy'la buluştum. Yürümeye başladık.

"Yağmur yağacakmış gibi görünmüyor, Rain," dedi elimde şemsiyeyi görünce.

Gökyüzü parçalı bulutluydu, ama hava sıcaktı.

"Burada yağmurun ne zaman yağacağı hiç belli olmaz," dedim. "Zaten şemsiyeyi arkadaşına geri vermem gerekiyor."

Okulun önünde Roy çıkış saatinde gelip beni alacağını söyledi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Kendimi hâlâ atlıkarıncada gibi hissediyorum," dedim. "Ancak durduğu zaman kim olduğumu anlayacağım."

Başını salladı.

"Ben çok uzun zamandır öyle hissediyorum."

Yanağımdan makas alıp gitti, ben de koşarak sınıfıma girdim, aklım karmakarışık. Roy'la oturup mantıklı bir şekilde olanları konuşabilmemiz için, çıkış saatine kadar kafamı toplamam gerekiyordu.

Ama kader benim için başka şeyler planlıyordu.

Kader kanatlarını açmış, tepemizde dolaşüyor, bizi seyrediyor, bize gülüyor, bizim hayal ya da gerçek olduğunu bilemediğimiz her şeyi o biliyordu. Aslında bizler oyuncu ya aktör değildik; bizler, aslında biz olduğumuzu sandığımız aktörleri seyreden seyircilerdik.

Işıklar yandığında, her zaman olduğu gibi, sahne de kimsenin olmadığını görecektik.

Ve perde kapanacak, bir düşünce daha sona erecekti.

15

Son Arzular

Düşüncelerim, uzayda yörüngesinden çıkmış bir uydu gibi amaçsızca oradan oraya sürükleniyordu. Mrs. Winecoup'un derinden gelen sesini giderek duymaz oldum. Kafam o kadar sersemlemişti ki, aslında benimle konuşulduğunu anlamam birkaç dakika sürdü.

"Rain!" diye tekrarladı.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakındım. Herkes bana bakıyordu.

"Mr. MacWaine seni çağırıyor," dedi dikkatimi çekmeyi başardığını anladığı zaman. Mr. MacWaine, başıyla işaret ettiği kapının eşiğinde duruyordu. Yüz ifadesi o kadar sert ve o kadar karanlıktı ki, iliklerime kadar titredim.

"Lütfen benimle gel," dedi.

Ağır ağır yerimden kalktım, kitaplarımı toplayıp sınıftan dışarı çıktım. Ben çıkınca kapıyı arkamızdan kapattı.

"İşverenlerin, yani Endfieldler seni aldirmek için araba ve şoför göndermişler," diye söze başladı.

"Neden?"

"Maalesef sana kötü bir haber vermek durumundayım. Mrs. Hudson bu sabah vefat etmiş," dedi. "Endfield'ler hemen eve dönmeni istiyorlar."

Birden kalbimin durduğunu ve bütün kanımın ayaklarıma çöktüğünü hissettim. Sarardığımı görünce hemen kolumdan yakaladı.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve nefes alabilmek için duvara yaslandım. Beklemediğim bir anda mideme kuvvetli bir yumruk yemiş gibiydim. Büyükanne Hudson ölmüş müydü? Hayır, hayır, ona ihtiyacım vardı. Daha benimle gurur duyacaktı.

"Nasıl olmuş?" diye sorabildim.

"Korkarım ayrıntıları bilmiyorum. Bana sadece öldüğünü haber verdiler ve araba gelir gelmez seni Endfield Malikânesine göndermemi rica ettiler. Başınız sağ olsun," dedi. "Mrs. Hudson'un gitmesine çok üzuldüm," dedi sanki Büyükanne Hudson bu dünyadan trene binip gitmiş gibi. "Mükemmel bir kadındı, gerçek bir hanımefendiydi," dedi. "Eminim bunu sen de çok iyi biliyorsundur."

Benimle birlikte ön kapıya kadar yürüdü. Endfieldlerin Rolls'u kapıda duruyordu ve Boggs buz gibi bakışlarını tam karşıya dikmiş direksiyonda oturuyordu. O anda gitmek istediğim en son yer Endfield Malikânesiydi. Hele o arabaya Boggs'la binmeyi hiç istemi-

yordum, ama başka çarem yoktu. Okul çıkışında, Roy'la buluşacağım aklıma geldi. Okulun çıkış saatinde gelip beni alacaktı. Olanları Roy'a söylemesini rica etmek için Mr. MacWaine'ye döndüm, ama çoktan içeri girmiş, bürosuna doğru gidiyordu. Roy'a ulaşmama imkan yoktu. Şu sıralar zaman geçirmek için şehirde dolaşmakta olduğunu biliyordum. Belki eve gittikten sonra Mr. MacWaine'ye telefon eder söylerim diye düşündüm ve arabaya doğru yürüdüm.

Geldiğimi görünce Boggs'un arabadan inip bana kapıyı açmasına çok şaşırdım. Demek eğitimi önemsiyordu. Şoför şofördü, benim gibi biri olsa bile yolcu da yolcuydu.

"Teşekkür ederim," dedim arabaya bindikten sonra.

Cevap vermedi, şoför mahalline oturdu ve yola koyulduk. Epeyce yol aldıktan sonra Endfieldlerin neden beni hemen eve çağırdıklarını merak ettim. Acaba neden okuldan dönüşümü beklememişlerdi? Büyükanne Hudson'la olan akrabalığımı bilmedikleri için, benimle bu kadar ilgilenmelerini yadırgamıştım.

Eve girdiğim anda sorunun cevabı kendiliğinden verildi. Leo beni hemen oturma odasına götürdü. Büyük Teyze Leonora kanepede oturuyordu, yüzünü mendiliyle kapatmıştı. Büyük Enişte Richard, tam karşısındaki koltukta oturmuştu. İnce çizgili, üç parça takım elbisesinin içinde her zamanki gibi haşın ve resmi görünüyordu, yüz ifadesinde üzüntüden çok öfke okunuyordu.

"Otur," diye buyurdu başıyla koltuğu göstererek. Koltuğa doğru yürürken Büyük Teyze Leonora'ya baktım. Mendilini indirdi, gözleri kan çanağına dönmüştü

ve yüzü bembeyaz olmuştu, zorlukla yutkundu ve benimle ilk kez karşılaşmış gibi arkamdan baktı. Bir anlamda ilk kez karşılaşıyor sayılabilirdi.

"Mrs. Hudson'a ne oldu?" diye sordum oturur oturmaz.

Büyük Enişte koltuğunda dikilerek ters ters bana baktı.

"Burada soruşturmayı yönetecek olan biri varsa o da benim," dedi.

"Soruşturma mı?"

"Birkaç saat önce Victoria telefon etti ve bütün kötü haberleri verdi," dedi bütün ve kötü kelimelerinin üzerine bilhassa basarak. "Anlaşılan burada kaldığın süre içinde bizi kandırmışsın," diye suçladı gözlerinden ateşler saçarak. "Çalışarak eğitimini yapmak zorunda olan zavallı bir öksüz kılığında, bir casus gibi evimize girdin, oysa aslında Frances'in mirasının varisi ve akrabasıymışsın," dedi.

Büyük Teyze Leonora bir feryat kopararak, histeri krizine girmiş gibi huçkırmaya başladı, omuzları o kadar şiddetli sarsılıyordu ki, kemikleri kırılacak diye düşündüm. Büyük Enişte küçük gören bir ifadeyle karısını bir süre seyretti. "Yeter artık, Leonora. Yeter!" diye buyurdu, ama Büyük Teyze hemen susamadı.

Benzini bitmiş bir motor gibi huçkırıkları giderek iç çekmelerine dönüştü, titremesi de azaldı. Yüzünü mendili ile kapatarak bana baktı.

"Üzüntü, dehşet ve utanç içindeyiz," diye devam etti enişte. "Bu pisliğe nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Her şeyi gizli tutmak benim fikrim değildi. Büyükanne Hudson, şimdilik böyle olmasının iyi olacağını düşünmüştü."

"Büyükanne Hudson! Aman Tanrım," diye homurdandı Büyük Teyze Leonora.

"Bizim evimizde olduğun sürece ona bu şekilde hitap etmekten kaçınırsan memnun olurum," dedi Büyük Enişte. "Utancımızdan yerin dibine girdik ve bu olayın evin içinde, kendi aramızda kalmasını istiyoruz, ama seninle ilgili gerçeği başka kim biliyor, öğrenmek istiyorum. Yani tabii, İngiltere'de kim biliyor? Amerika'da o kadar önem vermezler, ama burada insanın adı, yüklü bir banka hesabından çok fazla değerlidir."

Bu durumda Büyükanne Hudson'un ne yapmamı isteyeceğini düşünerek enişteye baktım: Hiçbir şey söylemeden kalkıp gitmeli ya da her şeyi yüzüne vurmali mıydım? Durum tamamen değişmişti. Beni artık burada istemedikleri belli oluyordu, zaten ben de bir dakika daha fazla kalmaya tahammül edemeyecektim.

"Gerçek babam biliyor mesela," dedim, yüzlerindeki şaşkın ifade beni eğlendiriyordu.

"Gerçek babam ne demek oluyor?" Enişte yüzünü ekşitti. "Ben İngiltere'den bahsediyorum," dedi İngiltere'de bu tür babalar olamazmış gibi.

"Tekrar ediyorum, gerçek babam. Burada yaşıyor, uzun zamandan beri burada."

Kimse konuşmadı. Büyük Enişte Richard ne demek istediğini anlayamamıştı, Büyük Teyze Leonora da ağzı açık bir şekilde donup kalmıştı.

"Bu adam, bu gerçek baba, yeğenin Megan'la..."

Düşüncelerini kafasından atmak ister gibi elini havada salladı. Sanki annemin ilişkisini açık bir şekilde ifade etmek ağzına yakışmayacaktı.

"Bu işler hep böyle olur," dedi. "Bebekler böyle dünyaya gelir."

"Küstahlaşma," diye tersledi ve hemen başını çevirdi. Onu neyin rahatsız ettiğini merak etmeye başlamıştı: Akrabaları olduğunu öğrendiği için mi yoksa bu akrabayı küçük evdeki fantezilerine alet etmeye çalıştığı için mi rahatsız oluyordu? İçinden bu soruyu ona sormak geliyordu, hedefi on ikiden vuracağını biliyordum, çirkin sözlerini ona yutturacaktım, ama Büyük Teyze Leonora'ya bir kez bakınca bütün öfkem dağıldı. Onu daha fazla krize sokmak ve cezalandırmak için bir nedenim yoktu.

"Peki," diye devam etti, birden bu yeni haberdan yararlanmaya karar vermişti, "bu adam seni yanına almayı kabul ediyor mu?"

"Hayır. Onun bir ailesi var."

"Anlıyorum." Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ben de zaten böyle bir cevap alacağımı tahmin etmiştim."

"Çin düşündüğünüz gibi değil," dedim. "O saygın bir insan, bir profesör. Onun ailesini yıkmak istemiyorum."

"İstemiyor musun? Onun yerine bu aileyi mi yıkmaya karar verdin?"

"Ben hiçbir aileyi yıkmak istemiyorum. Ben de bu şekilde dünyaya gelmeyi ve ondan sonra satılmayı ve bu şekilde geri gönderilmeyi istemedim," dedim.

"Satılmak mı?" Büyük Teyze Leonora kocasına baktı. "Bunun ne anlama geldiğini anlayamadım, Richard?"

"Artık önemi yok. Lütfen bizi bu ayrıntılardan mahrum et," dedi. "Şu an uğraşacak yeterince sorunuz var. Cenaze törenine katılmak ve ondan sonra bizi bekleyen kötü sonuçlara katlanmak için bu gece Virginia'ya gidebileceğimiz bir uçak ayarlamaya çalışıyorum. Tabii, mirası paylaşacaklardan biri olduğun için, senin de orada olman gerekecek. Eminim bu yüzden okulundan ayrılacağına üzülmiyorsundur."

"Ben orada olmak istediğim için gidiyorum. Büyükanne Hudson benim için çok değerliydi." Homurdanmasına fırsat vermeden Büyük Teyze Leonora'ya döndüm. "Ve bundan sonra ondan başka bir isimle bahsetmeyeceğim. Gerçekler sonunda meydana çıktı," dedim kesin bir ifadeyle.

Büyük Teyzenin yüzü paramparça olmuş nadide bir porselene döndü.

"Bir daha buraya geri gelmeyeceksin," dedi Büyük Enişte Richard. "Ne kadar eşyan varsa toparla."

"Benim için bir mahsuru yok," dedim.

"Tanrım, Tanrım," diye Büyük Teyze Leonora mırıldandı. "Megan zenci bir adamdan çocuk sahibi olmakla bizi ne duruma düşürdü?"

"Hep yabaniydi," diye yakındı Büyük Enişte. "Kardeşini çok uyardım, çok yumuşak davranıyordu, ama Amerikalılar çocuklarını böyle yetiştiriyorlar, fazla liberal davranıyorlar. İnsan bir kere düzeni, davranış kurallarını, yerini ve ailesini unuttu mu..."

"Başka birisiymiş gibi mi davranmaya başlar?" diye imalı bir şekilde sordum. "Küçük aldatmacalar oynamaya ve fanteziler kurmaya mı başlar?"

Enişte kıpkırmızı oldu, ama tavrını hiç bozmadı.

"Bu konuyu daha fazla konuşmanın faydası yok. Bu akşam saat sekizde yola çıkıyoruz. Eşyalarını toparla. Şimdilik başka söylemek istediğim bir şey yok," dedi ve konuşmayı bitirdi.

"Akşam yemeği servisi yapmamı istemiyor musunuz?" diye sordum alaylı bir ifadeyle.

"Hayır," dedi.

"Ben bir şey yemek isyemiyorum," dedi Büyük Teyze. "Kardeşim gitti. Ailem yok oldu," diye feryat ederek sandalyesinde sallanıyordu.

"İki tane kız yeğenin, bir büyük yeğenin bir de erkek yeğenin var" dedi kocası.

"İki büyük yeğen," diye düzelttim.

Büyük Teyze bana baktı. Sonunda olaylar kafasında şekillenmeye başlamıştı, ama ne söyleyeceğini ve neler hissettiğini bilmiyordu. Sonunda birileri benim neler çektiğimi anlamaya başlamıştı.

"Akıl almaz bir felaket," diye söylenerek Büyük Enişte ayağa kalktı. "Amerikalıların bir sözü vardı, hatırlıyor musun sevgilim? İnsan arkadaşlarını kendisi seçer, ama akrabalarını seçemez, değil mi?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedim ve ondan önce odadan çıktım. Odama gidip yalnız kalmak ve Büyükanne Hudson için ağlamak istiyordum. Nendense İngiltere'ye gelirken ona el salladığımda, ebediyen vedalaştığımızı düşünmüştüm. Sanırım o da bili-

yordu. Gözleri onun için dolmuştu. Vedalaşmalarda ağlamayacak kadar sağlam bir kadındı. Ama beni bir daha göremeyeceğini bildiği için o gün o kadar hüzünlüydü.

Roy'a haber vermesini söylemek için okula telefon edip Mr. MacWaine ile konuşmama gerek kalmadı. Beni okulda göremeyince, Roy Mr. MacWaine'yi bulmuş ve haberi öğrenmişti. Hemen ardından da Endfield Malikânesinin kapısında belirmişti. Leo'nun topallayan ayak seslerini koridorda duyduğumda valizlerimi henüz kapatmıştım.

"Kardeşin geldi," dedi başımı kapıdan uzatıp baktığımda.

"Teşekkürler, Leo. Neden kapıdan kovmadın?"

"Mr. Endfield sizi çağırmanı söyledi," dedi. Utanmış bir hali vardı. "Özür dilerim. Delikanlı sizi kapıda bekliyor."

"Mr. Endfield içeri girmesine izin vermedi mi?"

Leo cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. Koşarak merdivenleri inip ön kapıya gittim. Büyük Enişte çalışma odasındaydı ve hâlâ telefonda aniden ortaya çıkan yolculuğun hazırlıklarını yapmakla meşguldü. Geçerken bana şöyle bir baktı ve arkasını dönüp telefon konuşmasına devam etti.

Öfkeden kudurmak üzere kapıya saldırdım. Roy dışarıda bekliyordu, şapkasını eline almıştı.

"Kusura bakma, Roy. Terbiyeli ve nazik olmalarıyla çok övünüyorlar, ama aslında onlar dünyanın en adi, en zalim..." Dönüp eve doğru baktım. Gözlerim iki ta-

ne top mermisi olsa, ev herhalde yerle bir olabilirdi. "Akrabaları olduğumu öğrendikleri için ikisi de çıldırdılar. Büyükanne Hudson söylediklerinde haklıydı. Çok değerli isimlerinin lekelenmesinden korkuyorlar. Oysa onlarla akraba olduğum için kendimi ne kadar kötü hissettiğimi bilmiyorlar."

Kollarımı kavuşturup önüme gelen taşa bir tekme savurdum.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Roy, belli ki öfke gösterimi görünce şaşırmişti.

"Cenaze töreni ve diğer işlemler için bu gece Virginia'ya dönüyorum. Sana söyleyecek fırsatım olmadı, ama Büyükanne Hudson beni vasiyetine dahil etti. Bunun henüz ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bir tek şeyden eminim, annem artık beni inkar edemeyecek ve yokmuşum gibi davranamayacak. Kocasını neden vasiyete dahil edildiğimi öğrenmek isteyecek, annemin kardeşi de haklarının elimden aldırması için oradan oraya koşarken düşüp boynunu kıracak."

"Yani annenin ailesi hâlâ senin hakkında bir şey bilmiyor mu?"

"Hiçbir şey bilmiyorlar," dedim.

Başını iki yana salladı, endişeli görünüyordu.

"Babirine kin besleyen ve tartışan bu insanların arasında zor bir cenaze merasimi olacak, Rain. Tek başına başa çıkabilecek misin?"

"Başka seçeneğim yok ki Roy. Başa çıkamayacak olursam, Büyükanne Hudson'u yüzüstü bırakmış olacağım ve onlara," dedim başınıla evi işaret ederek, "istediklerini vermiş olacağım. Onlar benim gitmemi, or-

tadan yok olmamı, hiç yokmuşum gibi davranmamı istiyorlar. Rol yapma konusunda Büyük Enişte uzman," dedim. Neyi ima etmek istediğimi Roy anlayamadı.

"Belki de bıraksan iyi olur, Rain. Onları unutup benimle Almanya'ya gelebilirsin. Orada evli çok insan var. Hepsisi çok iyi durumdalar. Şimdilik fena bir yaşam sayılmaz ve sen de bu sahtekârlarla birlikte olmak zorunda kalmazsın."

Başımı öne eğdim, taşa bir tekme daha savurdum.

"Çok iyi bir fikir değil, öyle değil mi?"

"Sanmıyorum, Roy. Hâlâ kafamda cevabını veremediğim bazı sorular var."

"Haklısın," dedi başını çevirerek.

"Neler olduğunu öğrendiğim zaman sana yazarım," diye söz verdim.

"Buraya dönecek misin?"

"Buraya dönmem," dedim evi kastederek.

"Ama İngiltere'ye döneceksin, değil mi?"

"Belki. Henüz ben de bilmiyorum. Bir süredir sihirli bir halının üzerinde uçuyor gibiydim, şimdi sanki birisi altımdan halıyı çekiverdi ve ben yavaş yavaş düşmeye başladım, ama nereye düşeceğimi bilmiyorum."

"Sen cesur bir kızsın, Rain. Senin bu kadar cesur olabileceğini tahmin edemezdin. Senin yerinde başkası olsa, çoktan arkasına bakmadan kaçmıştı."

"Ben de her an kaçabilirim," dedim.

Bir süre bana baktı, sonra başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum," dedi gülümseyerek.

"Seni özleyeceğim, Roy."

"Özleyecek misin? Güzel. Çok özle," dedi. "İçin yanıncaya kadar özle."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve bana sarıldı, saçını ve yanaklarını öptü, sonra da kasketini giydi.

"Anlaşılan birliğe biraz erken dönmem gerekecek," dedi. "Uzun yol için vasıta bulmak zor oluyor."

"Ne demek istiyorsun? Seyahatinin planlanmış olduğunu sanıyordum."

"Otostop yapıyorum," dedi. "Askeri vasıta bulmam gerekiyor."

"Bulamazsan ne olacak? Bana planlanmış bir seyahat gibi gelmedi."

Gözlerimi gözlerine dikince başını çevirdi.

"Geçiş iznin vardı değil mi, Roy? Herhalde kalkıp öylesine gelmedin İngiltere'ye?"

"Tabii geçiş iznim var."

Yan yan bakınca güldü.

"Belki biraz uzatmış olabilirim, ama sorun değil."

"Roy Arnold, nasıl böyle bir şey yaparsın?"

"Bir şey olmaz," dedi. "Merak edecek bir şey yok."

Başını iki yana salladım.

"Bir gün gelecek, benimle ilişkisi olan insanlara sorun olmayacağım."

"Hiçbir şey için kendini suçlama, Rain. Ben artık büyüdüm, istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

"Bunu biliyorum, Roy Arnold. Bana bir tek şey için söz vermeni istiyorum."

"Nedir o?"

"Lütfen Ken'in yolundan gitme. Ne olursa olsun, sakın yapma."

"Bunun için söz vermeme gerek yok, Rain. Onun yolundan gideceğime ölmeyi tercih ederim."

Her şeye rağmen, ikimiz de gelecekte pek umutlu değildik. Başından beri ailenizin üzerinde gezen kara bulutlar, üzerimize çökmüş gibiydi, kollarımızı ne kadar hızlı sallarsak sallayalım, kurtulamıyorduk ve kurtulamayacaktık. Kara bulutlar hep orada kalacaktı.

Roy'a yaklaştım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra arkamı dönüp eve doğru yürüdüm. İçeri girip kapıyı kapatıncaya kadar arkamdan baktı. Derin bir soluk alıp koridorda yürümeye başladım. Önünden geçerken Büyük Enişte çalışma odasından çıktı.

"Bu kadar samimi vedalaştığınıza göre, anlaşılan erkek kardeşinle birbirinize oldukça yakınsınız, hem de çok yakın," dedi.

Çalışma odasına baktım, bizi pencereden görmüş olmalıydı. Cevap vermeme fırsat bırakmadan arkamdan geçip merdivenlere yöneldi.

"Bir saate kadar yola çıkıyoruz," diye mırıldandı.

"Zor bekleyeceğim," dedim arkasından.

Odama dönünce yatağın üzerine oturup nefeslerimin düzene girmesini bekledim. Olaylar çok hızlı geliyordu. Görünmeyen büyük bir güç, kaderimin dizginlerini eline almış, paldır küldür hiç bilmediğim bir yöne götürüyordu. Ama nereye? Ne için?

Birden düşüncelerim babama gitti, hemen bloknotumu açtım ve mektup yazmaya başladım.

Sevgili...

Neyim olduğunu yazmalı mıydım? Artık hayatımda yalan ve sahte yüzler istemiyordum.

Sevgili Baba,

Söz verdiğim halde tekrar gelemediğim için çok üzgünüm. Ailenle birlikte olmak, üvey kız kardeşim ve üvey erkek kardeşimle tanışmaktan çok büyük mutluluk duydum. Çok tatlı çocuklar, ileride onlardan gurtur duyacağından eminim. Leanna ile tanıştığıma da çok memnun oldum. Onu çok sevdim, onunla çok iyi anlaşabiliydik.

Sen öyle yapmamı istediğin halde, aslında ben hiçbir şeyi aceleye getirmek isteniyordum. Şimdi her şeyi beklemeye almak zorundayız. Çok kötü bir haber aldım. Büyükanne Hudson vefat etti. Sen onu benim kadar tanımadın, tabii, onun için beni anlayacağını sanmıyorum, ama birbirimize çok yakınlaşmıştık ve onu çok özleyeceğim. Bana çok güveniyordu ve kendime güvenimi kazanmama da çok yardımcı olmuştu.

Sana daha önce de bahsettiğim gibi beni vasiyetnamesine dahil etmişti. Cenaze törenine katılmak için bu gece büyük teyzem ve büyük eniştem ile birlikte dönüyorum. Ondan sonra ne olacağımı bilmiyorum, ama en kısa zamanda İngiltere'ye dönmeyi planlıyorum, belki o zaman birbirimizi daha iyi tanıma fırsatını buluruz ve ben de ailenin küçük bir parçası olurum.

Beni inkâr etmediğin, tanıdığın ve kabul ettiğin için çok teşekkür ederim, Annem henüz kabullenmedi, ama eminim ben bu mektubu yazdığım sıralarda o da kocasına ve çocuklarına beni anlatıyordur. Büyükanne Hudson'un vasiyeti okunacağı için artık fazla bir seçeneği kalmadı.

Bunları düşündükçe elimde olmadan kendi kendime gülüyorum. Büyükanne Hudson'un onlardan son intikamı almakta olduğunu çok iyi biliyorum.

İlk fırsatta sana Amerika'dan da yazacağım. Lütfen Leanna'ya ve çocuklara sevgilerimi ilet. Bu kadar zamandır birbirimizi tanımamış olmanıza çok üzülüyorum,

Sevgiler,
Raii

Mektubu katladım, zarfın üzerini yazdım ve Leo'yu bulmak için dışarı çıktım. Mektubu aldı, ertesi sabah ilk iş postaya atacağına söz verdi. Hiç kimse akşam yemeğine oturmayaacağı halde, Mrs. Chester yine de mutfakta akşam yemeği hazırlıklarını yapıyordu. Ne olursa olsun alışkanlıklarından vazgeçemiyordu. Neden gittiğini bilmiyordu, yine de onunla vedalaşmak istedim.

"Sana veda etmeye geldim Mrs. Chester. Söylediklerini ve yaptıklarını her zaman pek iyi anlayamadım, ama işimi kolaylaştırmak için yaptığın çabaların değerini çok iyi biliyorum."

Elindeki kaseyi bıraktı, ellerini önüne kuruladı.

"Seni benim sözlerime dayanarak evine geri götürmüyorlar," dedi. "Sen iyi bir işçi ve iyi bir kızdın."

"Gidişimin seninle ya da bu evle hiç ilgisi yok," dedim. "Gitmem gerekiyor."

"Ben kimsenin işine burnunu sokmaktan hoşlanmam, kimseye ne yapacağını ya da ne yapmayacağını söylemem, ama dikkatli ol."

"Teşekkürler, Mrs. Chester." Boynuna sarıldım.
"Mary Margaret'le ilgilen. Sana ihtiyacı var."

Başını salladı.

"Hepimiz ilgileneceğiz, canım. Hepimiz ilgileneceğiz."

Eşyalarımı almak için odama döndüm. Ceketimi giydikten sonra kapıda durup küçük odama son bir kez baktım. İnsanların her türlü şarta, böyle bir hapis-hane hücrelerine bile alışabilmesi çok komik diye düşündüm. Sir Godfrey'in ölen metresinin ruhunu hatırladım.

"Seni hiç görmedim ve hiç konuşmadım," dedim yüksek sesle, "ama bu eve kısıp kaldığın için çok üzgünüm."

Bavullarımdan birini aldım, diğerini almaya uğraşırken Boggs beliriverdi.

"Bavulları ben alırım," diye havladı. "Sen aşağı in. Telefonun var."

"Bana mı?"

Homurdanarak bavullarımı aldım. Ben de aşağıya indim ve açık duran ahizeyi aldım.

"Alo?"

"Rain, ben Randall. Kötü bir haber aldığını ve okuldan ayrılmak zorunda kaldığını şimdi Leslie'den öğrendim. Her yerde seni arıyordum. Neler oldu?"

"Amerika'ya dönmek zorundayım, Randall," dedim. "Büyükanнем vefat etmiş."

"Oh, çok üzüldüm. Geri gelecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Peki, seni arayabileceğim bir numara var mı?"

"Sana yazarım," dedim, "daha fazla bir şey öğrendiğim zaman bildiririm."

"Söz mü?"

"Söz vermekten hoşlanmıyorum, Randall. Bana verilen sözlerin hiçbirisi tutulmadı, yaparım dersem yaparım."

"Sana güveniyorum. Gitmeden önce seni görebilmeyi çok isterim."

"Çıkmak üzereyim. Gece uçuyoruz."

"Vay canına. O kadar çabuk yani. Şeyden ne haber... kimi sorduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Mektup yazdım."

"Hep seni düşüneceğim," dedi. "Bu söz değil, gerçek."

"Tamam, Randall. Teşekkür ederim," dedim gülererek.

"Rain. Sen hayatımda tanıdığım en iyi kızsın. Bu arkadaşlığı bozmaya çalıştığım ve seni aldattığım için özür dilerim."

"Nefret ettiğim şeylerden biri de özür dilemek, Randall. Bana özür borçlu değilsin. İlişkımız birbirimize sözler verip özürler dileyecek kadar derin değildi," dedim. Bu kadar soğuk davrandığım için üzülüyordum, ama ben de saatlerdir duygusal bir karmaşa içerisindeydim.

"Biliyorum," dedi. "Keşke derin olsaydı. İyi yolculuklar, Rain."

"Teşekkür ederim."

"Hoşça kal," dedi. "İlk şarkıyı senin için söyleyeceğim."

"Hoşça kal," dedim ve ahizeyi yerine bıraktım. Birbirimizi tekrar görecek miydik, yoksa gölgelerin içinde kaybolan birer anı mı olacaktık, gerçekten merak ediyordum.

Elinde valizlerle yanımdan geçerken, Boggs durup ters ters bana baktı ve yoluna devam etti.

Büyük teyzemle büyük eniştenin aşağı inmekte olduklarını duydum. Büyük eve son bir kez baktım. Burası bana bir yuva olamamıştı. Sadece yaşayan ve ölmüş ruhların yuvası olabilmisti. Koşarak büyük teyze ile büyük enişteye yetiştim ve birlikte bizi bekleyen Rolls'a yürüdük. Boggs onların valizlerini çoktan bagaja yerleştirmişti. Arabaya binmemiz için kapıyı açıp bekledi. Girmeden önce başımı kaldırıp yüzüne baktım. Kimse konuşmadı. Birkaç dakika sonra havaalanının yolunu tutmuştu.

Atlantik'i geçerken hepimiz uyuduk. Richmond'a vardığımızda Jake'yi bizi kapıda bekler bulduk. İçimden kollarına atılmak, acımı paylaşmak geldi. Üzüntüsü yüzünden belli oluyordu. Fırça gibi kalın kaşları aşağı doğru sarkmış, alındaki kırışıklar derinleşmişti. Beni görünce gözleri parladı ve gülümsedi.

"Hoş geldin prenses," dedi Endfieldleri selamlamadan önce. Büyük Teyze ile Büyük Enişte tabii ki bu davranıştan hiç memnun kalmadılar.

"Çantalarımızı taşımaya yardım edebilirsin," dedi Büyük Enişte.

"Oh, tabii," dedi Jake. Hemen bir el arabası aldı ve çantalarımızı doldurdu. Sonra Büyük Teyze Leonora'ya döndü. "Başınız sağ olsun, Mrs. Endfield."

"Evet," dedi büyük teyze duyulur duyulmaz bir sesle, "teşekkür ederim, Jake. Çok ıstırap çekti mi?"

"O nereden bilsin Leonora? Kardeşinin doktoru değil. Şoförü."

"Anladığım kadarıyla Mrs. Endfield," dedi Jake, Büyük Enişteyi duymazdan gelerek, "aniden olmuş, acı çekecek zamanı olmamış. Tam ona göre bir ölüm," dedi.

Bana doğru geldi ve birlikte bavul turnikesinden valizleri almaya başladık.

"Tam bir hanımefendi gibi olmuşsun, Prenses. Seninle çok gururlanacaktı," diye fısıldadı.

Gülümsedim ve elini sıktım. Ellerimin titrediğini fark edince bana baktı.

"Yeğenim nasıl?" diye sordu Büyük Teyze.

"Hangisini sordunuz, Mrs. Endfield?"

"Victoria'yı tabii," diye tersledi Büyük Enişte. Anemi aile ağacından koparmışlardı.

"Çok iyi. Evde sizleri bekliyor. Öğleden sonra da Megan ailesi ile birlikte gelecek."

"Onu ancak cenaze törenlerinde görebiliyoruz," dedi Büyük Teyze.

"Öyle," diye homurdandı Büyük Enişte.

Jake dönüp enişteye baktı, sonra da bana göz kırptı. Hiç değilse bir tane dostum var, diye düşündüm.

"Rain nasıl?" diye sordum.

"Oh, bir numara. Gördüğün zaman anlarsın," dedi.

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu Büyük Teyze.

"Yarış atımdan, Mrs. Endfield."

"Ona bu kızın adını mı verdin?"

"Evet. At bundan çok gururlanıyor," dedi Jake.

Geliş nedenimiz cenaze töreni olmasaydı kahkahayı çoktan koyuvermiştim. Ama uzun bir süre değil gülmek, gülümseyebileceğimi bile sanmıyordum.

"Bu arazinin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum," dedi Büyük Teyze, daire şeklinde araba yolundan eve doğru giderken.

Gerçekten çok büyük bir ev diye düşündüm. Büyükanne Hudson'un evi Endfield Malikanesi'ni olduğu gibi içine alabilirdi.

"Fazla gösterişli," diye mırıldandı Büyük Enişte, öne doğru uzanan üçgen biçimindeki damı tutan dört büyük kolona bakarak. "Hep öyle düşünmüşümdür. Amerikalılar için kalite demek büyüklük demektir."

"Ön kapıyı eskiden beri çok beğenirim, Richard," diye ısrar etti Büyük Teyze. Büyük giriş kapısı dörtgen biçiminde dört ayrı bölümden oluşuyordu ve her dörtgen plakanın çevresinde camlardan oluşan son derece zarif ve dekoratif bir bant geçiyordu.

Tabii, arazi de, onların İngiltere'deki arazisinden çok daha büyüktü ve içinde küçük bir de göl vardı.

"Bizimki çok daha şık," diye üsteledi Büyük Enişte.

"Evet, evet, haklısın," diye Büyük Teyze.

Kardeş rekabeti, diye düşündüm, okyanusaşırı bile olabiliyordu.

Arabadan inip eve girdiğimizde Victoria, hem çayını içiyor hem de yemek masasının üzerine yaydığı

bir tonar evrakı inceliyordu. Yüzü solgun, bakışları donuktu; ama bana kalırsa bu onun her zamanki haliydi. Büyükanne Hudson'un ölümüne üzüldüyse bile, çok iyi gizlemeyi beceriyor diye düşündüm.

"Victoria," diye haykırdı Büyük Teyze kollarını açarak.

Victoria ağır ağır yerinden kalktı. Görmeyeli uzun zaman olmamıştı, ama hatırladığımdan daha uzun ve ince gibi geldi. Soluk pembe bir ev elbisesi giymişti, makyajı yoktu, ruj da sürmemişti. Soluk kahverengi saçları kulaklarının üzerine dökülmüştü.

"Merhaba, Leonora Teyze," dedi. Kucaklaşmak için yerinden kıpırdamadı. "Hoş geldin Richard Enişte."

"Merhaba Victoria. Olanlara çok üzüldük," dedi başıyla beni işaret ederek.

"Felaket," dedi masanın üzerindeki evraklara bakarak. Sonra Büyük Teyze Leonora'nın elini sıktı ve kucaklaştı. Büyük Enişte Richard'ı da yanağından öptü.

Jake, hiç ses çıkartmadan valizlerle kapıda bekliyordu.

"Oh, Jake," dedi Victoria hole çıkarak. "Teyzemle eniştemin valizlerini annemin odasına çıkar," sonra beni gösterdi, "onunkileri de aşağıya hizmetçi odasına götür."

"Kendi odasına götürmeyeyim mi" diye sordu Jake.

"Alison onun odasında kalacak," dedi. Bana döndü. "Eminim senin için de mahsuru yoktur, değil mi?"

"Evet," dedim. "Şu dakika hangi odada kalacağım beni fazla ilgilendirmiyor."

"Ne şeker. Tamam Jake. Teşekkürler," dedi ve yemek odasına döndü. "İsterseniz hazırda sıcak kahve var," dedi Endfield'lere. "Ya da çay için su kaynatabilirim."

"Frances'in hizmetçisi ne oldu?"

"Annemin son zamanlarda hizmetçisi yoktu," dedi Victoria bana doğru bakarak. "Arada sırada bir hemşire geliyordu, ama o da uzun süre dayanamadı."

"Peki, bizimle kim ilgilenecek?" diye sordu Büyük Teyze Leonora.

"Geçici eleman bulan bir ajansla görüştüm, akşama doğru birkaç kişi gönderecekler, biz de cenaze töreni ve sonrası için neler yapacağımıza karar veririz. Rain de yardım eder. Aktris olmaya gitmeden önce anneye hizmet ediyordun, değil mi?"

"Büyükanneye yaptığım hizmetler sadece onu çok sevdiğim içindi," dedim. "Hizmetçi odasında yatığım için aldırıyorum, ama ben kimsenin hizmetçisi değilim, özellikle burada bulunan hiç kimsenin değilim," diye ekledim ve odama gitmek üzere dışarı çıktım. Yolculuk beni oldukça yormuştu, ve içgüdüsel olarak bundan sonra olacakları sezinlediğim için, biraz güç ve enerji toplamam gerektiğini düşünüyordum.

Jake, teyze ile eniştenin valizlerini odalarına bıraktıktan sonra benimkileri getirdi ve biraz yanımda kaldı.

"Çok kötü görünmüyorsun," dedi, "ama seni pek güzel karşılamadıklarının farkındayım. Frances seni çok merak ediyordu, Rain. İyileşip, seni görmeye gelmek için elinden geleni yaptı."

"Kötü durumda değildim Jake, ama orası bizim bildiğimiz anlamda mutlu bir yuva değil," dedim ve

kelimenin yetersizliğini fark edince güldüm. "Okulu seviyordum ve çok iyi gidiyordu."

"Ondan eminim. Neyse, belki bir gün bana bütün bunları anlattırırın," dedi. "Tabii hâlâ burada çalışıyor olursam."

"Bu konuda ne söyleyeceğimi bilemiyorum, ama fikrimi soracak olursan, burada olacaksın."

"Frances olmadan, burada pek işim olacağını sanmıyorum, Prenses." Saatine baktı. "Megan ve ailesini havaalanından almaya gideceğim. Buraya hep birlikte en son ne zaman geldiklerini hatırlamıyorum bile," dedi. "Geldikleri zaman Frances onları hizada tutardı. Yakında havai fişekleri patlatmaya başlarlar. Dört Temmuz kutlamalarından bile görkemli olacağına bahse girerim."

"Belki ben de kendi özgürlüğümü kutlarım," dedim, güldü.

"Buraya geliş nedenin çok kötü oldu, Rain, ama yine de seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler, Jake."

"Bir ihtiyacın olursa, bana haber verebilirsin," dedi ve gitti.

Yatıp dinlenmekten ve annemle ailesinin gelmesini beklemekten başka yapacak bir iş kalmamıştı. Belki hepsi hâlâ son açıklamalardan dolayı sarhoş gibiydiler.

Acaba bana nasıl davranacaklardı?

Bir saat kadar kestirdikten sonra, ajansın gönderdiği geçici elemanların geldiklerini duydum. Victoria aileye hizmet etmeleri için iki tane hizmetçi kiralamış-

ti, cenaze töreni ve yemek servisi için de bir hazır yemek servisi yapan bir firmayla anlaşmıştı. Annemle ikisi, cenazeye katılanları ertesi gün yapılacak olan kilise ayini ve defin işlemlerinden sonra eve yemeğe çağırmaya karar vermişlerdi. Zenginlerin ölümü bile ne kadar farklı diye düşündüm. Benim yaşadığım gecekondu mahallesinde, yakın biri öldüğü zaman bütün komşular toplanıp cenaze evine yemek götürür ve yardıma giderdik. Herkes cenaze sahiplerini teselli etmeye çalışırdı. Resmi bir davet ve planlı bir şekilde yemek daveti yapılmazdı. Orada bulunan herkes, birbirinin acısını paylaşmaya ve hafifletmeye çabalarlardı.

Yataktan kalkıp dışarı çıktım. Yazın sonlarına gelmiştik, hava oldukça serinlemişti, ağaçların yapraklarıyla oynayan rüzgâr oldukça soğuk esiyordu. Göle doğru yürüdüm, İngiltere'ye gitmeden önce orada durup kuşları seyredişimi ve dinleyişimi hatırladım. Ben gölün kenarında otururken Jake, annem ve ailesini havaalanından getirdi. Arabadan çıkıp, eve girişlerini seyrettim. Annemin kocası Grant'ı ilk kez görüyordum, yanında Brody ile yürürlerken, bu kadar mesafeden bile kahverengi saçlı, bir doksanın üzerinde ve ince yapılı bir adam olduğunu seçebiliyordum. Takım elbise giymişti ve eve girerken annemin elini tutuyordu. Jake arabayı garaja götürdü. Ben de derin bir nefes aldım.

Başlıyor, diye düşündüm ve ağır ağır eve doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde yüksek sesle konuşuyorlardı, Victoria'nın sesi Büyük Enişte'nin sesi ile adeta yarışlıyordu. Ben kapı eşiğinde belirince hepsi birden su-

sup bana baktı. Orda durup teker teker yüzlerine baktığım o bir dakika, hayatımın en uzun anıydı diyebilirim.

Annemin kocası yakışıklı bir adamdı. Saçları gür ve modern kesimliydi, güneşten yanmış yüzünde elâ gözleri mücevher gibi parlıyordu, dudaklarının biçimi muntazam, çene hatları keskindi. Çevresinde giderek büyüyen duygusal patlama ve kızgınlığa rağmen, son derece rahat ve zarif bir oturuş şekli vardı. Beni görünce gözleri kısıldı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme ile tepeden turnağa süzdü.

"İşte böyle," dedi Victoria, önce anneme kınayarak ve iğrenerek baktı, sonra bakışlarını Grant'a çevirdi.

Annem de hemen kocasına baktı, ikisi daha önceden aralarında anlaşmışlar gibi, Grant hafifçe başını salladı.

Brody'nin bakışları üzerimde kilitlenmişti. Sevecen bir ifadeyle gülümsüyordu, Alison ise bir boğa gibi homurdanıyordu.

Annem ayağa kalktı ve gülümseyerek yanıma geldi.

"Merhaba Rain," dedi. "Seninle çıkıp biraz yürüyelim, hem rahat rahat konuşuruz."

Tekrar dönüp, beni artan bir ilgiyle seyretmekte olan Grant'a baktım. Nasıl bir tepki vereceğimi bekliyor gibi bir hali vardı, beni değerlendirmeye çalışıyordu. Tek kelime söylemeden arkama döndüm ve dışarı çıktım.

Annem, kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, başını öne eğmiş, yanımda yürüyordu.

"Çok kötü bir durum," diye söze başladı. "Anne-min sonsuza kadar yaşayacağını düşünürdüm. Hiç ölmeyecekmiş gibi gelirdi. Babam öldüğü zaman ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyorum. Herkesin dayanabileceği bir güç abidesi gibiydi. Hatta bazen bütün bunları planlamış olduğunu bile düşünüyorum, olabileceklerini görmek için nasıl ve ne zaman öleceğine kendisi karar vermiş gibi geliyor."

Durdu ve derin bir iç çekti. Sonra bana baktı.

"Sen nasılsın? Kusura bakma, bunu daha önce sormam gerekirdi."

"Hayatta kalmaya çalıştım," dedim. Gülümsemesi dudaklarında dondu. "Okul çok güzeldi, ama teyzen ve eniştenle yaşamak..."

"Biliyorum, çok iyi biliyorum. Ben de onların yanında kendimi hiç rahat hissetmezdim. Leonora Teyze o kadar kötü değildir, biraz salaktır, ama Richard Enişte insanı..."

"Aşağılar, değil mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak.

Bir an bütün olanları anlatmayı düşündüm, hazmedilememiş kötü bir yemek gibi içimdekileri kusmak, neler çektiğimi, yıllardan beri yaptığı hareketlerin bana verdiği acıyı ve sorunları anlamasını istiyordum, ama şimdi sırası değildi. İlk önce Büyükanne Hudson'un cenaze törenini düşünmemiz gerekiyordu.

"Sanırım onlara her şeyi anlattın, değil mi?" diye sordum.

Başı önünde, kolları göğsünde kavuşmuş bir şekilde göle doğru yürümeye devam etti.

"Pek değil," dedi.

"Nasıl yani?"

"Grant her şeyi, hepsini biliyor, evet, ama seninle ilgili gerçeği henüz çocuklara söylemedim. Grant'la ikimiz çocukların yeterince üzüldüklerini düşündük ve onları daha fazla üzmemek istemedik," dedi. "Anlayış göstereceğinden eminim."

"Hayır, gösteremem," dedim öfkelenerek. "Yalanların sona ermesi gereken bir zaman vardır."

"Bu yalan sayılmaz, sadece hikayenin tümünü anlatmadık."

"Sonuç olarak onlara kim olduğumu söylediniz?"

"Daha önce söylediklerimizden farklı bir şey söylemedik," dedi. "Sadece babanın benim kolejden çok yakın bir arkadaşım olduğunu ekledik ve sana bütün bunları eski dostluğumuzun hatırına yaptığımızı söyledik."

"Ama vasiyetname okunduğu zaman..."

"Vasiyetnamenin okunmasında bulunmayacaklar, bunu onlara anlatmak için biraz daha büyümelerini beklemekte istiyoruz," dedi. "Tamam mı?" Nefesini tutuyor gibi bir hali vardı.

Bu oyunu sürdürmeye beni razı edeceğine dair kocasına söz mü vermişti acaba?

"Ne bildikleri ve ne bilecekleri beni ilgilendirmiyor," dedim.

"Güzel. Şimdilik böylesi daha iyi. Grant da buna çok memnun olacak."

"Ona anlattığın zaman ne söyledi?" diye sordum.

"Çok hoşuna gitmedi, ama anlayışla karşıladı. Gençliğinde onun da bazı çılgınlıkları olmuş," dedi.

"Herkesin anlayış göstermesine memnun oldum," diye mırıldandım. Sonra hırslımı çıkarmaya karar verdim. "İngiltere'de babamla görüştüm."

"Ne?"

"Büyükanne Hudson sana söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı.

"Bir arkadaşımın yardımıyla yerini buldum; hatta evine gidip ailesiyle bile tanıştım."

"Larry Ward'ı mı buldun?"

"Babam demeyi tercih ediyorum."

Şaşırmuş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"O kadar zor olmadı. Kim olduğumu söylemek için biraz cesaretimi toplamam gerekti, ama sonunda söyledim ve..."

"Ne?" dedi.

"Çok hoş bir insan, daha sonra karısıyla tanıştı, o da çok tatlı bir kadın."

Başını iki yana sallıyor ve gülümseyerek yüzüme bakıyordu.

"Öğrendiği zaman ne söyledi? Yani, ne yapmak istedi?"

"Beni daha yakından tanımak istedi," dedim. "Ben İngiltere'den ayrılmadan önce karısına benimle ilgili her şeyi anlatmış, karısı da kabullenmiş, ama babam gençlik çılgınlıklarından bahsetmedi," dedim. Kinayemi duymazlıktan geldi.

"Nasıl biri?"

"Harika," dedim. "Başarılı bir profesör, son derece saygın, çok güzel iki çocuğu var, biri kız biri erkek. Senin gibi, ama onun kızı büyük ve ikisi de çok iyi yetişmiş çocuklar."

Başını salladı, gözleri uzaklara daldı. Bir zamanlar babamı gerçekten çok sevmiş olduğunu hissettim ve ben bütün o anıları canlandırmıştım. Bir dakika sonra tekrar bulunduğumuz zamana döndü. Derin bir iç geçirdi.

"İnsanı şaşırtan genç bir hanımsın," dedi. "Onun için bunları çok rahat atlatacağımızı düşünüyorum. Annem seni mirasa dahil ettiği için Victoria'nın çok öfkeli olduğunu biliyorsun. Grant'ın bir şeyler yapmasını istedi, ama Grant konuyu büyütüp yasal yollara başvurmak istemiyor. Tatsızlık çıkmasını ve dikkatlerin gereksiz yere ailenin üzerine toplanmasını istemiyor."

"Hâlâ ABD cumhurbaşkanı olmayı düşünüyor mu?" diye sordum.

"O çok istiyor ama ben olabileceğini sanmıyorum," dedi.

Birden durdum.

"Tamam, anne," dedim. "Benden ne istiyorsun? Ne konuşacaksak konuşalım ve bitsin, tamam mı?"

"Şey, hepimiz çok iyi biliyoruz ki annem..." gülümseyerek başını iki yana salladı, "annem bizleri çok zor bir duruma soktu. Anlaşılan evin ve mülkün yüzde elli birini sana, kalan yüzde kırk dokuzu da Victoria ile bana bıraktı. İşlerin de yüzde elliğini sana bıraktı, ayrıca çok güzel kâr getiren yaklaşık iki milyon dolarlık yatırımlar da senin."

Boğulacak gibi oldum. Mama, ya da ailesinden birisi benim servetime, bir gecede sahip olduğum servete sahip olabilmek için ömürlerinin yirmi katı kadar çabalamaları gerekirdi.

"Tabii," diye devam etti annem, "hepimiz şoke olduk. Victoria, vasiyetnamenin geçersiz olduğunu ispat

etmek için mahkemeye başvurmayı düşünüyor. Vasiyetnameyi yazdığında annemin aklının başında olmadığını iddia ediyor. Grant da vasiyetnameye itiraz edilebileceği konusunda, ama bu süre içerisinde senin hayatın belirsiz olacak, Rain."

"Onun için uzlaşabilirsek Grant'ın teklifi şu. Banka hesabına iki yüz elli milyon dolar yatırabiliriz, o zaman istediğini yapabilir, kendine istediğin gibi bir hayat kurabilirsin. Victoria da tatmin olur. Tam olmasa bile, hiç değilse çenesini kapatır ve herkes kendi hayatına gider. Ne düşünüyorsun?"

Gözlerim dolmuştu. Yüzünü seçmekte zorlanıyordum. Benim için içinde küçücük bir anne sevgisi bile yok muydu? Büyükanne Hudson'un ölümünü ve ölümünün doğurduğu sonuçları benden ebediyen kurtulabileceği bir fırsat olarak mı değerlendiriyordu?

Bir an bu çirkin teklifi kabul edip, bu sefil aileye sırtımı dönüp gitmeyi düşündüm. Hemen İngiltere'ye dönüp, kendime orada bir yaşam kurabilir, hiç değilse varlığını inkâr etmeyen gerçek babama yakın olabilirdim.

"Rain?"

Arkamı dönüp gölü seyretmeye başladım. Büyükanne Hudson bütün bu olanlara ne derdi acaba? Benim ne yapmamı beklerdi?

Ondan ayrıldığım günü hatırladım. Vedalaştığımız anın her dakikası, her kelimesi hâlâ canlı olarak hafızamdaydı. Bir daha birbirimizi göremeyeceğimiz içime doğmuştu, haklı da çıkmıştım. Gözlerimin içine bakıp, "Ailemde hiç kimsenin doğru şeyleri yapabilecek yeteneği ve yürekliliği olmadığını düşünürdüm. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma," demişti.

"Büyükanne Hudson'un bunları yapmak için mutlaka bir nedeni vardı," diyerek yüzümü anneme döndüm. "Ona bazı şeyler için söz vermiştim, bu sözleri tutmamı bekler, hele şimdi her zamankinden daha çok bekler. Vasiyetnamenin bir tek virgülünü bile değiştirmek istemiyorum," dedim.

Annem şaşırmıştı. Belli ki beni Grant'ın istediğini yapmaya razı edeceğinden çok emindi.

"Ama Rain, bak neler olacak. Victoria kolay kolay vazgeçmeyecek ve..."

"Olsun," dedim gülerek. "Kocan onu razı etmenin bir yolunu bulur."

Öylece bakakaldı. Ben gülümsedim ve o başını iki yana salladı.

"Gerçekten ona çok benziyorsun," dedi kızgın bir ifadeyle.

"Bana bundan daha güzel iltifatta bulunamazdın, anne," dedim.

Hırsıyla arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Derin bir soluk aldım.

Korkuyordum.

Bütün vücudum titriyordu. Şimdi ne yapacağımı, kendimi nasıl koruyacağımı bilmiyordum, ama Büyükanne Hudson'un arazisinde ve evindeydim, sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Kolay olmayacak, diye düşündüm ve ben de eve doğru yürüdüm.

"Eee?" Büyükanne Hudson'un sesini duyar gibi oldum. "Hayat senin için ne zaman kolay oldu, Rain?"

Gülümseyerek gözlerimi kapattım. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Büyükanne."

Sonuç

Cenaze töreninden önce ve sonra kimse benimle fazla ilgilenmedi. Benimle tek konuşan Brody'ydi, sürekli bana İngiltere hakkında sorular soruyor, kendi okulunu ve spordaki başarılarını anlatıyordu. Hâlâ futbol bursu kazanması ihtimali kuvvetliydi. Alison, yokmuşum gibi davranıyordu, benim de işime geliyordu. Büyükannesinin cenaze törenine katılmak zorunda olduğu için kızılıyordu ve zamanının çoğunu odasında, surat asarak geçiriyordu.

Beni olaylardan Jake haberdar ediyordu. Cenaze-ye Büyük Teyze ve Büyük Enişte ile birlikte Rolls'la gittim. Diğerleri kiralanan limuzine bindiler. Büyük Enişte Richard vasiyetnamenin detaylarını henüz bilmiyordu ve bir an önce kıymetli İngiltere'sine, işinin başına dönmek için sabırsızlanıyordu. Büyük Teyze, üzgün kız kardeş rolünü çok güzel oynuyordu, ama eski arkadaşlarından biri yanına geldiğinde, İngiltere'deki muh-

teşem yaşantısını anlatıp, böbürlenme fırsatı doğduğu için spot lambası gibi ışıldıyordu. Kısa bir süre sonra cenaze töreni bir partiye dönüşünce, kendi odama çekildim ve bundan sonra olacakları beklemeye başladım.

Vasiyetname okunmadan önce Grant da beni bir kez ziyaret etti. Bir gün önce, kendi deyimiyle "mantıklı bir sonuca varmak" için odama, hizmetçi odasına geldi ve son bir girişimde bulundu.

Başka bir erkek için bu durum son derece utandırıcı ve zor olabilirdi. Sonuç olarak, karısının evlilik dışı doğan kızıyla konuşuyordu.

Buna rağmen, konuya karşı tarafın avukatıymış gibi yaklaşarak, resmi ve kurallara uygun bir konuşma yaptı.

"Mantıklı bir konuşma yapabileceğimizi düşündüm, konuyla ilgisi olan herkes için tatsız bir durum olmasını önleyebiliriz," diye söze başladı.

"Çok geç," dedim gönülsüzce. "Ben burada tatsızlıktan başka bir şey görmedim."

"Ben de bunu söylemek istiyorum. Neden bunu sürdürelim? Gerekirse ben Victoria'yı biraz daha cömert olmaya ikna edebilirim. Yarım milyon dolara ne dersin?"

"İğrenç," dedim ve üzerine gittim. "Büyükanne Hudson'la olan ilişkimin bir fiyatı olduğunu düşünmenize neden nedir? Benim hakkımda kararlar verme hakkını nereden buluyorsunuz? Benim hayallerim, ba-

na bu kadar çok şey veren bu kadına olan sevgim ve sorumluluk duygularım hakkında ne biliyorsunuz? Ben makyajla üzerini kapatıp sonra da bir kenara atıp unutabileceğiniz bir yüz karası değilim."

Şaşkın şaşkın bana baktı. Odama geliş nedenine rağmen beni takdir etmiş gibi bir hali vardı.

"Ben sadece işlerin doğru gitmesini istiyorum," dedi.

"Kim için?"

"Herkes için."

"Büyükanne Hudson bunu çoktan yaptı," dedim.

Başını salladı, fazla bir şey elde edemeyeceğini anlamıştı, omzunu silkip odamdan çıktı.

Büyükanne Hudson'un avukatı, Roger Sanger, elili yaşlarında bir adamdı, bana telefon edip vasiyetnamenin ertesi gün okunacağını haber verdi. Victoria'nın itirazlarını ve konuyu mahkemeye götürmek istediğini söyledim.

"Hepsini biliyorum," dedi. "Mrs. Hudson'la çok uzun zaman çalıştım, Victoria vasiyetname yazılırken şahit olduğumu biliyor. Mrs. Hudson'un akli dengesi ile hiçbir sorunu yoktu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu konuda Victoria benimle defalarca konuştu. Sanırım sonunda anladı."

"Göreceğiz," dedim. Victoria'nın kolay kolay hazmedecek bir tip olmadığını çok iyi biliyordum. Hele Büyük Enişte Richard'a yazdığı mektuptan sonra onun bir engerek yılanı olduğundan iyice emin olmuşum.

Brody ile Alison, annemin söylediği gibi avukatın yazıhanesine gelmediler. Grant'la annem, onları evlerine geri göndermişlerdi. Son derece kuru ve resmi bir toplantı oldu. Benim adım geçtikçe Victoria ıstıraplı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

Vasiyetnamenin okunması bittiğinde en fazla şoke olan Büyük Teyze ile Büyük Enişte oldu. Ayrıntıları yeni öğrenmişlerdi. Belki Grant hâlâ bir şeyler yapabileceğini düşünüyordu. Çok az konuşulan toplantının cenaze töreninden farkı yoktu. Daha sonra Mr. Sanger benimle bir süre yasal formaliteler hakkında konuştu.

Büyük Teyze Leonora ile Büyük Enişte Richard, ilk uçakta Londra'ya dönüş için yerlerini ayırtmışlardı. Herkesle vedalaştılar ve Jake onları havaalanına götürdü. Bu arada Büyük Teyze Leonora, olaylar ve gelişmeler karşısında şaşırmış ve sersemlemişti, bana her baktığında gözleri kocaman açıyordu. Gitmeden önce yanıma yaklaştı. "Neredeyse bizden daha zengin oldun," dedi.

"Ben hep sizden daha zengindim," dedim. Ne söylediğimi anlayamadı. Büyük Enişte Richard benimle vedalaşmak zahmetinde bulunmadı.

Grant'la birlikte dönüş yolculuğuna çıkmadan önce annem yanıma geldi. "Bu işin sonucu nereye varacak bilemiyorum, Rain," dedi. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir süre burada kalacağım," dedim. "Herhalde gelecek sömestr İngiltere'ye gider tiyatro eğitimimi tamamlarım."

"Bu koskoca evde tek başına mı kalmak istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Başka bir yaşam gibi geliyor. Seni ararım," diye söz verdim. Sarılıp öpmek için bir hamle yaptı. Ama taş gibi durduğumu görünce arkasını dönüp gitti.

Ön kapıya çıkıp, arkalarından baktım. Gökyüzü bulutluydu. Rüzgârın doğudan sürüklediği bulutlar giderek iyice yoğunlaşıyordu. Rüzgârın etkisiyle gölün sularının şapırtısını duyabiliyordum. Nedense üşümüyordum. Havadaki taze koku içimi ferahlatıyordu. Yağmurun yağmasını istiyordum. Yağmurun bütün üzüntüyü, kederi silip götürmesini, yarının güneşli ve parlak olmasını istiyordum.

Hava açtığı zaman mezarlığa tek başıma gidecek ve Büyükanne Hudson'la yalnız vedalaşacaktım.

Birden evin yan tarafındaki kapının çarptığını duydum, Victoria bir kucak dolusu evrak ve dosya ile köşeden döndü ve beni görünce durdu.

"Bunlar benim," dedi. "Benim işimle ilgili dosyalar."

"Bizim işimiz demek istiyorsun, değil mi?" dedim. Nefretle bana bakıp, yanıma yaklaştı.

"Bu küstah tavırlarının sana ne kazandıracağını sanıyorsun?" diye sordu.

Başımı çevirip gülümsedim.

"Adımı," dedim ve arkamı döndüm. "Sadece o kadar."

"Göreceğiz," dedi.

Yürüyüp gitti.

Daha önce de gördüğüm iki karga, gölün üzerinde eve doğru süzüldü, sağa doğru dönüp denize doğru uçtu.

Geleceklerinden ne kadar da umutlular, diye düşündüm.

Gelecekten çok şey umut etmekle yanılmamış olmayı diledim ve dua ettim.

Rain, yuvam diyebileceği bir yer arıyordu. Fakat gecenin korkunç karanlığı çöktüğü zaman saklanacak bir yer bulamıyordu...

Rain Arnold sevgi dolu ama fakir ailesinin bağrından kopup, zenginlerin arasında yaşamak zorunda kalır, fakat bu ortama da alışmakta çok zorlanır. En büyük aşkı, tiyatroya kavuşmak için çıktığı yolculukta bütün maskeler düşecek ve yıllardır saklanan aile sırları ortaya çıkacaktır.

İngiltere'nin en saygın tiyatro okuluna kaydı yapılan Rain, ünlü Endfield Ailesinin bir ferdi olan büyük teyzesi Leonora'nın evinde kalacaktır. Nefes kesecek büyüklükte olan malikâne antika eşyalarla doludur ve oldukça eskiye dayanan bir geçmişi vardır. Fakat bu evde garip şeyler olmaktadır. Rain, geceleri ayak sesleri ve küçük bir kızın karanlığı delen kahkahalarını duyar. Kullanılmadığı söylenen odalarda garip ışıklar gorur. Muzeye benzeyen evin her şeyi, havası, sessizliği, can sıkıcı hizmetkârları bile soğuk, ruhsuzdur. Bu gorkemli zenginliğin arkasında korkunç bir gerçek saklanmaktadır. Ve bu korkunç gerçek Rain'in en değerli düşlerini korkunç kâbuslara • dondurecektir...